AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV 13 337-420 De laatste Markies van Carabas

AVONTUREN VAN
TOM POES

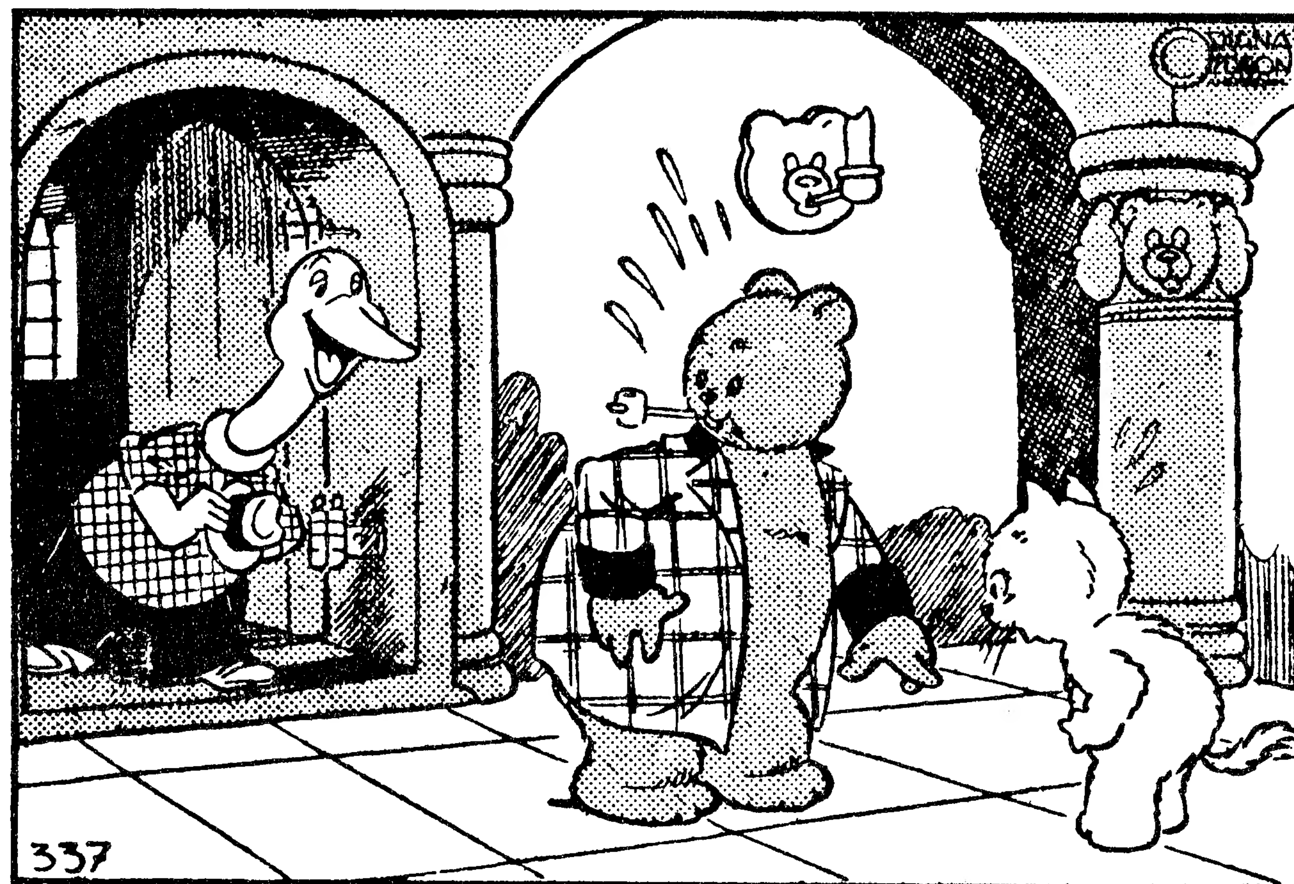
DOOR

MARTEN TOONDER

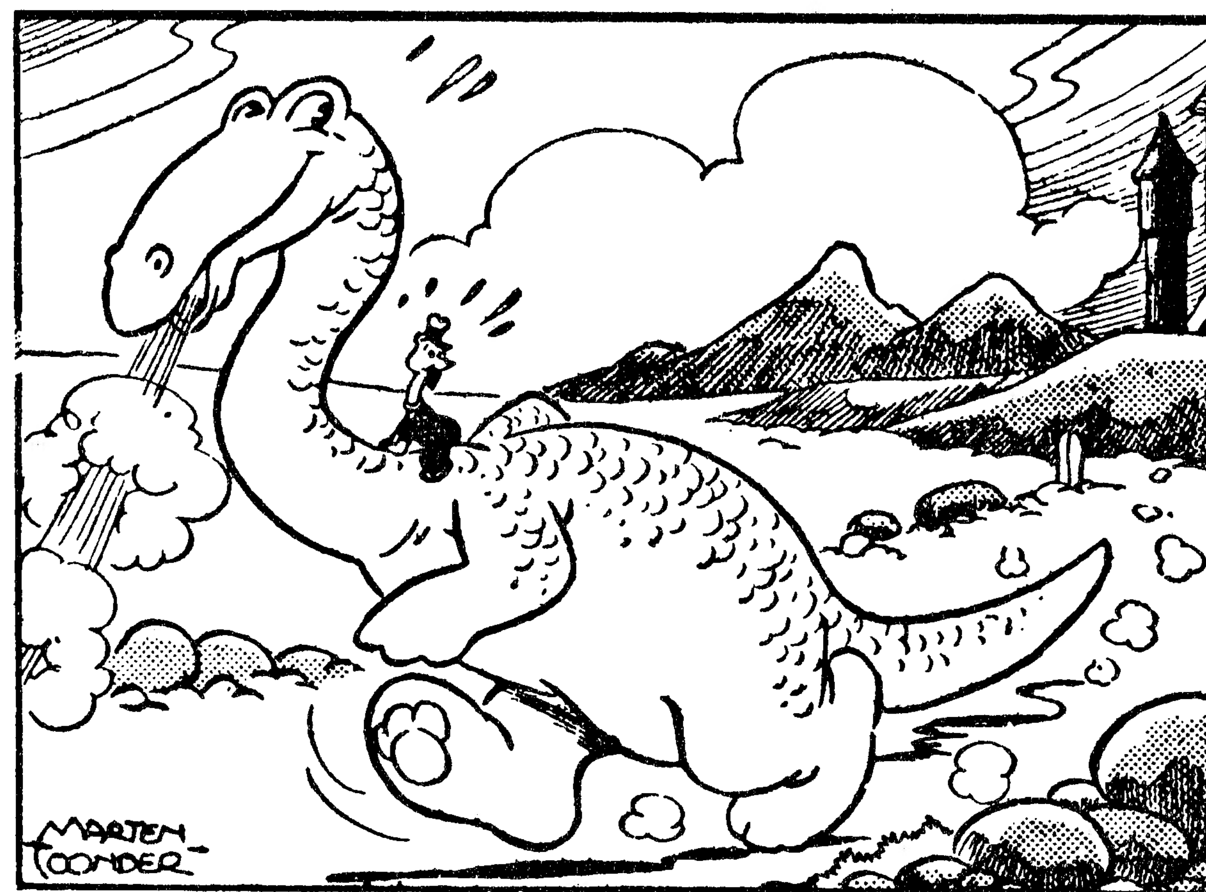
MV **13**	337-420	**De laatste Markies van Carabas**

1975 De Bezige Bij Amsterdam

Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5183 X
Delen 9 & 13 ISBN 90 234 5187 2

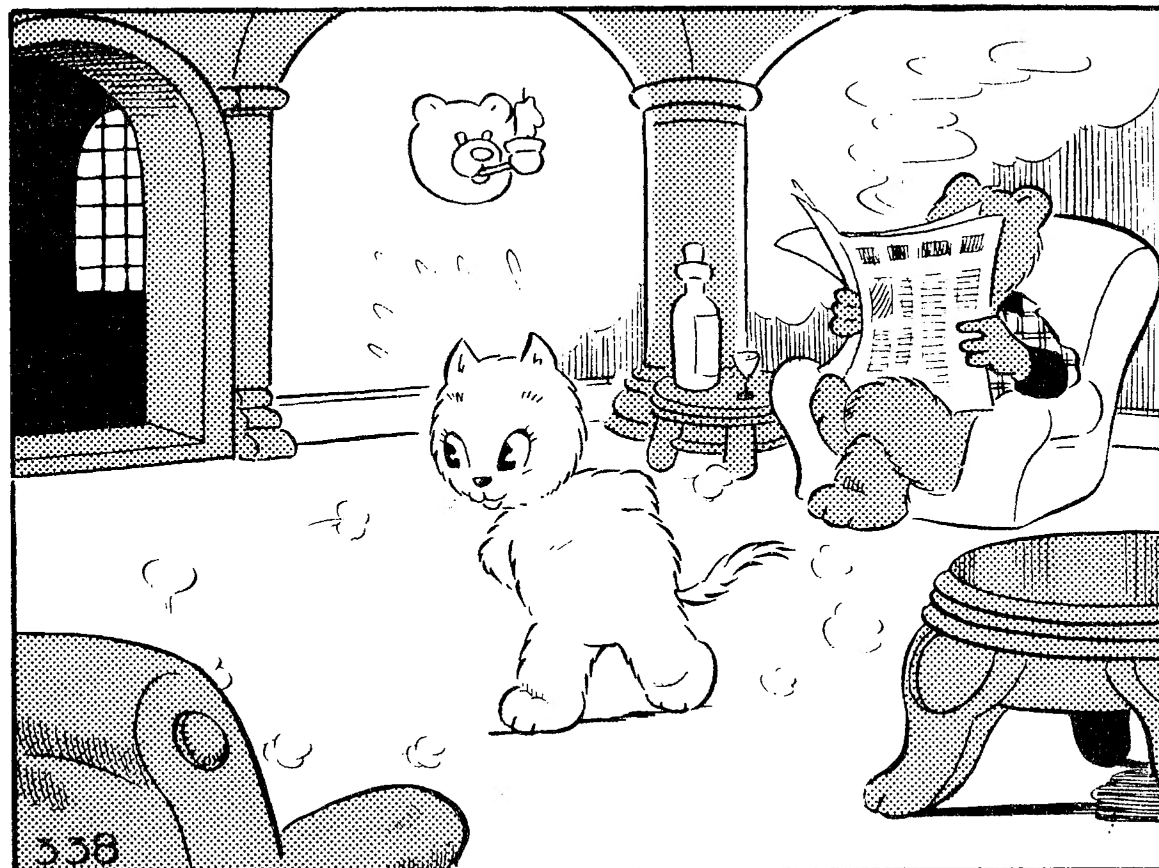

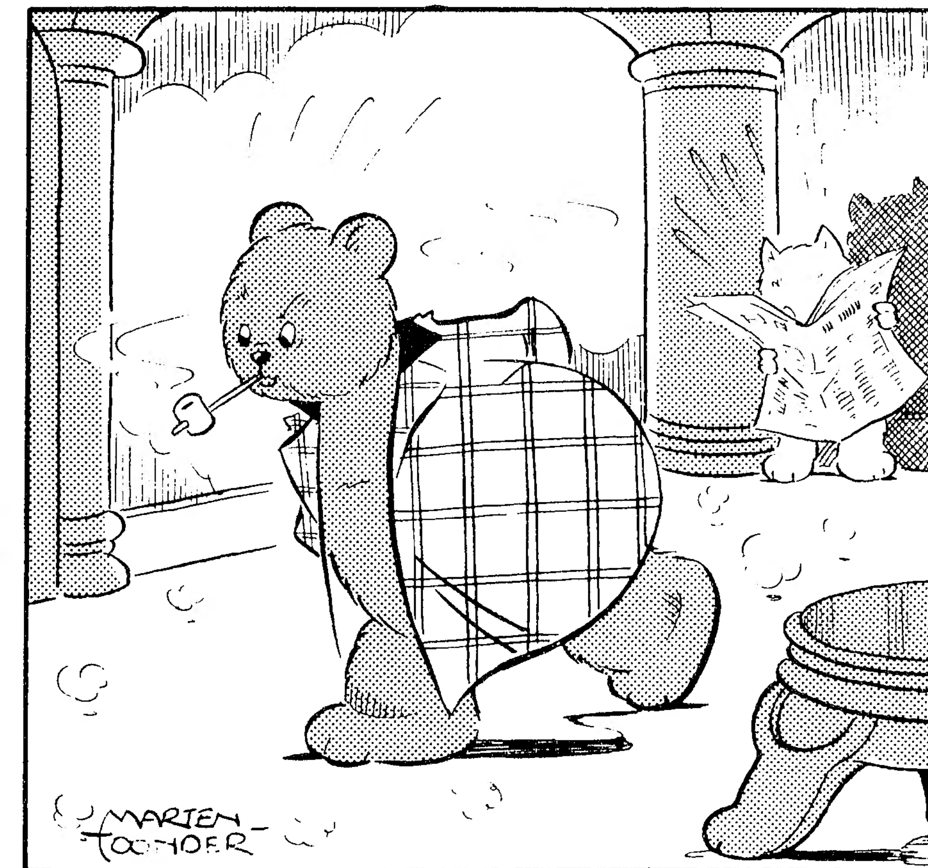

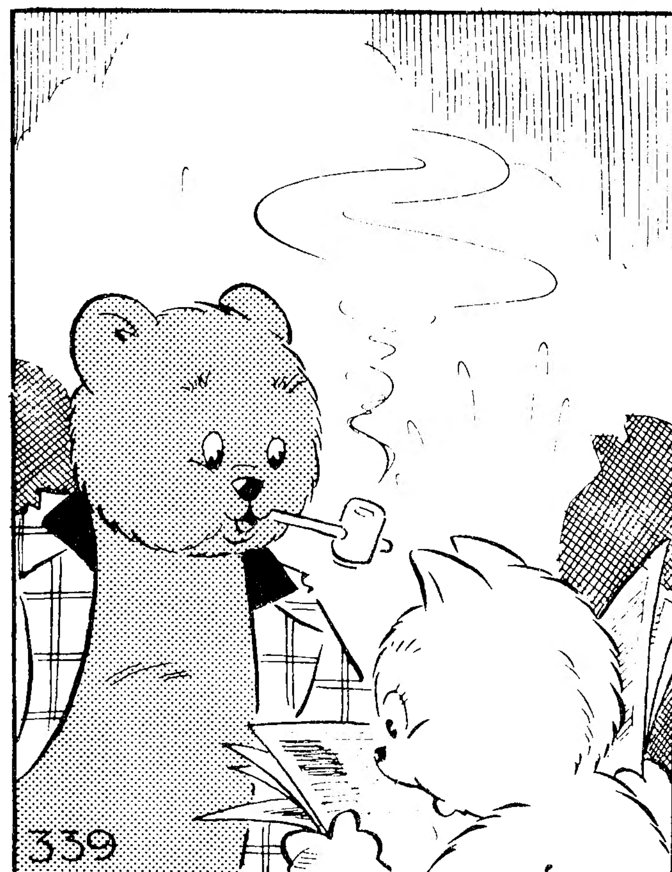
Op slot Bommelstein was de rust weergekeerd en het dagelijkse leven ging zijn gewone gang. Heer Bommel las de krant of spitte in zijn moestuintje om slank te blijven, zoals hij zei; Tom Poes wandelde urenlang in de omtrek en verveelde zich een beetje en Wammes Waggel zorgde voor Kaspar, daar waren zijn dagen helemaal mee gevuld. Maar op een morgen, toen Tom Poes tegen heer Ollie had gezegd, dat hij nu maar eens weer naar huis ging om te zien of daar soms avonturen te beleven vielen, kwam Wammes de kamer binnen, met zijn hoedje in de hand en zei: 'Hihihihi, neem me niet kwalijk, maar ik wou maar weer eens afscheid nemen. Niet, dat het hier niet leuk is, hoor, maar ik bedacht, dat er best eens iemand kon zijn, die met mijn bootje naar de overkant van het meer zou willen varen en ik ben nu al haast twee maanden weg! Die iemand zou best eens haast kunnen hebben en niet langer willen wachten en dan ben ik mijn klandizie kwijt. En bovendien is de omgeving daar zo gezond voor Kaspartje, het diertje zal daar beter groeien dan hier, denk ik.'

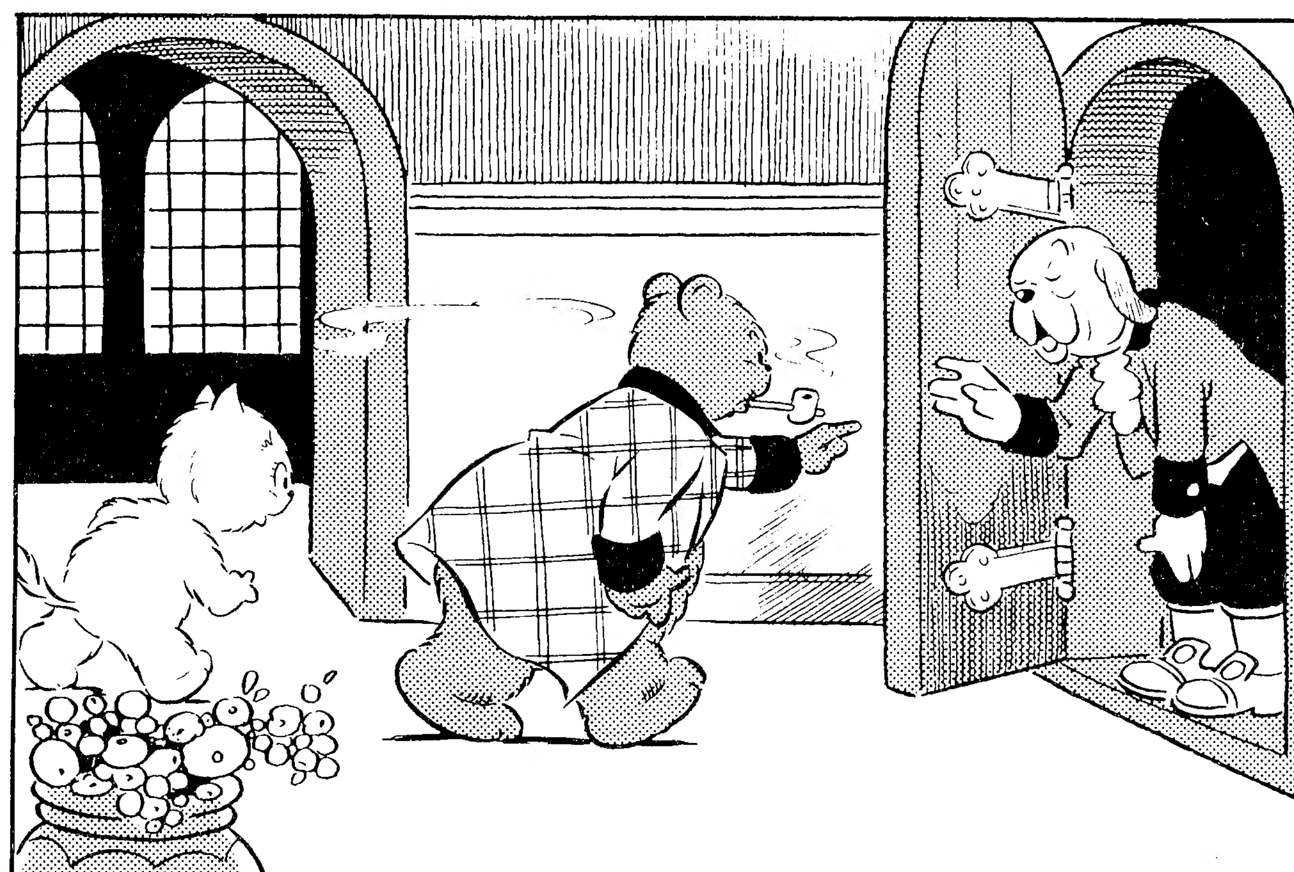
Zo vertrok Wammes Waggel dus, na een hartelijk afscheid, op de rug van Kaspar in de richting van het Donkere-Bomen-Bos en Tom Poes en heer Bommel bleven alleen op slot Bommelstein.

Nu werd het helemaal stil op Bommelstein, Kaspar had tot dusverre nog een beetje afwisseling gegeven, al was het alleen maar om te zien hoe hij groeide, maar nu was er niets meer te beleven. En Tom Poes, die eigenlijk naar huis had willen gaan, vond het niet aardig tegenover heer Bommel om hem nu alleen te laten, zodat hij zich nu maar hier liep te vervelen.
'Bah, foei!' zei heer Ollie, 'wat staat er weer weinig in de krant vandaag! Twee diefstallen en een brandje! Dat is toch geen nieuws voor een Ollie B. Bommel, wat jij, Tom Poes? Dat zijn geen avonturen!' En heer Bommel gooide zijn krant nijdig weg en begon door de kamer te lopen, dikke rookwolken uitblazend.
Tom Poes raapte haar op en begon nu op zijn beurt te lezen, eerst een poosje uit verveling, maar al gauw met meer belangstelling.
'U hebt vast de advertenties vergeten, heer Ollie,' zei hij. 'Ik lees hier iets erg vreemds, luister maar: 'Edelman uit een der oudste geslachten van het land zoekt een flinke poes, om in samenwerking goede zaken te kunnen doen. Daar deze zaken echter niet zonder gevaar zijn, wordt alleen zeer flinke poesen verzocht zich aan te melden. Adres: Klokhuislaan 13 te Slothoven'.'

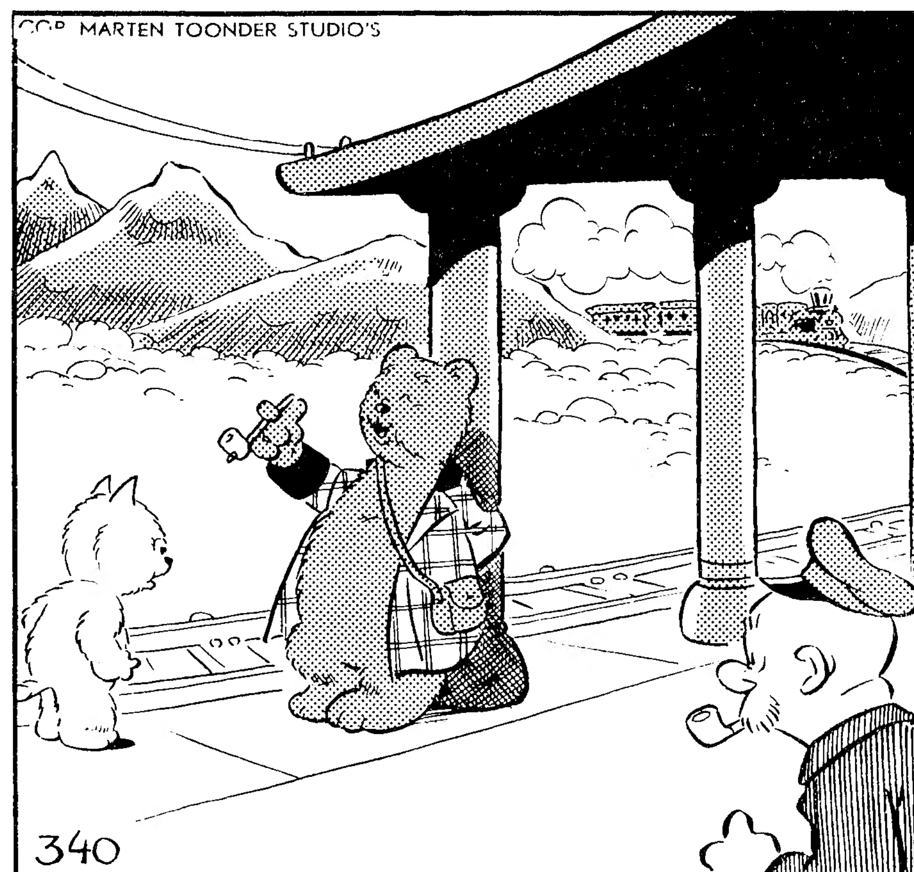

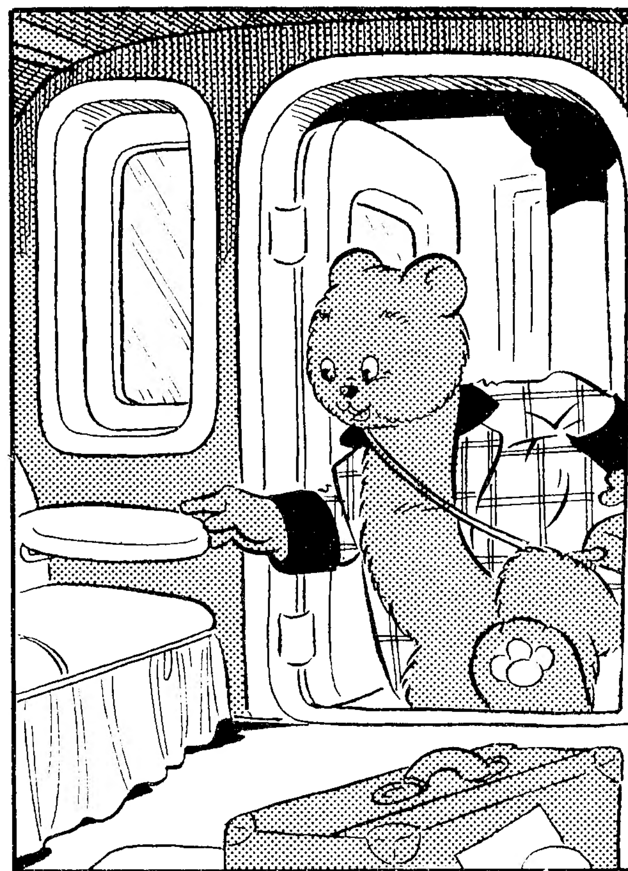
'Aha!' riep heer Bommel, 'Slothoven, de hoofdstad! Uitstekend! Edelman uit oud geslacht! Voortreffelijk! Flinke poes! Geweldig! Gevaarlijke zaken! Precies wat we hebben moeten! Joost!!!!! Jooooost! waar is die man... Juist ja, Joost, breng mijn verrekijker met de riem, we gaan voor een tijd op reis, vriend, we gaan een edelman bezoeken, we hebben zaken! Kom mee, Tom Poes!'

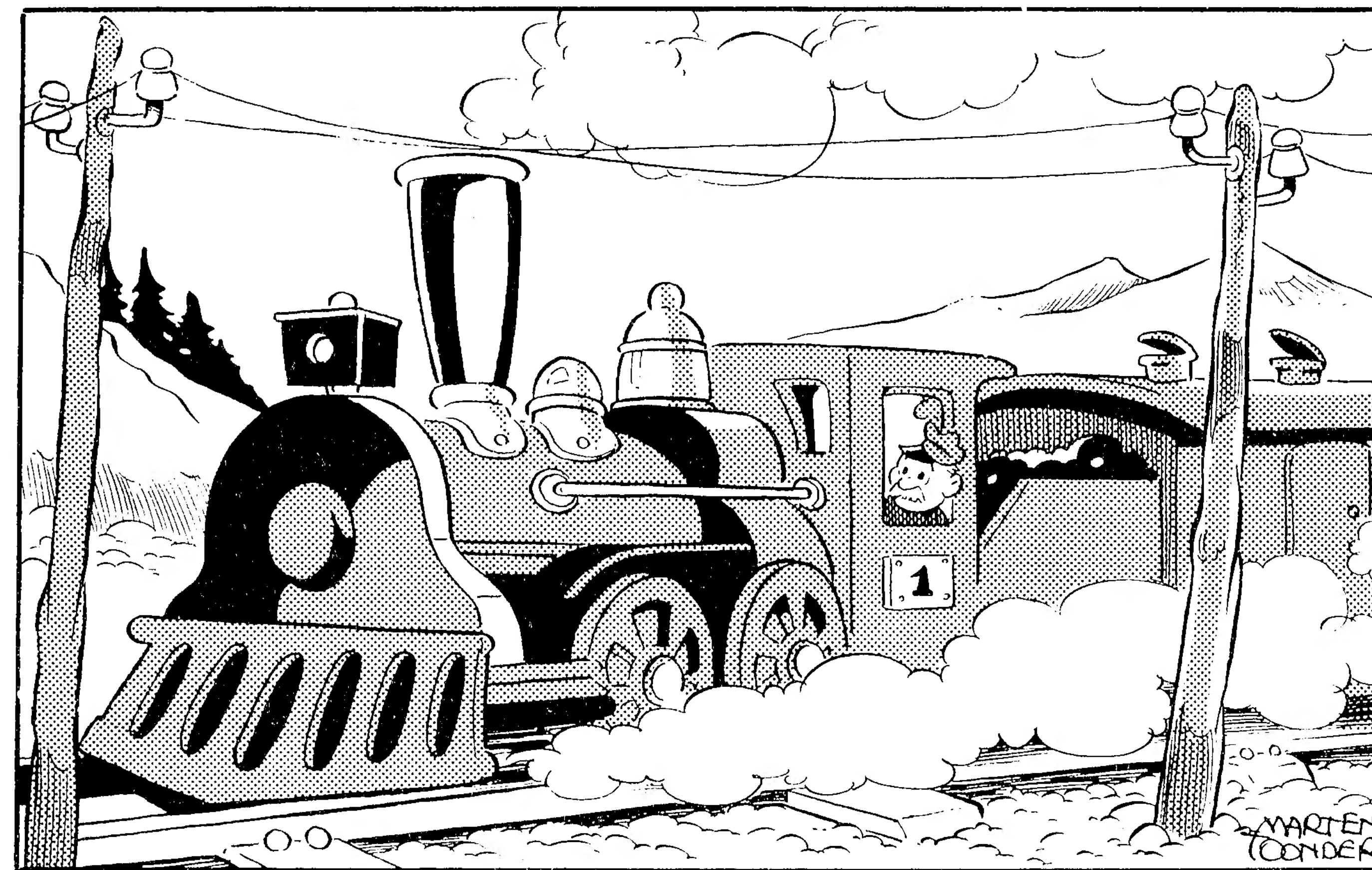
'Maar gaat u dan mee, heer Bommel,' vroeg Tom Poes verbaasd. 'In de krant staat toch alleen een poes gevraagd?' 'Hoor eens even, jonge vriend,' zei heer Bommel verontwaardigd, 'je speelt een avontuur nooit alleen klaar, wanneer er een edelman bij te pas komt! Ik weet hoe men met lieden van die stand om moet gaan! Nee, ik ga mee, uit! We hebben altijd alles samen gedaan en daar zijn we altijd goed bij gevaren, wat jij?'

'Hm,' zei Tom Poes, 'vooruit dan maar. Als u er op staat...'

Zo gingen dus Tom Poes en heer Bommel even later samen op weg naar Slothoven, de hoofdstad van het land. Maar, omdat Slothoven erg ver uit de buurt lag, besloten ze om de trein te nemen, die twee keer per dag langs het kleine stationnetje kwam.

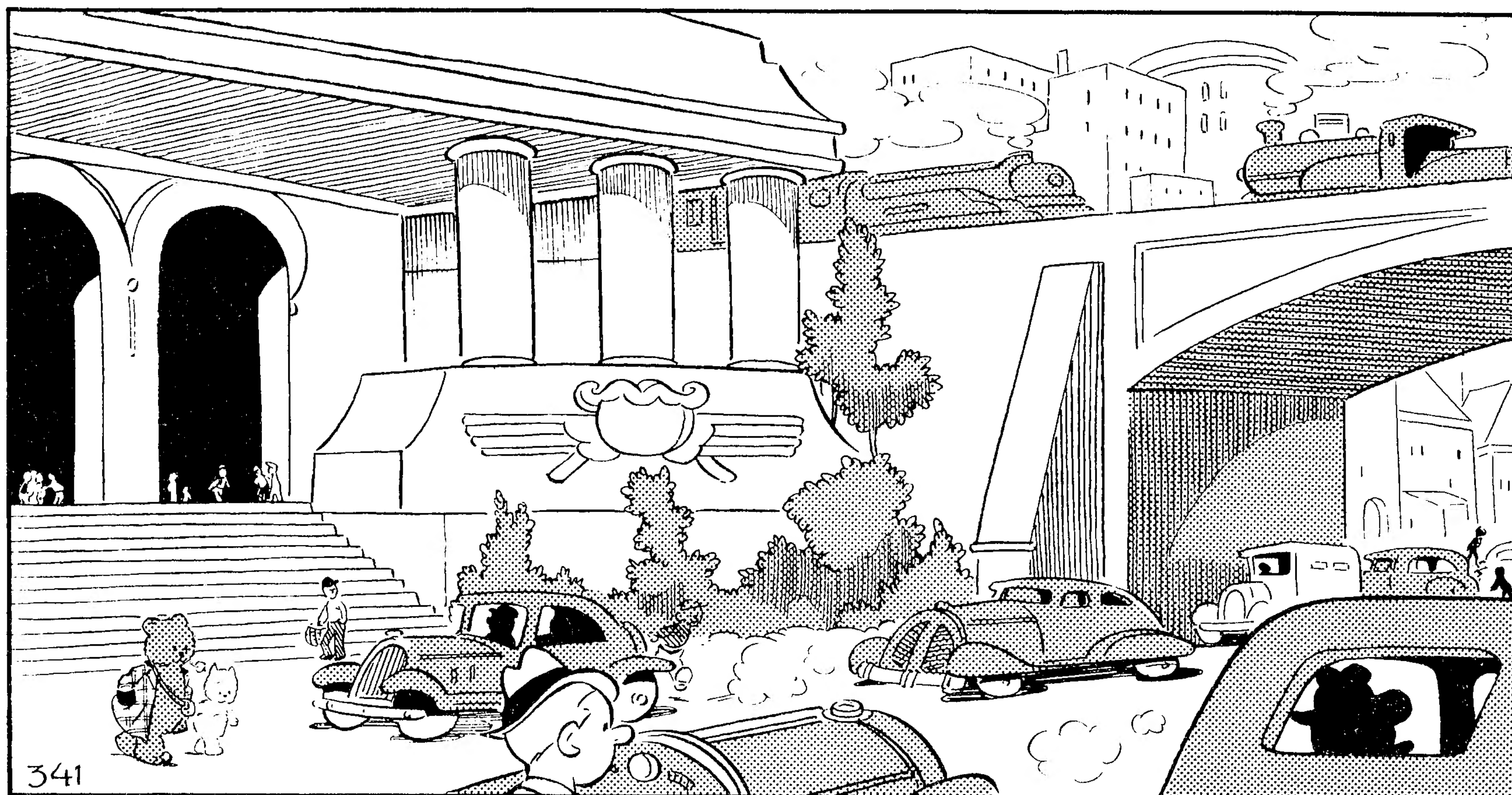

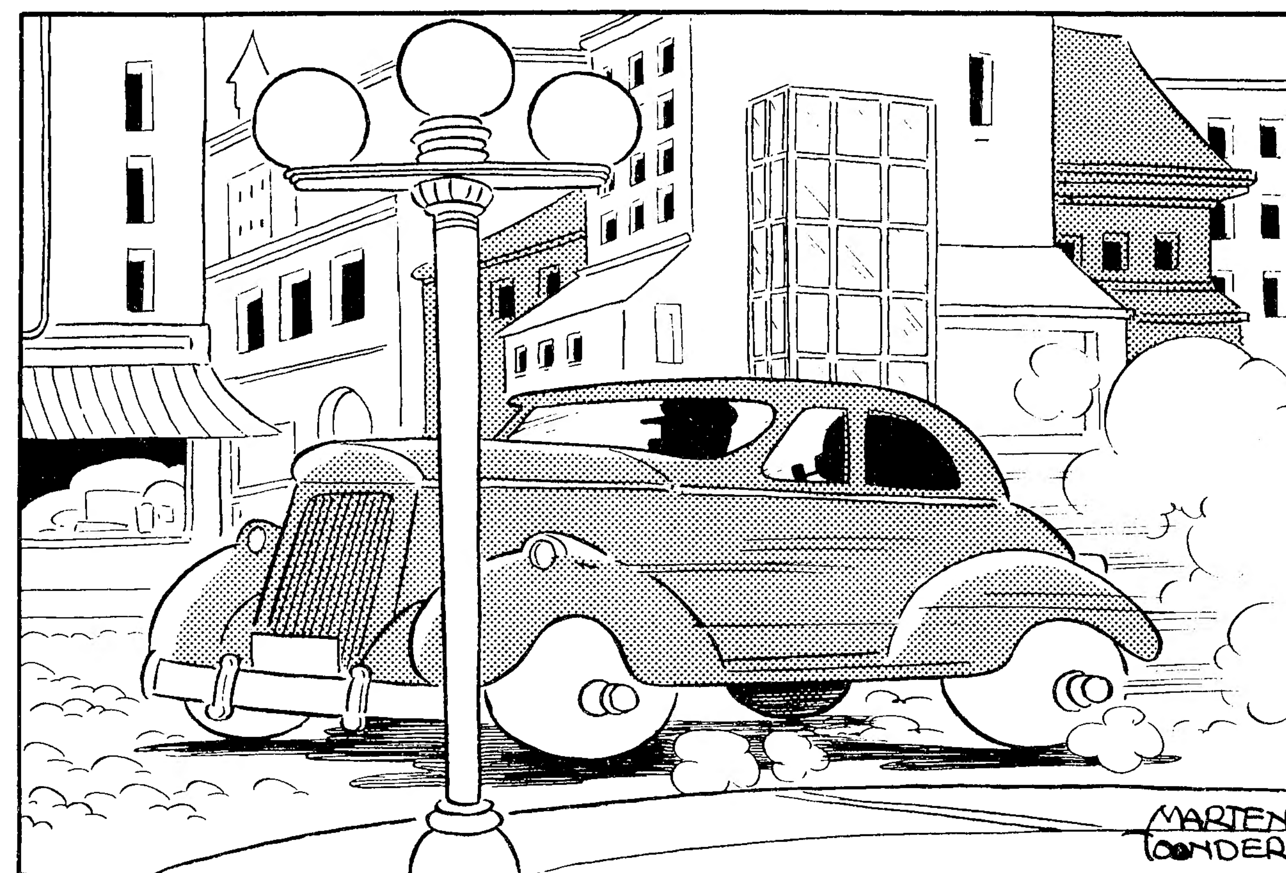

'Ik ben nog nooit in Slothoven geweest,' zei Tom Poes, 'ik houd niet erg van zo'n grote stad, heer Bommel. Avonturen beleven is erg goed, maar in de stad zijn de avonturen niet zo prettig als hier buiten.'
'Onzin, jonge vriend,' zei heer Bommel. 'In een stad is alles nog veel spannender, vooral als er edellieden bij komen, die in moeilijkheden zitten. Geloof me, ik ken Slothoven op mijn duimpje, want ik heb er een tijdje gewoond, toen ik nog alleen door de wereld reisde en ik jou nog niet kende.'

'Hm,' zei Tom Poes, 'we zullen zien, het ziet er naar uit, dat we binnenkort wat mee gaan maken en dat is de hoofdzaak. Op Bommelstein begon ik me aardig te vervelen.'
Intussen was het lokaaltreintje naar Slothoven het station binnengestoomd en hield piepend en knarsend stil. Heer Bommel zocht een nette rookcoupé op en leunde behaaglijk in de kussens.
'Ziezo, jonge vriend,' zei hij, 'daar gaan we!'
Ja, daar gingen ze, nieuwe avonturen tegemoet.

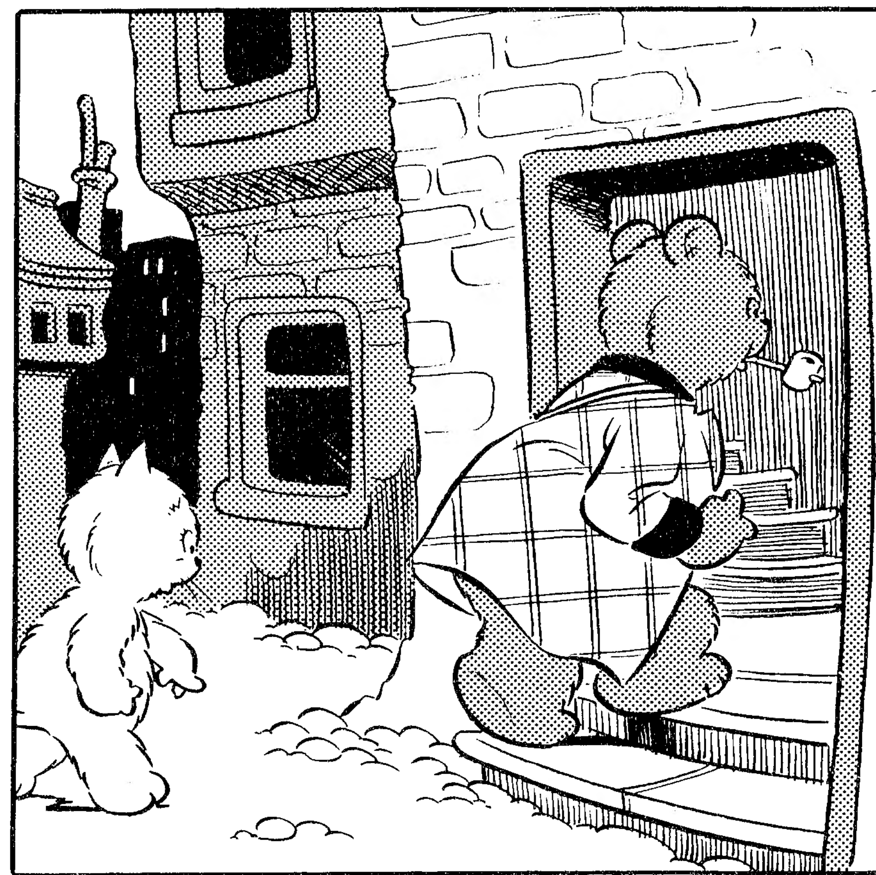
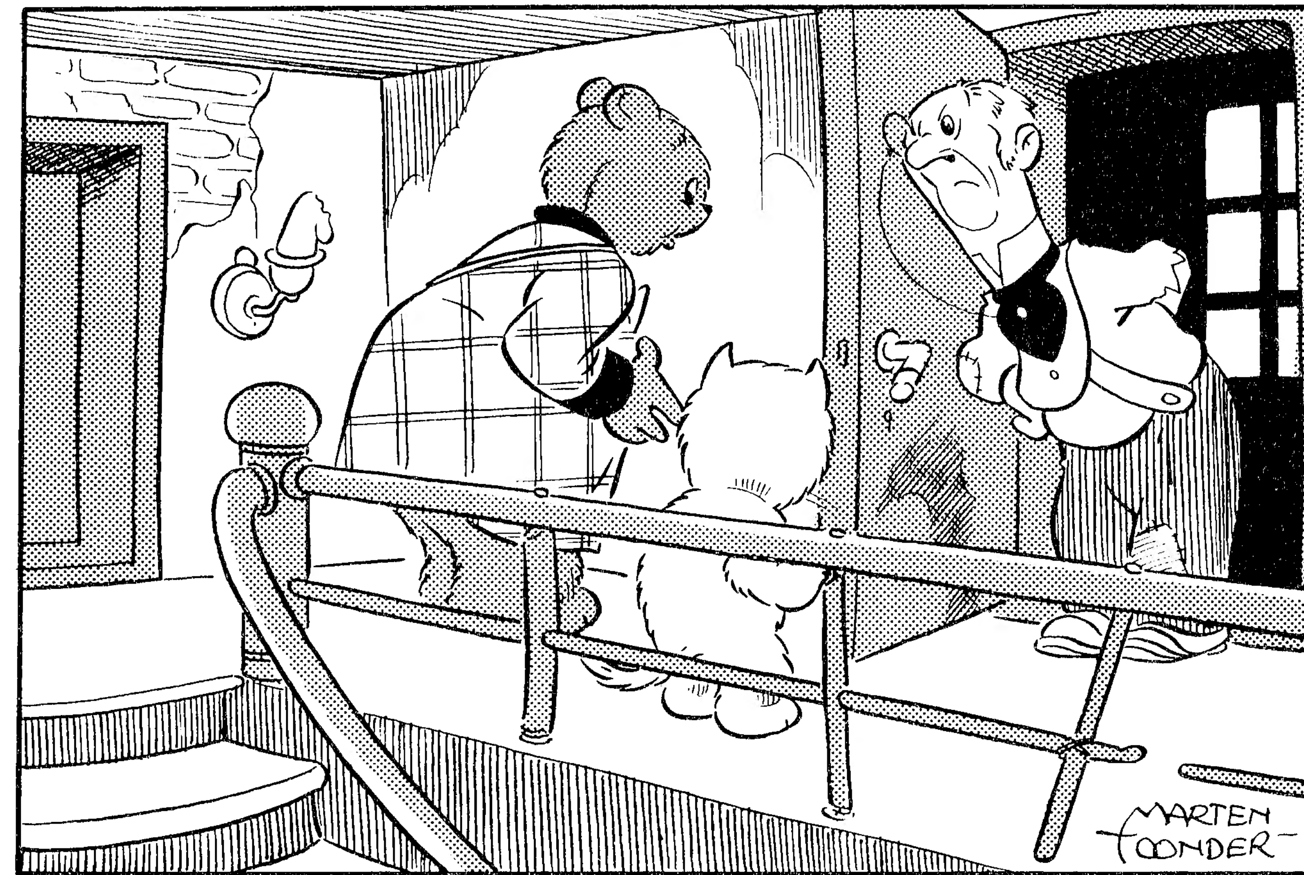

Na een reis van een paar uren kwam het treintje in de stad aan en Tom Poes keek zijn ogen uit. Zulke hoge huizen had hij nog nooit gezien.
'Dit is nog niets, jonge vriend,' zei heer Bommel, 'wacht maar eens, als we het station uitkomen! Ik ken de stad op mijn duimpje! Ik hoop alleen maar, dat we er deftig genoeg uitzien voor ons bezoek aan den edelman. Met mij is dat natuurlijk wel in orde, maar ik vind, dat jij wel een jasje aan had mogen trekken. De Klokhuislaan is ten slotte niet het eerste het beste!'
'Hm,' zei Tom Poes, 'wanneer die edelman mij niet zonder jasje neemt, ga ik net zo lief weer terug! Avonturen zitten niet in de jas, heer Bommel!'

Het treintje was intussen stilgehouden en Tom Poes en heer Bommel stapten uit. Ze gingen de trappen af, die naar het Stationsplein voerden en bleven daar een poosje staan om eens rond te kijken.
'Het lijkt mij het beste om een auto te nemen,' zei heer Ollie. 'Dat staat ten minste een beetje deftiger. Komaan, daar staan taxi's!'
Ze kozen de grootste en mooiste auto uit en gaven den chauffeur het adres op.
'Klokhuislaan?' vroeg de chauffeur. 'Hm, ik weet niet of ik daar wel in kan rijden.'
'Wat zou die man bedoelen?' bromde heer Ollie. 'Waarom zou hij de Klokhuislaan niet in kunnen rijden?'

De auto reed de hele stad door, de huizen werden steeds kleiner en smaller en de straten werden steeds vuiler.

'We rijden vast verkeerd,' zei heer Bommel. 'De Klokhuislaan is toch zeker een deftige laan? Wat heb ik nu aan mijn riem hangen? Die chauffeur vergist zich...' Maar de chauffeur vergiste zich niet. Bij het nauwste en smerigste straatje hield hij stil en toen heer Bommel uitgestapt was en af had gerekend, zag hij op het naambordje: 'Klokhuislaan' staan.

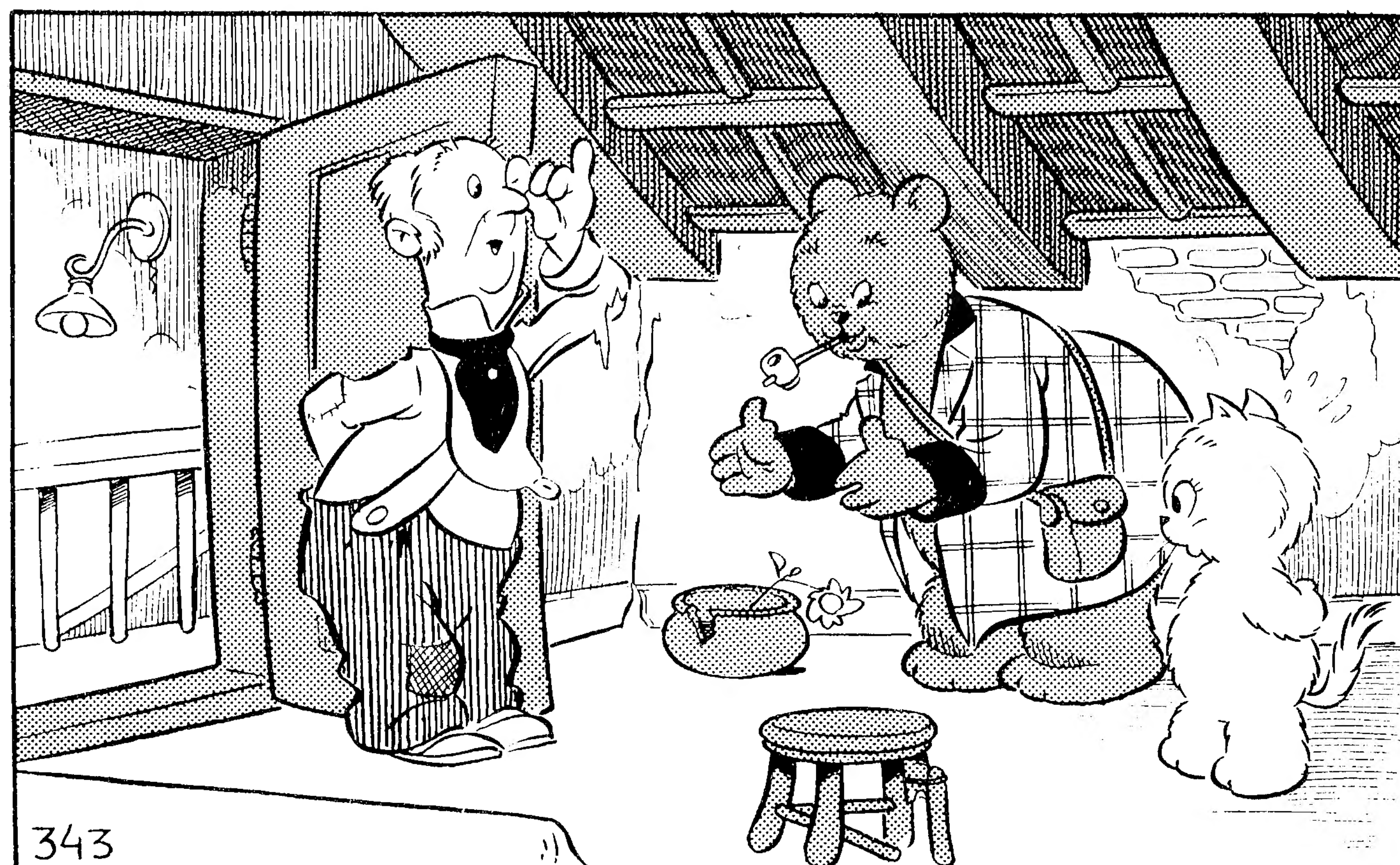
'Ik begrijp er niet veel van,' zei Tom Poes. 'Ik dacht, dat u de stad goed kende en u zei...'

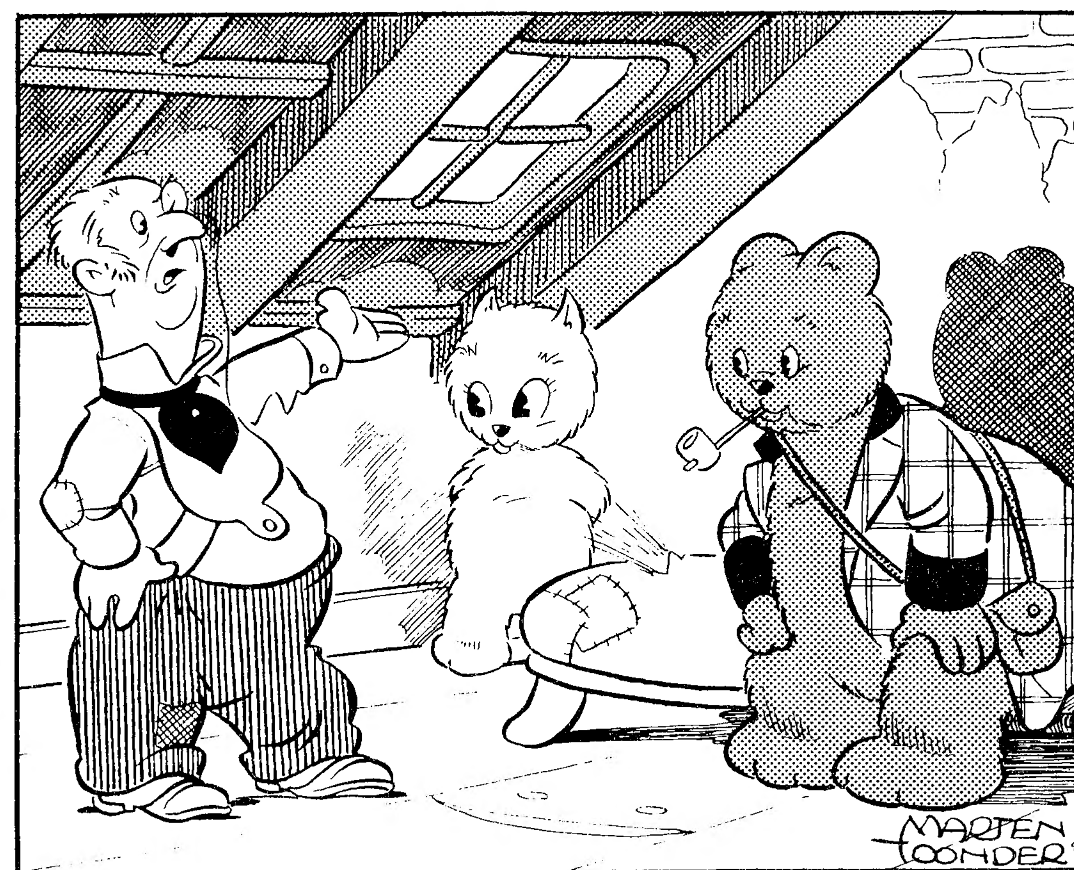
'Hm,' zei heer Bommel, 'ik denk, dat de edelman hier onder een schuilnaam woont. Incognito noemt men dat.'

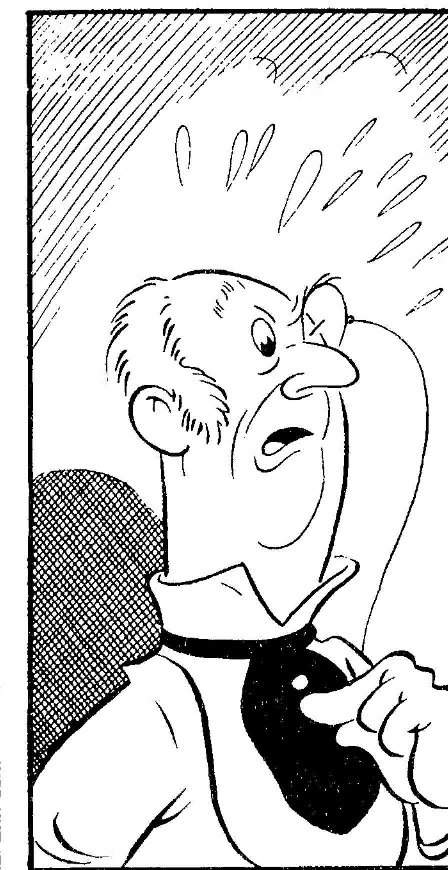
'Dat kan wel zijn,' zei Tom Poes, 'maar dan had hij toch wel een beter huis uit kunnen zoeken. Hier is nummer dertien, heer Bommel en het ziet er niet erg mooi uit.'

Heer Bommel gaf geen antwoord meer, brommend en mompelend klom hij de trappen op, die steeds krommer en steiler werden, zodat hij er haast niet meer door kon. Toen hoorden ze een krakende stem boven zich en toen Tom Poes omhoogkeek, zag hij daar een vreemd iemand staan.

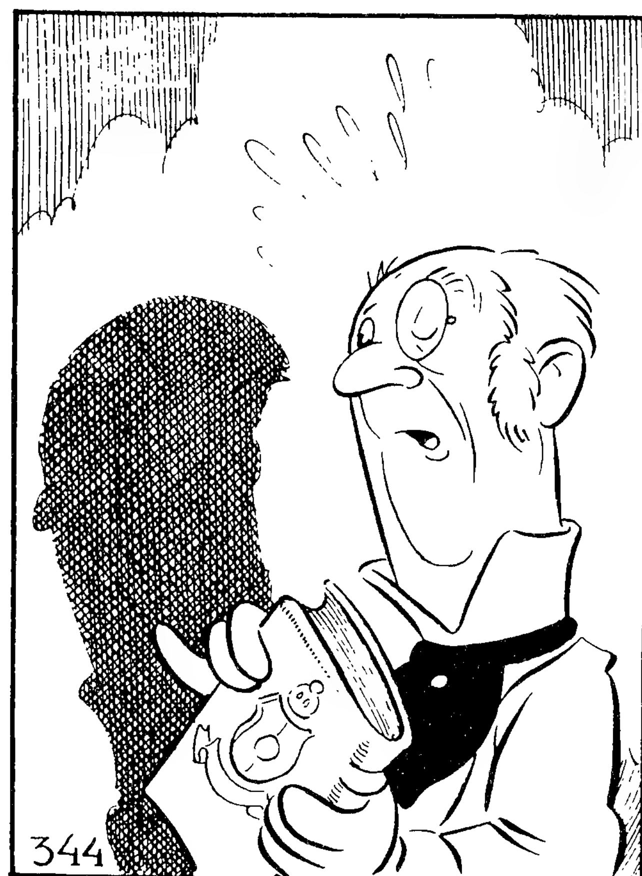
'Ahum,' zei de stem, 'wie waagt het om zich onaangediend bij den markies van Carabas te vervoegen?'

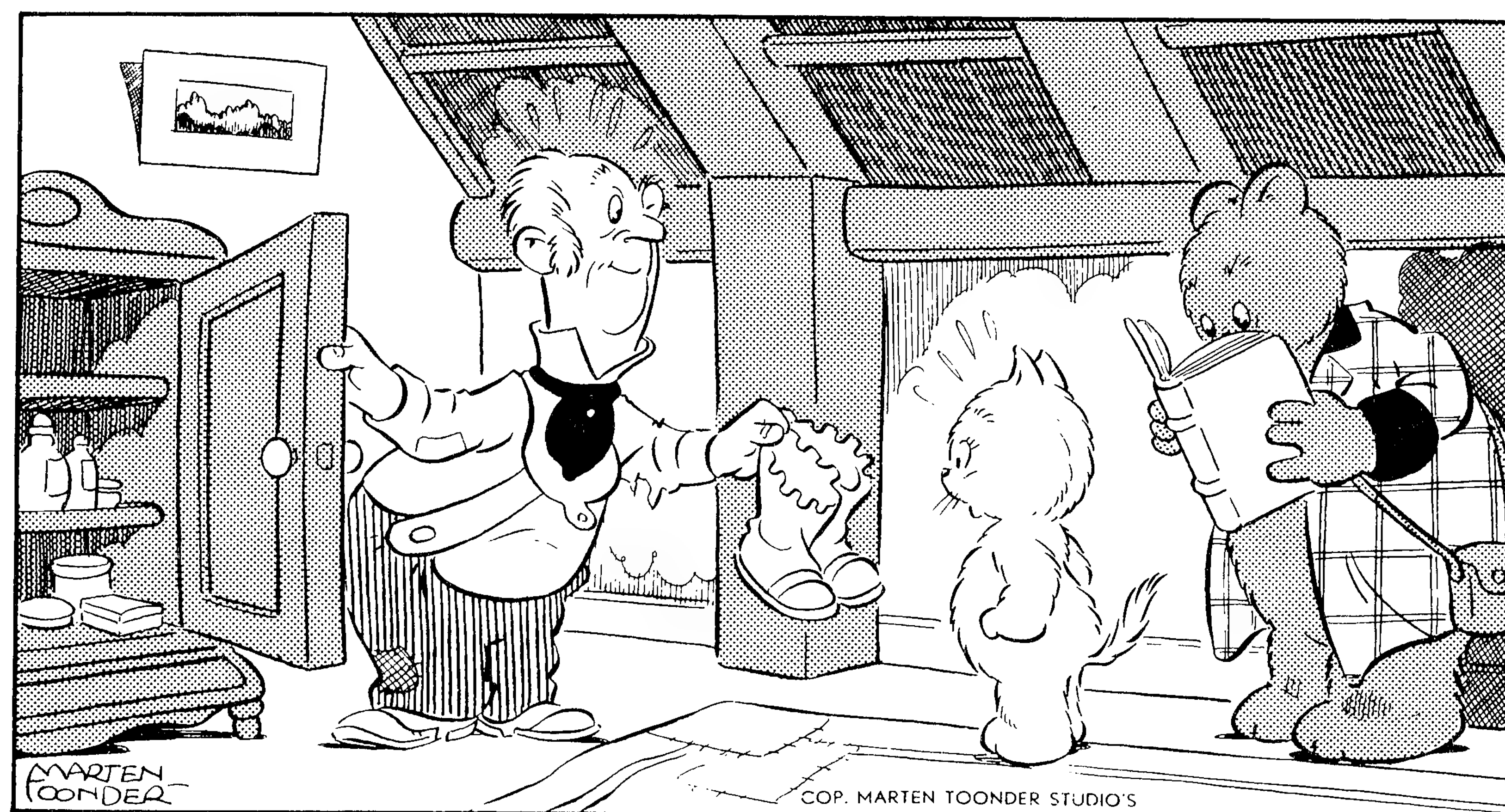

'Treed binnen in mijn ontvangkamer en deel mij het doel van uw bezoek mede,' zei de vreemdeling, terwijl hij zijn oogglas in zijn andere oog zette om beter te kunnen kijken.
'Bent u soms de markies van Carabas zelf?' vroeg Tom Poes. 'We hebben uw advertentie in de krant gelezen en daarom...'
'Onzin, jonge vriend,' zei heer Bommel. 'Een markies heeft geen lappen in zijn broek en geen gaten in zijn overhemd. Dit is de markies niet, laat mij dit zaakje maar opknappen, ik weet hoe men met bediendes om moet gaan.' Heer Ollie ging op een versleten sofa zitten en keek den vreemdeling doordringend aan. 'Ga den markies zeggen, dat heer Bommel van Bommelstein hem wenst te spreken en deel hem mede, dat Tom Poes er ook is!' zei hij. 'Haast je een beetje want onze tijd is beperkt.' Maar nu werd de vreemde boos.
'Ik ben de markies van Carabas zelve,' sprak hij, 'en ik geef toe, dat deze kamer niet zo geriefelijk is als ik gewend ben, maar als u een heer was zou u onmiddellijk hebben gezien, dat door mijn aderen het blauwe bloed der Carabassen stroomt. En laten wij nu tot het doel van uw bezoek komen. U hebt dus mijn advertentie gelezen en u denkt, dat deze poes in aanmerking komt voor...'
'Ik ben Tom Poes,' zei Tom Poes, 'en ik kom u helpen. Wat kan ik voor u doen?'

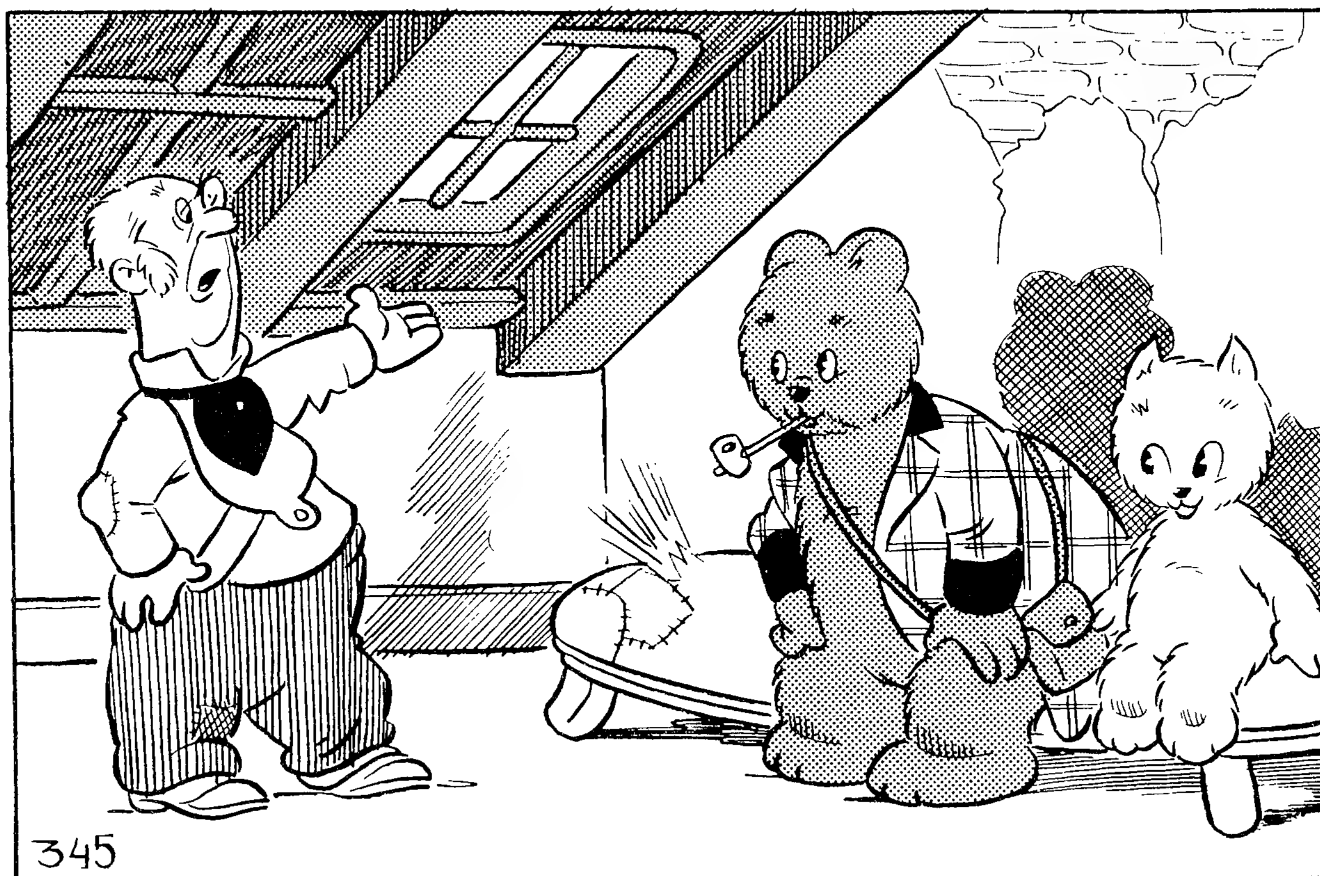

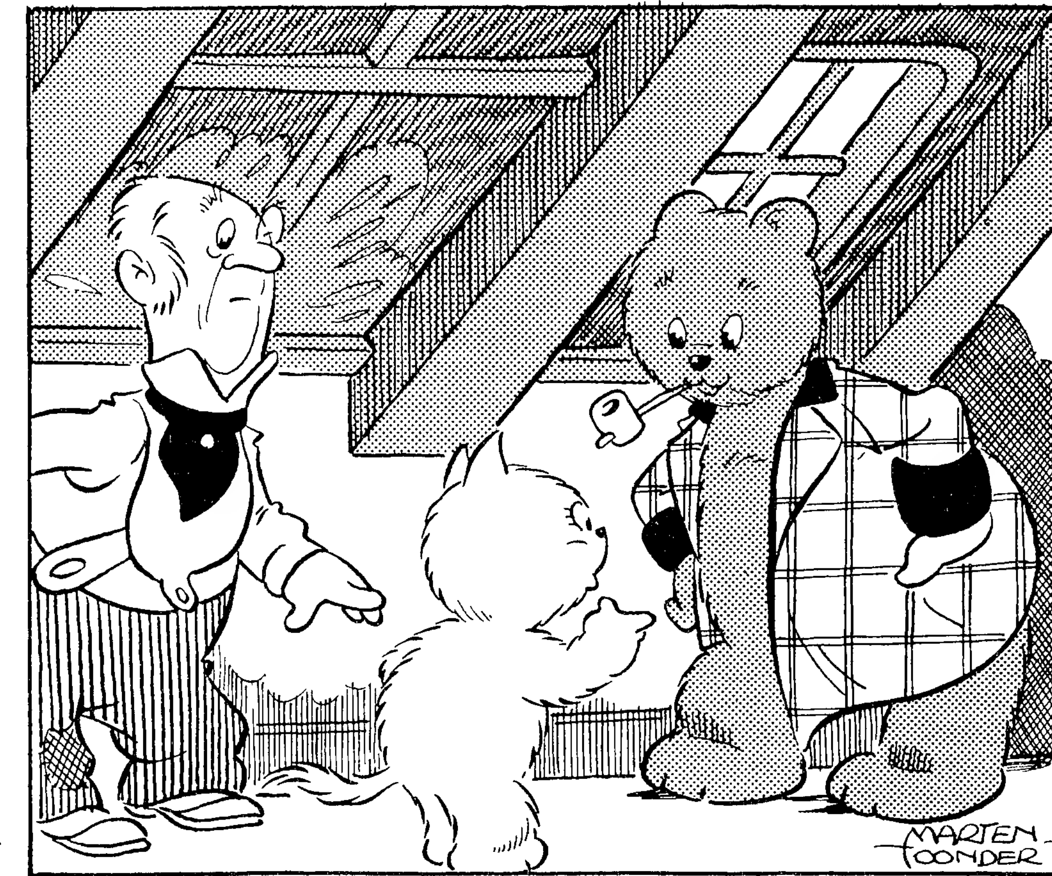

'Uw naam komt me bekend voor,' zei heer Ollie. 'Waar heb ik die ook weer gelezen? In een of ander oud boek, geloof ik... Was het niet...'

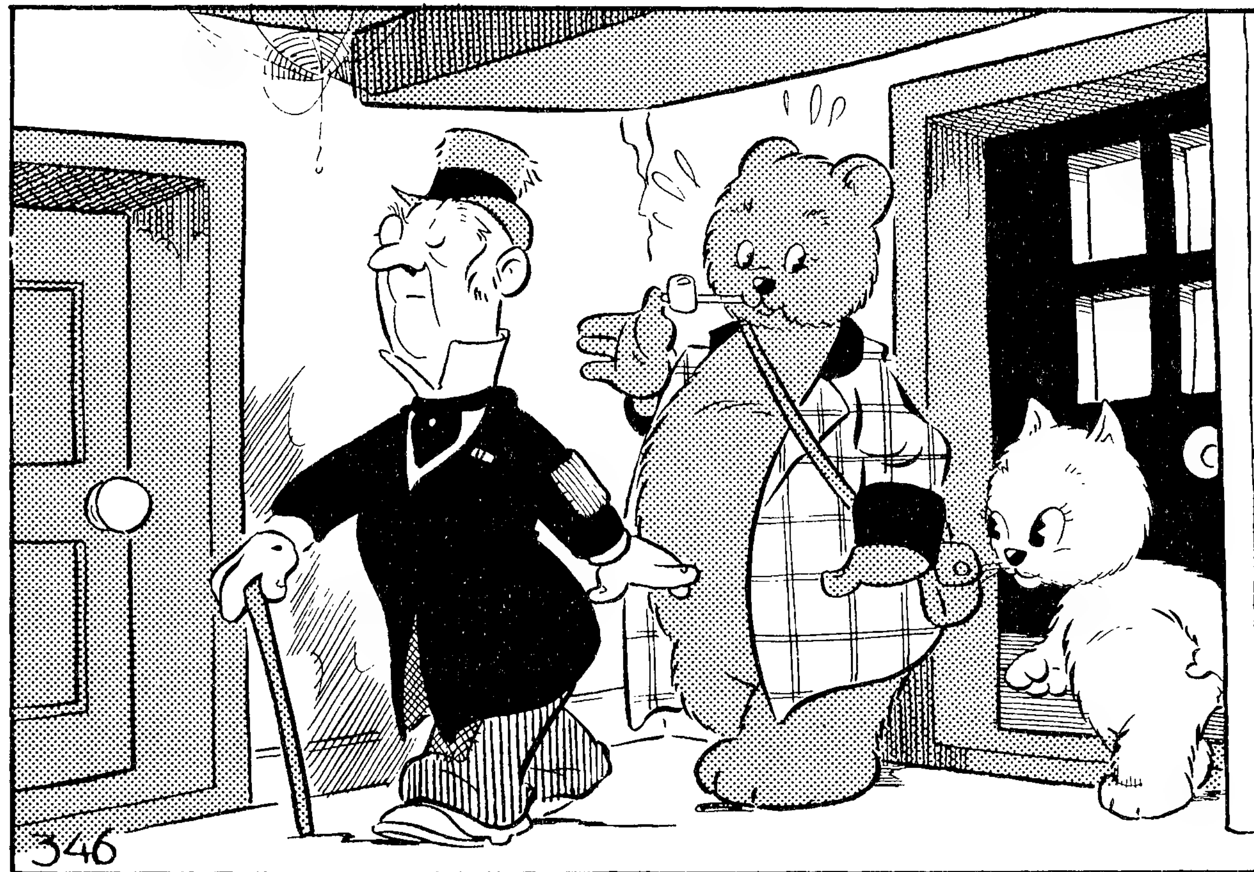
'Juist,' zei de markies, 'zeer juist. Ik ben de laatste afstammeling van een zeer oud geslacht en in dit oude boek staat de geschiedenis van mijn familie vermeld. De eerste markies van Carabas was een arme molenaarszoon en dat zou hij gebleven zijn, wanneer er niet een zeer slimme poes was geweest, die hem geholpen had. Deze poes is in de geschiedenis bekend als de Gelaarsde Kat en aan hem is het te danken, dat mijn voorvader koning is geworden. Ahum. Maar ja, het leven is vreemd, het geluk komt en gaat en hier ziet u nu den laatsten markies van Carabas voor u; totaal verarmd en zonder land, maar toch nog altijd een edelman! En nu dacht ik, dat wat mijn voorvader had gedaan nog wel eens herhaald kon worden indien ik ook zo'n slimme poes in mijn dienst had! Daarom heb ik een advertentie gezet in de krant. Wanneer u nog bewijzen noodig hebt, hier zijn de laarzen, die de Gelaarsde Kat heeft gedragen.'

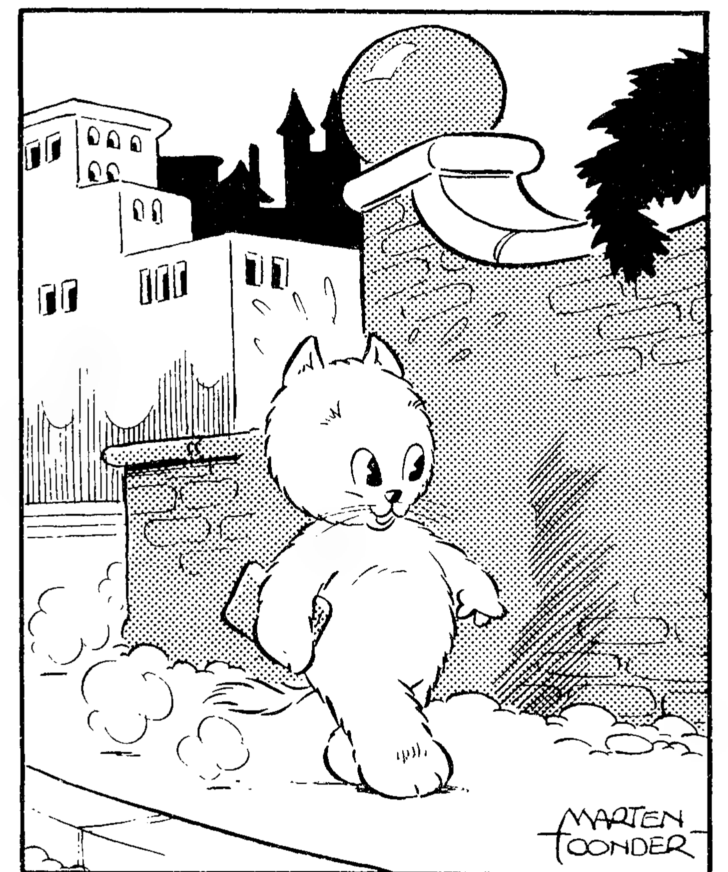

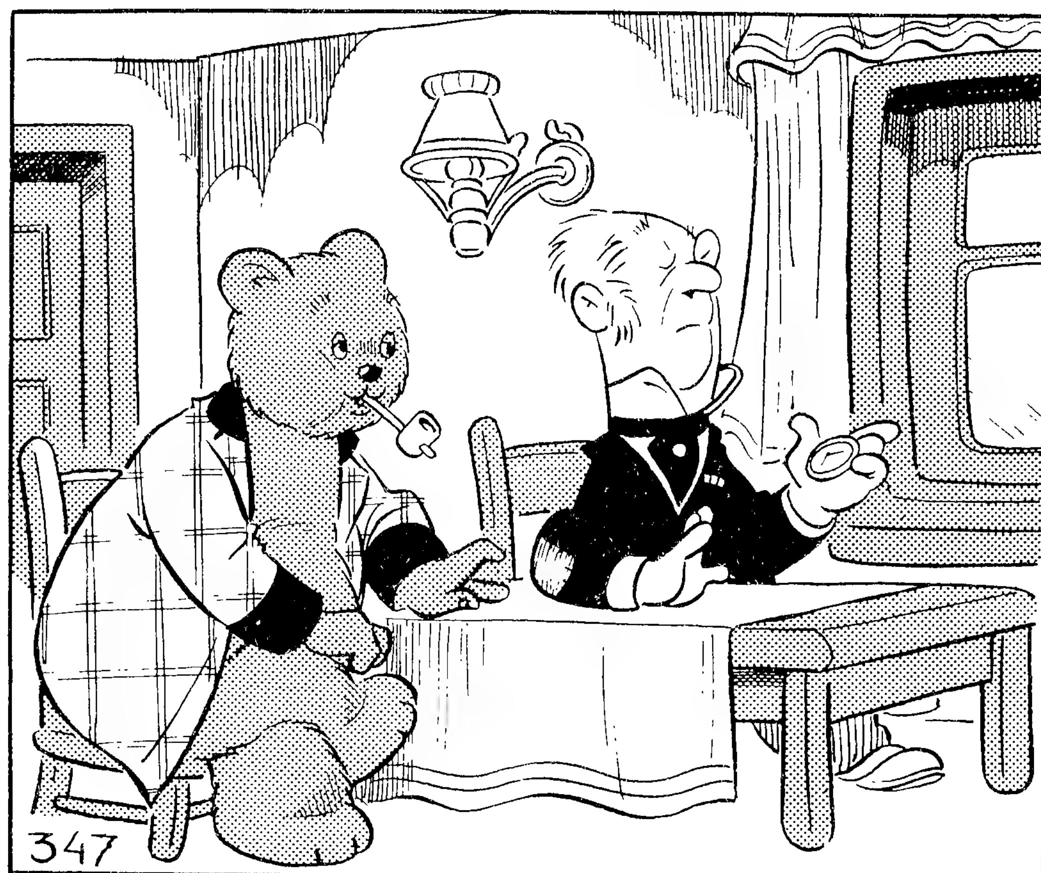

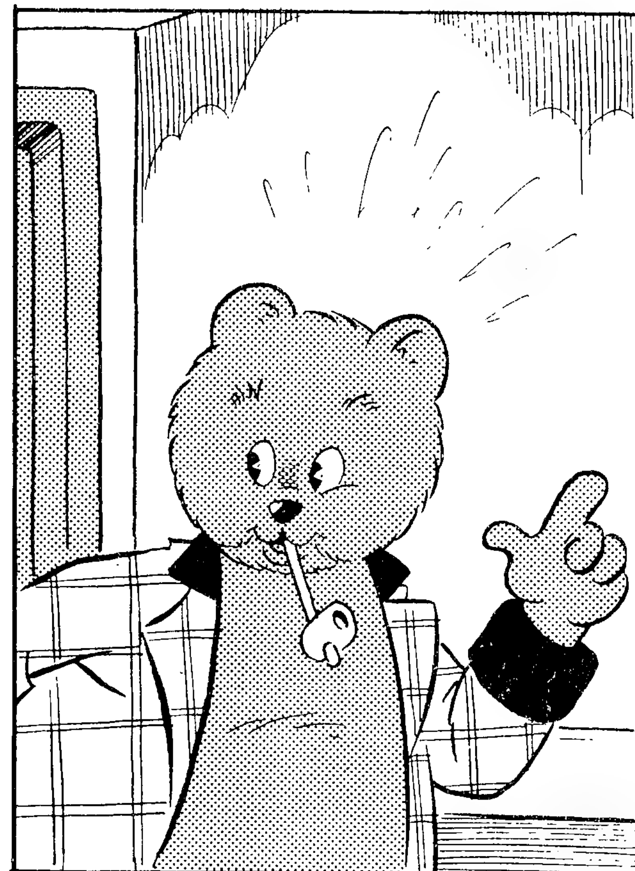
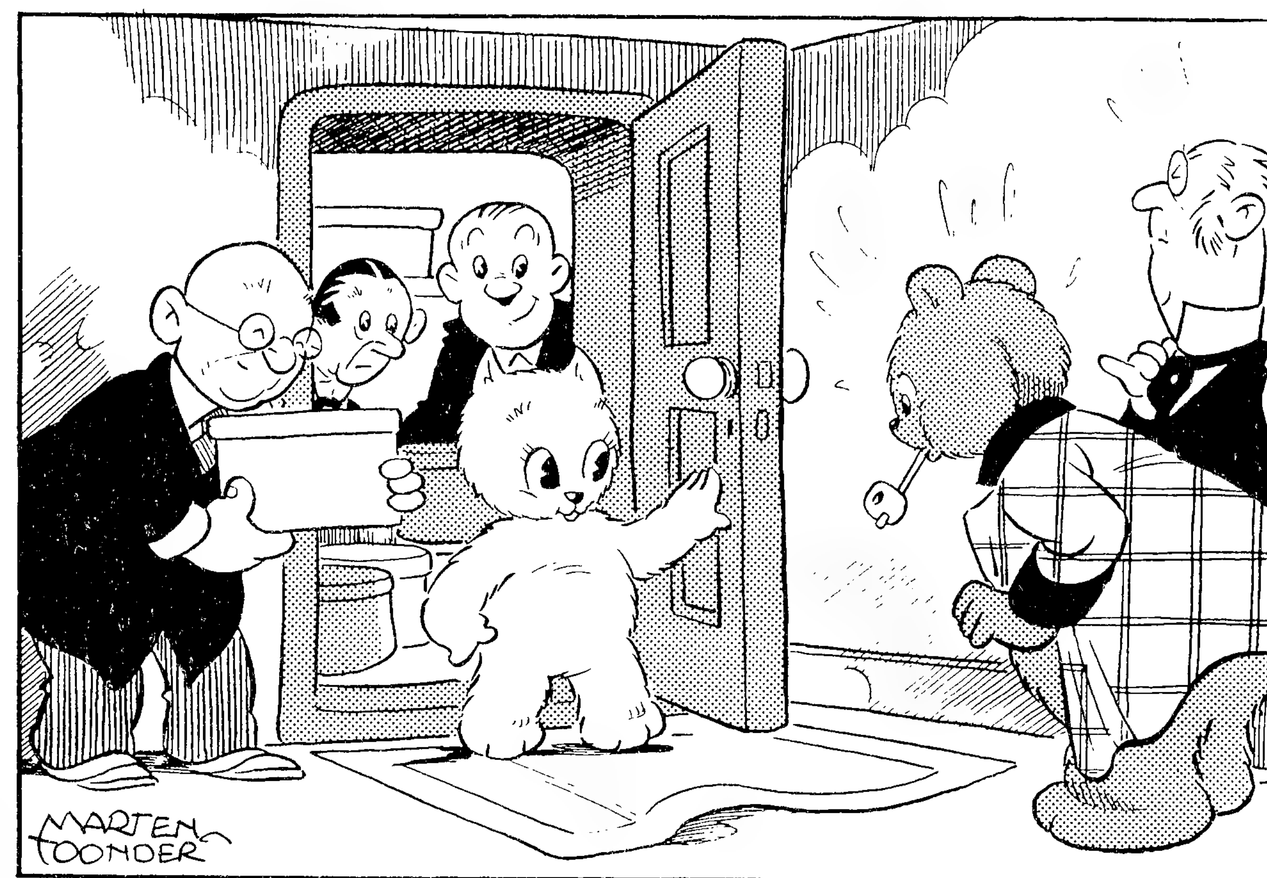
'Dat is interessant,' zei Tom Poes. 'Ik heb vaak over de Gelaarsde Kat horen vertellen en ik vond altijd, dat het een bedrieger was. Maar ja, dat is al erg lang geleden en u kunt het ook niet helpen. Ten slotte is uw voorvader een echte koning geweest en hij heeft goed geregeerd, dat staat ten minste in de geschiedenisboeken.'
'Zo is het, mijn vriend,' zei de markies. 'Alle koningen uit het huis van Carabas hebben goed geregeerd en het is alleen aan de gemene listen van een eersten-minister te wijten, dat mijn grootvader is afgezet. Die eerste-minister is toen koning geworden en zijn kleinzoon regeert op het ogenblik het land. Ahum. Jajajajaja. Zo is het.'
'Maar hoe kon uw grootvader dan worden afgezet?' vroeg Tom Poes. 'Hoe heeft die minister dat klaargespeeld?'
'Wel,' zei de markies, 'dat was heel eenvoudig. Hij zei, dat er geen echte markiezen van Carabas bestonden omdat de eerste maar een gewone molenaarszoon was, die door het bedrog van een kat aan de regering was gekomen. En toen heeft de rechtbank hem gelijk gegeven en hem gedwongen af te treden. Jaja, zo is het! Het is een schande, want die molenaarszoon is door den koning, die er toen leefde, als opvolger aangewezen. Dat staat in een oude brief, die ik kwijt ben geraakt.'
'Hm,' zei Tom Poes, 'dit kan wel een goed avontuur worden, heer Bommel! Een avontuur met koningen en markiezen! Maar ik durf er wat onder verwedden, dat we kunnen zorgen, dat de markies van Carabas weer koning wordt. Ik heb al een plan! Kom maar mee, we gaan de stad in!'

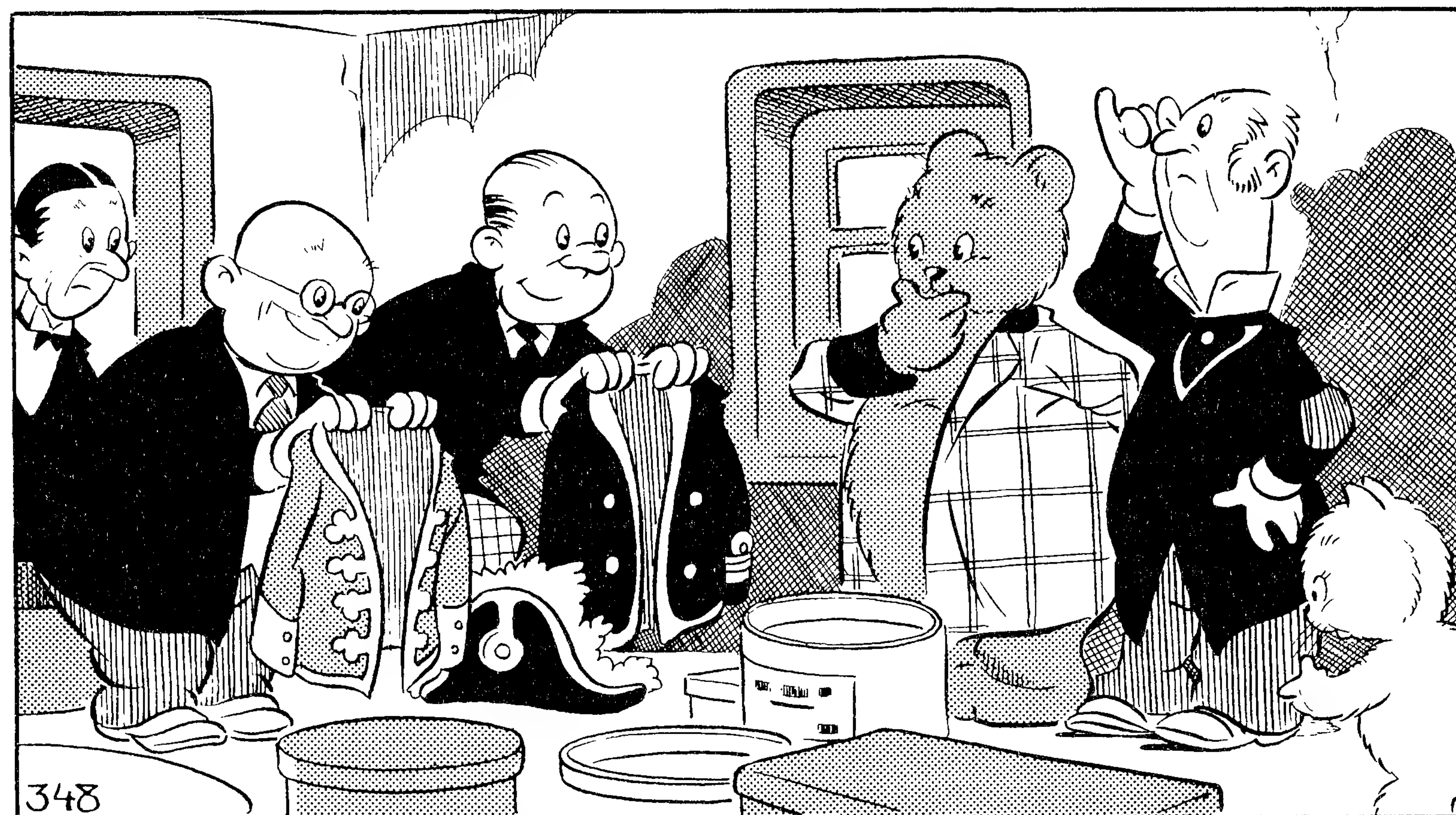

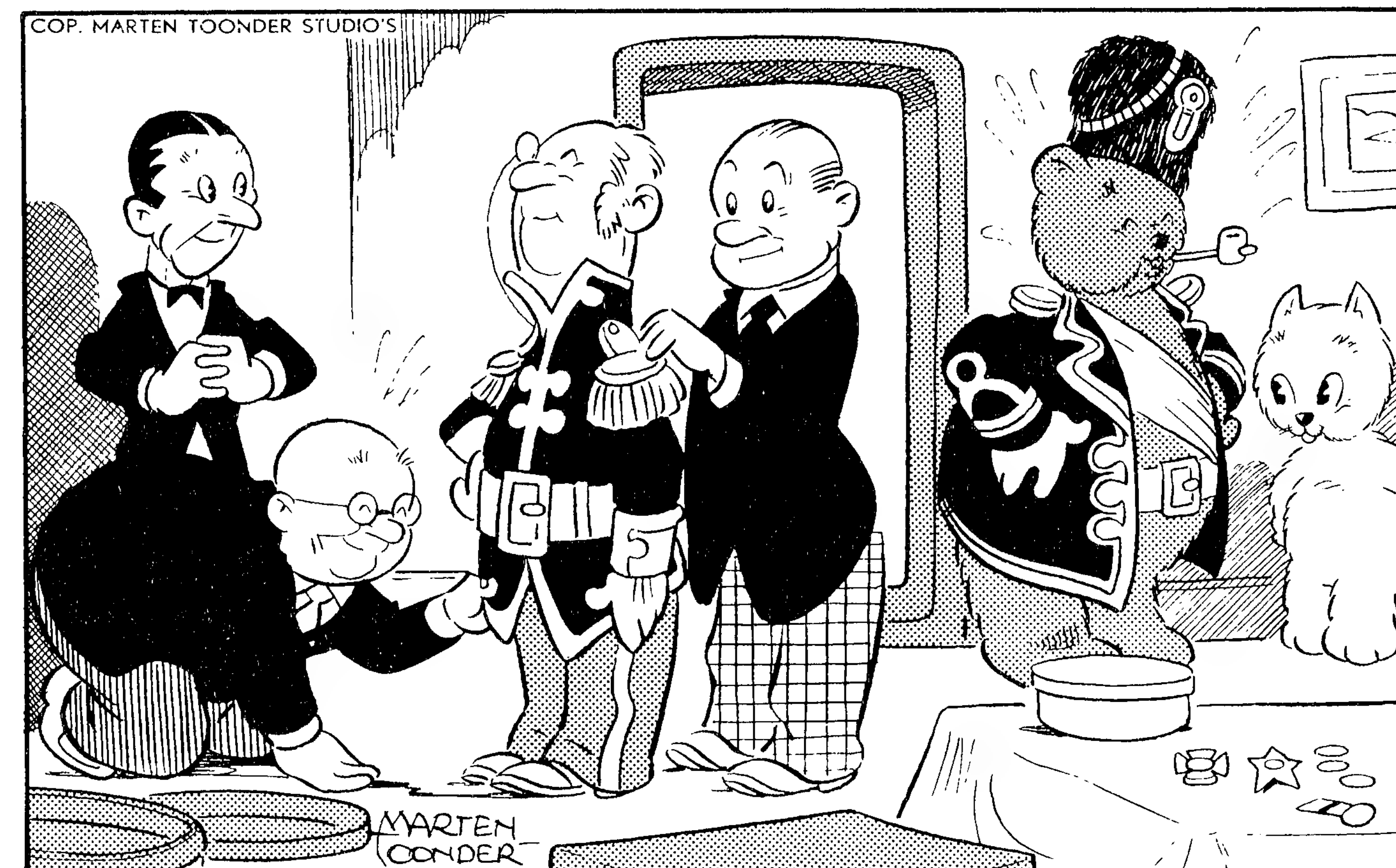
De Markies van Carabas haalde uit een oude kast een vale overjas en een hoge hoed te voorschijn, pakte een knoestige wandelstok op, die in een hoek stond en liep met waardige passen de deur uit.
'Wat is je plan, jonge vriend?' vroeg heer Bommel. 'Ik ben zeer benieuwd hoe jij het klaar wilt spelen om van zo'n armoedigen markies een koning te maken! Het kan nu wel zijn, dat zijn grootvader koning was, maar hij lijkt er toch nog niet veel op. En bovendien ben zelfs ik, die toch een Bommel uit het geslacht der Bommels ben, nooit koning geworden!'
'Ik zal het wel klaar spelen, heer Ollie,' zei Tom Poes. 'Alleen heb ik wat geld nodig, tamelijk veel geld zelfs, want ik moet een paar dingen kopen.'
'Daar kan ik je wel aan helpen,' zei heer Bommel, 'als het meer niet is... Weet je wat? Terwijl jij die dingen gaat kopen, ga ik met den markies naar een hotelletje hier in de buurt om een kamer te huren, ik heb geen zin om hier op je te lopen wachten, daar word ik maar moe van.'
Tom Poes nam dus de portemonnaie van heer Bommel mee en ging de stad in, terwijl heer Ollie met den markies een hotel ging opzoeken.

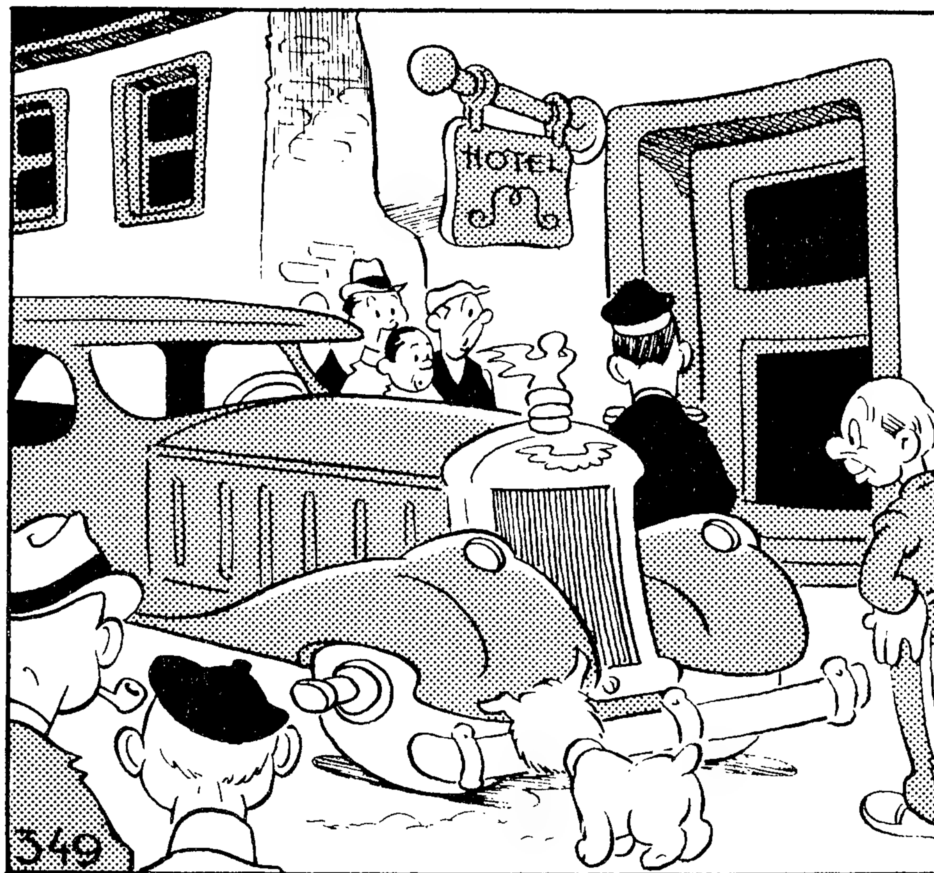

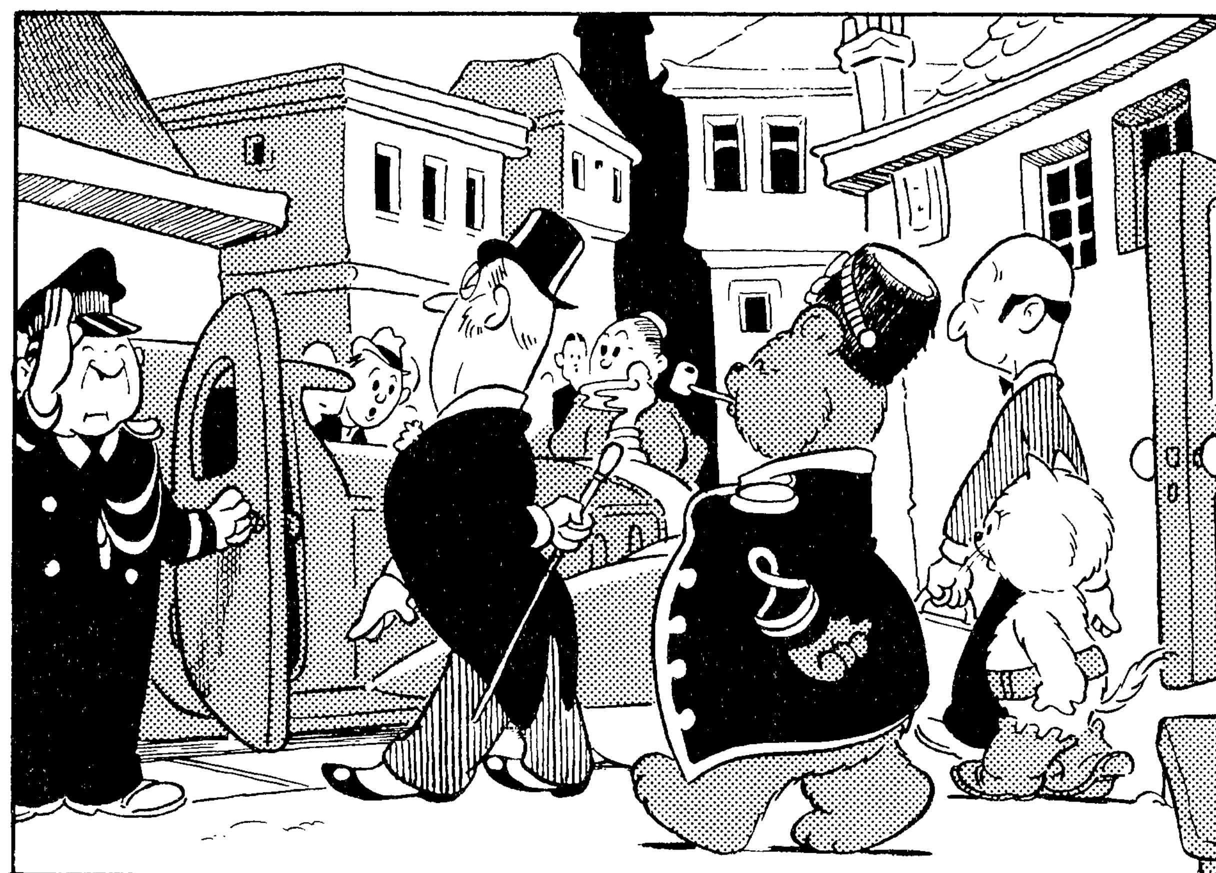
Het duurde erg lang voordat Tom Poes terugkwam. Heer Bommel en de markies hadden al een paar uren in het ongezellige hotelkamertje zitten wachten en er gebeurde niets.
'Ahum,' zei de markies, 'het is niet netjes van deze Tom Poes om ons zo lang alleen te laten. Nee, dat staat mij niet aan. Ik ben de eerste de beste niet en ik wens behandeld te worden, zoals iemand van mijn afkomst en rang toekomt.'
'Zeer juist,' zei heer Bommel. 'Tom Poes moest weten hoe hij lieden van onze stand behandelen moest. Ik ben daar ook niet van gediend en ik heb hem toch ook anders opgevoed!'
'Als het nog lang duurt,' ging de markies voort, 'ga ik weer naar huis en zoek een andere poes. Dit is waaratje te gek.'
'Goed gezegd!' riep heer Ollie. 'Dit wordt waaratje te gek! Uit! Maar wacht eens even, ik hoor iemand aankomen, daar komt iemand de trap op!'
Heer Bommel had gelijk, alleen was het niet iemand die de trap opkwam, maar meer iemanden. Toen de deur openging, kwam Tom Poes naar binnen gevolgd door drie vreemde mannen, die grote dozen droegen.
'Wel heb ik van mijn leven!' riep heer Bommel.
'Wat zijn dit voor vreemde individuen in mijn vertrekken?' vroeg de markies.

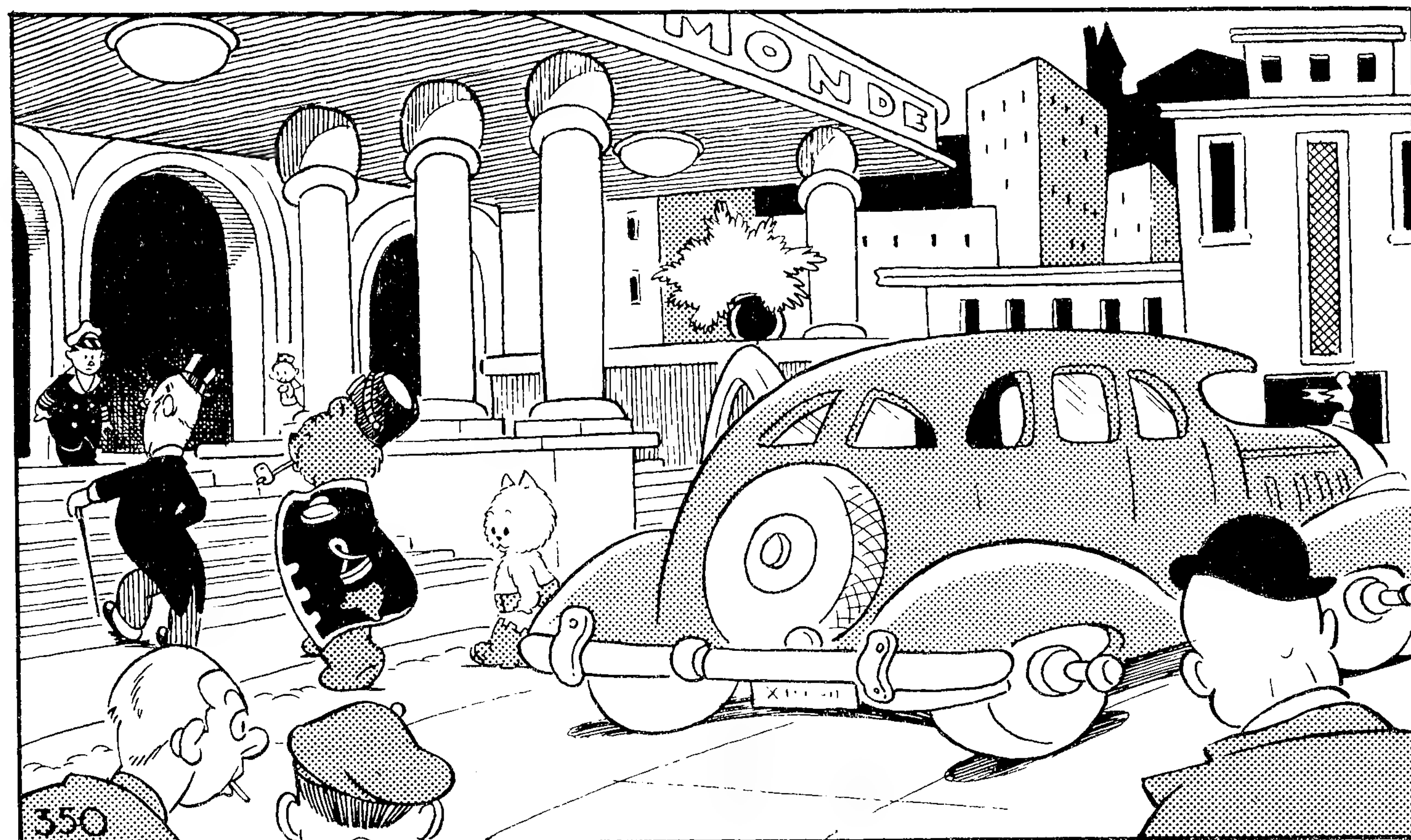

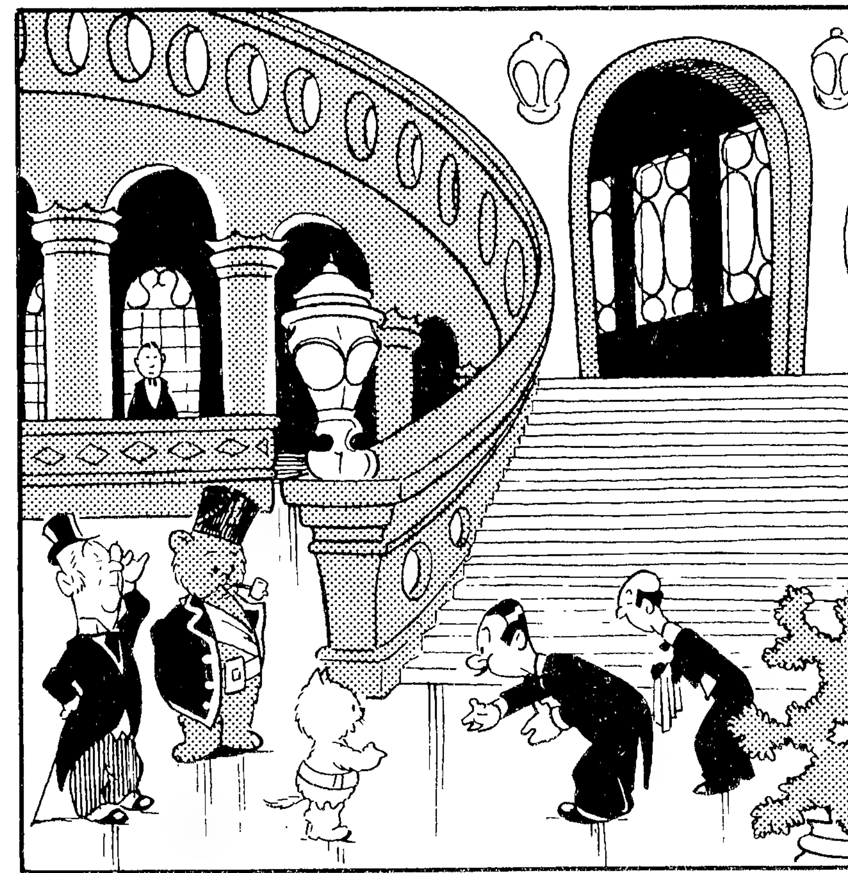
'Deze heren zijn kleermakers,' legde Tom Poes uit. 'Ik vond, dat we moesten beginnen ons te kleden zoals het hoort. Niet, dat ik wil zeggen, dat de markies of u er niet netjes uitzien, maar een koning en zijn gevolg lijken me toch andere pakken te dragen.'
'Daar zit iets in!' riep heer Bommel. 'Pak die dozen maar eens uit, goede vrienden! Laat maar eens zien, wat jullie hebben meegenomen, ik wil wel eens iets bijzonders aantrekken, wat u, markies? Lieden van onze stand houden van een goed gevulde kleerkast, niet waar?'
'Ahum,' zei de markies, 'het behaagt mij te aanschouwen wat deze lieden in hun dozen hebben.'
De kleermakers pakten dus hun dozen uit en er glinsterden gouden tressen en banden en epauletten en hoe al die dingen mogen heten door de kamer. En een halfuurtje later zag de markies van Carabas er heel anders uit. Tjonge wat was die man veranderd!
'Deze kleding is voortreffelijk!' sprak de markies. 'Ik benoem jelui tot hofleveranciers, goede vrienden! Met ingang van heden, ahum!'
'Dit is niet gek, Tom Poes,' zei heer Ollie, die een generaalspak had aangetrokken. 'Het zit me als gegoten! Wij, Bommels waren altijd bekend om ons goede figuur en we konden altijd alles dragen. Maar zo'n nette jas als dit heb ik nog nooit gehad! Dit is het beste avontuur, dat we tot nu toe hebben meegemaakt. Dit is iets wat helemaal bij mijn stand past!'
'Hm,' zei Tom Poes, 'het moeilijke begint anders pas, heer Ollie, het kan nog best gevaarlijk worden!'

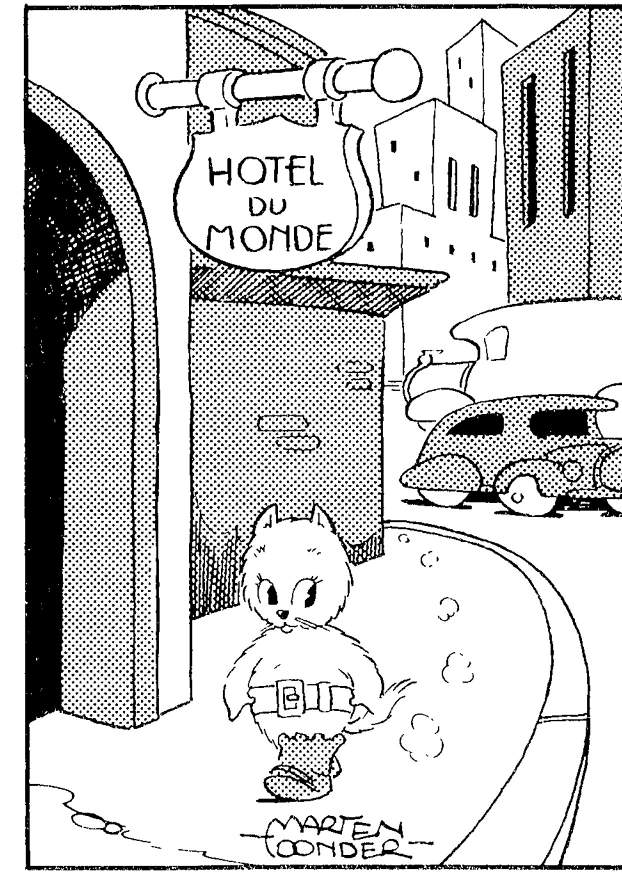

De Markies koos twee en dertig van de mooiste pakken uit, toen trok hij een deftige pandjesjas aan, stak een bloem in zijn knoopsgat en sprak:
'Tot dusverre gaat alles geheel naar mijn genoegen. Wat zijn uw verdere plannen, Tom Poes?'
'Wel,' zei Tom Poes, 'ik zal nu de laarzen van de gelaarsde kat aantrekken en dan lijkt het me het beste om naar een groter en mooier hotel te gaan. Ik heb al kamers besproken en de auto, die ik gekocht heb, staat al voor de deur te wachten.'
'Een goed plan, jonge vriend,' zei heer Bommel. 'Dit hotelletje is niet onaardig, maar die spruitjesgeur gaat me tegenstaan. Ik ben erg benieuwd wat voor een auto je gekocht hebt, ik heb verstand van die dingen en ik ben bang, dat ik door mijn oude Schicht een beetje verwend ben.'
'Ik heb de beste gekocht, die er te krijgen was,' zei Tom Poes. 'Er bestaan natuurlijk mooiere wagens, maar dit was de grootste.'
'Komaan,' sprak de Markies, toen hij naar buiten trad, 'dit voertuig behaagt mij. Laat ons instijgen!'
Er waren intussen heel wat mensen om de auto heen komen staan, want zo'n grote wagen kwam er niet elke dag in de Klokhuislaan, en toen de Markies en heer Bommel naar buiten kwamen, steeg er een zacht gemompel op.
'Dat is vast een hoge ome!' zei een man, die glazenwasser was, en daarom erg goed wist wat hoog was, 'wat zou die hier moeten?' Maar er was niemand, die hem antwoord gaf, want toen iedereen was ingestapt, sloeg de chauffeur het portier dicht en gaf gas. De auto verdween in een dichte stofwolk.

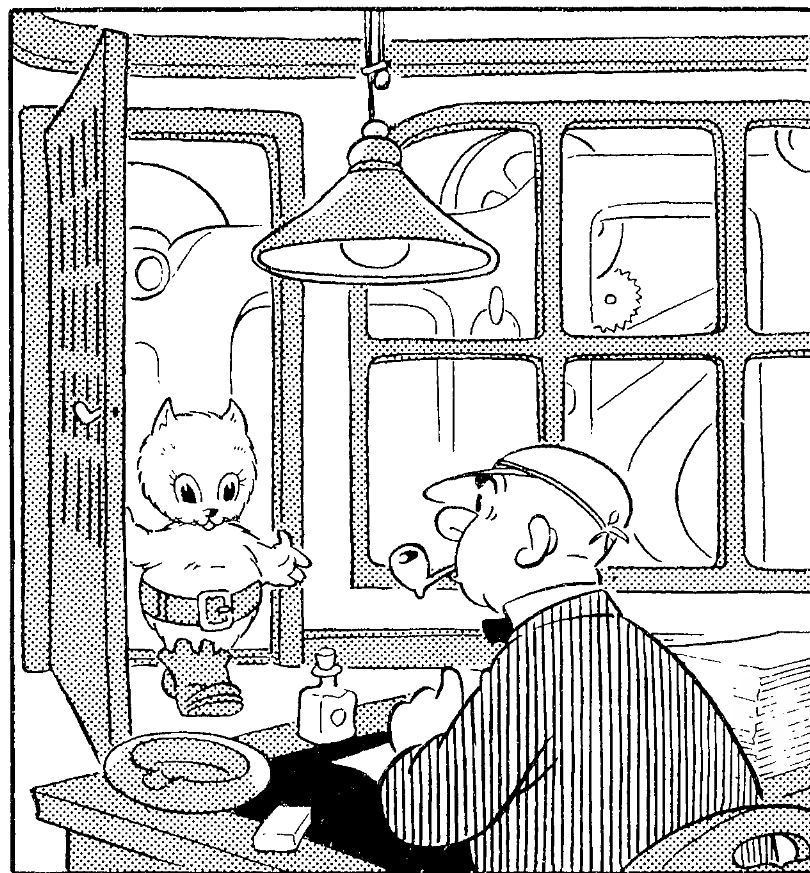
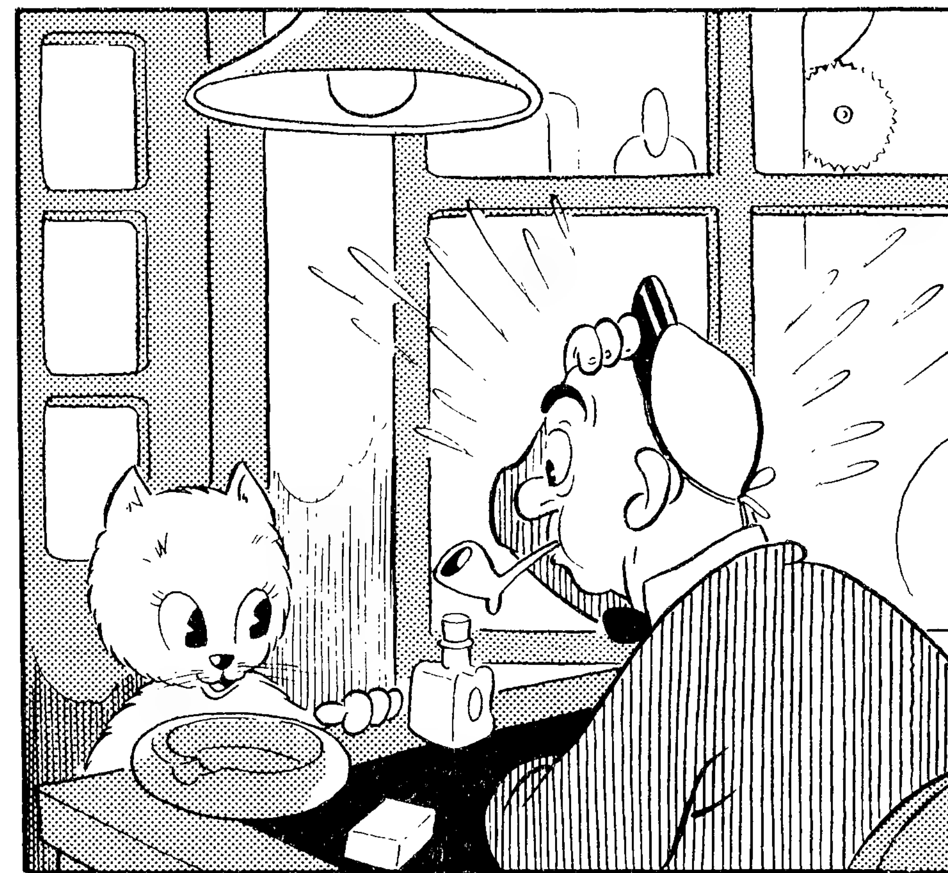

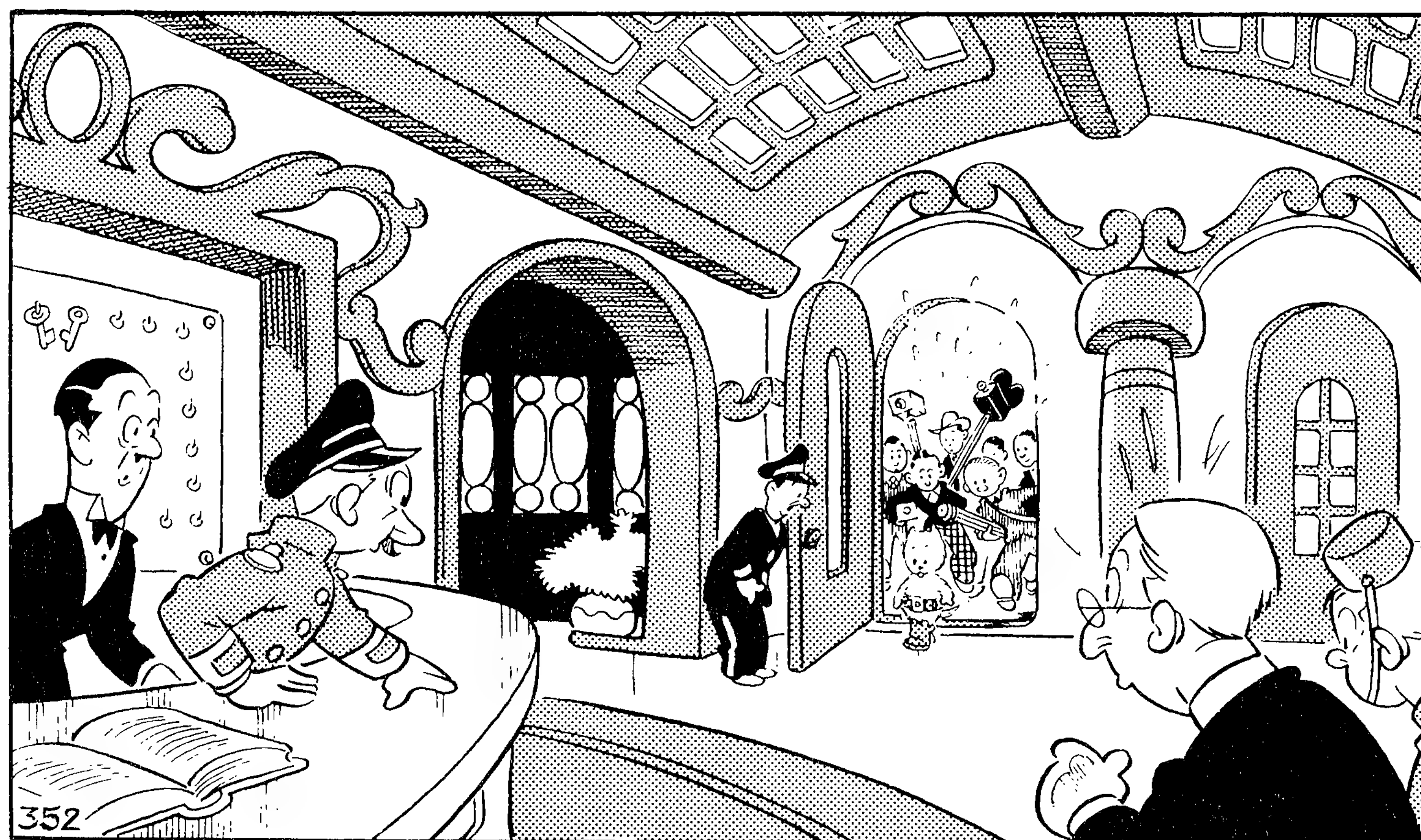

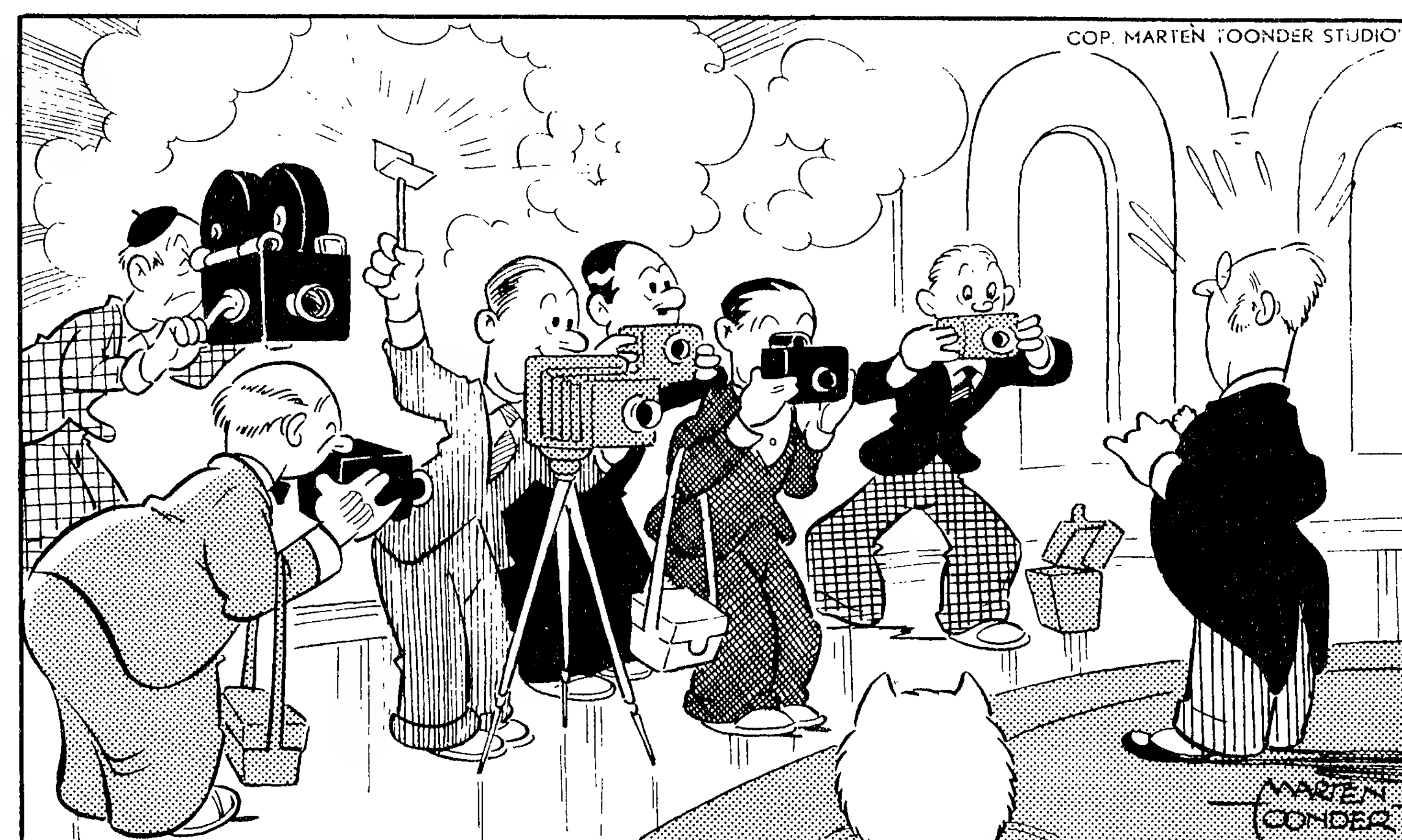
Na een lange rit door de stad stopte de auto ten slotte voor een van de deftigste hotels van Slothoven. Een prachtig hotel was dat! De stoeptreden en de zuilen waren van prachtig marmer en de vloeren blonken als spiegels.
'Het is hier niet onaardig,' zei heer Bommel. 'We hebben hier voorlopig de ruimte. Tot dusverre heb je het er goed afgebracht, Tom Poes, maar toch begrijp ik nog niet hoe je wilt maken, dat die kale Markies koning wordt! Je betaalt dit allemaal met mijn geld, niet dat dat me veel kan schelen, maar ik zou toch willen weten of er een kans is, dat ik het weer terugkrijg.'
'Wees maar niet bang, heer Ollie,' zei Tom Poes, 'mijn plan is goed en dit hoort er allemaal bij.'
De directeur van het hotel was intussen te voorschijn gekomen en maakte een diepe buiging.
'Wees welkom, Hooggeboren Heren!' zei hij. 'Ik hoop, dat u tevreden zult zijn over de bediening in mijn nederig hotel. Mag ik u voorgaan naar uw vertrekken?'
'Dat is een nette heer,' fluisterde heer Bommel, 'zou hij weten, dat ik Ollie B. Bommel ben, Tom Poes? Heb jij hem dat soms verteld?'
'Nee,' zei Tom Poes, 'ik heb hem gezegd, dat er een koning bij hem kwam logeren onder den aangenomen naam en dat hij zich den Markies van Carabas noemde. Maar nu moet ik weer verder, heer Ollie! Er is nog veel meer te doen. Wacht u met den Markies maar totdat ik terugkom.'
En Tom Poes maakte, dat hij weg kwam, terwijl heer Bommel met den Markies achter den directeur van het hotel aanliep.

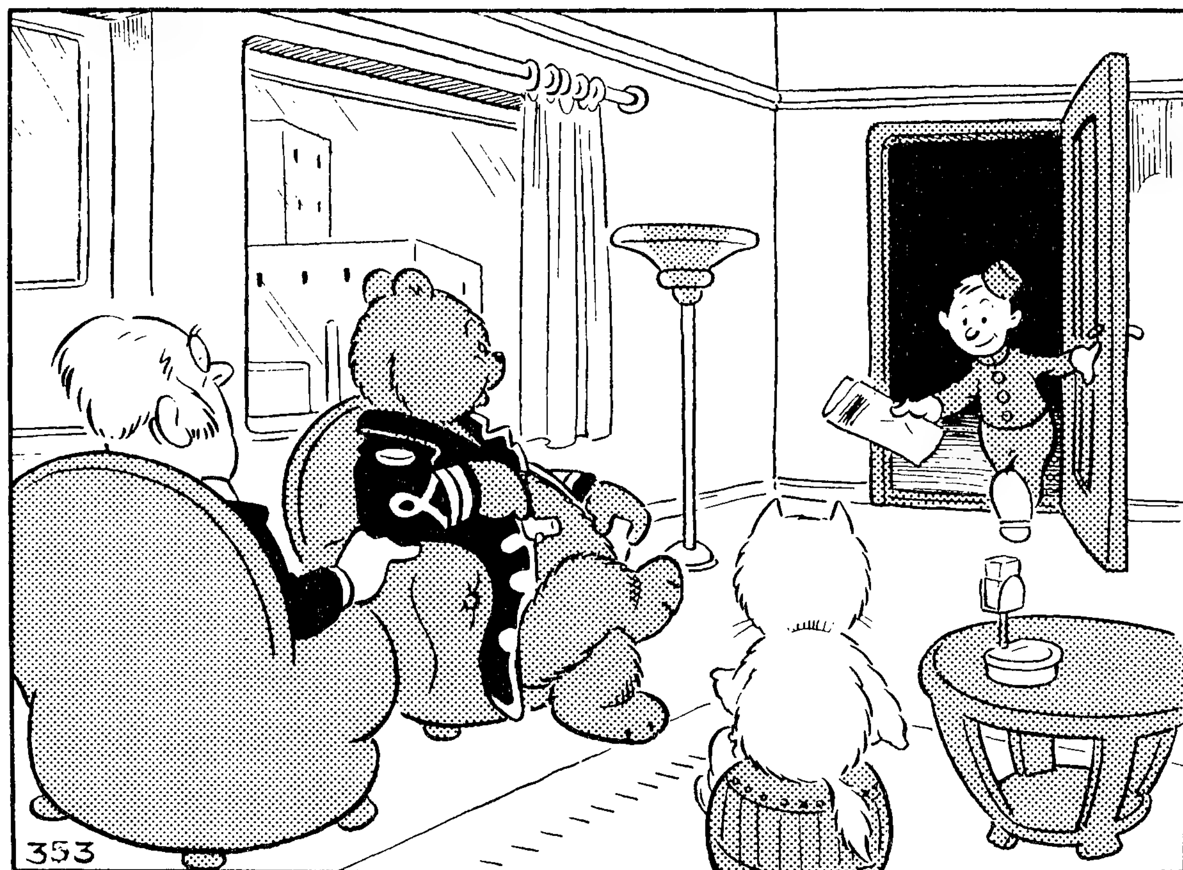

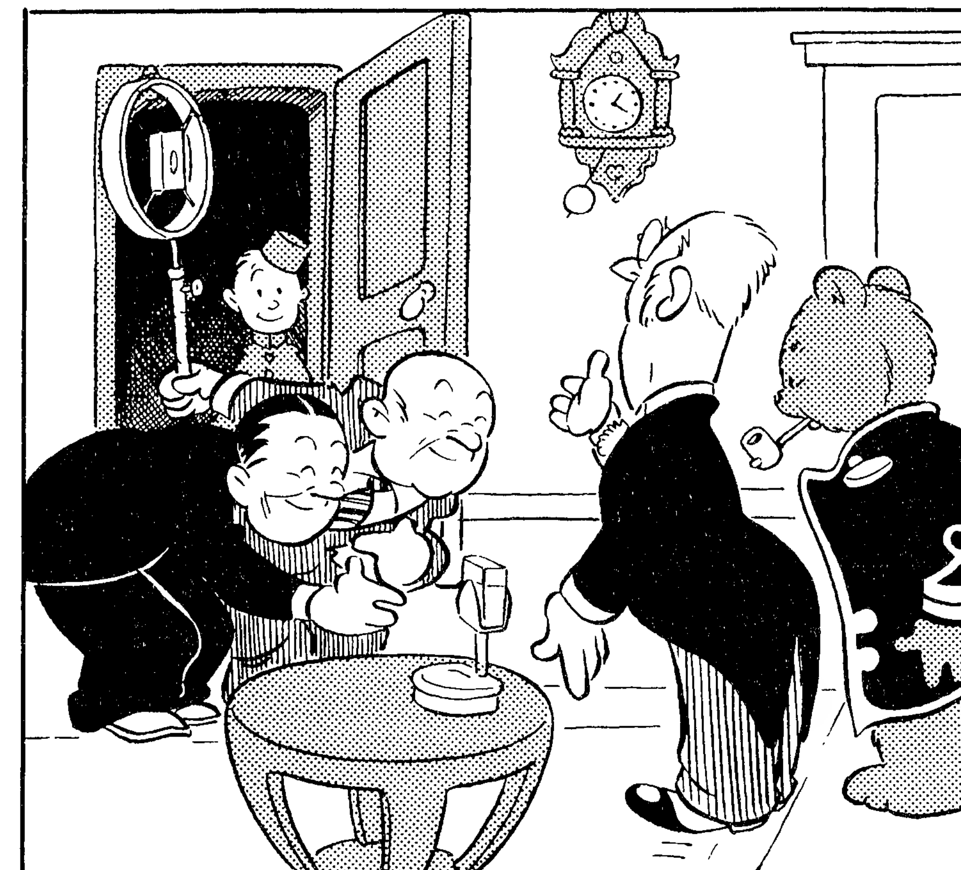
'De Nieuwe Slothovense Courant' was het grootste blad in de hoofdstad en de redacteur van de afdeling 'Stadsnieuws' had het drukste baantje van al de redacteuren. En om twee uur in de middag had hij het het drukste van de hele dag, omdat dan de krant op de pers moest. Je begrijpt dus, dat hij kwaad was, toen er een jongen met een stapel drukproeven binnenkwam en tegen hem zei: 'Daar is iemand om u te spreken, meneer Matrijs! Zal ik hem binnenlaten?'
'Binnenlaten?' riep meneer Matrijs, 'binnenlaten? Denk je soms, dat ik niets te doen heb? Gooi hem er uit! Er uit! Binnenlaten? Nu nog mooier! Waar moet dat heen als je iedereen maar binnenlaat?' De jongen maakte, dat hij weg kwam en terwijl hij de ene deur uitliep, kwam Tom Poes door de andere naar binnen.
'Hier ben ik,' zei Tom Poes, 'ik vind het erg prettig, dat u me even ontvangen wilt, want ik heb belangrijk nieuws voor u.'
'Maar ik wil je helemaal niet ontvangen!' riep de redacteur. 'Er uit! Kom over een uurtje maar eens terug. Wat is dat voor nieuws, waar je het over had?'
'Wel,' zei Tom Poes, 'ik wilde u even vertellen, dat de Koning van Sagorije hier in de stad logeert, in Hotel Du Monde, en dat hij zich den Markies van Carabas noemt!'
'Prachtig! Bravo!' riep de redacteur. 'Dat is nieuws! Ik zal direct iemand sturen!'

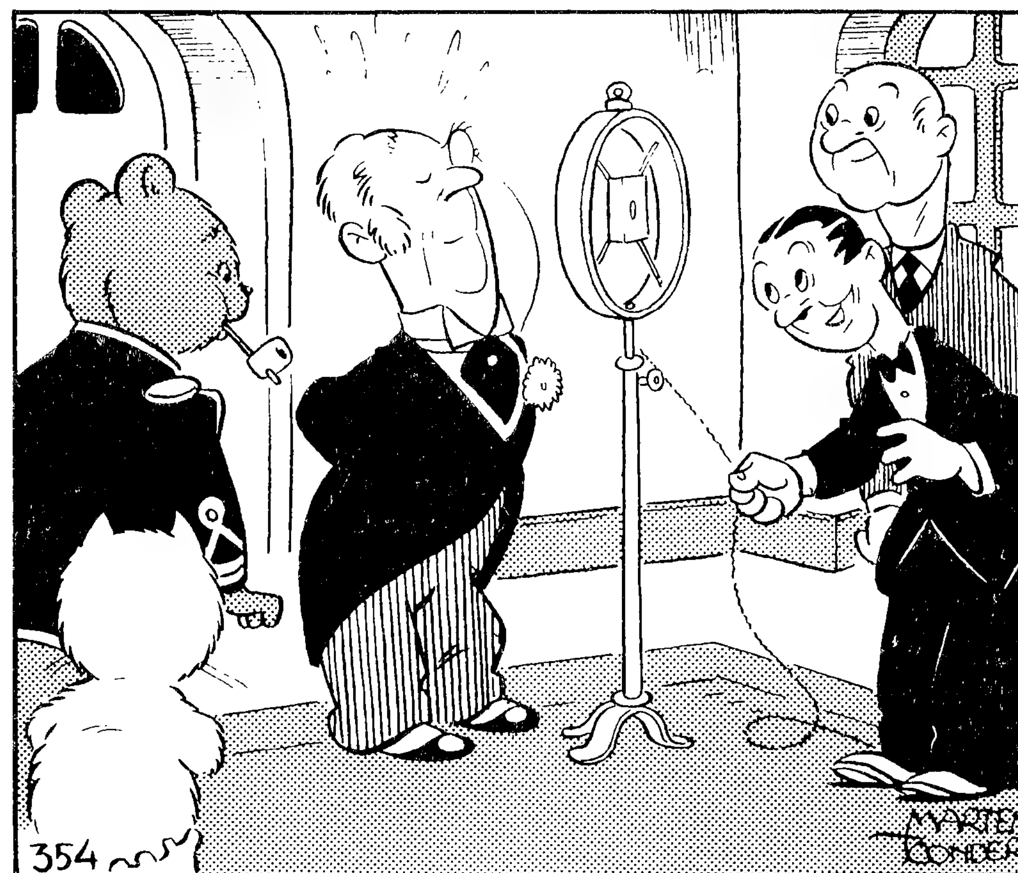
'Dit hotel is niet meer wat het geweest is,' zei de portier van het 'Hotel Du Monde' tegen den heer in de zwarte jas, die naast hem stond en die de namen van de gasten in een groot boek moest schrijven. 'Er komt nooit meer eens een belangrijk iemand, niets dan doodgewone mensen!'
'Vergis je niet!' sprak de heer in de zwarte jas, 'vanmorgen is er een zeer deftig heer aangekomen, die zich den Markies van Carabas noemt en ik geloof, dat het eigenlijk een koning is! De koning van Sagorije, geloof ik!'
'Hm, zou het?' bromde de portier. 'Als dat zo was, zou er wel meer drukte van gemaakt worden. Er is nog niemand van de krant ge...'
Op dat moment ging de grote deur open en stapte Tom Poes naar binnen, gevolgd door een hele verzameling mannen met fototoestellen.
'Waar is de Markies van Carabas?' riep de voorste man. 'We willen hem fotograferen!'
'Filmen!' riep de achterste man. 'Ik wil den Markies filmen voor het Weekjournaal!'
'De Markies is boven,' zei Tom Poes, 'volg me maar.'
En even later verdrongen alle fotografen zich om den Markies om een foto van hem te nemen, terwijl heer Bommel en Tom Poes uit de verte toekeken.
'Draagt zorg voor een goede afdruk in de kranten, goede mensen!' zei de Markies. 'Daar hecht ik veel waarde aan.'
'Nu begint dit avontuur pas gevaarlijk te worden,' fluisterde Tom Poes, 'let maar eens op, heer Ollie!'

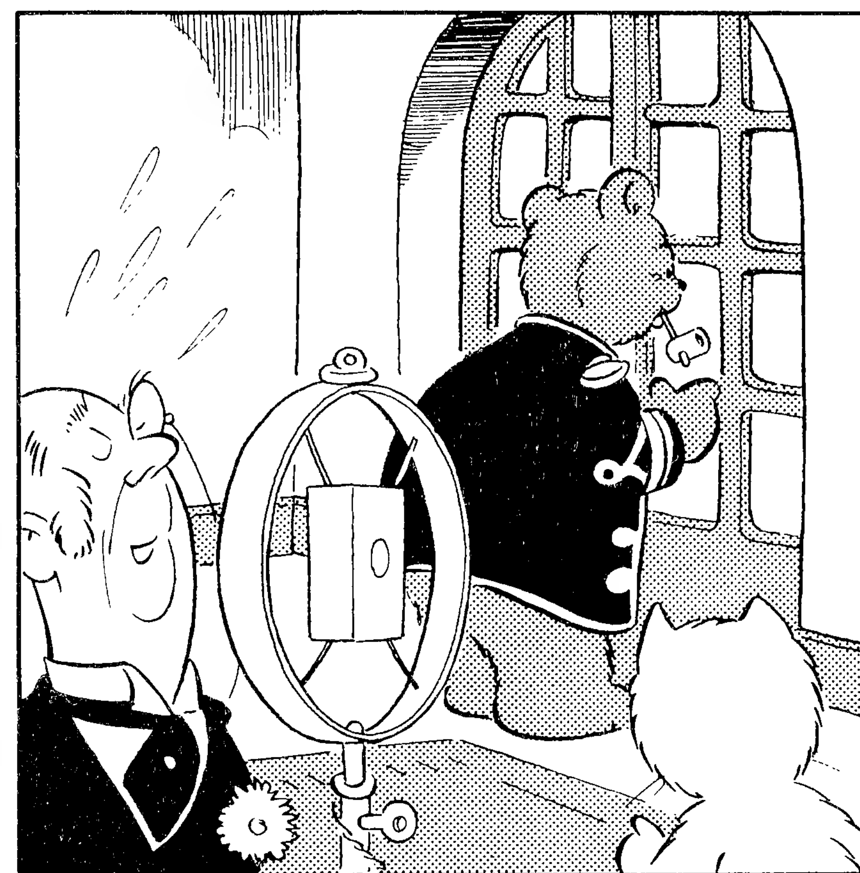
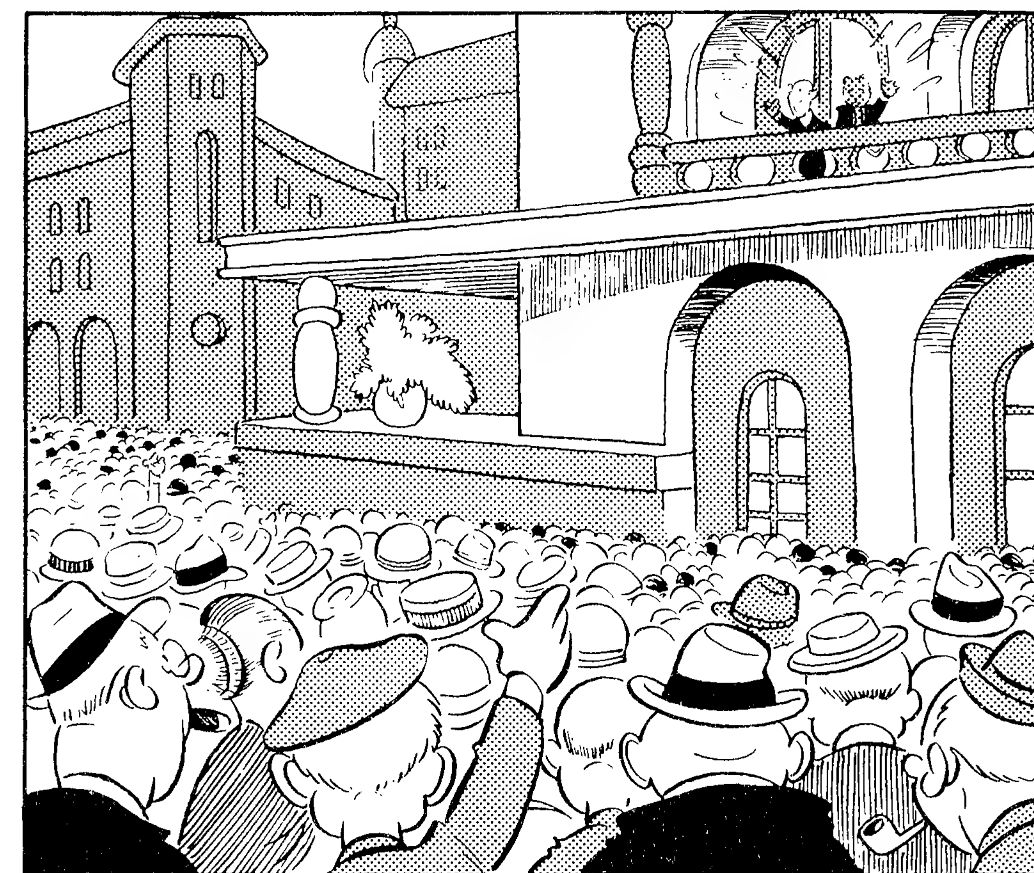

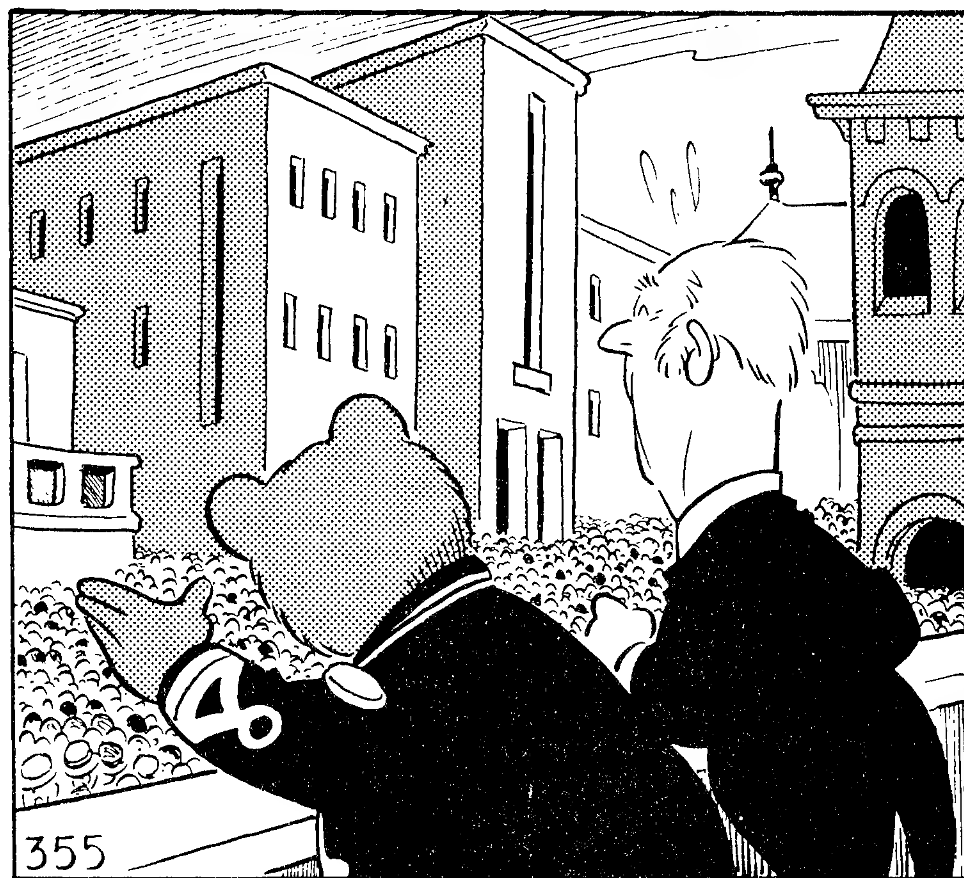
'Mijn beste Tom Poes,' zei de markies van Carabas een uurtje later, 'nu moet je me toch eens vertellen, hoe je het klaar wilt spelen, om mij de plaats te geven die mij rechtens toekomt. Ik bedoel, de plaats van koning van Sagorije!' 'Wacht maar rustig af, jonge vriend,' zei heer Ollie, 'we hebben al een plan, niet waar, Tom Poes?'
'Hm, ja,' zei Tom Poes, 'ik heb al een plan, heer Bommel, maar het kon wel eens een gevaarlijk plan zijn! U vertelde een poosje geleden, dat uw grootvader nog een brief had waarin stond, dat uw voorvader, die eigenlijk een molenaar was, tot zijn opvolger werd benoemd, niet waar markies?' 'Juist, ahum, ja,' zei de markies. 'Ik heb die brief zelf nog gehad, maar ik ben hem kwijtgeraakt, ahum!'

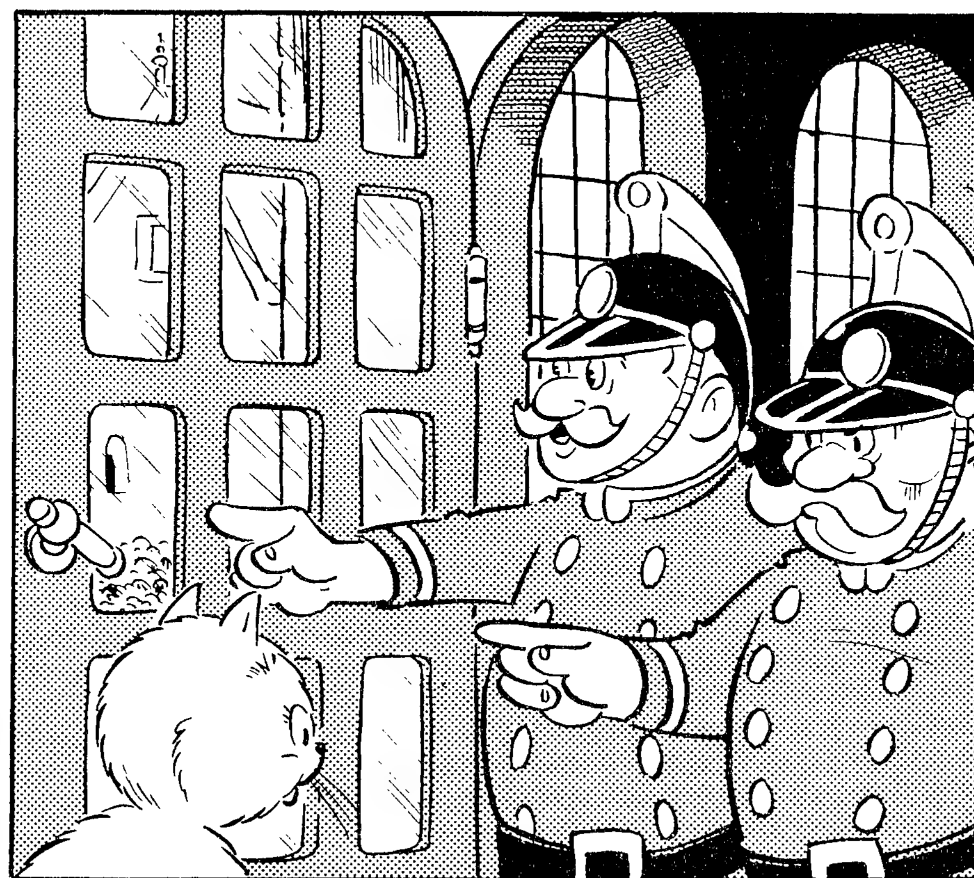
Op dat ogenblik kwam er een bediende binnen met de krant, en toen Tom Poes die had aangenomen, zag hij er een groot portret van den markies in staan met een lang artikel er bij.
'Kijk, markies,' zei hij, 'vanavond leest iedereen dit bericht in de bladen en u zult zien, dat er nu allerlei mensen op u af zullen komen. We zullen nu maar afwachten, wat er verder gebeuren gaat.'
Nu, er gebeurde al heel gauw iets, want op hetzelfde moment werden er twee heren binnengelaten. 'Wij komen van de Omroepvereeniging XYZ,' zei de grootste heer. 'Wilt u zo vriendelijk zijn enige woorden tot onze luisteraars te richten, edele heer?'

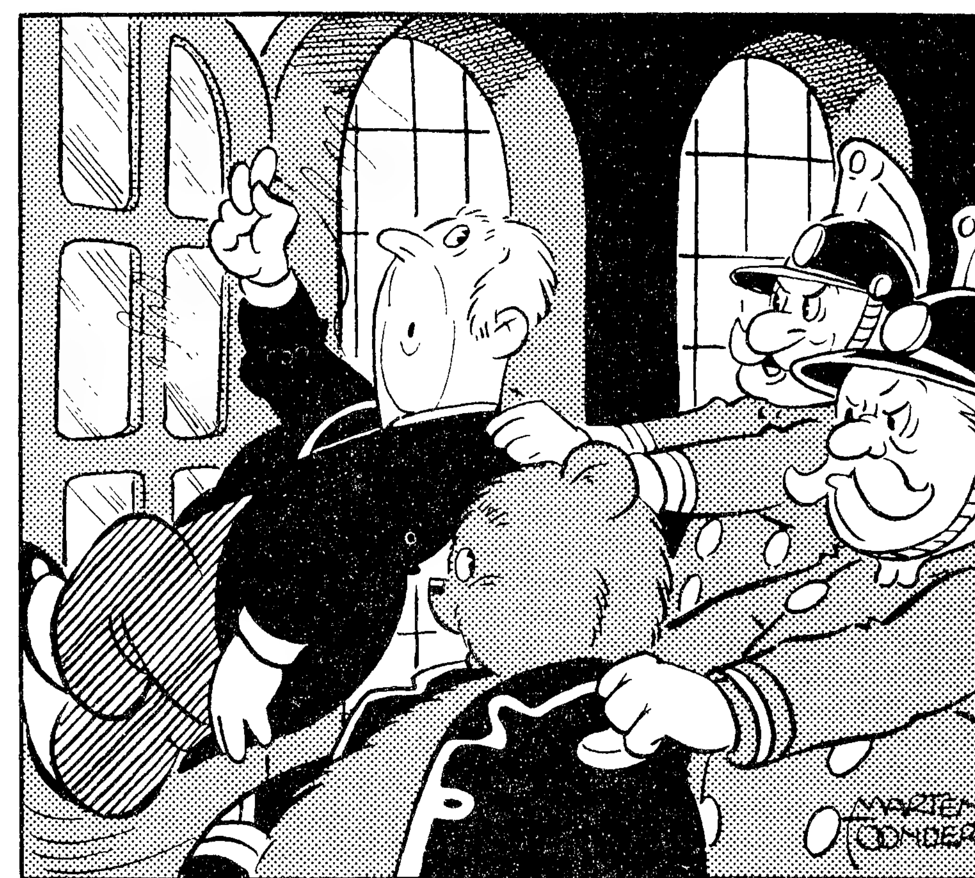

De Markies had er geen enkel bezwaar tegen om voor de radio te praten en hij begon dus. Maar erg gauw was hij niet klaar, o, nee! Hij begon bij de jeugd van zijn grootvader en eindigde bij de drukke staatszaken, die op hem lagen te wachten en hij legde uit, dat hij een andere naam had aangenomen, die eigenlijk zijn echte naam was, omdat hij een echte Markies van Carabas was, en omdat hij niet wilde weten, dat hij eigenlijk een koning was en dat de mensen maar heel gewoon tegen hem moesten doen, en net toen hij het zelf niet allemaal meer begreep, zei heer Bommel: 'Een ogenblikje, heer Markies! Er staan enige lieden op straat, die u willen zien!' Tom Poes deed de deuren van het balkon open en stapte naar buiten. En daar zag hij, wat hij wel verwacht had te zullen zien. Op het plein voor het hotel stond een grote mensenmenigte naar boven te kijken. Al die mensen hadden natuurlijk in de kranten gelezen, dat er een echte koning in het hotel logeerde en nu waren ze naar dat plein gekomen om iets van hem te zien. Nu, de Markies liet de heren van de radio in de steek en stapte ook op het balkon. Er steeg een luid gejuich op en terwijl de Markies van Carabas met zijn hand zwaaide, fluisterde heer Bommel: 'Ik begrijp het niet, Tom Poes! Heb jij ooit zo'n mensenmenigte tegen mij horen juichen? En ik ben toch minstens even belangrijk als deze kale Markies! Ik moet ook nog voor hem betalen en dat stond niet eens in de krant! Dat is toch niet helemaal zoals het zijn moet, wat jij, Tom Poes?'

De mensenmenigte voor het hotel werd steeds groter en het gejuich en geschreeuw nam geen einde. Heer Bommel en de markies stonden te zwaaien en te buigen, zonder dat ze er genoeg van kregen, maar het begon Tom Poes al heel gauw te vervelen. Hij draaide zich om om naar binnen te gaan en toen zag hij in de deuropening twee politiemannen staan, die erg boos keken.

Tjonge, dacht Tom Poes, nu gaat het beginnen! Ze zijn er vlug bij!

'Waar is de vreemdeling, die zich de markies van Carabas noemt?' vroeg de dikste politieman.

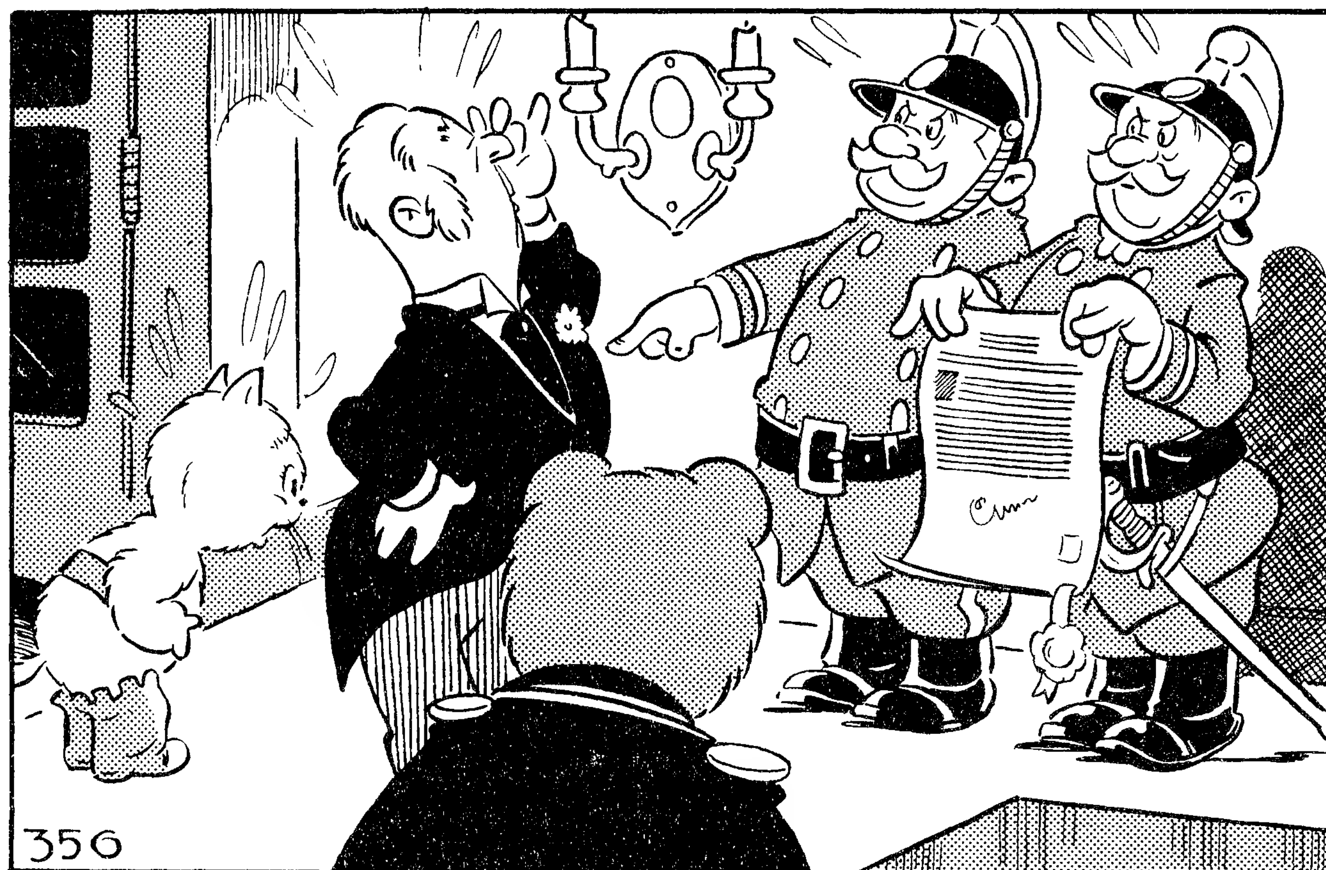
'Daar staat hij,' zei Tom Poes, 'wat wilt u van hem? Kan ik soms de boodschap aannemen?'

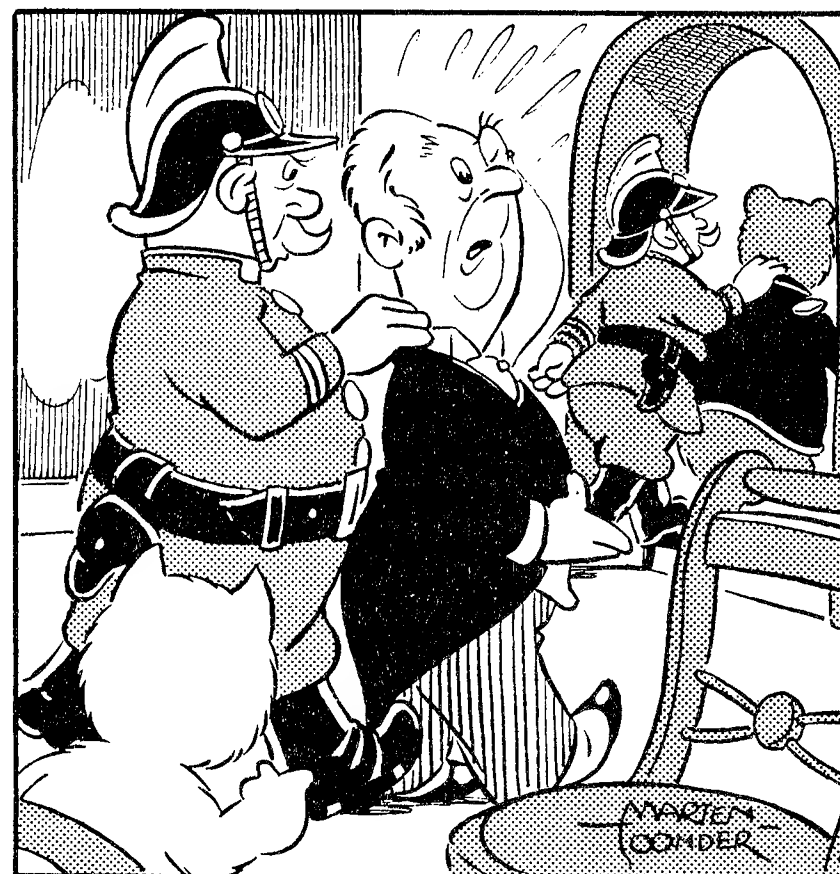
'Niks te boodschappen,' zei de andere politieman. 'We hebben opdracht gekregen hem mee te nemen! We moeten hem arresteren!'

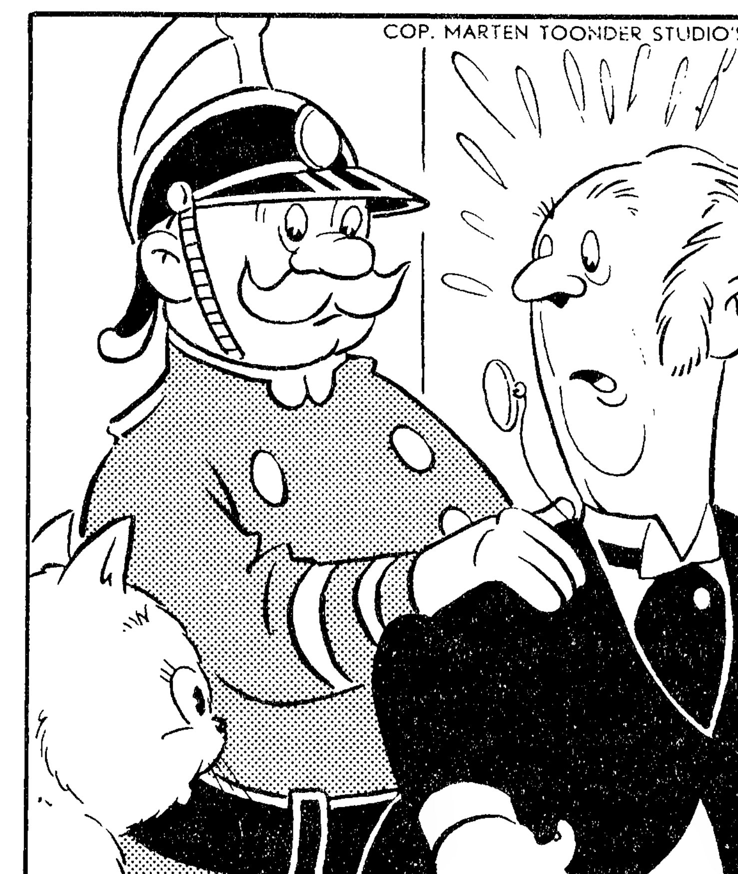
'Maar hij heeft toch geen kwaad gedaan?' vroeg Tom Poes. 'Waarom moet hij dan gearresteerd worden?'

'Geen praatjes alsjeblieft!' bromde de dikste agent. 'Het is een oplichter! Hij beweert, dat hij een koning is! Hij zegt, dat hij de markies van Carabas is en dat hij onder een andere naam reist. We zullen hem! Er bestaat geen markies van Carabas! En de koning van Sagorije is in zijn eigen land! Kom Theodorus! Grijp hem!'

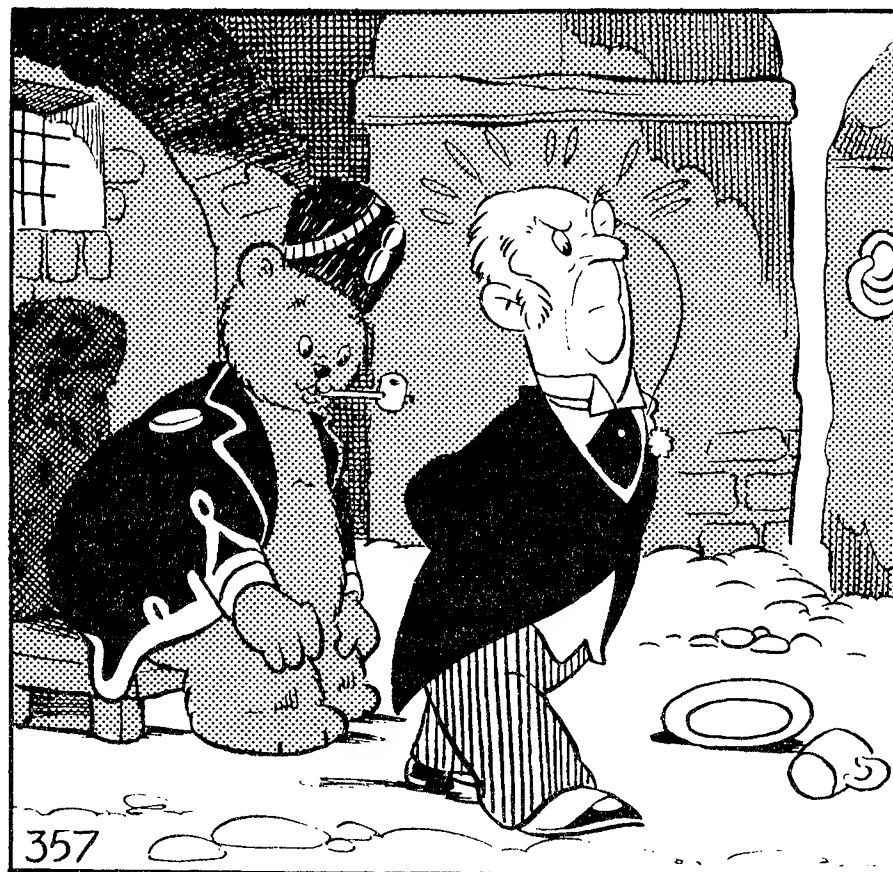
Toen stapten de twee agenten op het balkon; de eene pakte den markies en de andere heer Bommel in zijn kraag en zo werden ze naar binnen getrokken, terwijl de menigte op straat doorging met juichen.

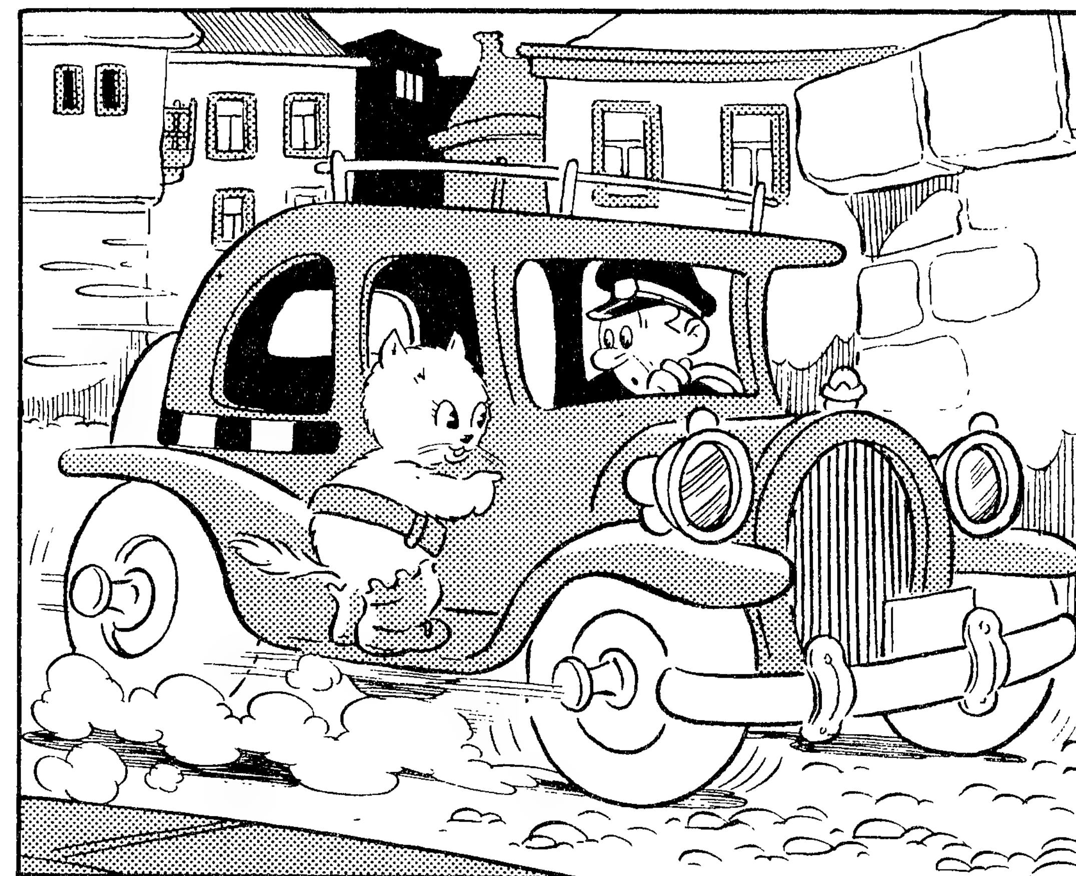
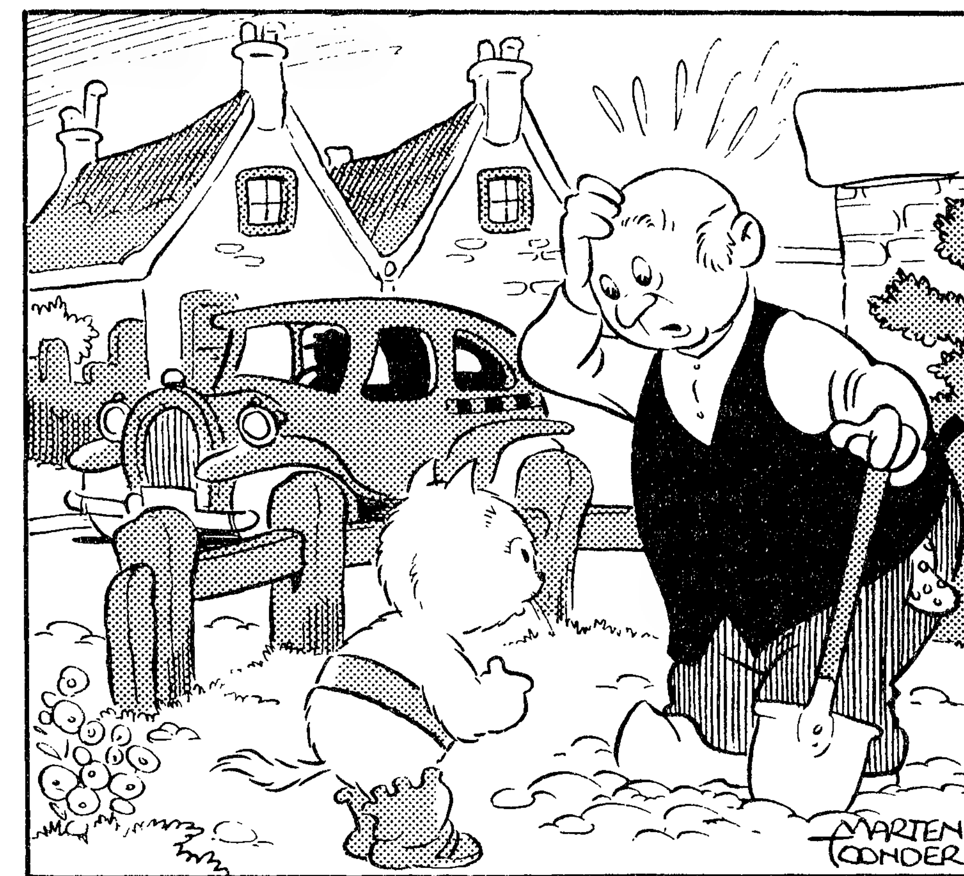

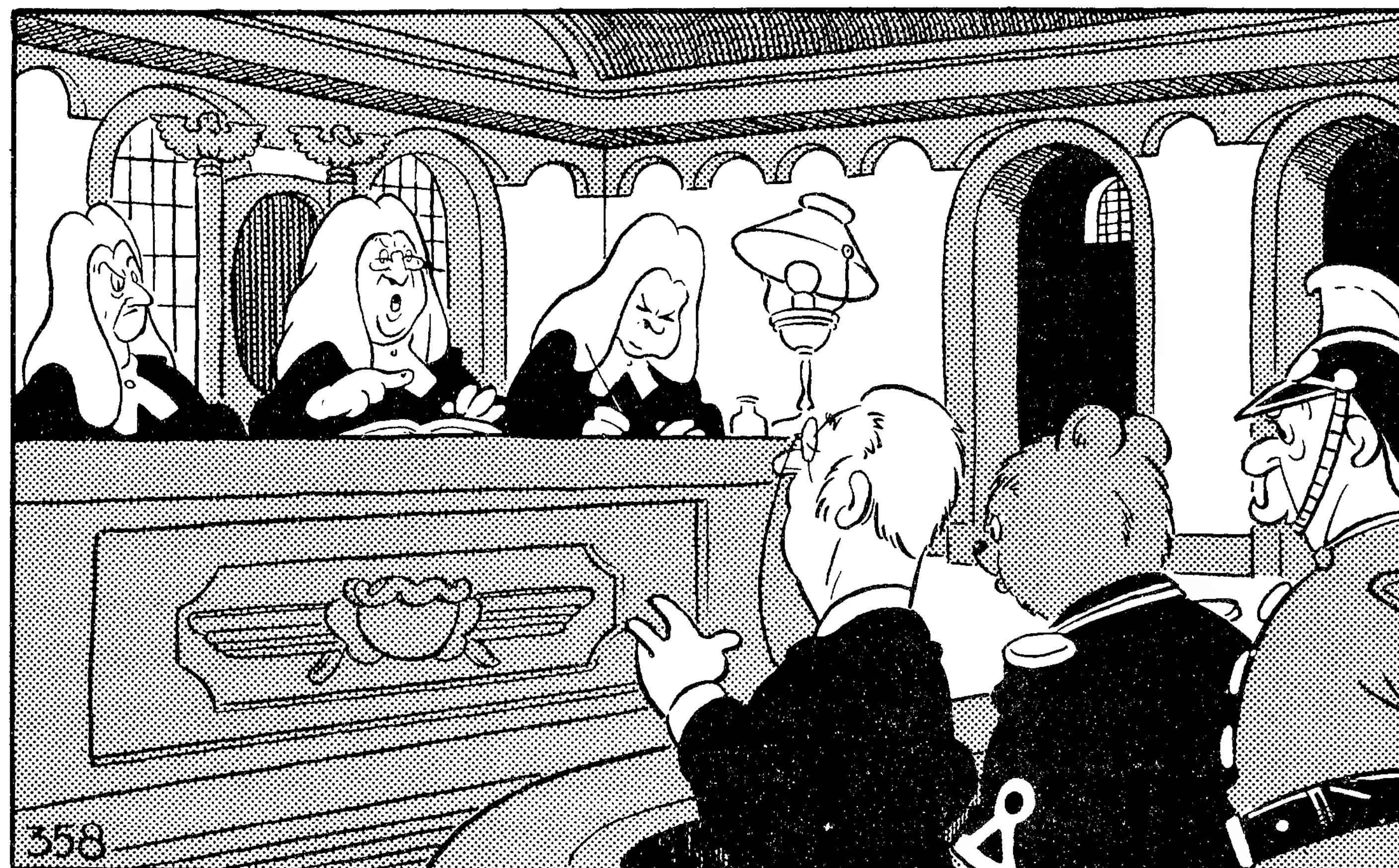

'Wat betekent dit?' vroeg de markies op koele toon. 'Wat zijn dit voor ruwe manieren? Wie waagt het, om een markies van Carabas bij zijn revers te grijpen? Het is, waratje, zeer brutaal!'
'Ja!' riep heer Bommel, 'wie waagt dat? Dat zou ik ook wel eens willen weten! Waratje-nog es-an-toe! Een Bommel van Bommelstein!'
'Stilte! Geen praatjes!' gromde de dikste agent. 'Hier is mijn bevel tot inhechtenisneming! Kom mee! Oplichters kunnen we hier niet gebruiken!'
Tjonge, dacht Tom Poes, dat ziet er lelijk uit! Die markies kan niet eens bewijzen, dat hij werkelijk een markies is en nog minder, dat hij koning is! Of wacht eens... Er moet toch nog ergens die brief zijn... Die brief, waarin zijn overgrootvader tot opvolger van den koning van Sagorije is benoemd...
Intussen was heer Bommel al de deur uitgeduwd en had de andere agent den markies al bij zijn kraag gepakt.
'Wacht eens even markies!' riep Tom Poes. 'Waar is die brief, die uw voorvader van den koning van Sagorije heeft gekregen? Die brief moet ik hebben!!!!'
'Ahum,' zei de markies, 'ahum... laat me los, man ik kan wel alleen lopen! Een brief... Ehhhhh, tja, ik vermoed, dat ik die aan mijn bediende heb gegeven, Tom Poes! Ja, ik weet het haast wel zeker! Toen mijn bediende zestig jaar oud was, heb ik hem pensioen gegeven en als een herinnering aan mij, heb ik hem toen ook die brief geschonken, ja, zo is het!'
'En waar woont die bediende nu?' vroeg Tom Poes in spanning.
'Knotwilgenweg achthonderd-en-drieënnegentig,' zei de markies, en toen werd ook hij door den agent naar buiten geduwd.

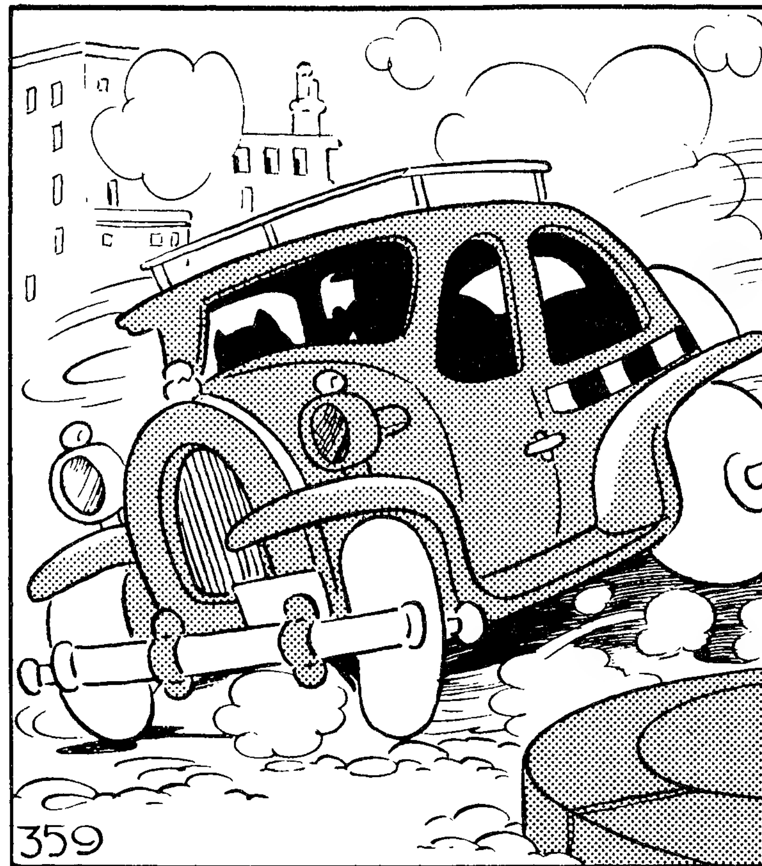

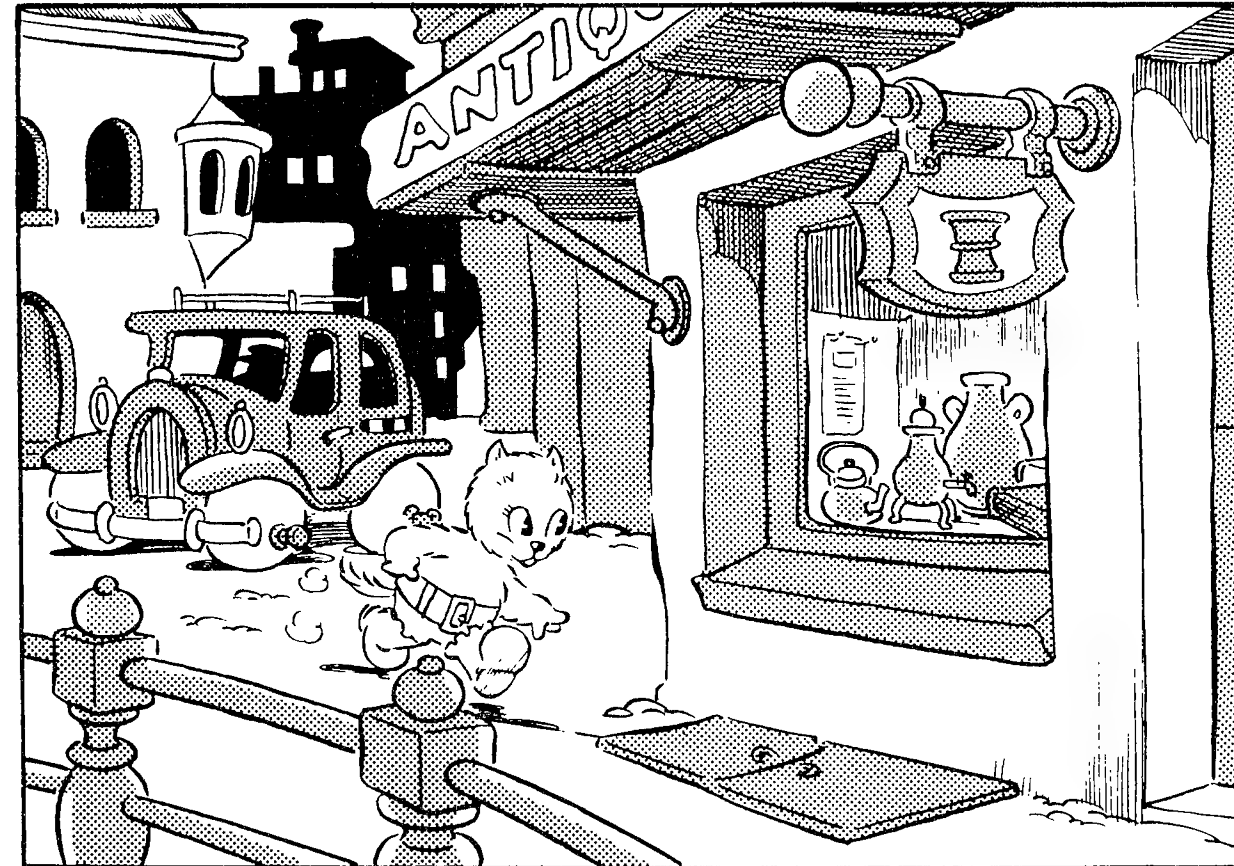
Heer Bommel en de markies werden in een kleine cel gestopt, de deur werd gegrendeld en daar zaten ze nu.
'Het is me, waratje, wat moois!' bromde de markies. 'Ik, de markies van Carabas, in een cel! En waarom? Dat zou ik wel eens willen weten!'
'Ja,' zei heer Bommel, 'het is een naar geval! Maar Tom Poes is nog vrij, dat is een troost! Het zou niet de eerste keer zijn, dat hij mij uit een cel bevrijdt... Nee, laten we moed houden, markies!' De markies gaf geen antwoord, maar begon ijverig door de cel te ijsberen.
Tom Poes was intussen de straat opgehold en had een taxi aangeroepen, die in volle vaart een hoek omkwam.
'Wacht even, chauffeur!' riep hij. 'Ik moet naar de Knotwilgenweg! Rijd me daarheen, zo vlug je kunt!' Nu, de chauffeur gaf al vol gas, voordat Tom Poes nog goed en wel was ingestapt, en ik kan je verzekeren, dat hij zijn best deed. Het duurde dan ook niet lang, voordat de Knotwilgenweg bereikt was en toen was het een klein kunstje voor Tom Poes, om nummer achthonderd-en-drieënnegentig te vinden.
'Wacht hier maar even op me, chauffeur,' zei hij, 'ik kom direct weer terug.'
Tom Poes trof het, want in de tuin voor het huisje stond een oudachtig mannetje de grond om te spitten.
'Bent u bediende geweest bij den markies van Carabas?' vroeg Tom Poes. 'Ik moet de brief hebben, die hij u gegeven heeft.'
'Ik ben wel bediende geweest,' zei de man verbaasd, 'maar van een brief weet ik niets!'

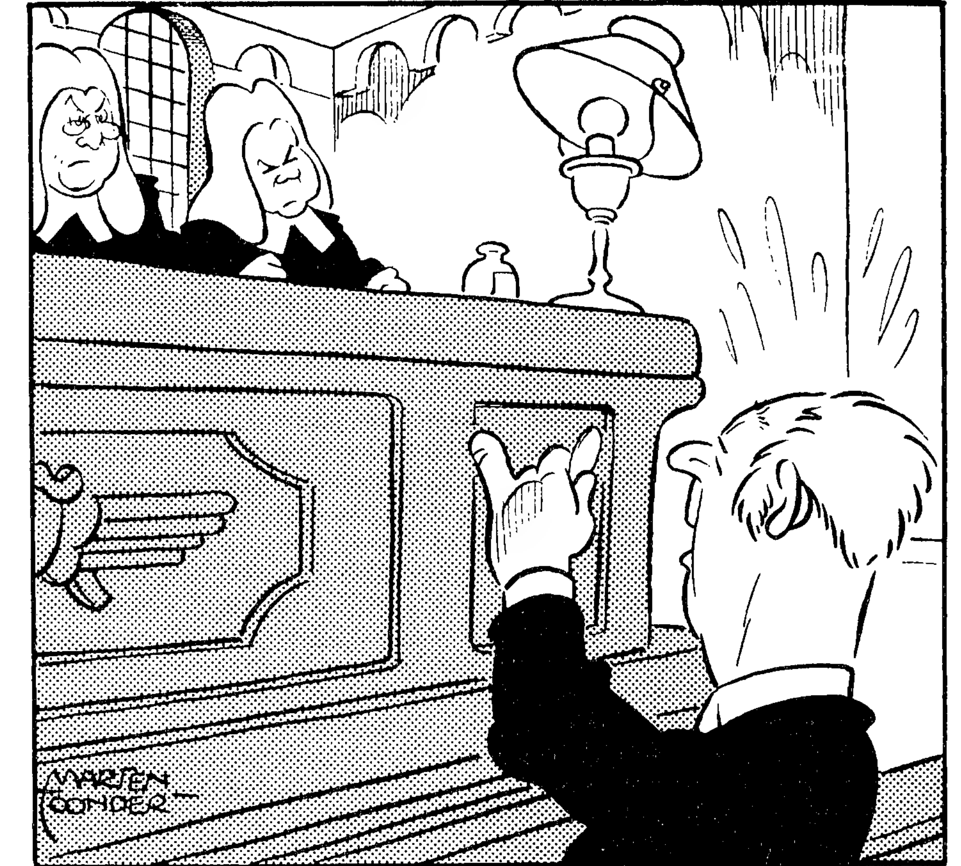

Heer Bommel en de markies hoefden niet lang in dat celletje te zitten; er kwam al gauw een agent, die hen naar een grote zaal bracht. Aan het einde van die zaal stond een soort toonbank met mooie figuren er op en daar achter zaten drie erg deftige mannen met zwarte jassen aan en pruiken op. De agent duwde heer Ollie op een bank, die tegenover de drie deftige mannen stond en de markies ging naast hem zitten.
'Hoort eens even, edele lieden,' zei heer Bommel, 'ik wens te weten wat dit allemaal betekent! We vinden het erg leuk om kennis met jullie te maken, hè markies? Maar het is toch niet zoals...'
'Zwijg!' riep de middelste heer, 'hier wordt alleen gesproken, wanneer er door mij iets gevraagd wordt!'
'Ahum,' zei de markies, 'gij lieden zijt zeker rechters! Waar haalt gij de moed vandaan, om mij door een gewonen agent der politie gevangen te laten nemen? Ik ben de markies van Carabas en...'
'Aha!' riep de rechter, 'daar gaat het juist om! U bent een oplichter! U hebt getracht de mensen wijs te maken, dat u de markies van Carabas was! U hebt gezegd, dat uw voorvader een koning was! U hebt oploopjes veroorzaakt! U hebt onware berichten in de kranten laten zetten! U hebt door de radio leugens verteld! U bent geen markies en nog minder een koning!'
Tom Poes had intussen geprobeerd om den ouden bediende duidelijk te maken, welke brief hij bedoelde en na een half uurtje was hem dat gelukt.
'O, ja, zo'n oude brief,' zei de bediende, 'ja ja, die heb ik van den markies gekregen, maar ik heb hem aan een antiquair verkocht, ergens in de Kopspijkertjesstraat, ik had er toch niets aan.'

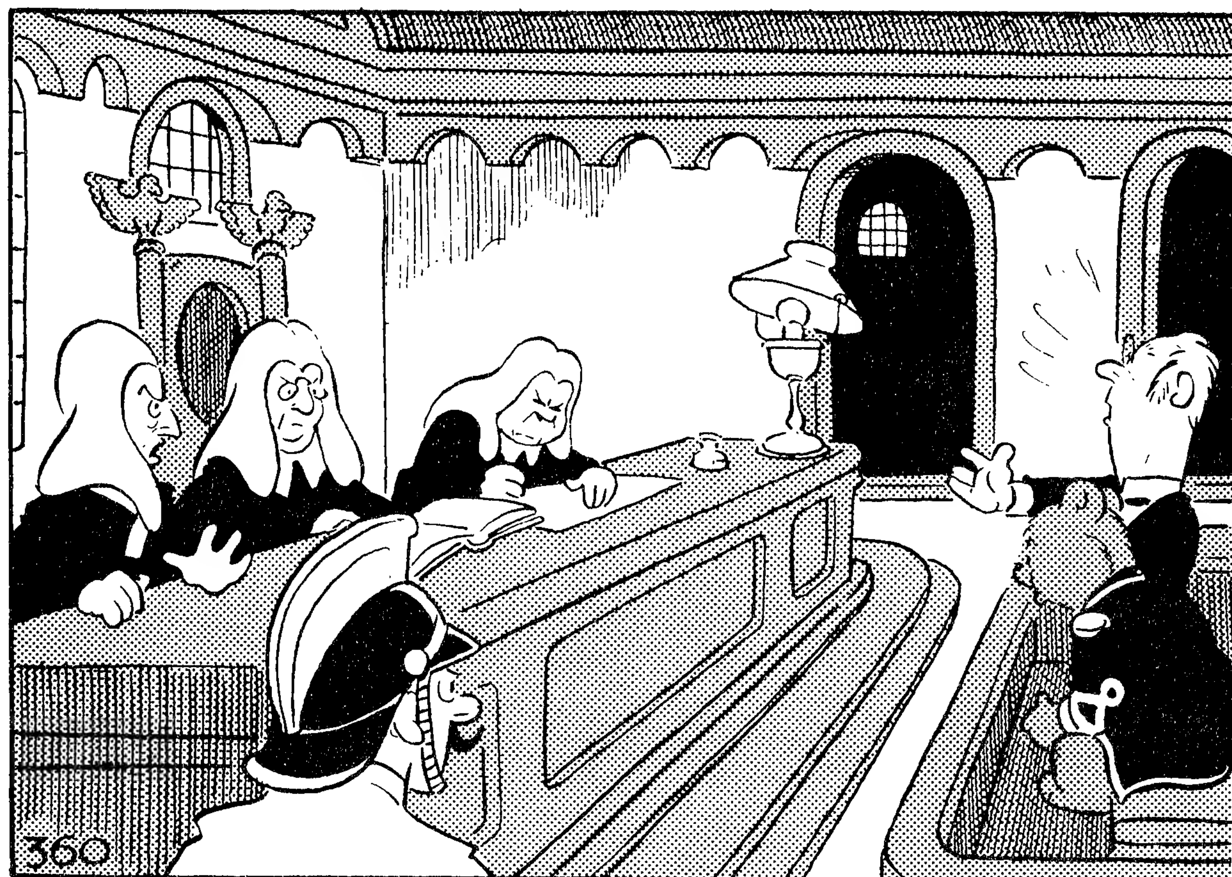
Tom Poes holde zo vlug als hij kon naar de taxi terug en liet den chauffeur naar de Kopspijkertjesstraat rijden. Die brief is het enige bewijs, dat de markies de waarheid heeft gesproken, dacht hij. Ik moet hem hebben, anders zal iedereen denken, dat hij een bedrieger is! En ik geloof hem, al ziet hij er ook niet als een koning uit. De eerste markies van Carabas was maar een arme molenaarszoon en wanneer de Gelaarsde Kat hem toen niet had geholpen... Toen Tom Poes zover gekomen was met zijn gedachten, stopte de taxi al in de Kopspijkertjesstraat, vlak bij het oudhedenwinkeltje en Tom Poes stapte uit, zo vlug als hij kon.

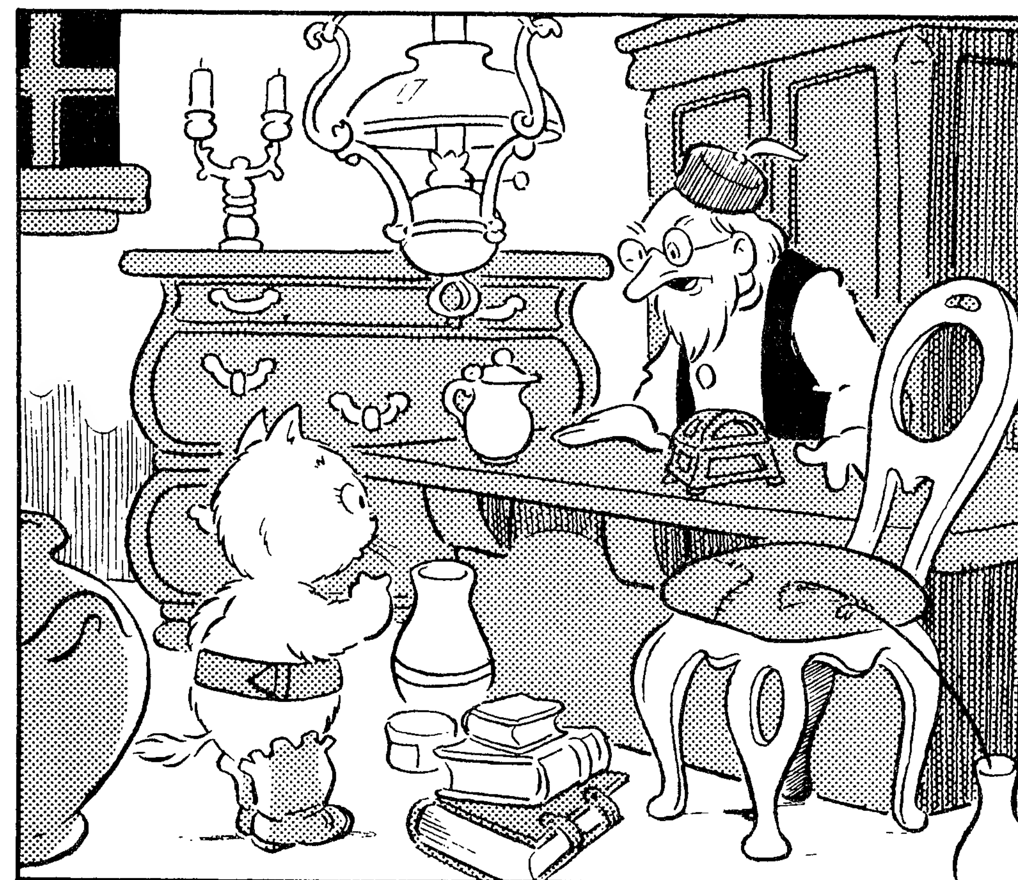
In de rechtszaal was het intussen niet erg prettig voor heer Bommel en den markies.

'Kunt u bewijzen, dat u de markies van Carabas bent?' vroeg de rechter. 'Nee, hè, dat kunt u niet! En dat komt, omdat er geen echte markiezen van Carabas bestaan meneer! Dat was maar een slimmigheidje van den Gelaarsden Kat, meneer! Zoiets kunt u tegenwoordig niet meer uithalen! Dat is al heel lang geleden en wij geloven niet meer aan den markies van Carabas!'

'Een ogenblikje, beste man,' sprak de markies. 'Dit gaat, waratje te ver! Het mag dan waar zijn, dat de eerste markies van Carabas een molenaar was, een feit is het, dat de koning, die er toen leefde, hem tot zijn opvolger heeft benoemd, die brief bestaat nog!'

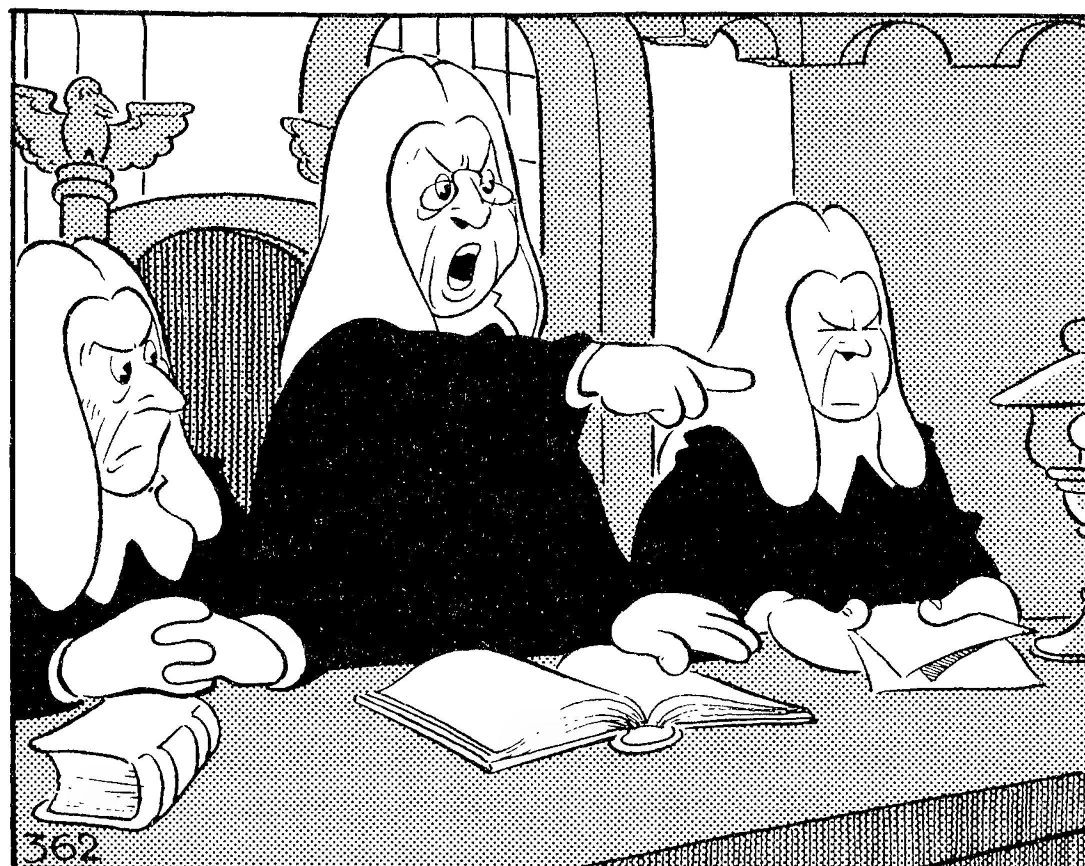
'Leugens,' zei de rechter, 'waar is die brief dan?'

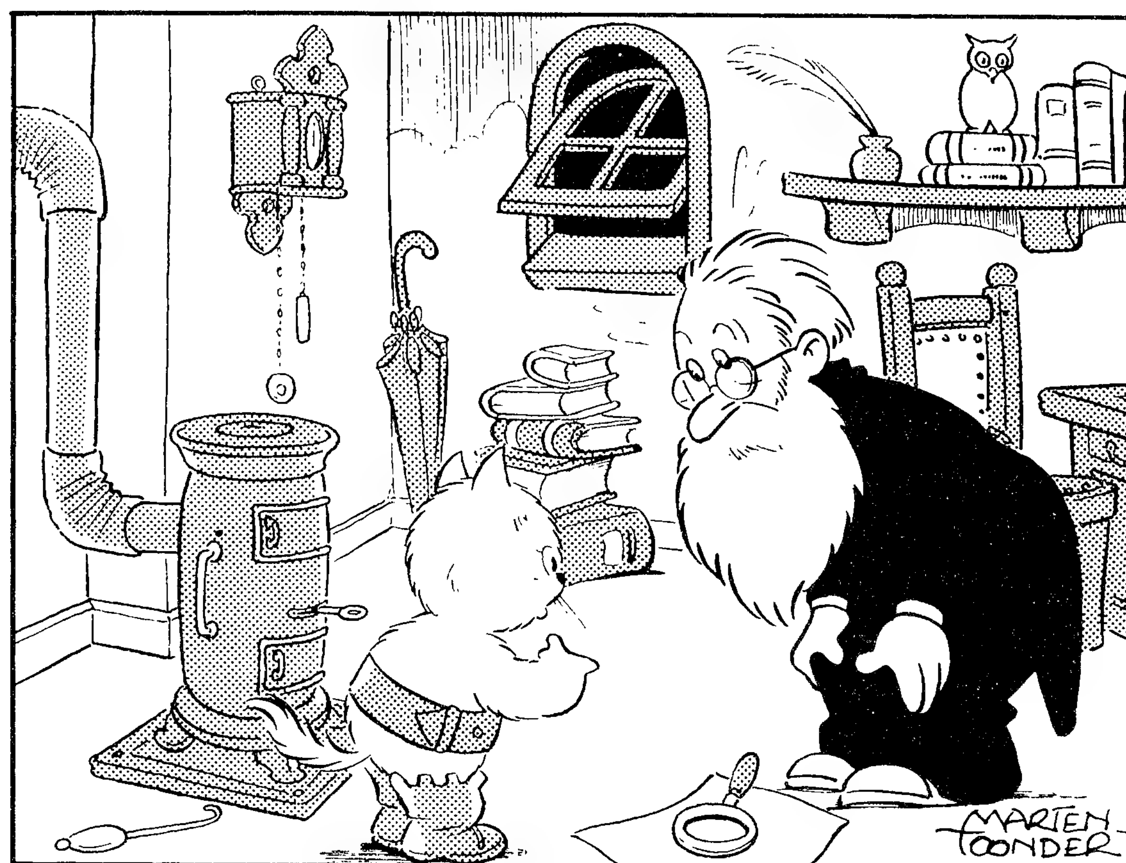

'Ik weet niet, waar die brief is,' zei de markies, 'ik heb hem toen aan mijn bediende gegeven als aandenken en die zal hem nog wel in zijn bezit hebben.'
'Ik geloof dien man niet,' zei een andere rechter, 'hij is een gevaarlijke oplichter, hij heeft de mensen onrustig gemaakt en hij heeft gezegd, dat hij de werkelijke koning van Sagorije is en dat de tegenwoordige de kleinzoon van een minister is. Zoiets is gevaarlijk, dat moet gestraft worden! Ik eis, dat hij tweehonderd stokslagen krijgt en dan het land wordt uitgezet. En hetzelfde vraag ik voor dien dikken beer met die uniform aan!'
'Oioeioei!' steunde heer Bommel. 'Dat is niet best! Hadden we nu die brief maar, heer markies!'
Tom Poes was het winkeltje binnengelopen en hij vroeg een beetje buiten adem aan het oude mannetje dat daar stond: 'Hebt u soms van den bediende van den markies van Carabas een oude brief gekocht?'
'Wacht eens even,' zei het mannetje, 'de markies van Carabas een brief... wacht eens even, ja, dat zal waar zijn! Een heel oude brief was het! Een mooi stuk, meneer! Een brief uit de tijd van den Gelaarsden Kat, meneer! Het was de brief, waarin de koning den markies van Carabas tot zijn opvolger benoemde!'
'Kan ik die kopen?' vroeg Tom Poes opgewonden. 'Ik moet hem hebben!'
'Het spijt me,' zei het mannetje, 'dat gaat niet meer, want ik heb hem aan een professor in de geschiedenis verkocht! Professor Arnoldus Anno was het geloof ik... ja, dat spijt me...'

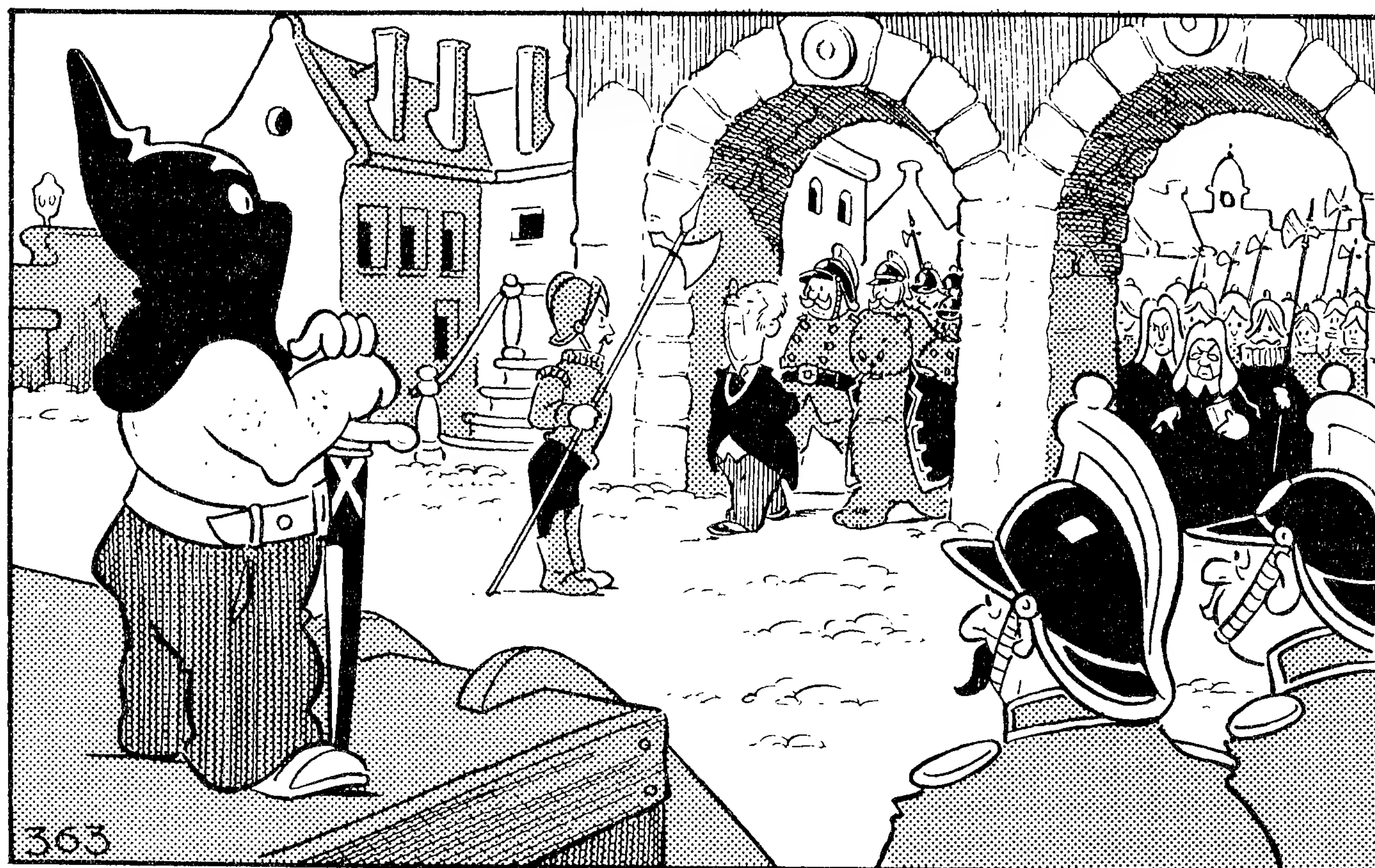
Toen Tom Poes het adres van professor Arnoldus Anno van het oude mannetje had gekregen, wachtte hij niet op verdere uitleggingen, maar holde de straat op zo vlug als hij kon. En omdat die professor daar vlak in de buurt woonde, betaalde hij den chauffeur van de taxi en ging te voet verder. Op de hoek van de straat stond een krantenjongen met een bundeltje kranten onder de arm.
'Laatste nieuws, meneer,' riep de jongen. 'De Markies van Carabas is opgepakt! Spoedzitting van het gerechtshof! Hij zal vast en zeker op het schavot komen! Vanmiddag uitspraak! Lees het laatste nieuws, meneer!'
Maar Tom Poes hield niet stil om een krant te kopen. Nee, hij begon te hollen, zoals hij nog niet gedaan had.
Tjonge, dacht hij, dat begint er lelijk uit te zien. Ik moet voor vanmiddag die brief in handen hebben, want anders...
Gelukkig vond hij het huis, waar de Professor woonde, direct en even later stond hij in de kamer van den geleerden man, die achter een grote stapel boeken zat te denken.
Intusschen hadden de rechters in de rechtzaal hun hoofden bij elkaar gestoken en waren druk aan het fluisteren. Heer Bommel, die zo ver mogelijk naar voren leunde om te verstaan wat ze zeiden, hoorde alleen maar, dat ze het over schurken en galgen hadden en hij werd er koud van.
'Niet om het een of ander, heer Markies,' zei hij, 'maar het onderhoud, dat die zwarte lieden daar met elkander hebben, bevalt me niet. Het begint erg benauwd te worden!'

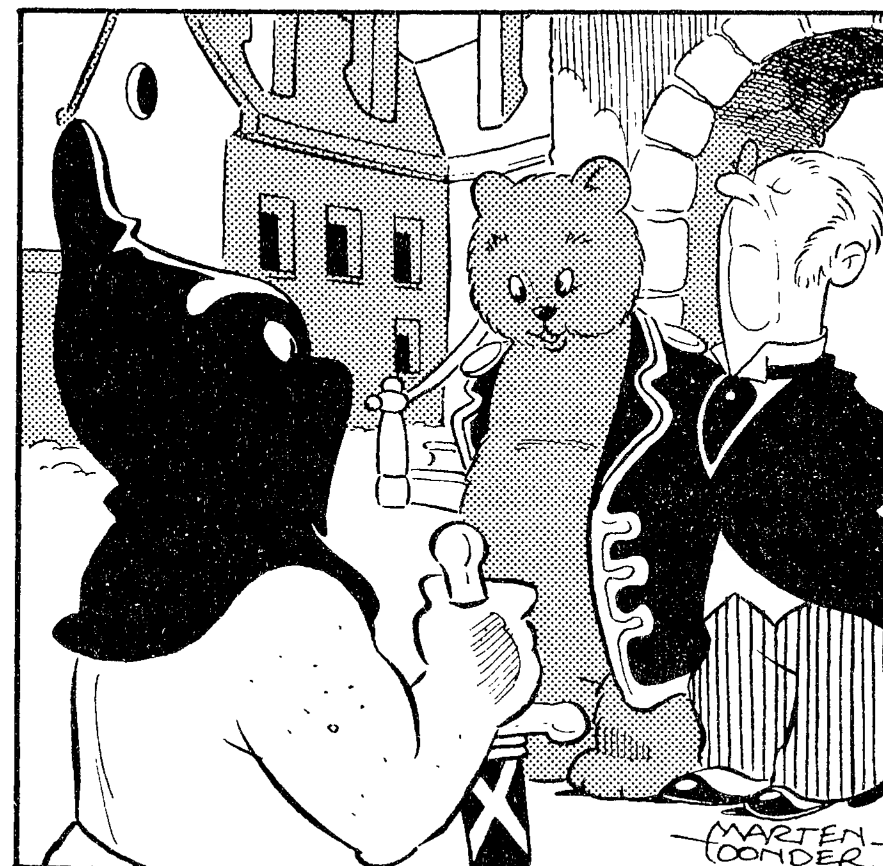

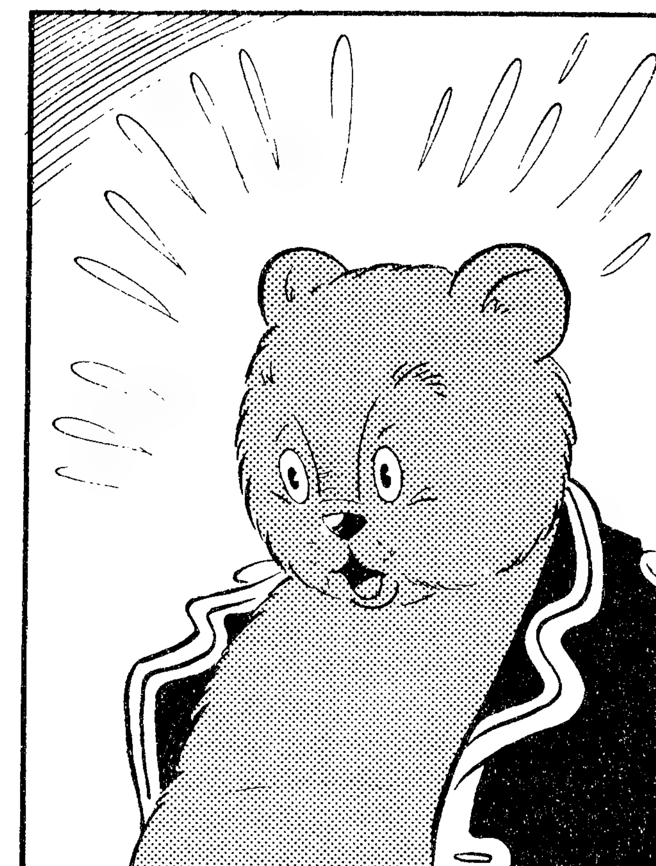

De middelste rechter stond op en riep met een krakende stem:
'Het gerechtshof doet onmiddellijk uitspraak in deze kwestie. Het individu, dat zich Markies van Carabas noemt, wordt veroordeeld tot de galg en Olivier B. Bommel zal, na ontvangst van tweehonderd stokslagen, het land uitgegooid worden. Dit vonnis wordt onmiddellijk voltrokken.'
'Oei, oei, oei,' steunde heer Bommel, 'dat is dat. Daar kunnen wij het voorlopig mee doen.'
'Kalmte, vriend Bommelstein,' vermaande de Markies zacht. 'Een edelman toont geen angst in het gezicht van lagere burgers, al trekken zij ook zwarte jassen aan.'
'Stilte!' riep de rechter. 'Agent, grijp de schurken! Naar het schavot met hen!'
In die tussentijd had Tom Poes aan Professor Anno uitgelegd, wat hij kwam doen.
'Ik moet die brief hebben, Professor,' zei Tom Poes. 'Er hangt veel van af! Als ik die brief niet op tijd aan de rechters kan laten lezen, zullen ze den Markies misschien wel op het schavot brengen.'
'Tut tut,' mompelde de Professor verschrikt. 'Op het schavot... Dat zo'n brief zó belangrijk kan zijn... vreemd, hoogst vreemd. Maar ik weet niet zeker of ik hem wel heb. Het is al lang geleden, dat... Maar wacht es... in dit oude kastje... of nee ik heb geen brief over Calebassen... ik weet het wel zeker...'
'Carabas!!!' riep Tom Poes ongeduldig. 'Een brief van den Markies van Carabas, waarin staat, dat hij een koning is! Ze geloven hem niet, ze denken, dat hij een bedrieger is!...'
'O,' zei de Professor, 'had dat direct gezegd, dat zal deze brief wel zijn...'

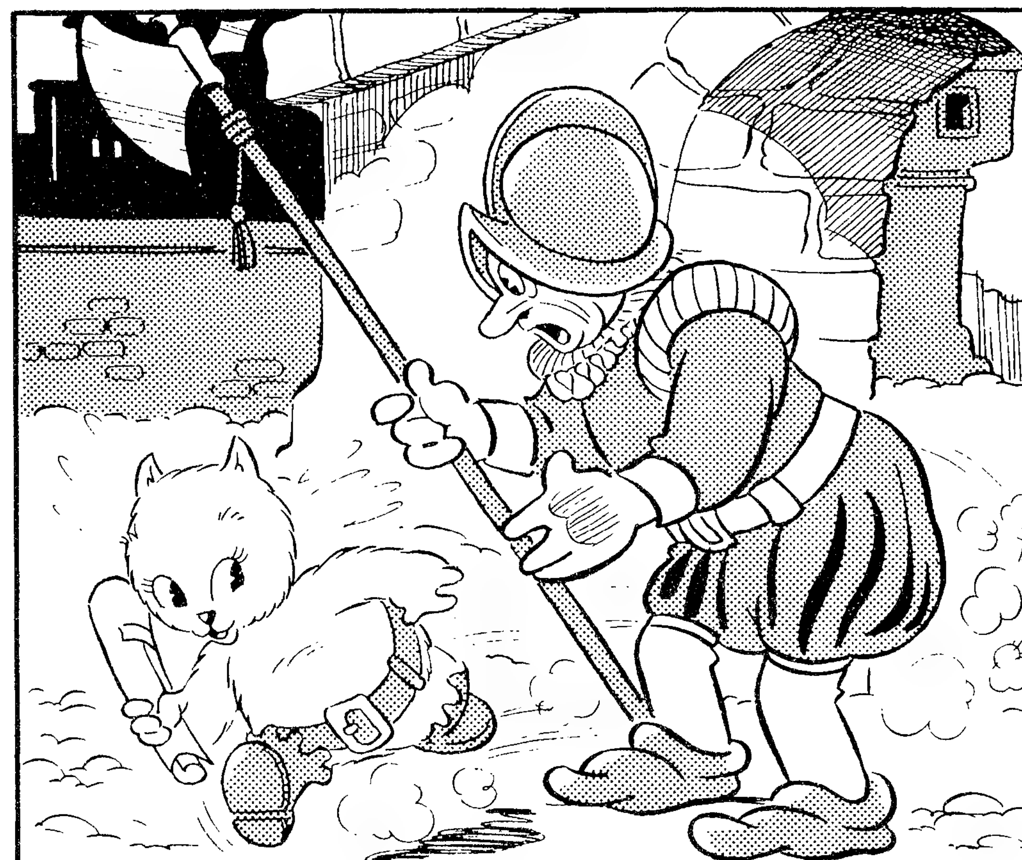
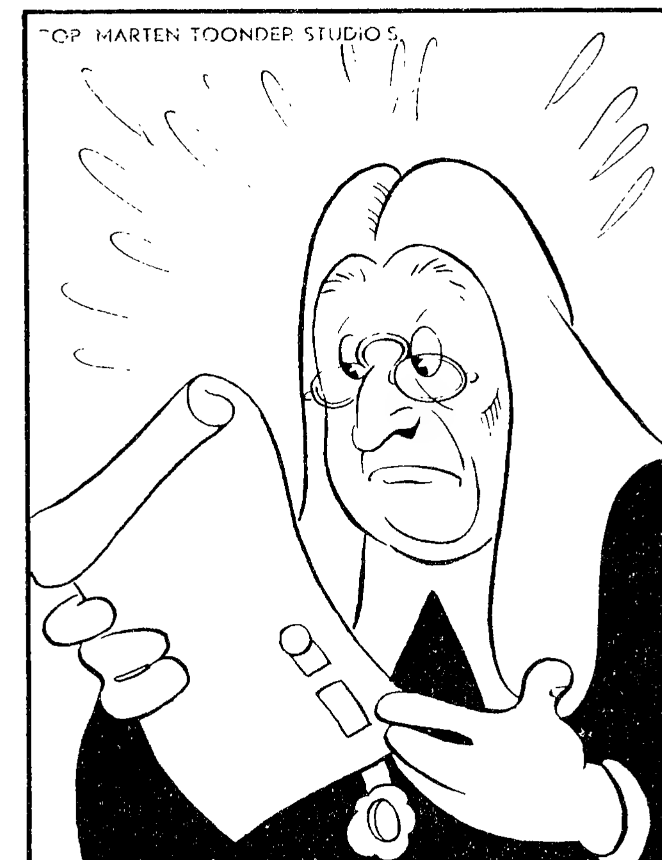

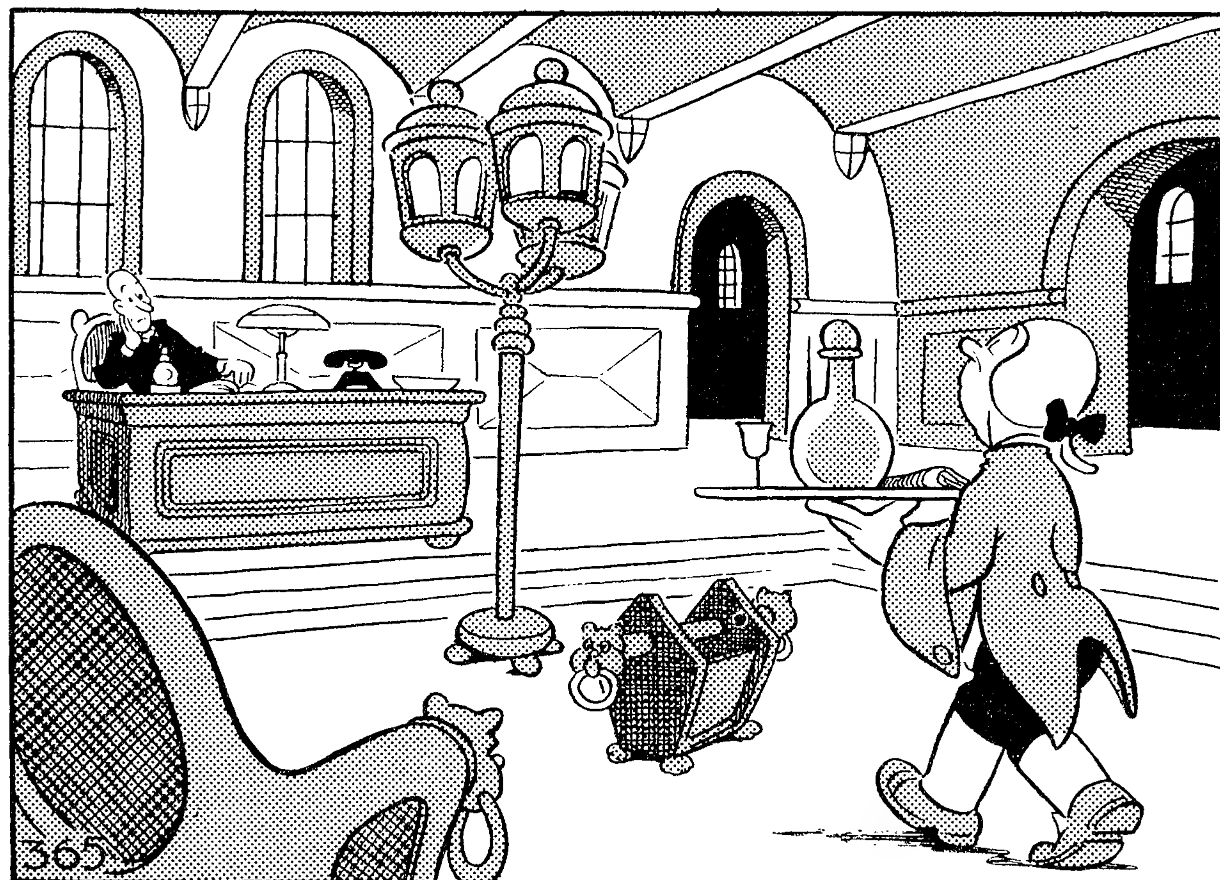

Op de binnenplaats van het gerechtsgebouw was een schavot opgeslagen en daarheen werden de Markies en heer Bommel gebracht.
'W-W-Wie is die heer m-m-met die zwarte hoed op?' vroeg heer Bommel. 'W-w-w-wat gaat er n-n-nu gebeuren, heer Markies? B-b-bent u eigenlijk wel een Markies? Ik-ik begin te geloven, dat u mij en Tom Poes b-b-bedrogen hebt... Ik-ik-ik heb geen zin in die stokslagen...' 'Kalmte,' zei de Markies, 'zie naar mij, neem een voorbeeld aan mijn waardigheid! Het blauwe bloed der Carabassen laat ons niet in de steek.' Maar heer Bommel luisterde niet naar hem. Toen ze boven op het schavot stonden en de beul naar hen toe kwam, deed heer Bommel een stap naar voren en riep: 'Ik wil geen stokslagen hebben! Wij Bommels kunnen niet tegen klappen! Ik kan het niet helpen, dat deze heer geen markies is! Ik wil niet langer meedoen!'
Het hielp hem allemaal niets, de beul greep hem beet en bond hem aan een paal vast en de middelste rechter zei: 'Net wat ik gedacht had! Die dikke beer geeft nu zelf toe, dat het geen markies is! Het is maar goed, dat we dergelijke bedriegers voorbeeldig straffen! Zoiets moet niet te vaak voorkomen, wat zouden de mensen wel gaan denken!!??'

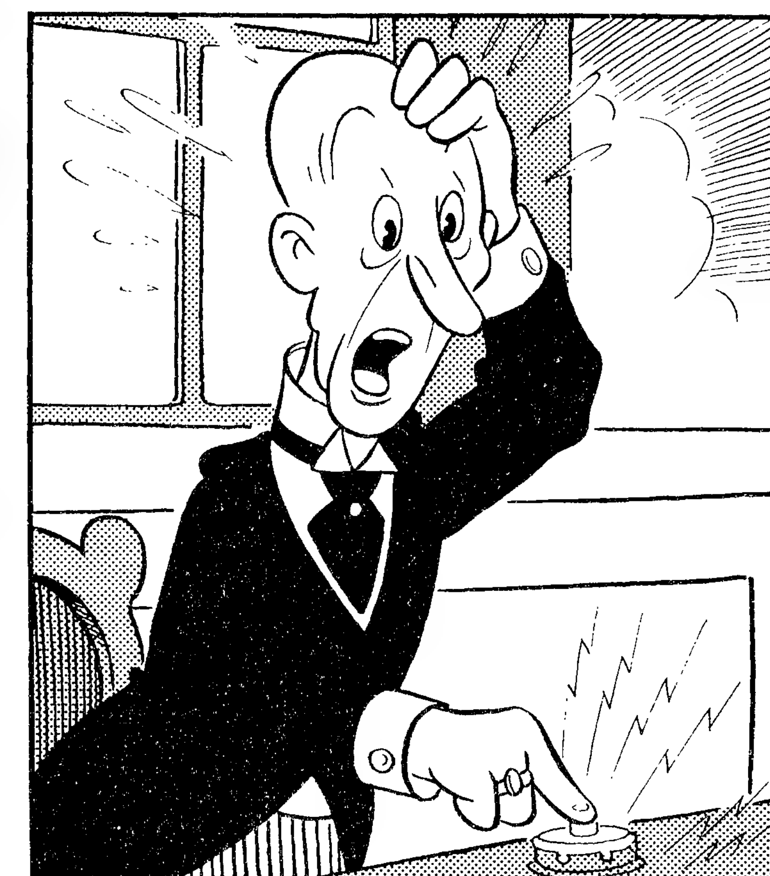

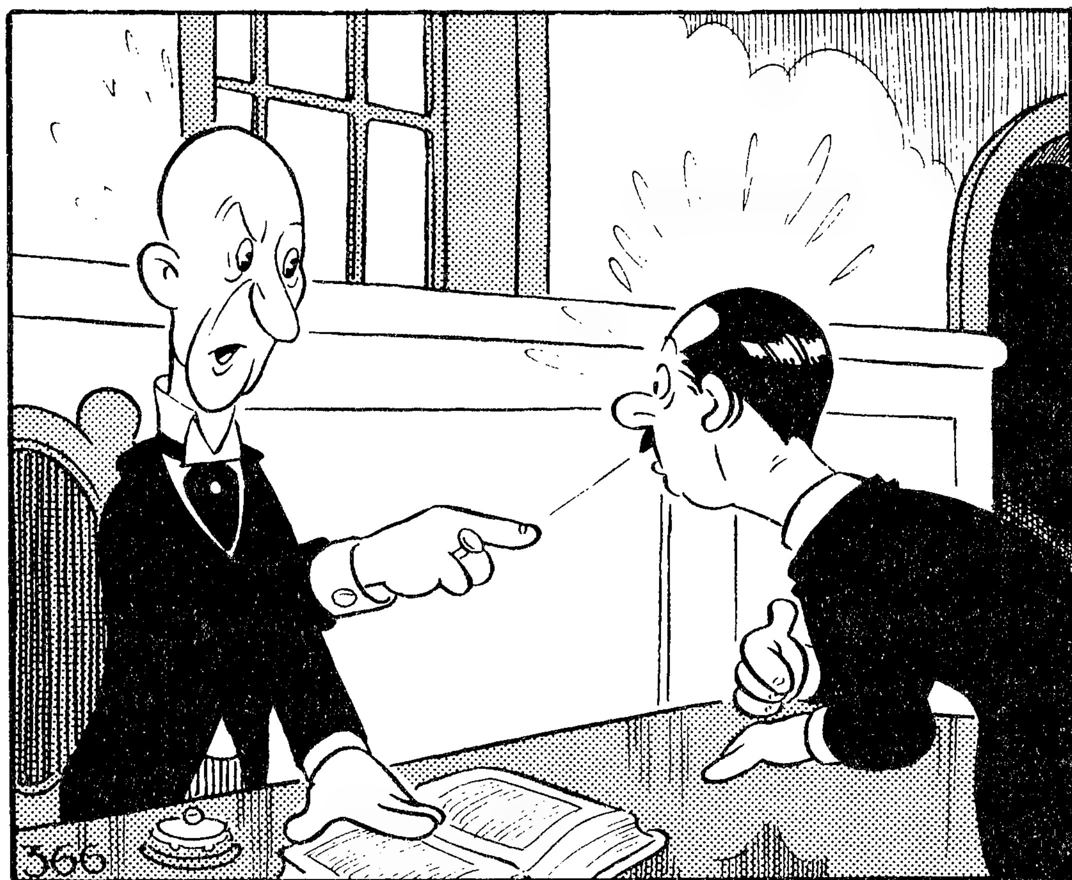
Heer Bommel en de Markies van Carabas werden ieder aan een paal gebonden, boven op het schavot en de Markies zei: 'Vaarwel, vriend Bommelstein! Bedankt voor uw goede zorgen! Ik benoem u met ingang van heden tot ridder in de orde van Carabas! De kennismaking heeft mij zeer behaagd en ik hoop, dat het u verder wel zal gaan.'
'Geen denken aan,' zei heer Bommel, 'hoe kan het mij nu wel gaan met tweehonderd stokslagen? Dit was een avontuur van niets... en Tom Poes heeft ons niet kunnen redden...'
Op dat moment kwam er iemand de poort binnen rennen, dwars door de schildwachten heen en die iemand rende tot vlak voor het schavot. Daar bleef hij voor de rechters staan en zwaaide met een vel papier, dat er erg oud uitzag. Die iemand was natuurlijk Tom Poes.
'Wilt u dit eerst even lezen, heer Rechter?' vroeg Tom Poes hijgend.
'Wat is dat?' vroeg de rechter, terwijl hij zijn brilletje wat vaster op zijn neus drukte. 'Een oude brief, ahum, wat moet dat? Eens lezen, geef eens hier! 'Hiermede benoem ik den Markies van Carabas tot mijn opvolger en al zijn nakomelingen tot Koning van Sagorije. Tevens schenk ik hem de gouden ster van mijn grootvader als teken van zijn waardigheid.' Deze brief is ondertekend door Koning Sagodorus van Sagorije, die vijfhonderd jaar geleden leefde.'
'Die gouden ster hangt aan mijn horlogeketting, beste man,' zei de Markies. 'Ik hoop, dat dit voldoende bewijs voor u is, dat ik werkelijk de Markies van Carabas ben en dat ik het recht heb op de titel van Koning van Sagorije!'
'Net wat ik al zei,' zei heer Bommel, 'die Tom Poes speelt het wel klaar,' zei ik. 'U ziet, heer Markies, men moet altijd kalm blijven, want de waarheid overwint alles!'

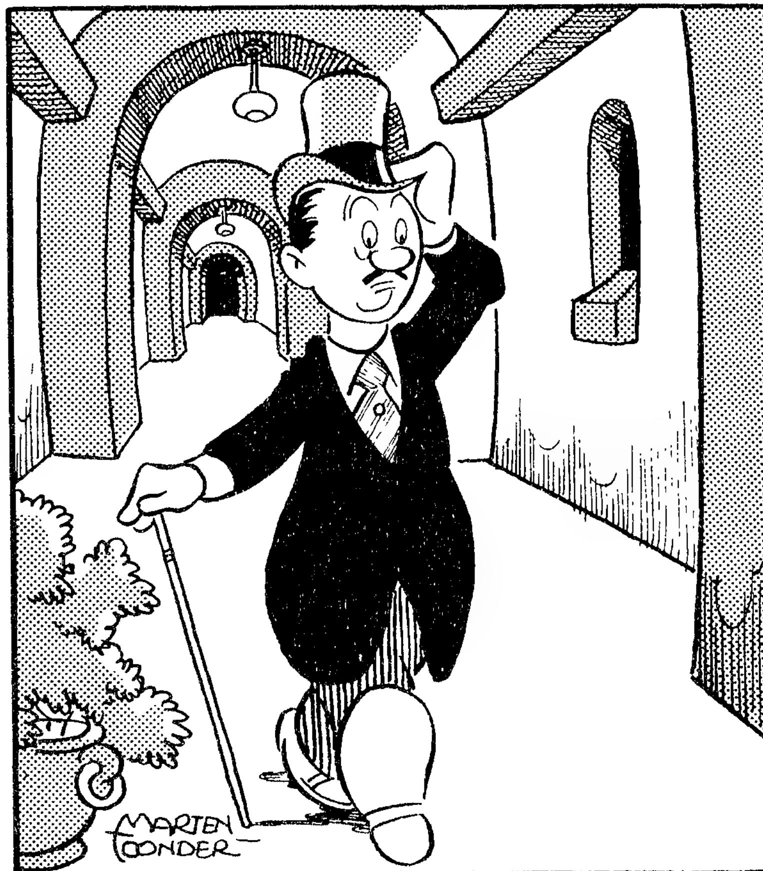

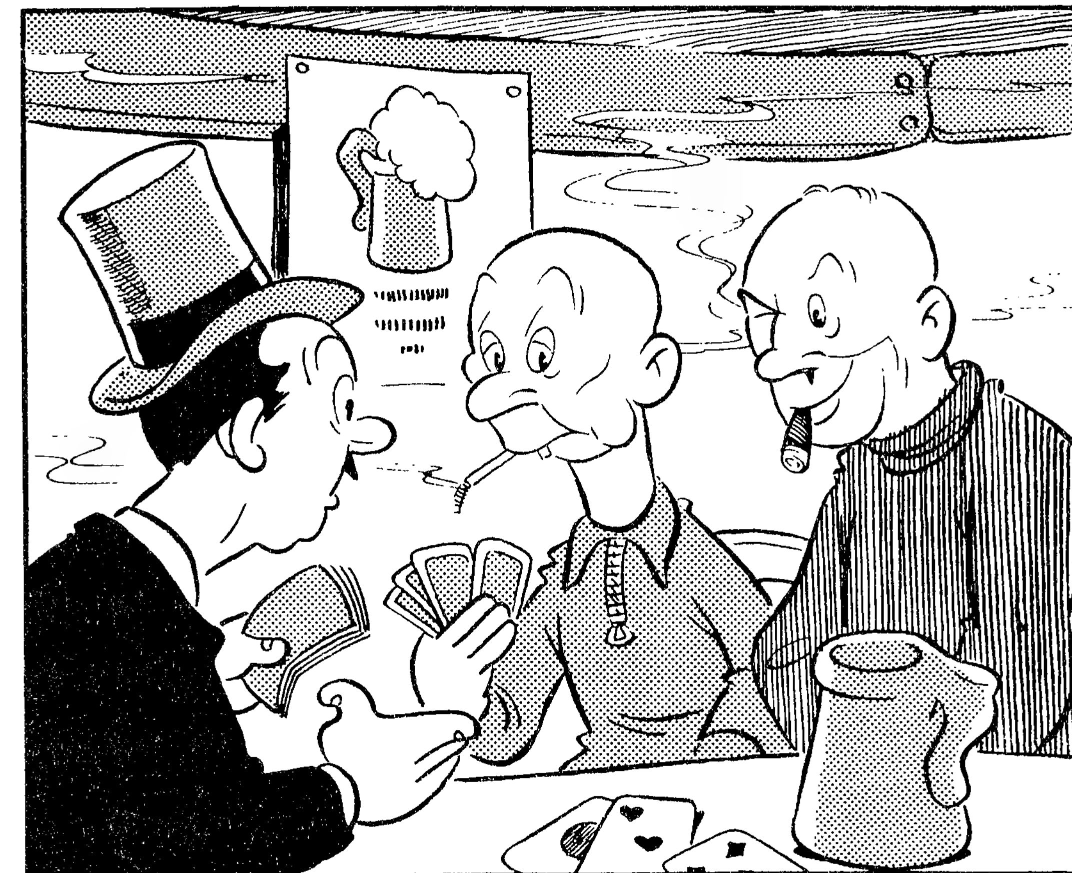

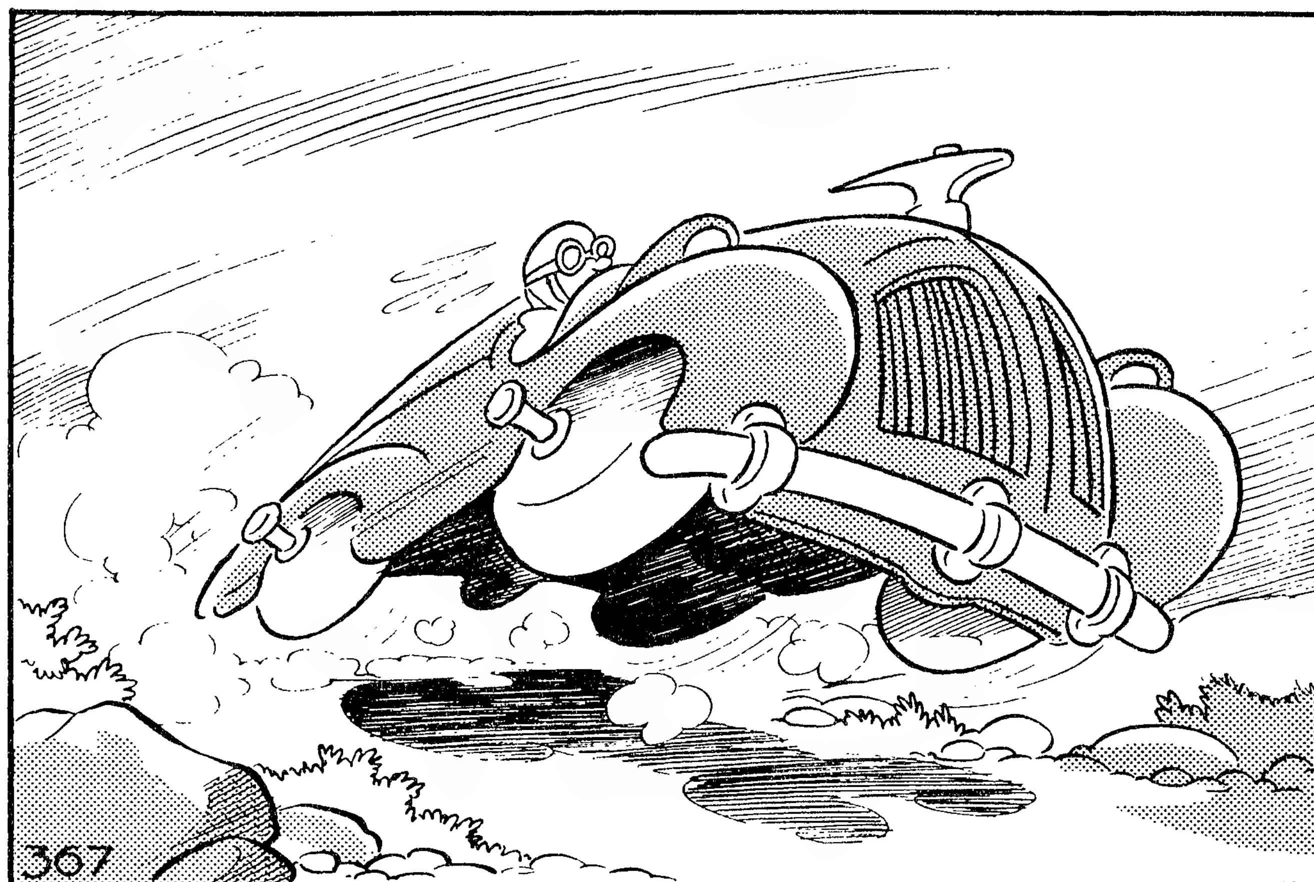
De eerste minister van Sagorije, baron van Top tot Theén, was erg moe. Hij had de hele dag hard geregeerd en bovendien had hij erg in spanning gezeten over de rechtzaak van den Markies van Carabas. Want de koning van Sagorije was een lastige koning, die het helemaal niet leuk had gevonden, dat er een man was, die beweerde, dat hij eigenlijk niet de èchte koning van Sagorije was. En wie had daarvan de last gehad? Dat was natuurlijk de eerste minister, baron van Top tot Theén, geweest. 'Baron,' had de koning gezegd, 'baron, wanneer gij niet zorgt, dat deze markies van Carabas uit ons rijk verdwijnt, zal ik u uit uw ambt ontzetten en u een betrekking bij de stadsreiniging bezorgen!' Nu, je begrijpt, dat de eerste minister dat helemaal niet leuk gevonden zou hebben en dat hij erg in spanning had gezeten. Toen er dan ook een bediende met de krant binnenkwam, vouwde hij die heel vlug open en zocht naar de laatste berichten, om te zien of de markies van Carabas al onschadelijk gemaakt was. Hij hoefde niet lang te zoeken. De markies van Carabas is in vrijheid gesteld! stond er met dikke letters boven het artikel. Op het laatste ogenblik heeft de markies bewezen, dat hij inderdaad de echte markies van Carabas is, las de eerste minister verder. Een van zijn volgelingen, Tom Poes, heeft de brief gevonden, waarin de eerste voorvader van den markies tot opvolger van den koning van Sagorije werd benoemd! Baron van Top tot Theén slaakte een gesmoorde kreet en gooide de krant weg, terwijl hij zo hard als hij kon op een belletje drukte.
De markies in vrijheid! kreunde hij. Dat betekent, dat ik ontslagen zal worden! Maar dat zal niet gebeuren! Ik moet en ik zal dien markies van Carabas onschadelijk maken!

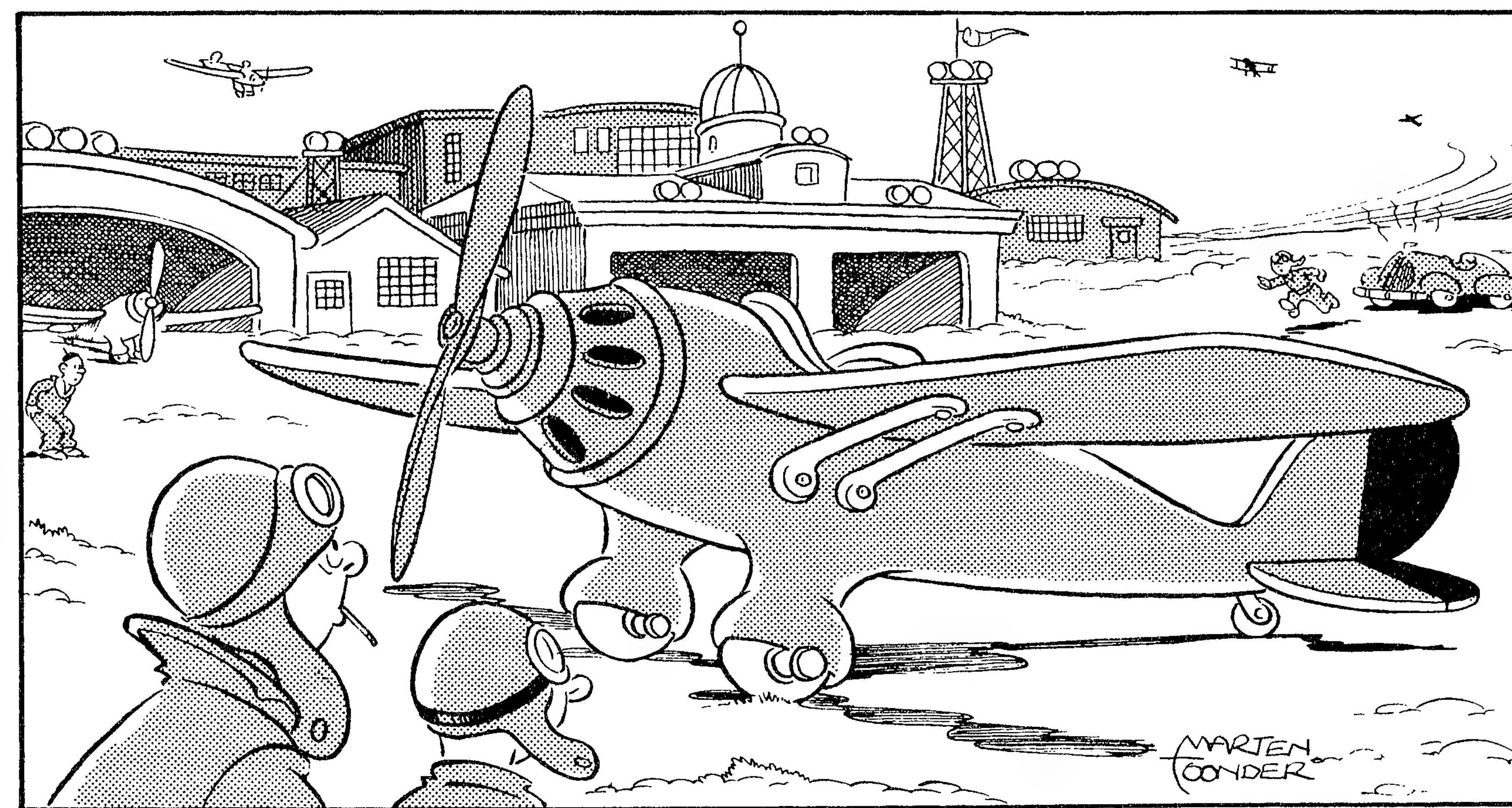

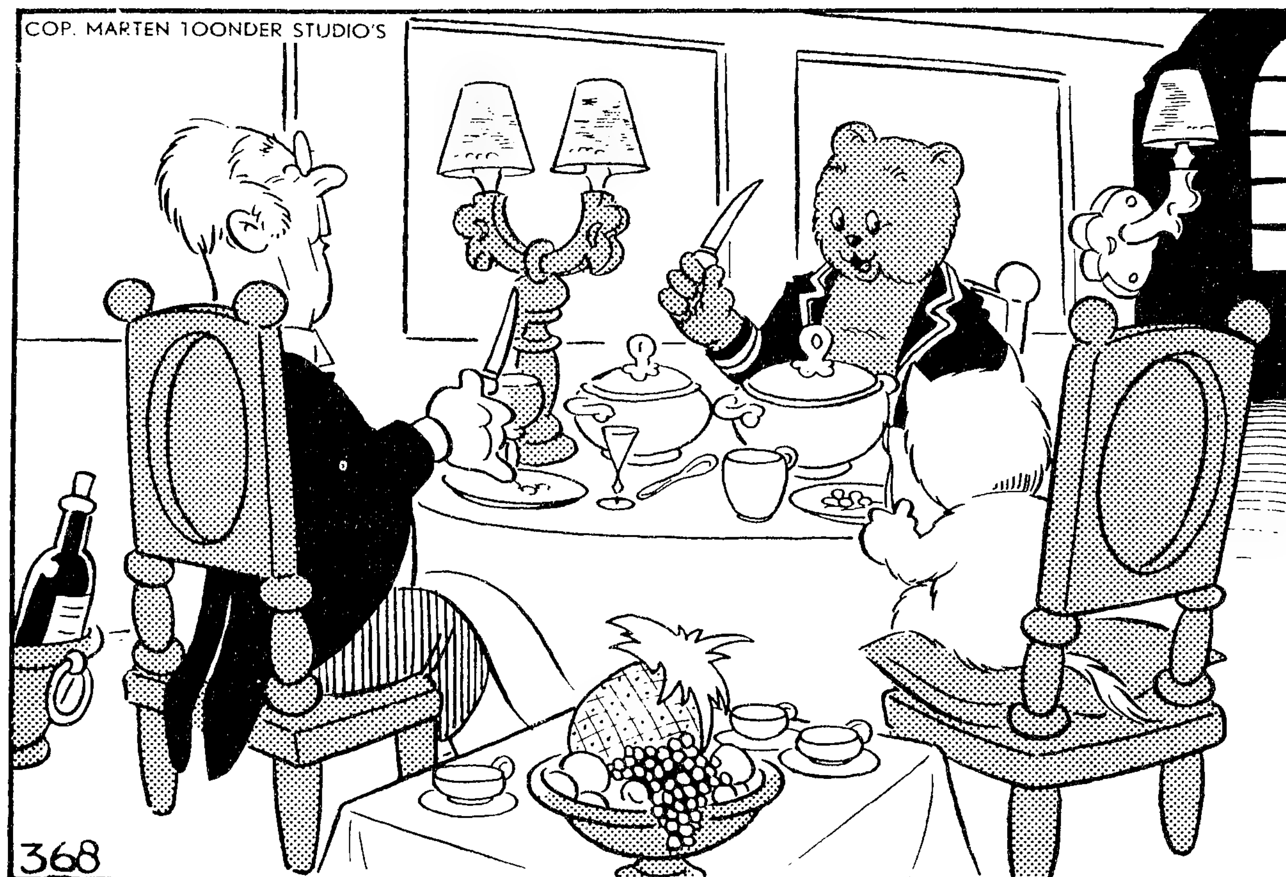

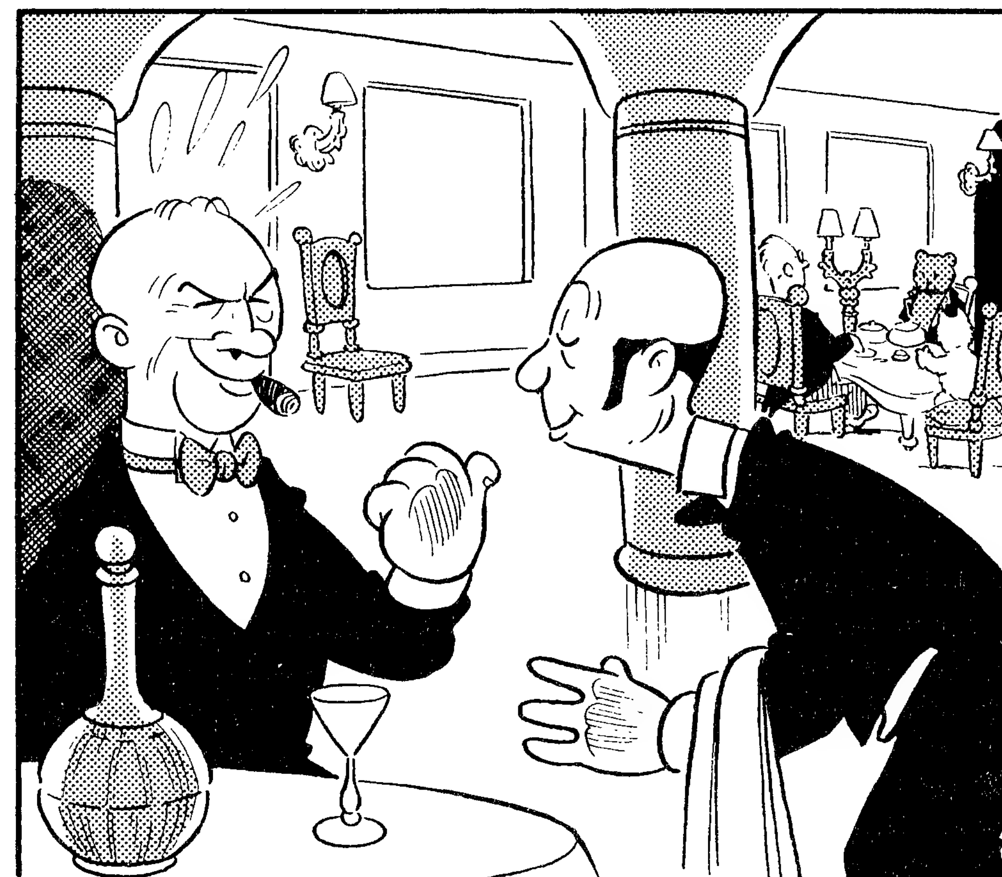
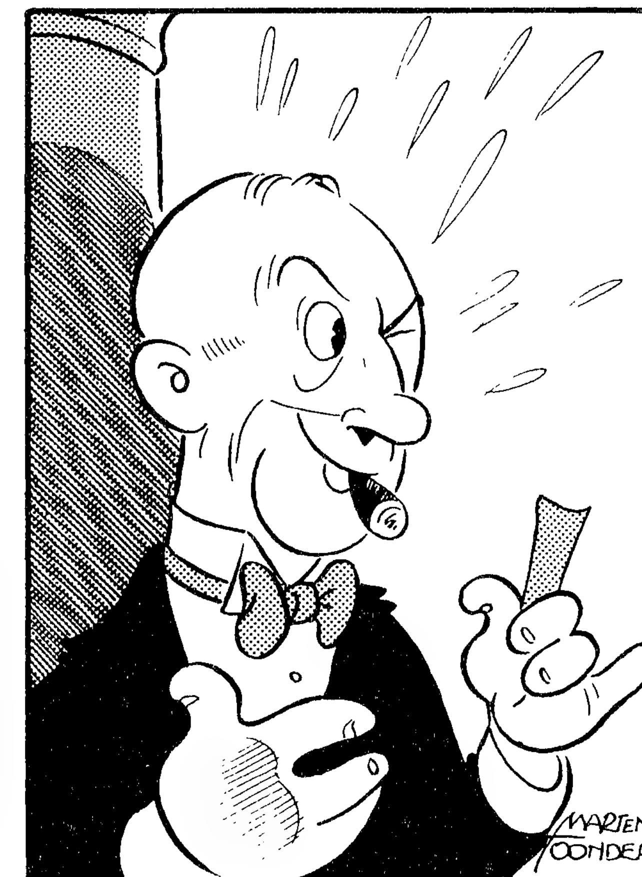
Toen de eerste minister op een belletje had gedrukt, verscheen er onmiddellijk een secretaris, die met een diepe buiging vroeg, wat de wensen van Zijne Excellentie waren.
'Spits!' zei de minister, 'luister goed! De markies van Carabas is in vrijheid gesteld en nu zal hij alles doen, om koning van Sagorije te worden! Het is onze plicht, om dat te beletten, Spits!' 'Jawel, baron!' zei Spits, 'dat zou heel ondeugend van hem zijn! Het is onze plicht, om dat te beletten!'
'Goed,' zei baron van Top tot Theén. 'Jij gaat er op uit, Spits, en je komt niet terug, voordat de markies van Carabas onschadelijk is gemaakt! Het kan me niet schelen wat je met hem doet, als hij maar verdwijnt, voorgoed verdwijnt! Begrepen?!'
Spits greep dus zijn hoed en wandelstok en liep het paleis uit. Nu moet je weten, dat hij al meer van dergelijke karweitjes had opgeknapt en dat hij goede kennissen had bij de roverbendes van Sagorije. Hij hoefde dus niet erg lang te zoeken, om een paar mensen te vinden, die den markies konden laten verdwijnen. Toen hij in het café 'De vrolijke bierkan' kwam, vond hij er al direct een paar en Spits ging bij hen aan het tafeltje zitten, terwijl hij een pakje bankbiljetten uit zijn zak haalde.
'Luister,' zei hij, 'ik heb een karweitje voor jullie! Jullie moeten den markies van Carabas uit den weg ruimen! Het kan me niet schelen wat je met hem doet, als hij maar verdwijnt, goed begrepen?'
'Begrepen, baas,' zei de grootste boef, die Leendert Leepoog heette. 'Dat knap ik alleen wel even op, gemakkelijk genoeg, geef maar hier dat geld!'

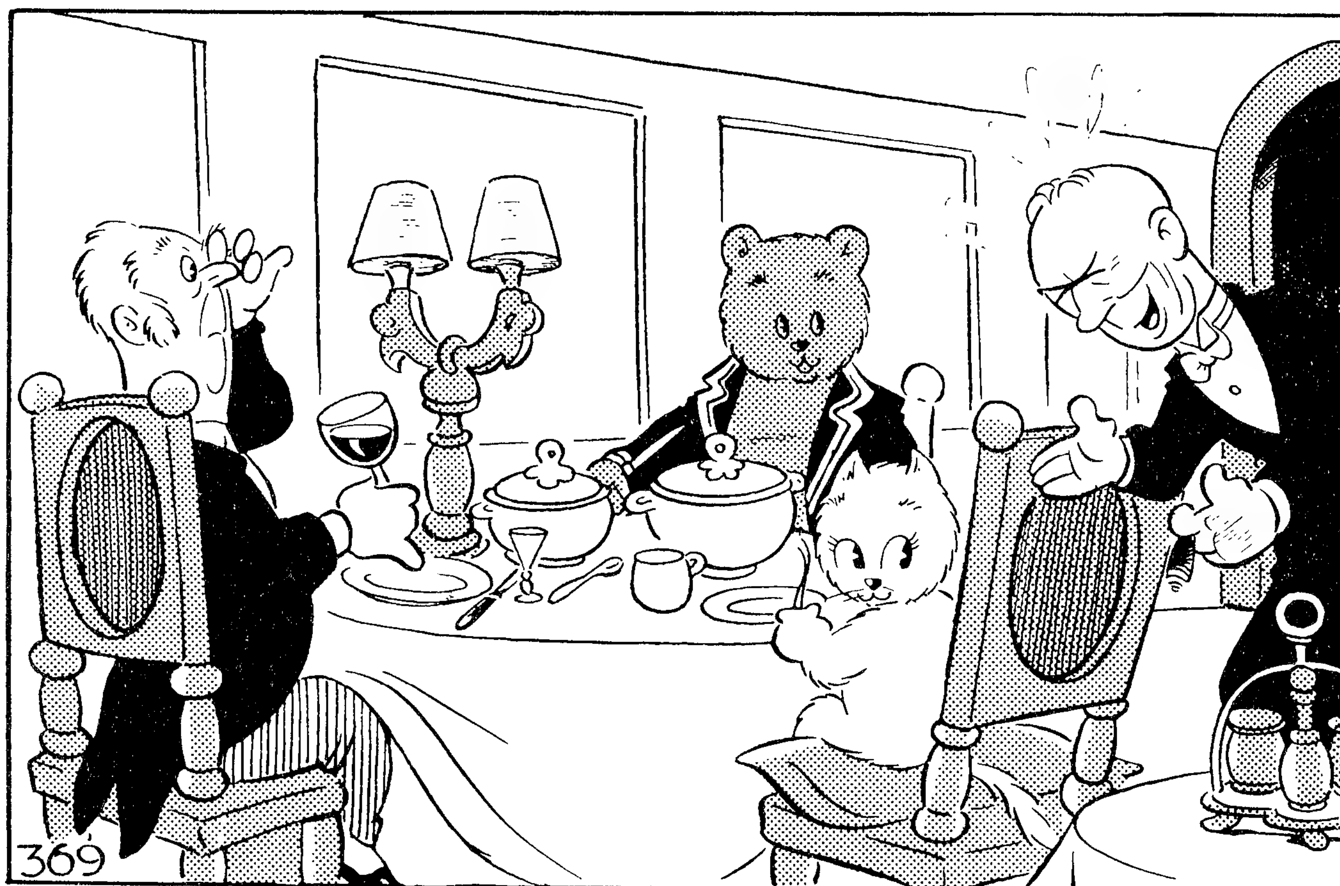

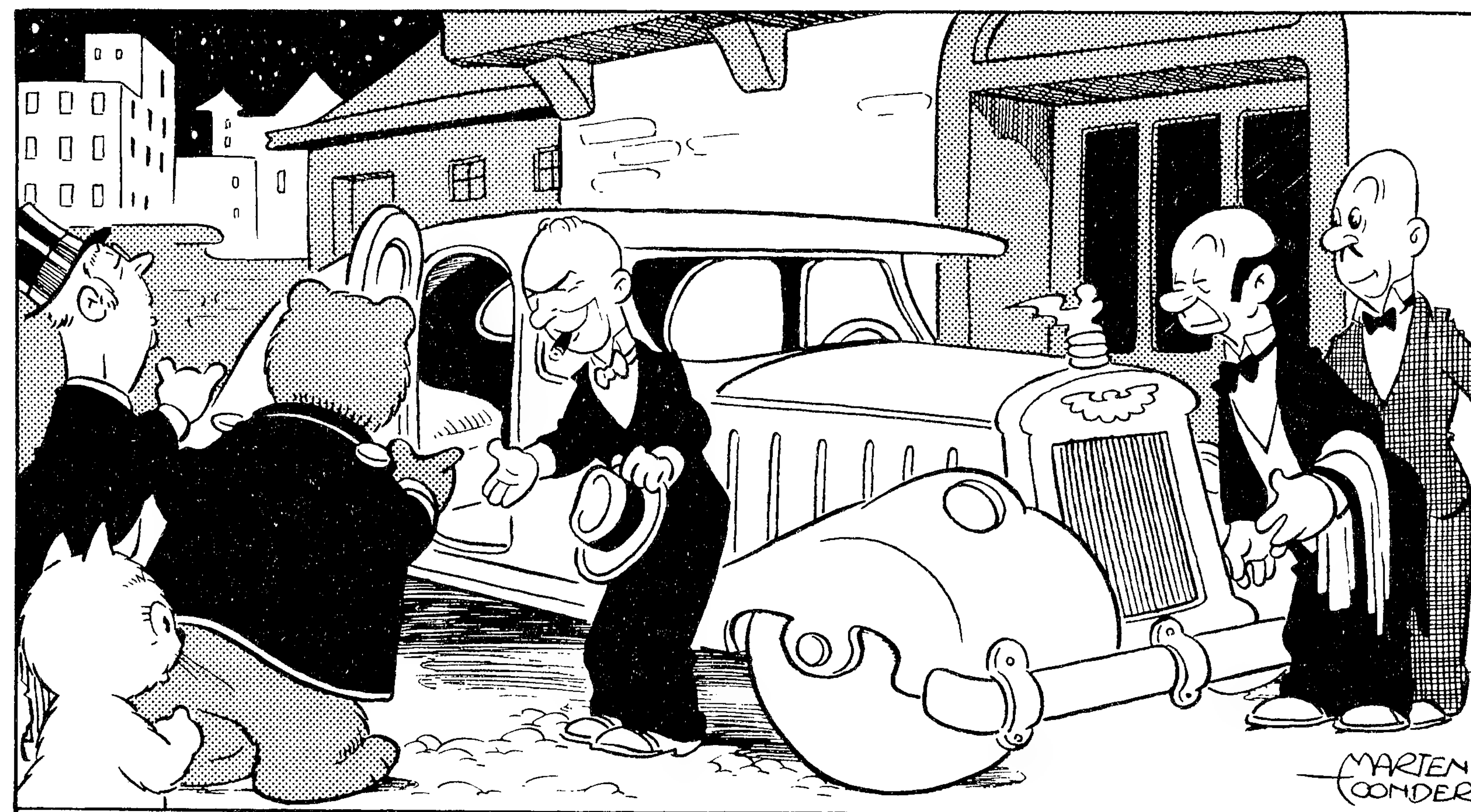
Leendert Leepoog liet er geen gras over groeien. Van het geld, dat hij van Spits had gekregen, huurde hij een grote race-auto, hij kocht wat kleren en toen ging hij op weg.
Je moet weten, dat Slothoven erg ver daar vandaan was en daarom had Leendert Leepoog besloten, om maar met een vliegtuig te gaan. Want hij begreep heel goed, dat hij er gauw bij moest zijn, om den markies van Carabas onschadelijk te maken. Wanneer ik te lang wacht, is die markies misschien al wel koning geworden, dacht hij. Maar daar zal hij geen kans toe krijgen, zolang ik er ben om het te beletten! Hihihi! Daar moet je net Leendert Leepoog voor hebben! Hij gaf zijn auto zoveel gas dat hij meer over de weg vloog dan reed en binnen een kwartier al op het vliegveld was.
'Héla!' riep hij, terwijl hij uit zijn auto sprong. 'Maak direct een toestel voor me klaar! Ik moet direct naar Slothoven! Vlug een beetje!'

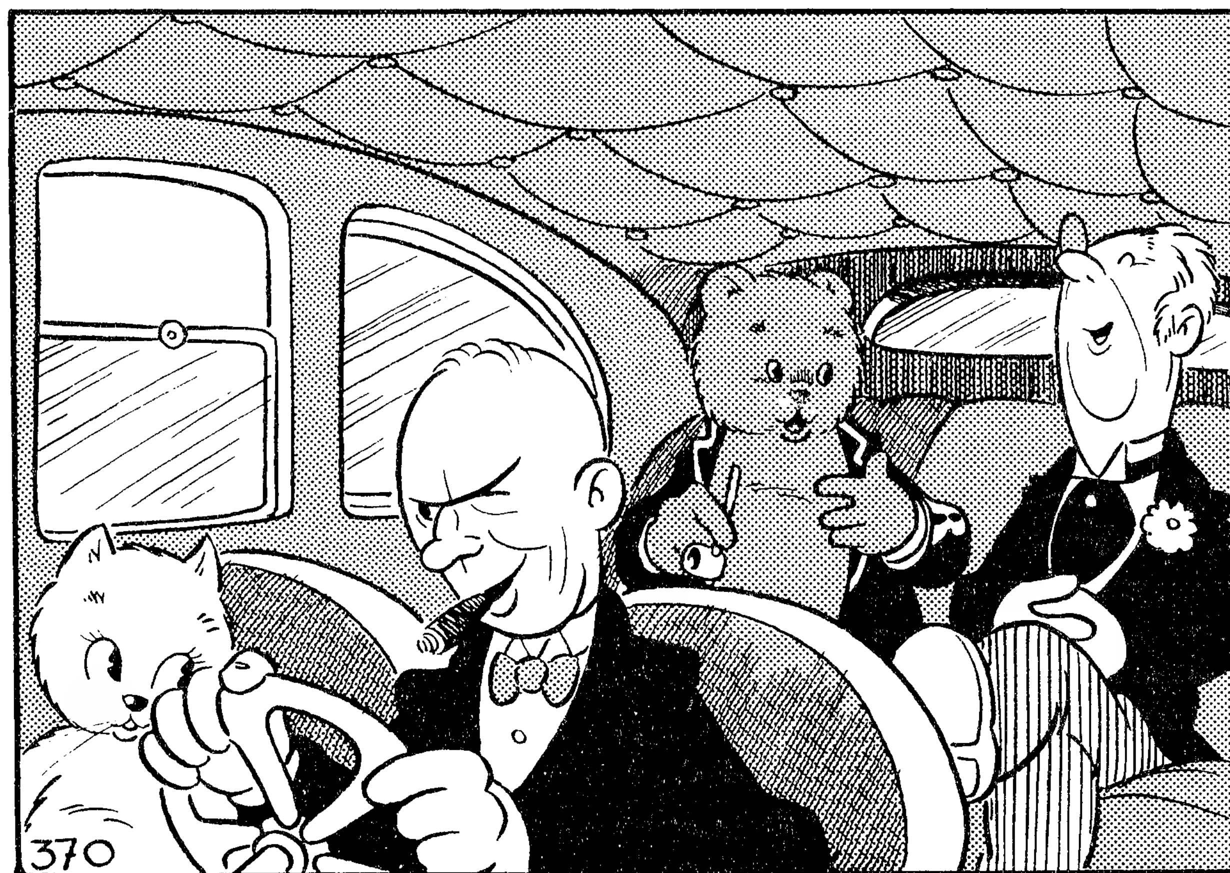

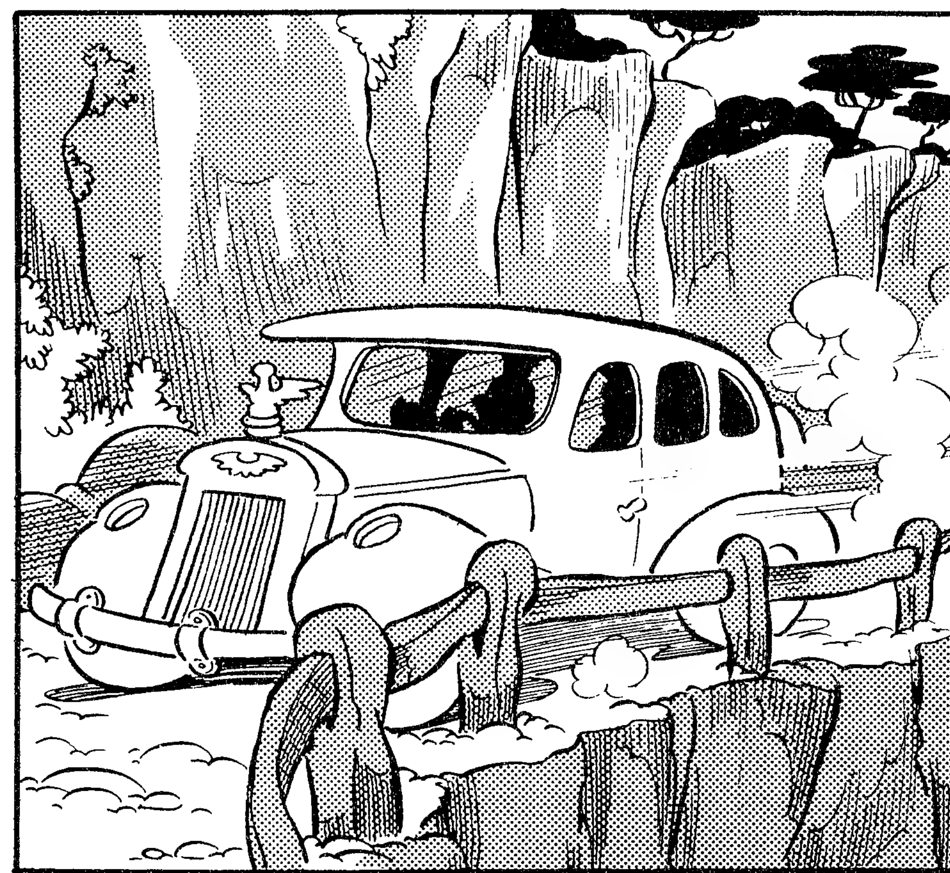
In het hotel Du Monde zaten de markies, Tom Poes en heer Bommel aan een feestmaal en ze lieten het zich goed smaken, dat verzeker ik je! 'Tjonge,' zei heer Bommel, 'er gaat toch maar niets boven een goed maal na een goed avontuur, Tom Poes, wat jij? Want een goed avontuur was het, al was de markies dan ook een beetje bang. Maar ik heb hem gerust gesteld, nietwaar markies? Markies, zei ik tegen hem, toen we op het schavot stonden, markies, wees een màn! Kijk naar mij, zei ik. Het groene bloed der Bommels maakt helden van lafaards. We komen er wel door, zei ik, nietwaar, Markies?'
'Ahum!' zei de markies, 'ik weet waratje niet, of dat uw woorden waren, heer Bommel, maar ik weet wel, dat we veel aan Tom Poes te danken hebben. Zonder hem weet ik nog niet, wat er van ons terechtgekomen zou zijn. Maar we zijn er nog niet, vrienden! Morgen gaan we naar Sagorije om te proberen, daar koning te worden, dat zal waratje niet meevallen!'
Terwijl de markies zo aan het praten was, zat er een eindje daar vandaan een heer aan een tafeltje, die strak naar hem keek. 'Kellner,' zei die heer, 'is de meneer die daar zit, niet de markies van Carabas!'
'Zeker, zeker!' zei de kellner. 'Dat is Zijne Hoogheid zelf!'
'Zeer goed,' zei de heer, 'breng dan mijn kaartje aan den markies en zeg hem, dat graaf Leep van Oogh hem wil spreken!'

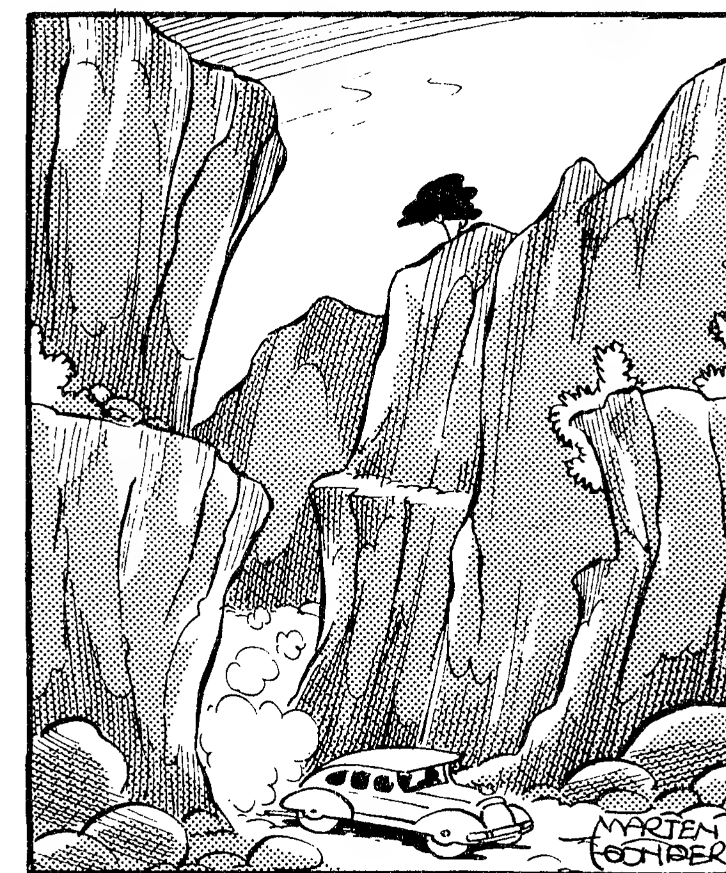

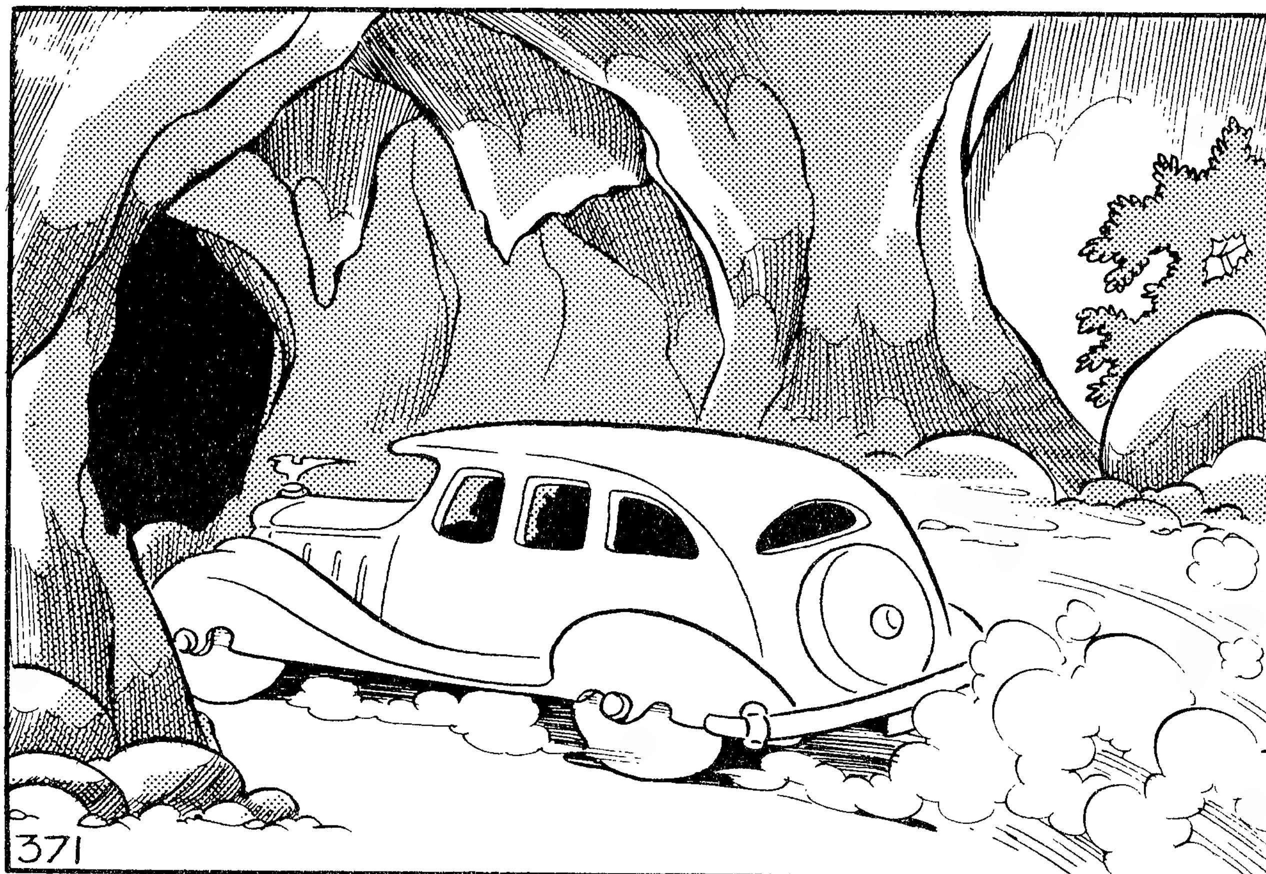
Leendert Leepoog liep naar het tafeltje, waaraan de markies met heer Bommel en Tom Poes zat te eten. 'Mag ik me even voorstellen?' vroeg hij. 'Mijn naam is graaf Leep van Oogh en ik kom uit Sagorije. Het doet me veel genoegen, dat u in vrijheid bent gesteld, markies! Wanneer ik u van dienst kan zijn, zal me dat een groot genoegen zijn! Hedenavond rijd ik terug naar mijn vaderland en misschien wilt u met me mederijden... Ik heb een grote auto, die waardig is een markies van Carabas te rijden.'
'Ahum,' zei de markies, 'dat voorstel behaagt mij. Ik denk, dat ik er gebruik van zal maken.' 'Het behaagt mij ook,' zei heer Bommel. 'Rijden in een auto is toch prettiger dan hotsen in een trein, wat jij, Tom Poes?'
'Hm,' zei Tom Poes, 'dat is misschien waar, maar het is in ieder geval veiliger. Ik geloof, dat het beter zou zijn om met de trein te gaan, heer Bommel.'
'Onzin!' riep heer Ollie. 'Wat veiliger! We staan ons mannetje! Wat u markies? We zijn niet gauw bang! Kom mee, Tom Poes! Toon dat je een kerel bent!'
Tom Poes liet zich dat natuurlijk niet zeggen, daar was hij Tom Poes voor en even later liepen ze met z'n vieren naar de binnenplaats, waar de auto van graaf Leep van Oogh op hen stond te wachten.

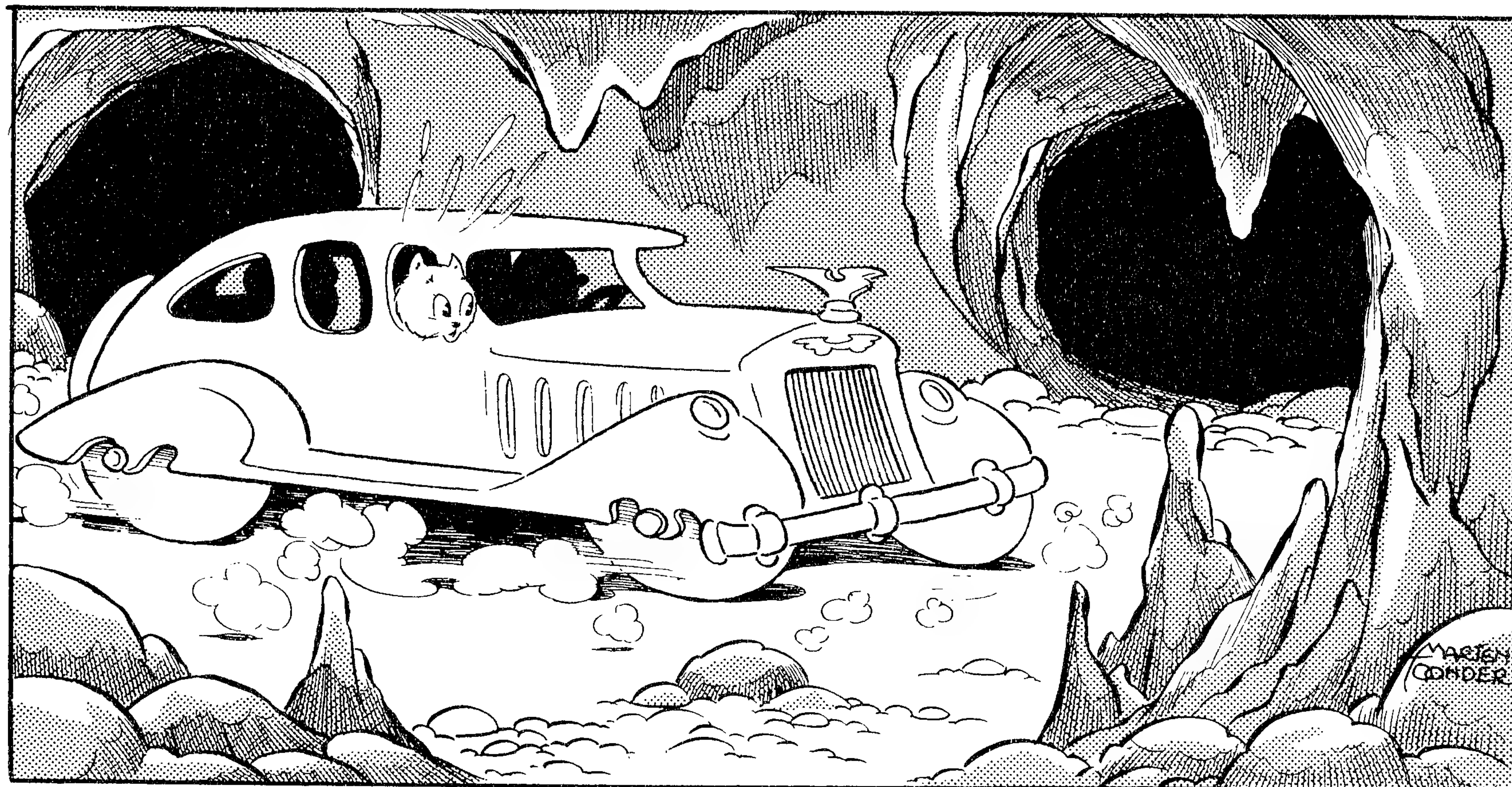

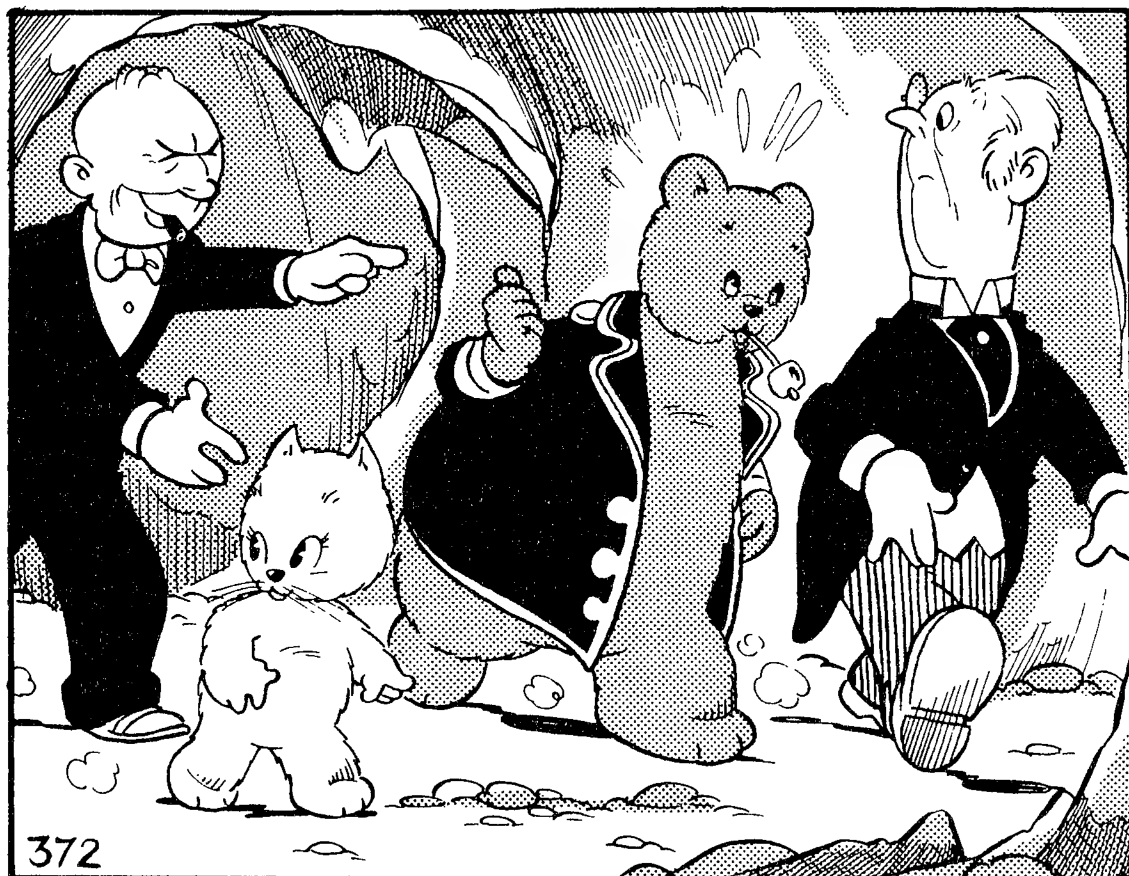
De auto reed de hele nacht door en tegen de morgen bereikten ze de grens van Sagorije. ‘De dageraad breekt aan, heer Bommel,’ sprak de markies. ‘Ik heb de grens van mijn vaderland bereikt! Dit is een belangrijk moment! Het zal opgetekend worden in de annalen!!’ ‘Goed zo!’ zei heer Bommel goedkeurend. ‘Maar wordt mijn naam er dan bij opgetekend, heer Markies?’ ‘Ik zal het overwegen,’ zei de markies, ‘het is niet onmogelijk!’
Maar Tom Poes, die voorin bij graaf Leep van Oogh zat was niet zo gerust als de twee anderen. Die graaf is geloof ik niet helemaal te vertrouwen, dacht Tom Poes. Zijn gezicht bevalt me niet en het is toch wel een beetje vreemd, dat hij ons zo maar heeft uitgenodigd om mee te rijden! We kennen hem helemaal niet en als hij kwaad wil is deze streek erg geschikt om iemand te laten verdwijnen! Allemaal bergen en afgronden en nergens een mens te zien! Nee, ik ben er niets gerust op en het lijkt mij het beste, om mijn ogen goed open te houden.
Nee, een vredige landstreek was het niet, waar ze doorheen reden. De weg was smal en kronkelig en de bergen hoog en dreigend. Het was een streek, waarin van alles zou kunnen gebeuren.

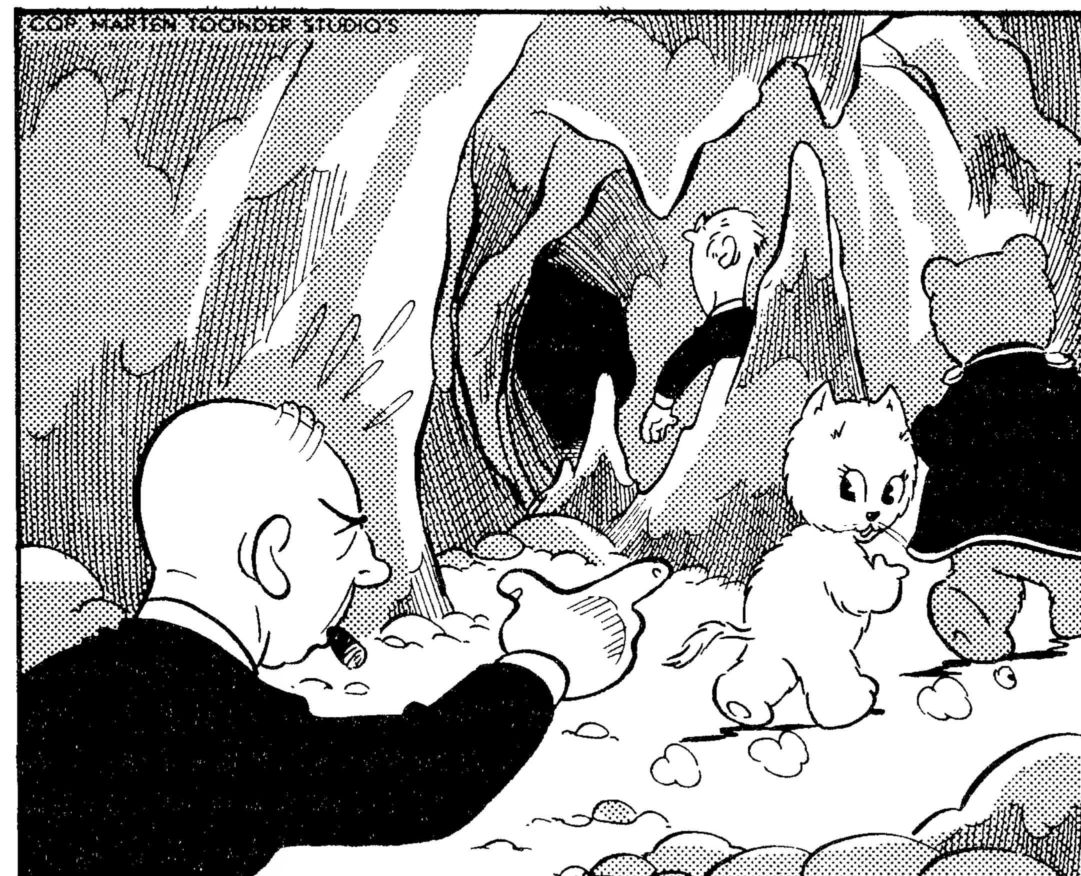

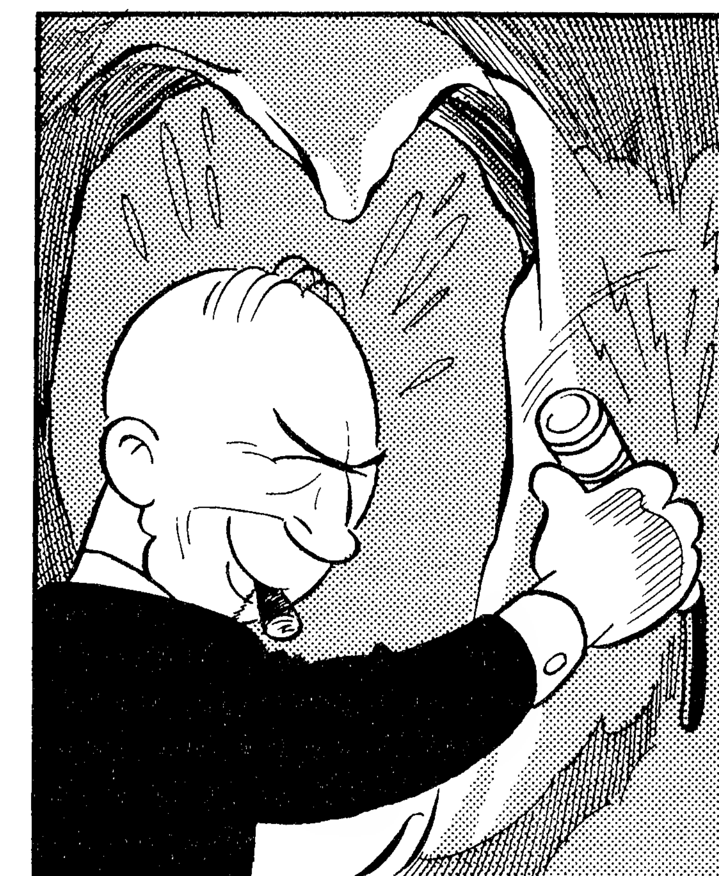

Graaf Leep van Oogh scheen de weg goed te kennen. Hij liet de auto ten minste met volle vaart tussen de hoge bergen door rijden, langs allerlei smalle rotspaadjes en kronkelende bergweggetjes liet hij het voertuig jakkeren. 'Ik heb een plan, Markies!' zei de graaf. 'Hier dicht in de buurt is de grot der duizend wensen en elke koning van Sagorije heeft daar, voor hij gekroond werd, een paar wensen uitgesproken. Ik vind, dat u daar geen uitzondering op mag maken. Met uw welnemen zal ik daar heenrijden om u in de gelegenheid te stellen een paar wensen te doen. En die wensen worden altijd vervuld, wanneer er een echte koning is, die ze uitspreekt, dus, ik verwacht, dat u geen bezwaren zult hebben tegen mijn plan.'

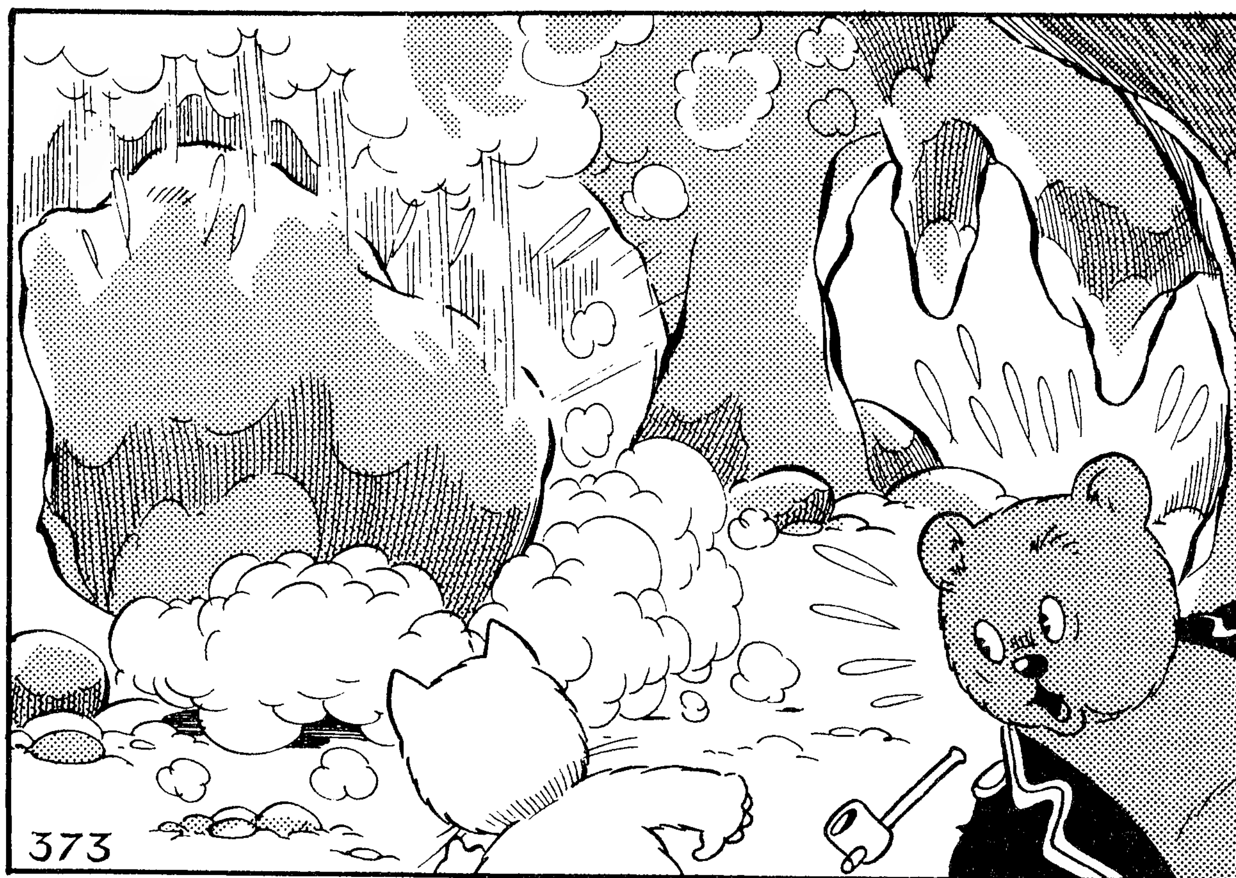
'Wel!' riep de markies, 'daar heb ik waaratje geen bezwaar tegen! Uw plan behaagt mij! Op naar de grot der duizend wensen!'
Graaf Leep van Oogh liet de auto een scherpe draai maken en reed regelrecht een diepe donkere grot binnen. Tjonge, dacht Tom Poes, het ziet er hier vreemd uit! Ik houd niet erg van die grotten! Er gebeuren altijd vreemde dingen in... Het lijkt mij het beste om nu dubbel voorzichtig te zijn... Intussen was de auto met een gierend geluid stilgehouden in het midden van een wijde spelonk.
'Stap uit, edele heeren!' zei de graaf. 'Ik kan niet verder rijden, maar daar om die rotspunt heen voert een smal pad u naar de plek waar de wensen kunnen worden uitgesproken.'

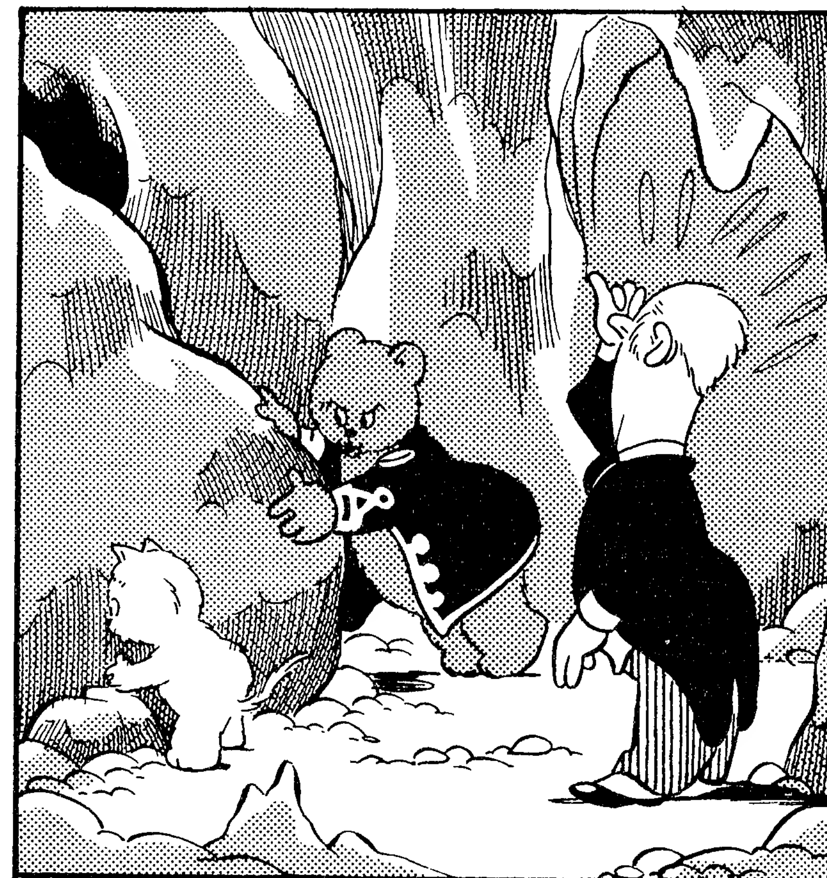
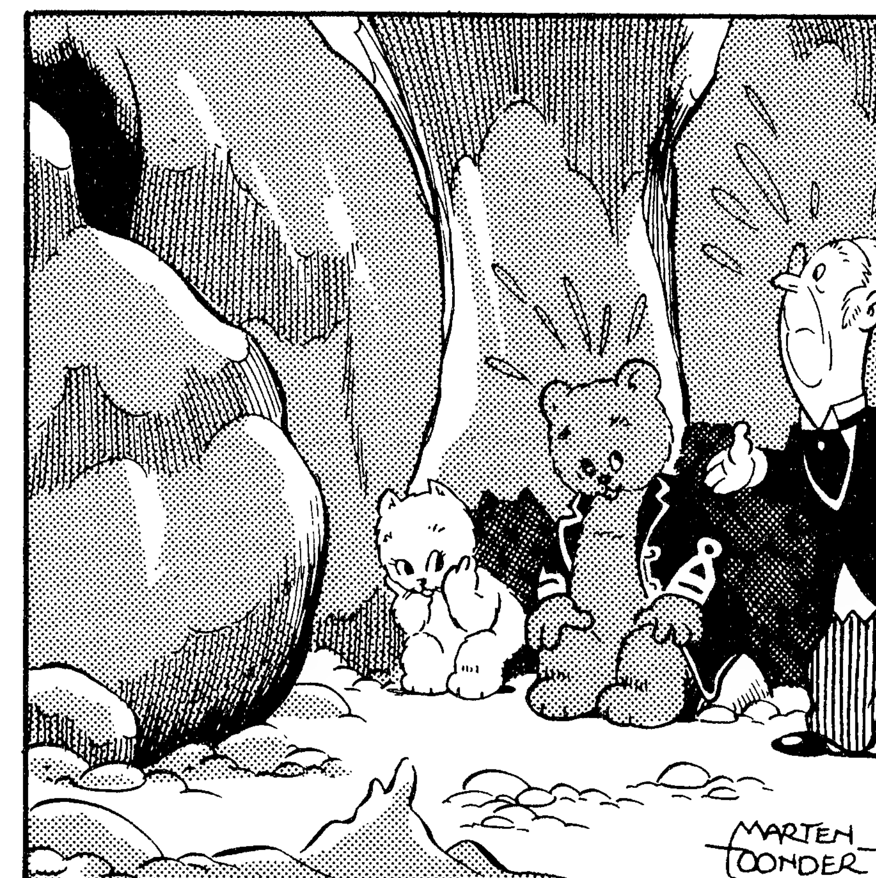

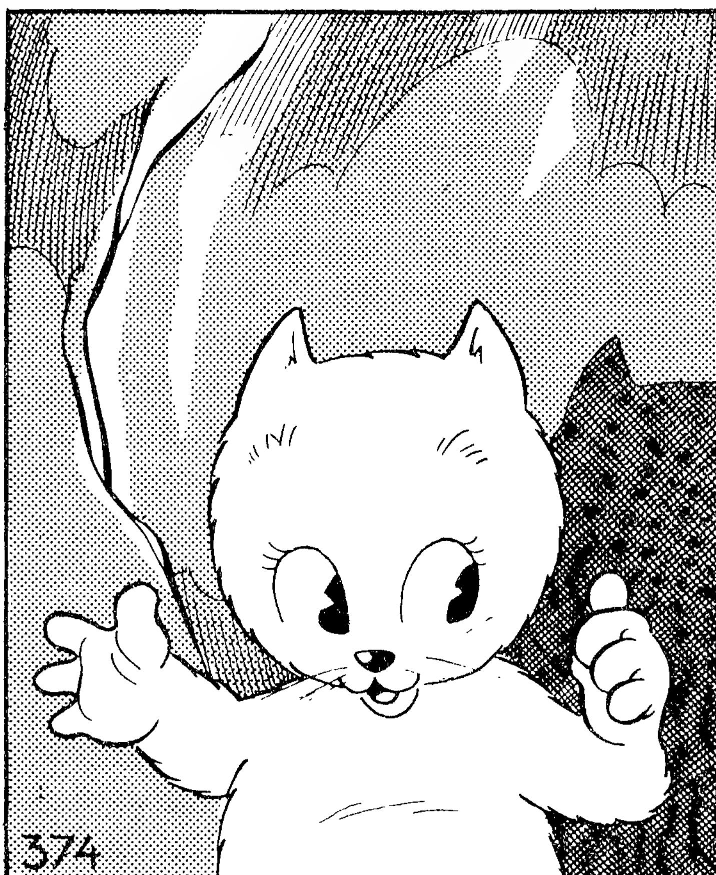

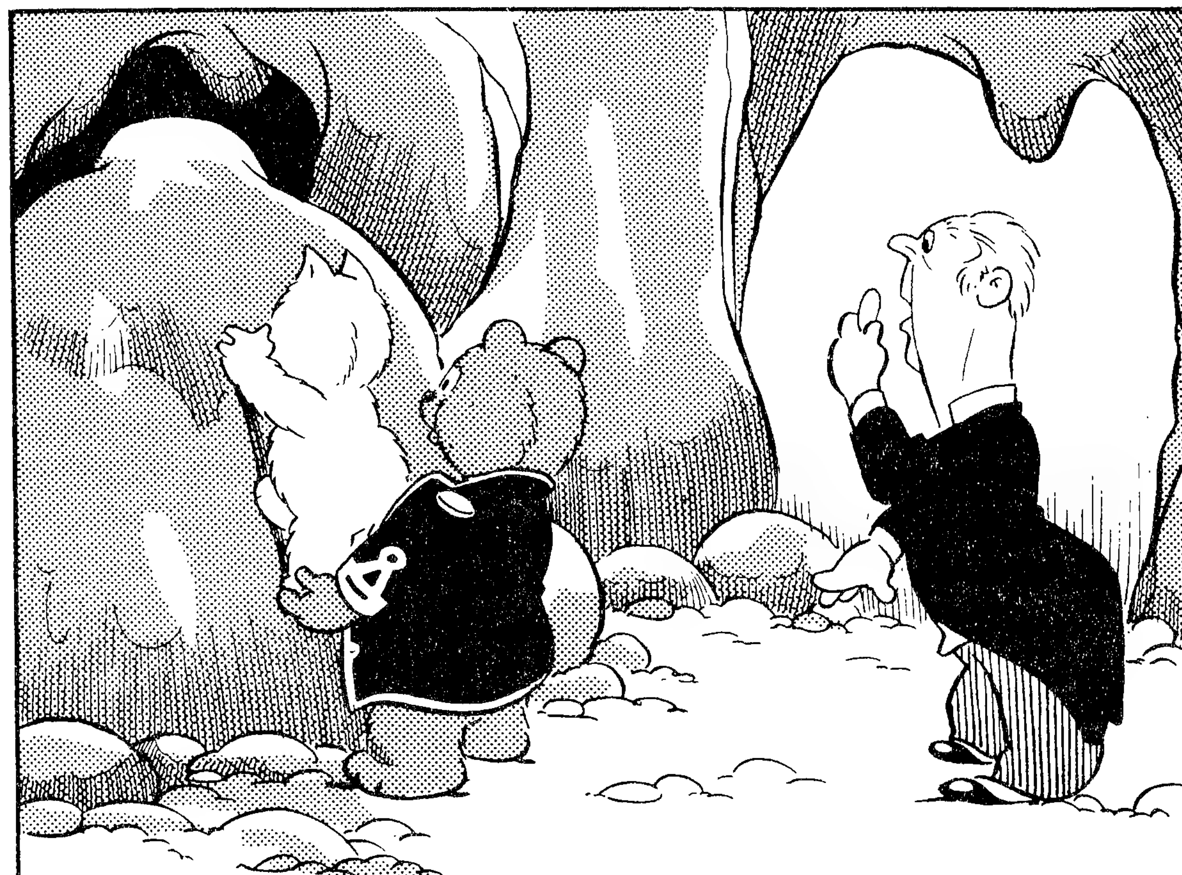
Iedereen stapte uit en de markies liep zo vlug als hij kon in de richting die de graaf had aangewezen.
'Ik denk, dat ik ook maar een wens zal doen,' zei heer Ollie tegen Tom Poes. 'Ik ben wel geen koning, maar je kunt nooit weten, wat jij? Kom mee, jonge vriend, wees maar niet bang.'
Nu, Tom Poes was niet bang, maar hij vertrouwde graaf Leep van Oogh niet erg en hij liep voorzichtig achter heer Bommel aan terwijl hij goed om zich heen keek.
'Komaan, Tom Poes!' zei de graaf, 'aarzel niet, dit is een van de schoonste grotten in Sagorije en direct, wanneer wij bij het punt der duizend wensen zullen zijn aangekomen, hebt u een schitterend uitzicht over de gehele spelonk.'
Hm, dat kan wel zo zijn, dacht Tom Poes, maar het gezicht van dien man bevalt me niet! Hij ziet er helemaal niet uit als een graaf en in die dingen vergis ik me niet gauw...
Tom Poes had gelijk, graaf Leep van Oogh, die eigenlijk Leendert Leepoog heette, was niet veel goeds van plan. Je moet weten, dat deze grot helemaal niet de grot der duizend wensen was, maar een grot, die hij vaak gebruikte wanneer hij er op uit was om reizigers te overvallen. Hij had overal valkuilen en hefbomen laten maken om die reizigers gevangen te kunnen nemen en hij zorgde er dan ook voor, dat hij hoe langer hoe meer achter raakte. Toen hij dacht, dat het ver genoeg was, deed hij een sprong opzij en rukte een hefboom, die achter de rotsen verborgen was, naar beneden. Ergens in de hoogte klonk een dof gerommel, en toen...

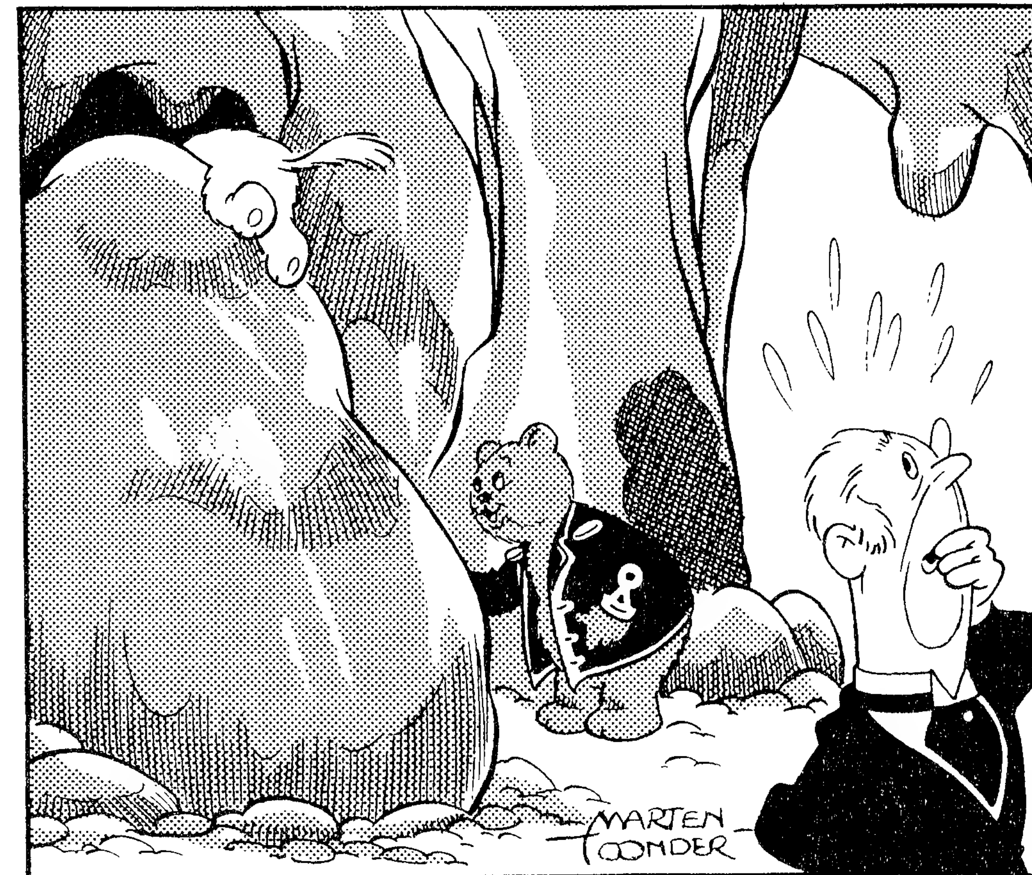

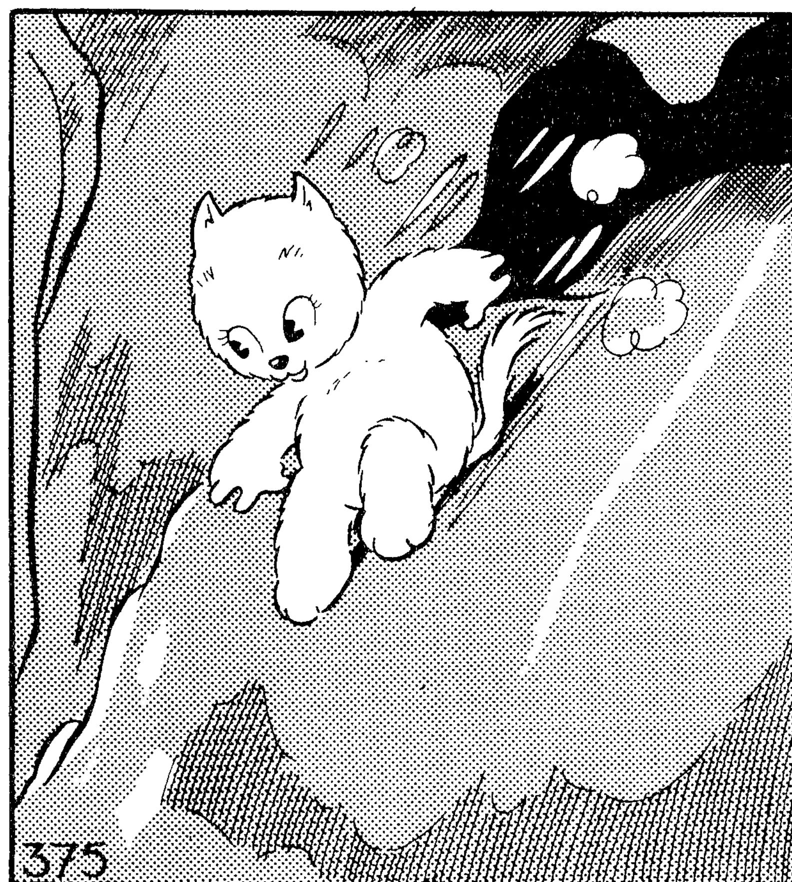
Er klonk een dof gedreun, er vielen wat losse stenen, en toen kwam er met een ontzettend harde slag een enorm rotsblok naar beneden vallen. Heer Bommel maakte een luchtsprong, de markies struikelde en Tom Poes draaide zich in de lucht een hele slag om en toen de stofwolken opgetrokken waren, zagen ze, dat het rotsblok de hele grot had afgesloten, zodat ze er niet meer uit konden.
'W-w-w-w-w-watstat??????' riep heer Ollie. 'D-d-d-de g-grot zakt in, Tom Poes!!!'
'Dit gaat, waratje te ver!' mompelde de markies. 'De hele uitgang is afgesloten! Mijne hoogheid kan er niet meer uit! Dit doet mij aan een aanslag denken!'
'Dat is het werk van dien Leepvanoog!' riep Tom Poes. 'Hij heeft ons er tussen gehad! Ik vertrouwde hem direct al niet! Ik zei direct al, dat we beter met de trein konden gaan! Nu zitten we hier gevangen...'
'Oef!' bromde heer Ollie, terwijl hij met alle macht tegen de steen duwde. 'Er zit geen beweging in! En ongezellig is het hier ook! Wat moeten we doen, Tom Poes? Kunnen we geen list verzinnen, jonge vriend? Zeg toch eens wat! Doe eens wat! Zit daar niet zo suf!'
'Een list weet ik niet,' zei Tom Poes. 'De hele uitgang is afgesloten en de gang loopt hier dood! Maar ik begrijp niet wat die graaf er aan heeft om ons hier op te sluiten.'
'Ik begrijp het wel,' zei de markies, 'er zijn natuurlijk lieden, die het niet leuk zouden vinden, wanneer ik koning werd en die lieden kan het niets schelen, wanneer we hier verhongeren!'

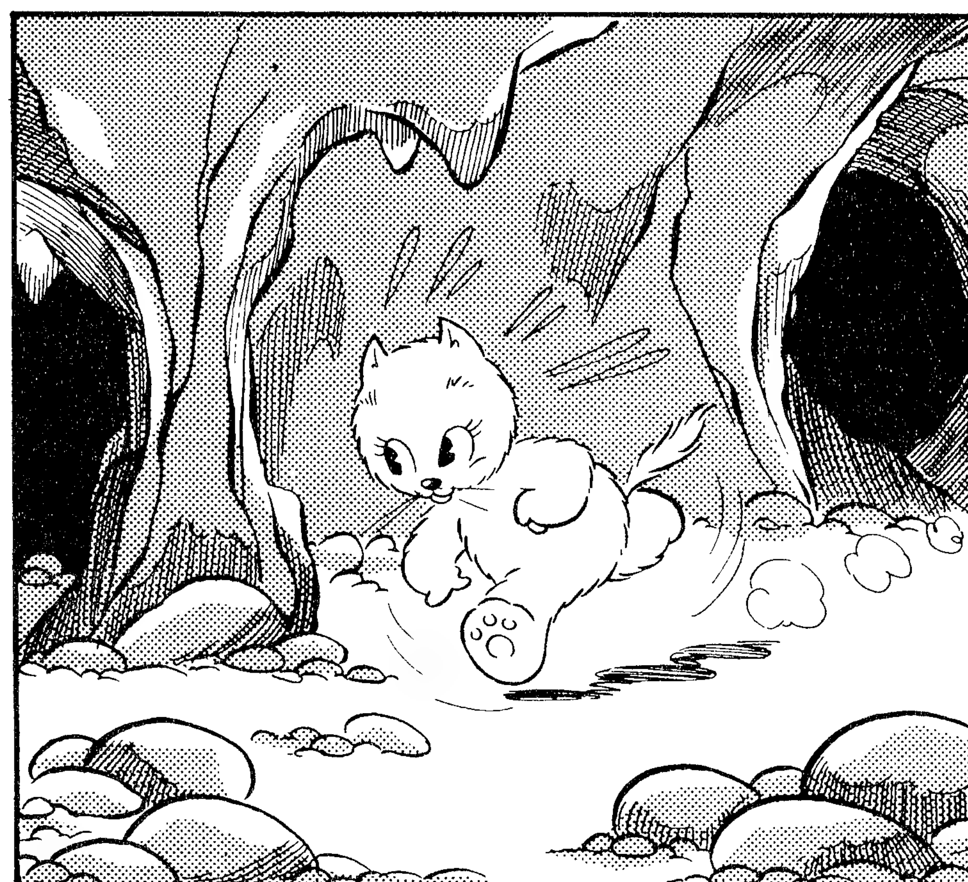

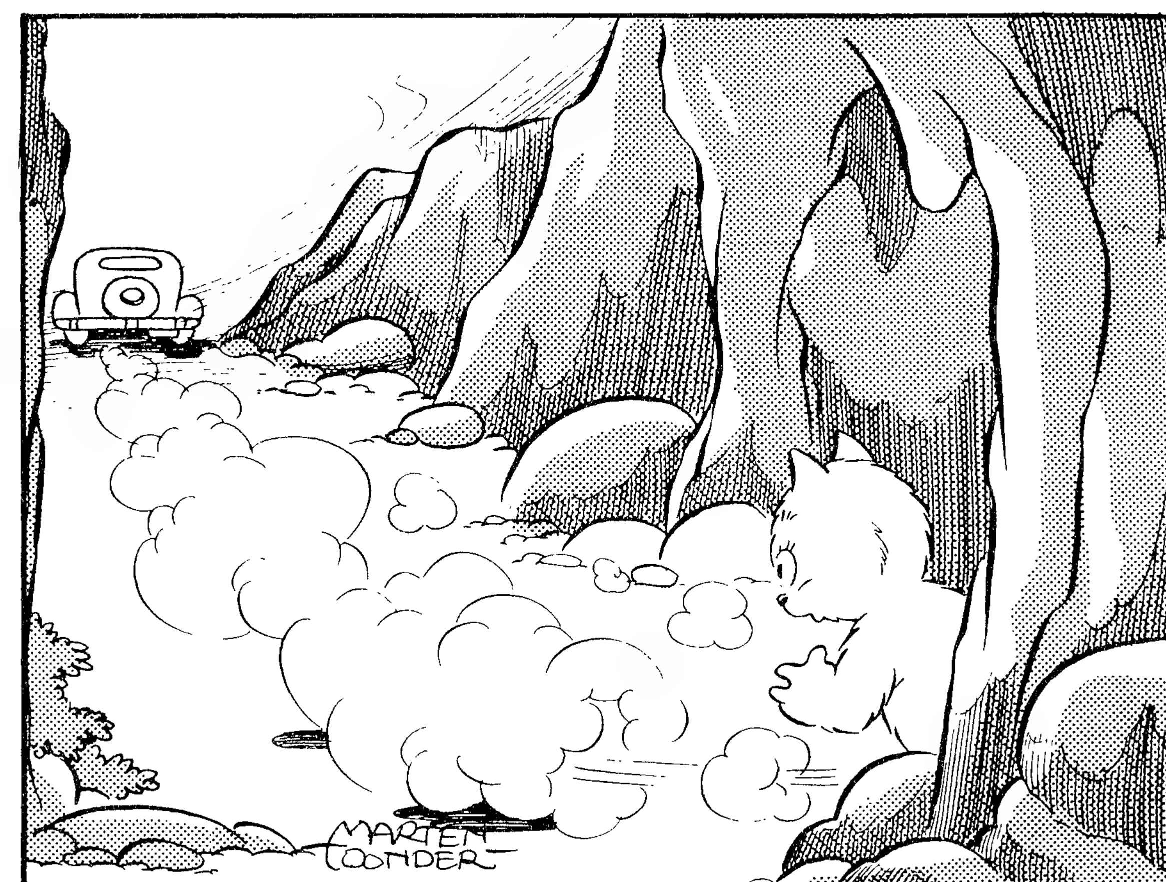

'Wacht eens even,' zei Tom Poes, 'die steen sluit niet de hele uitgang af; daar bovenaan zijn nog een paar openingen en ik denk, dat een klein iemand daar net tussen door zou kunnen...'
'Ik ben geen klein iemand, is het wel, Tom Poes?' zei heer Bommel. 'Nee, wij, Bommels zijn bekend om onze welgevormde forse gestalten. Jij bent de enige van ons drieën, die zo klein is, dat hij door die gaatjes zou kunnen kruipen. Maar waarom zou je dat doen, jonge vriend? Wat heb je er aan om helemaal alleen in vrijheid te zijn? Ik en de markies moeten dan hier van de honger omkomen en dat vind je toch ook niet leuk, is het wel? Ik zeg altijd maar: Samen uit, samen thuis! Wat u, markies?'
'En toch ga ik proberen er door te komen, heer Bommel,' zei Tom Poes. 'Als ik hier blijf zitten kan ik ook geen hulp halen. Geef me maar eens een zetje, heer Ollie!'
Heer Bommel gaf Tom Poes zuchtend en steunend een zetje, Tom Poes klauterde zelf verder tegen de steen op en wrong zich in een van de overgebleven openingen. Maar toen hij halverwege was, kon hij niet verder.
'Ik heb het je wel gezegd,' riep heer Bommel. 'Waarom heb je niet naar mij geluisterd? Waarom wilde je met alle geweld weg?'
'Houd vol, dappere volgeling!' riep de markies. 'Wanneer het u gelukt uit deze spelonk te komen en ook ons te bevrijden, zal ik overwegen u tot ridder te slaan.' Tom Poes luisterde niet, hij duwde uit alle macht en kronkelde zich in allerlei bochten, zonder dat hij iets opschoot...

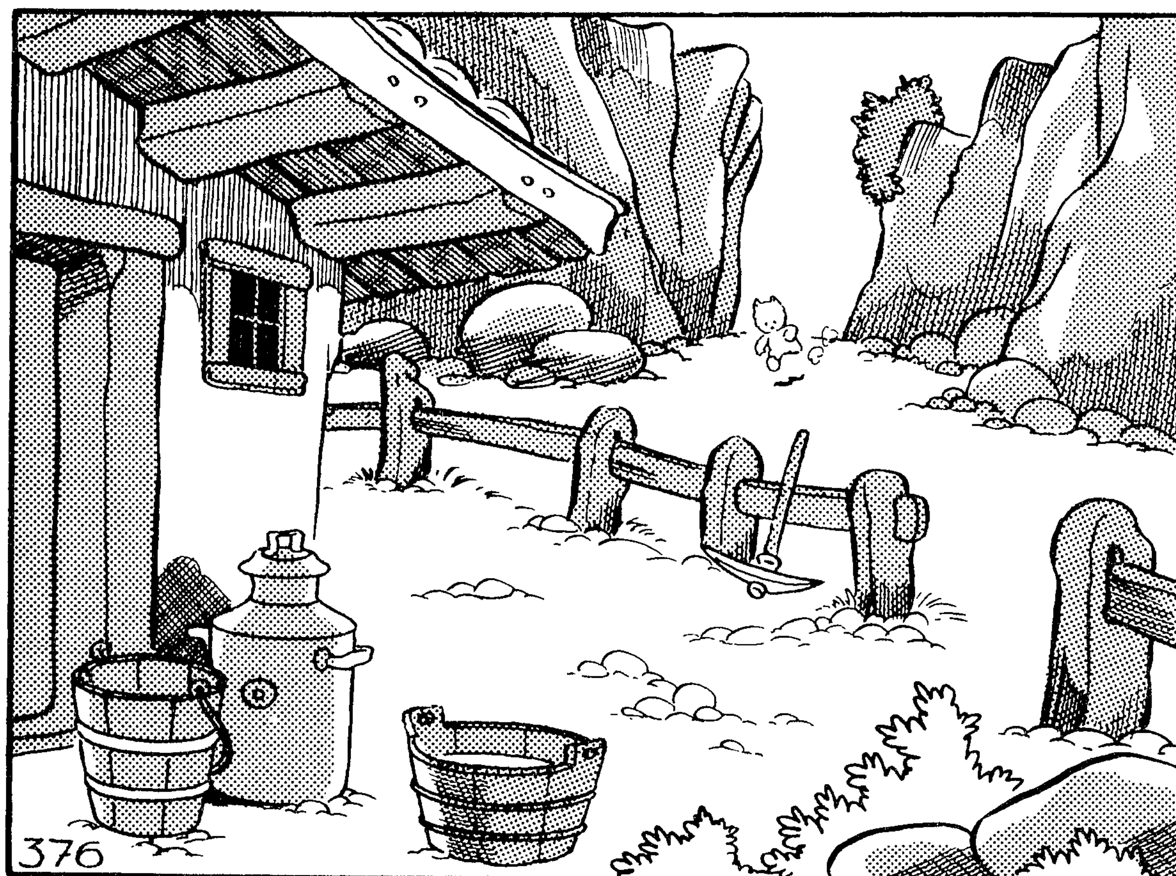

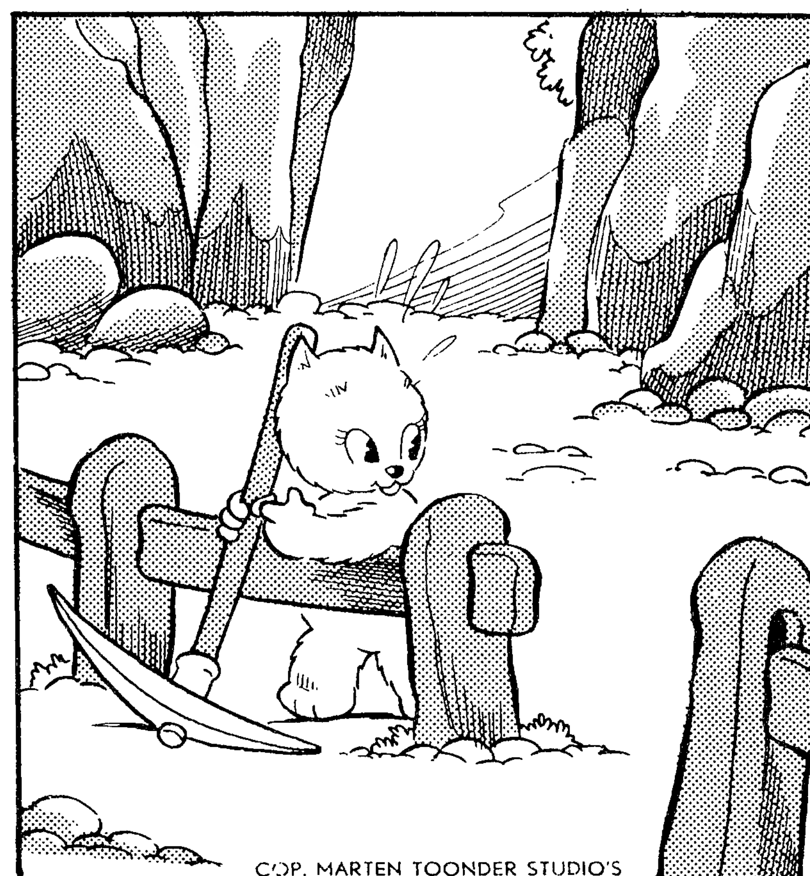

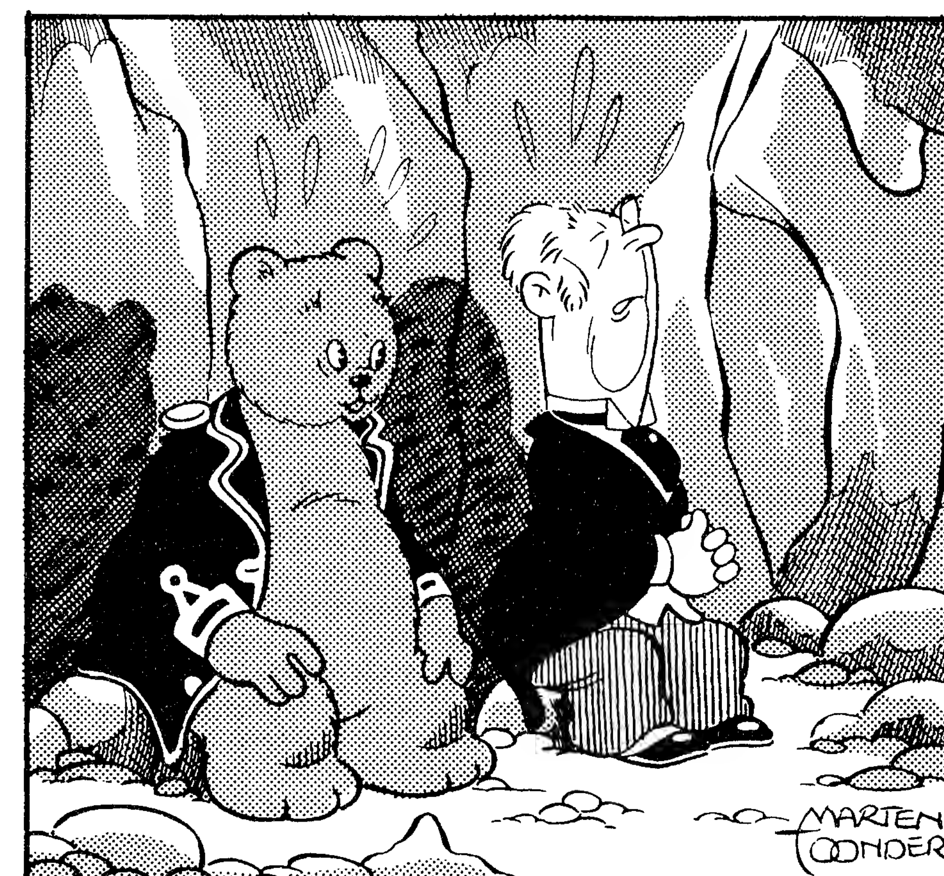

Tom Poes duwde dus zo hard als hij kon en opeens schoot er boven hem een stukje rots los, zodat hij met een vaartje door de opening schoot. Toen was het maar een klein kunstje voor hem om zich van de rots te laten glijden en even later stond hij aan de andere kant van het rotsblok op zijn voeten.
Nu moet ik maken, dat ik uit deze grot kom, dacht hij. Het zal nog niet meevallen om dien dikken heer Bommel en den markies er uit te krijgen. Ik heb eigenlijk geen idee hoe ik dat doen moet! Maar dat komt wel, als ik maar eerst weer in de buitenlucht sta. Ik zal anders op moeten passen, want die graaf Leepoog kan nog niet ver weg zijn!

Tom Poes begon door de grotten te hollen, zo vlug als hij durfde en zonder geluid te maken. Maar hij zag geen spoor van den valsen graaf en hij kwam zonder ongelukken bij de uitgang aan. Toen hij zijn neus om de hoek van de grot stak, zag hij in de verte de auto van Leendert Leepoog over de heuvel verdwijnen.
Die kan voorlopig geen kwaad meer doen, dacht Tom Poes. Hij denkt nu natuurlijk, dat hij ons veilig heeft opgesloten en gaat nu naar huis om dat aan zijn bazen te vertellen. Maar dat zal hem tegenvallen! Hij heeft niet op mij gerekend!

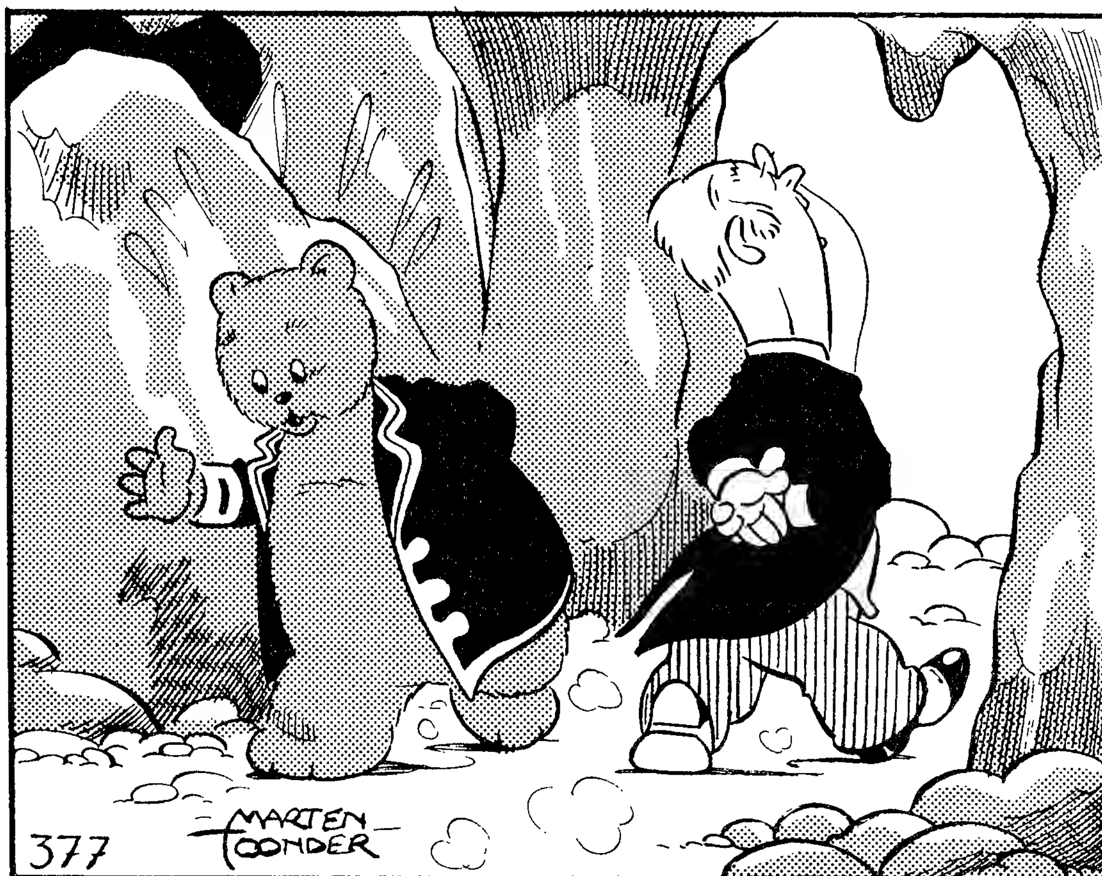

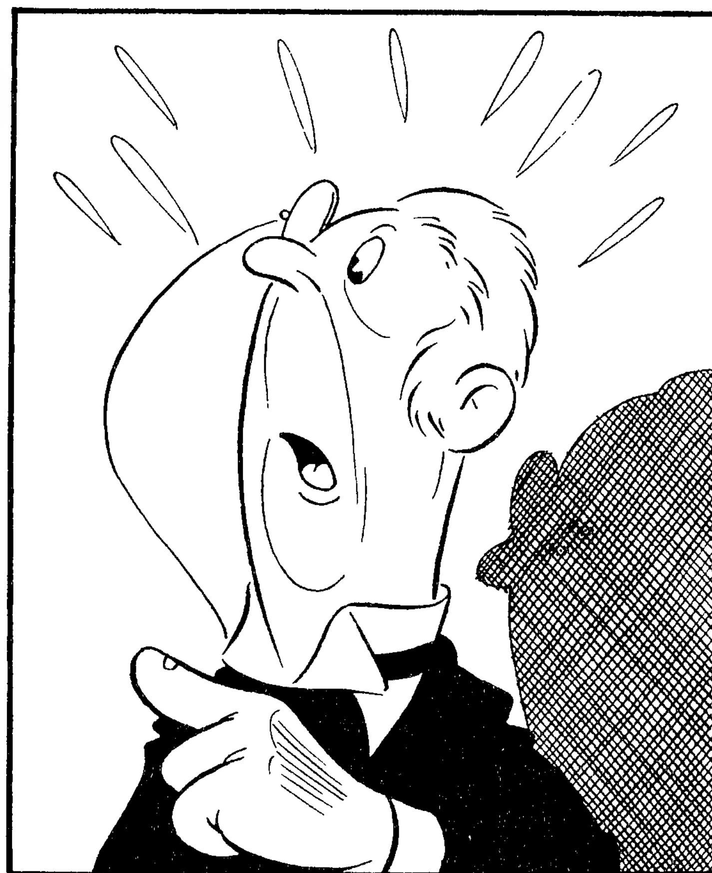
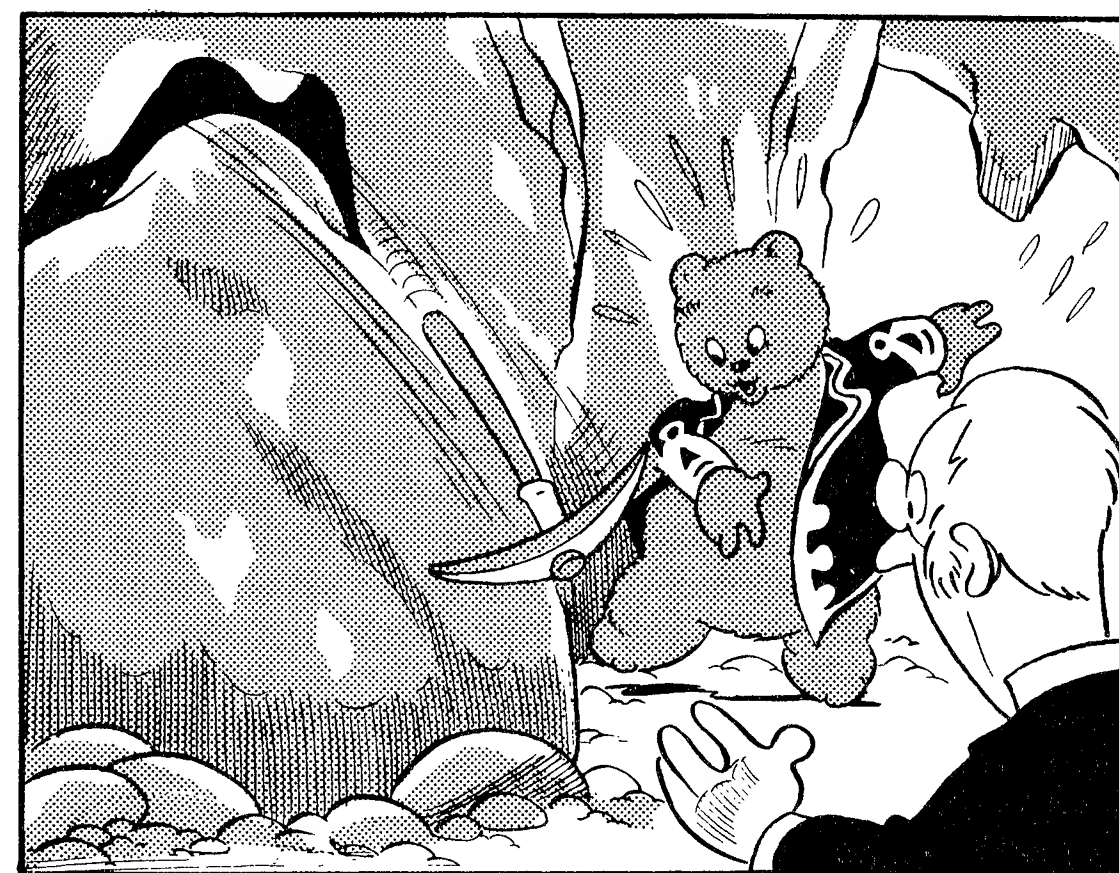

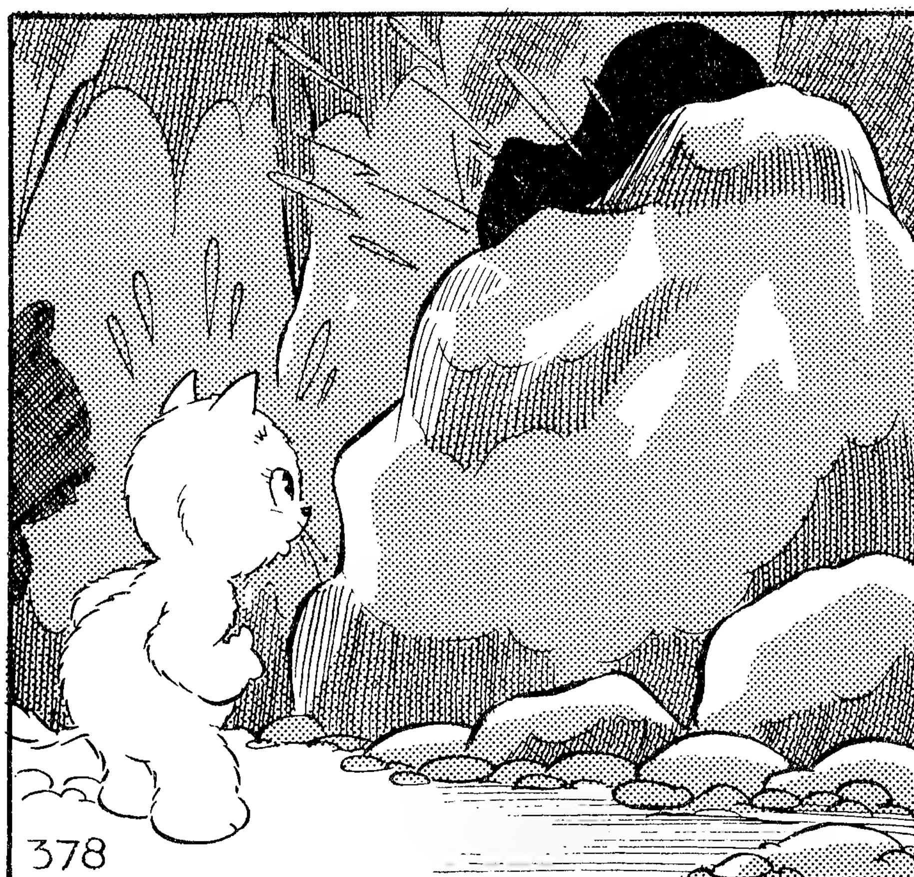
Tom Poes liep op goed geluk het rotspad af, totdat hij in de verte een klein huisje zag staan. Waar een huis is, is hulp, dacht Tom Poes en hij zette het op een lopen, totdat hij het hekje bereikt had, dat het tuintje van de weg scheidde. Nu, het geluk was met hem, want in dat huisje woonde een man, die er zijn werk van maakte om rotsblokken tot gruis te slaan om er wegbedekkingen van te maken, en die man had zijn houweel buiten laten staan.
Goed zo, dacht Tom Poes. Een houweel is net wat ik hebben moet! Ik denk, dat ik dit maar een poosje zal lenen en dat ik eens proberen zal of ik een stukje van dat grote rotsblok af kan krijgen.
Intussen zaten de markies en heer Bommel nog steeds gevangen in de grot en ze zuchtten om beurten erg diep.

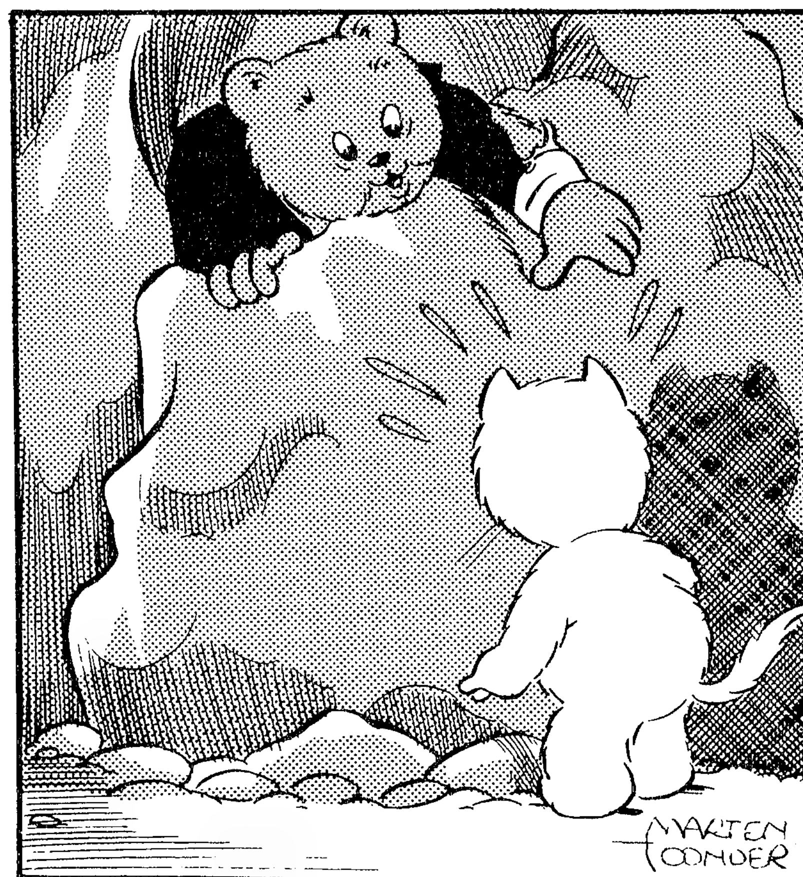
'Die Tom Poes tóch!' mompelde heer Bommel. 'Ik had nooit gedacht, dat hij weg zou gaan... Ik had gedacht, dat hij liever van de honger zou omkomen, dan mij in de steek laten. Het is, dat ik een Bommel ben, maar anders zou ik vast en zeker er om kunnen huilen!'
'Kom, kom, mijn waarde!' zei de markies, 'die Tom Poes weet waratje wel wat hij doet! Ge doet beter uw bezwaren nog wat op te schorten en af te wachten. Ik heb zo het idee, dat hij ons hier uit deze grot zal kunnen bevrijden!'
'Ik hoop het,' zei heer Bommel. 'Ik begin honger te krijgen en dat is het begin van het einde, heer Markies! Een Bommel zonder eten is als een zeilboot zonder wind! zei mijn grootvader altijd, en daar had hij gelijk aan.'

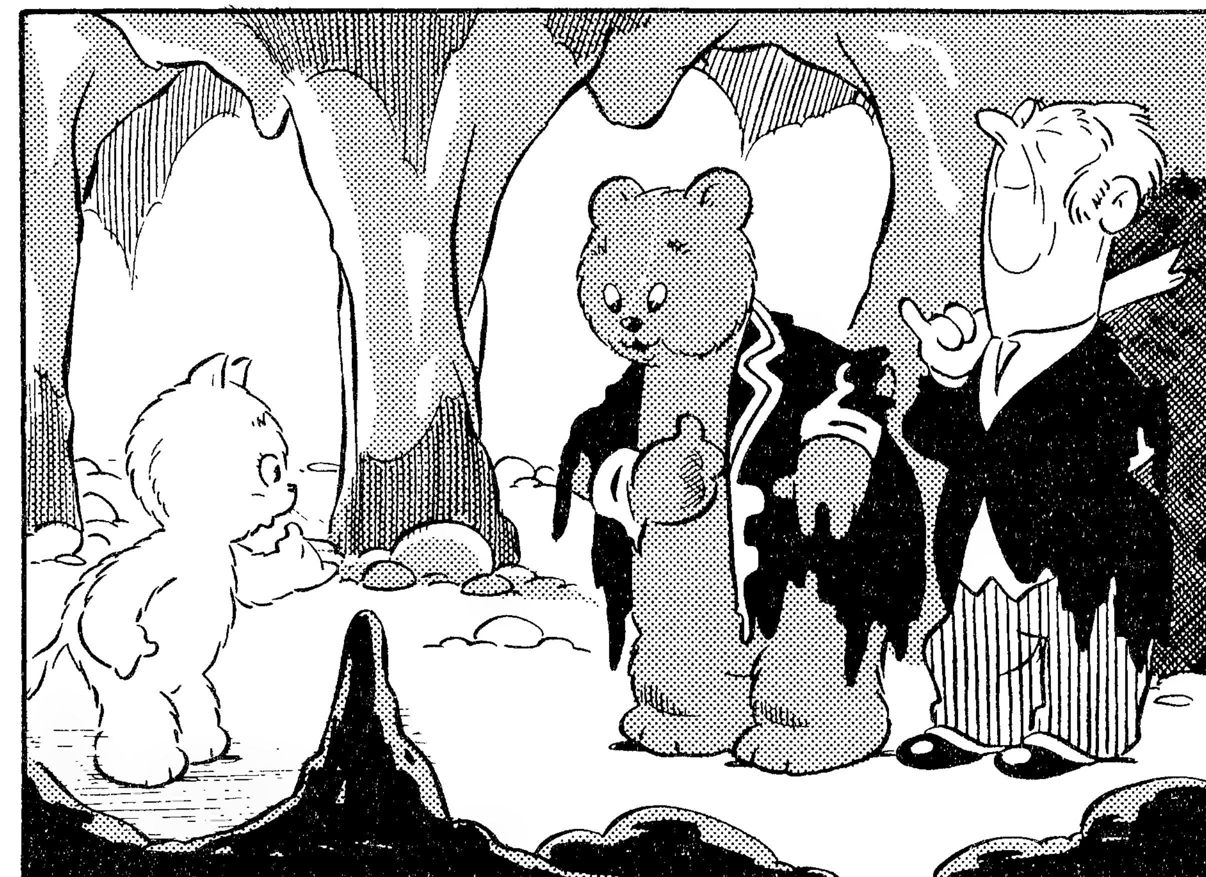

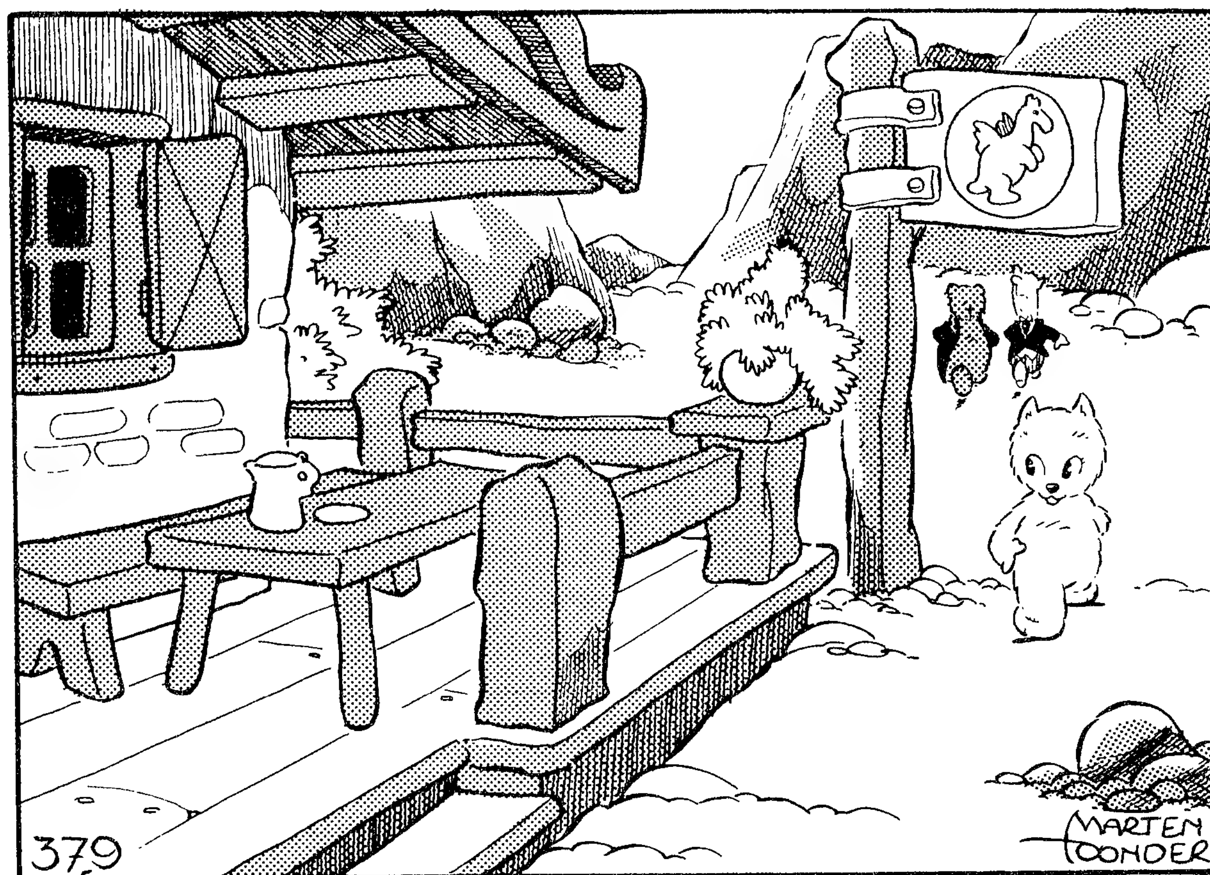
Heer Bommel en de Markies liepen achter elkaar aan in een kringetje door de grot.
'Het is me een toestand!' mompelde de Markies. 'Een man van mijn rang, die hier opgesloten zit in een donker hol! Mijn goede onderdanen moesten het eens weten! Maar ik zal deze deugnieten weten te vinden! Mijn eerste daad als koning zal zijn om een ieder, die iets met mijn gevangenneming te maken heeft, uit Sagorije te verbannen! Waratje, dat zal ik doen!'
'En mijn eerste daad als vrije Bommel zal wezen om eens goed adem te halen!' zei heer Ollie. 'Het is hier niet fris, het is hier muf! Waar blijft die Tom Poes toch? Het begint me hier te vervelen!'
'Ik weet wel, wie dit op zijn geweten heeft!' vervolgde de Markies. 'Het is natuurlijk de koning zelf, die bang is, dat ik hem van zijn troon zal stoten! Hij weet ook wel, dat de inwoners van Sagorije niet erg van hem houden en dat ze liever mij zouden hebben!'
'Alles goed en wel,' bromde heer Bommel, 'maar het is te veel van iemand van mijn stand gevraagd om...' Ik weet niet, wat heer Bommel nog meer wilde zeggen, want op dat moment suisde er een houweel door de kier boven het rotsblok en viel met een slag voor zijn voeten neer.
'Een houweel!' riep heer Ollie, 'wat betekent dat nu weer? Wie gooit er hier met houwelen? Ik...'
'Kalm, heer Bommel!' sprak de Markies, 'dit houweel is voor ons de redding! Steek uw handen uit de mouwen en klop met dat werktuig op de rots. U zult zien, dat er op deze wijze een gat zal ontstaan, waar wij uit kunnen! We moeten dengene, die ons dat houweel heeft toegeworpen, dankbaar zijn!'

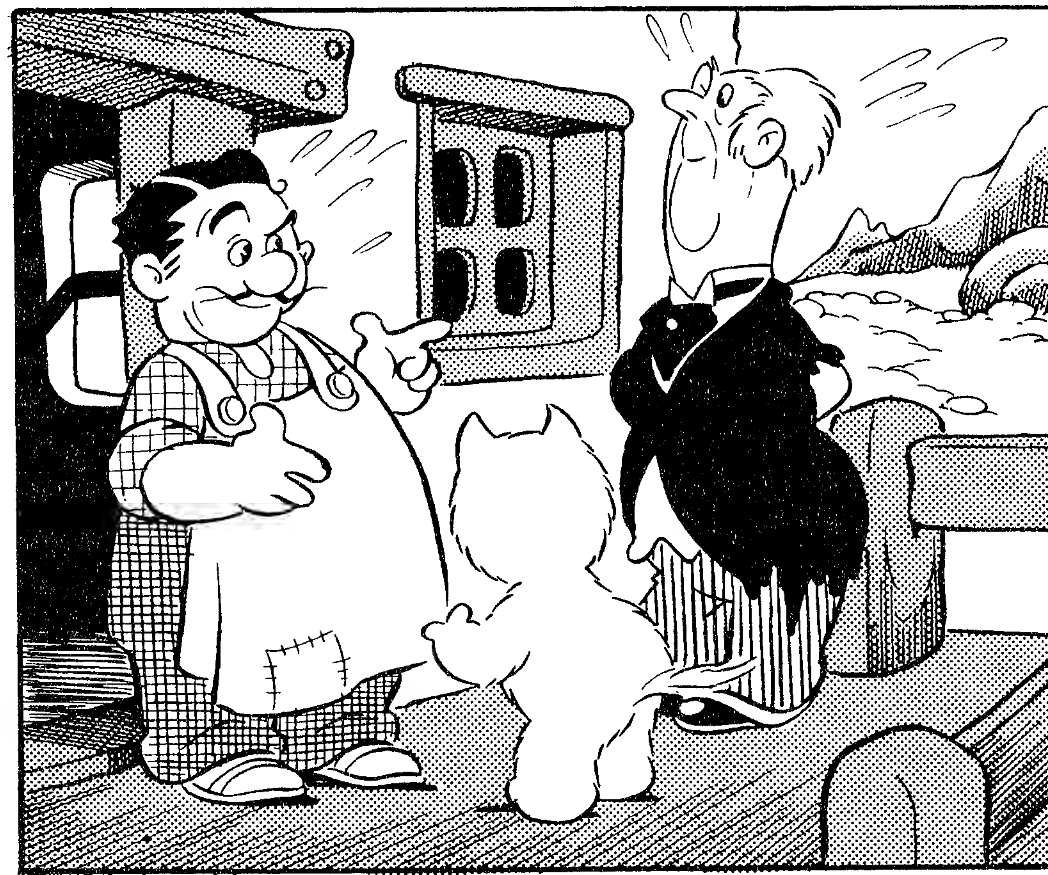
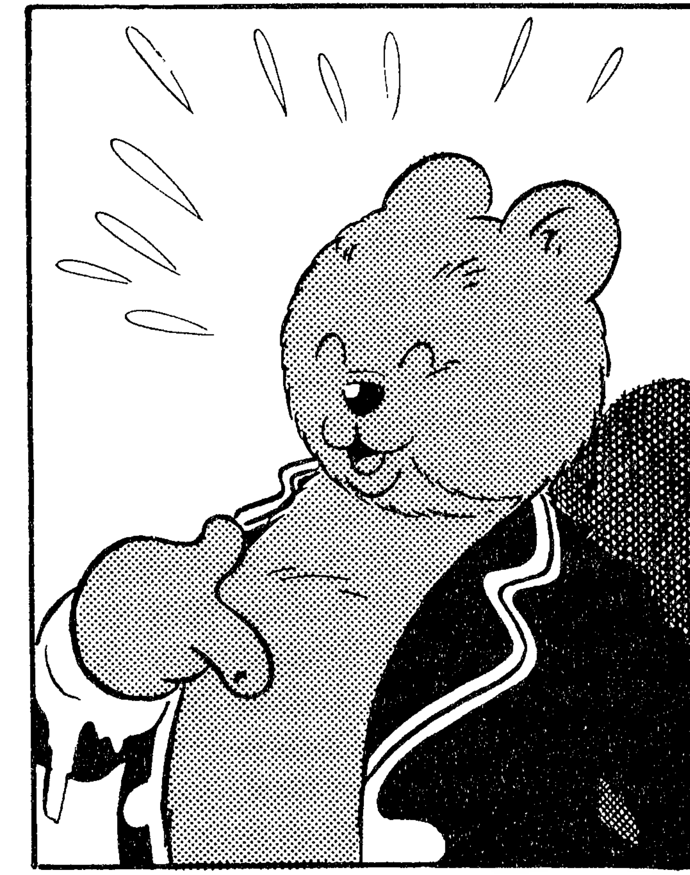

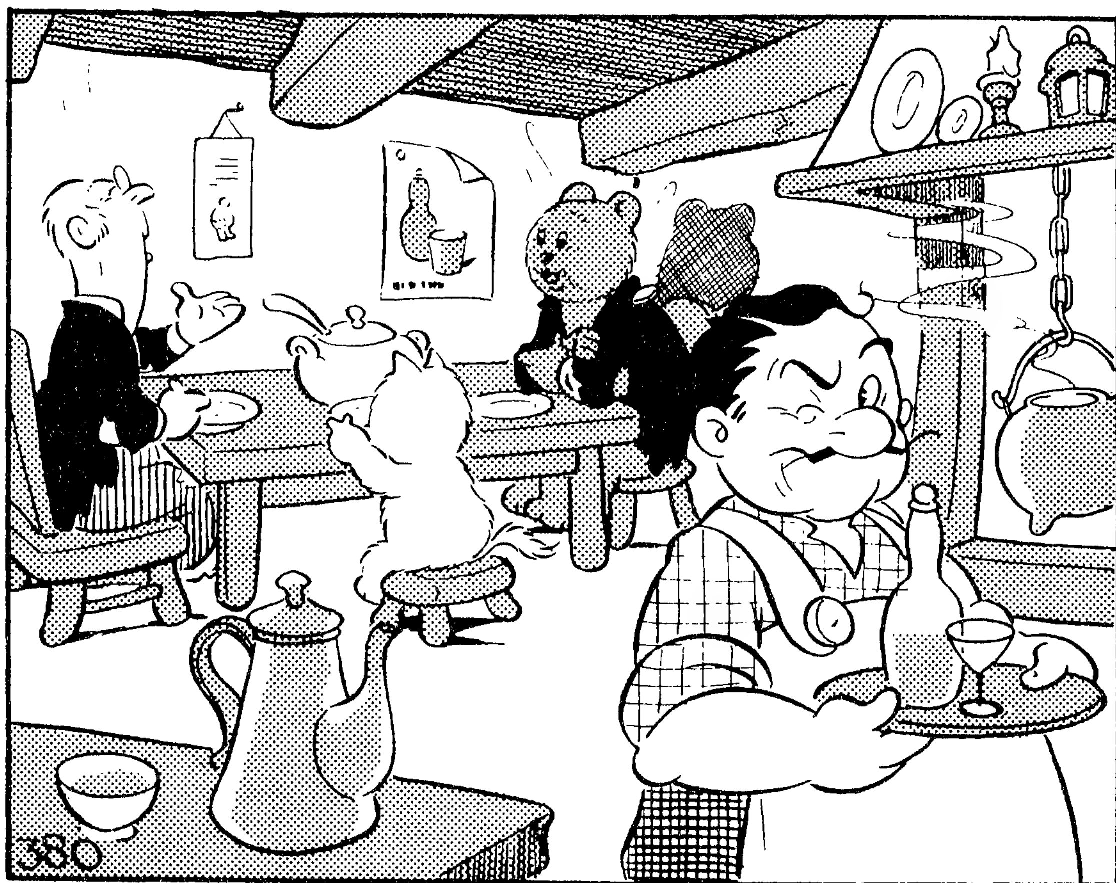

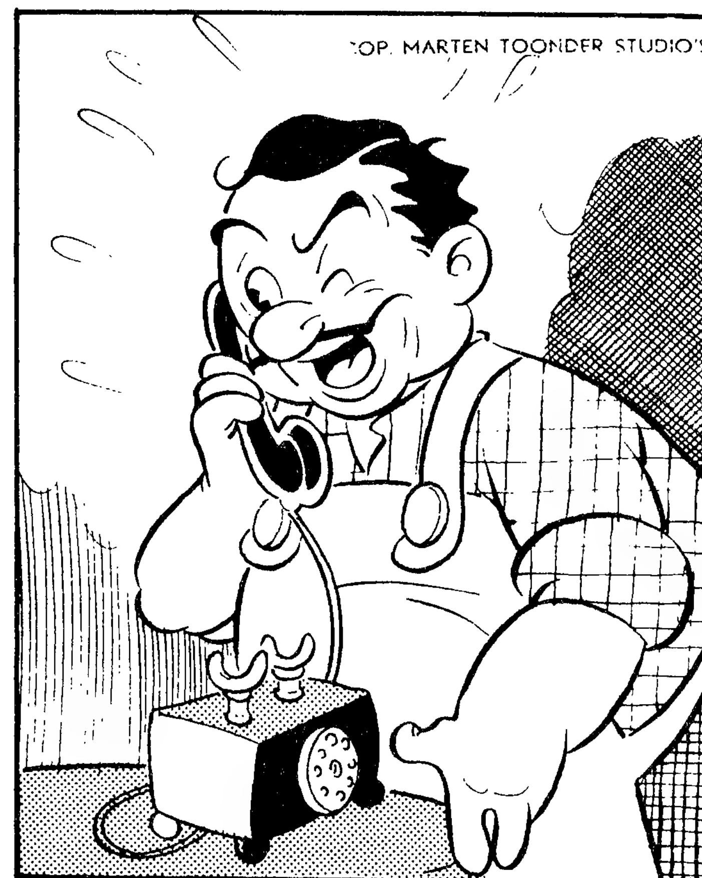
Het was natuurlijk Tom Poes, die het houweel over het rotsblok had heengeworpen.
Heer Bommel is groter dan ik, dacht hij, en hij kan gemakkelijker een stuk van die steen afslaan dan ik, al ben ik ook flink en sterk!
Nu, aan de andere kant van de rots hoorde hij een poosje praten, en hij merkte wel aan de luide stem van heer Ollie, dat die er niet zo veel zin in had. Maar toen klonken er toch luide slagen tegen de steen en de stukken en brokken vlogen in het rond. Het ging natuurlijk wel langzaam, maar het gat werd voortdurend groter, en eindelijk was het zó wijd, dat iemand van behoorlijke afmetingen er doorheen kon. Het eerst verscheen heer Bommel voor de opening. Hij zuchtte en steunde, hij rukte en trok, zijn mooie generaalsjas maakte scheurende geluiden en eindelijk gleed hij naar beneden. Even later was ook de markies hem gevolgd en nu stonden ze samen voor Tom Poes, met enigszins verbaasde gezichten.
'Was jij het, Tom Poes?' vroeg heer Bommel. 'Net wat ik dacht! Er is maar één man, die dat houweel over die rots heen kan gooien, zei ik tegen den markies, en dat is Tom Poes! Dat zei ik, niet waar heer markies? En ik had gelijk, natuurlijk had ik dat, want wij hebben elkaar nooit in de steek gelaten, jonge vriend!'
'Bravo!' zei de markies. 'Ge hebt uw best gedaan, Tom Poes! Ik overweeg, om u tot ridder te benoemen. In ieder geval zal ik...'
'Dat is fijn,' zei Tom Poes. 'Maar uw kleeren zijn er niet beter op geworden! U ziet er niet als een koning uit! Maar dat is niet erg; het is beter, dat niemand te weten komt, dat u uit deze grot hebt kunnen ontvluchten. Laten we nu vlug naar buiten gaan en zeg tegen niemand, wie u bent.'

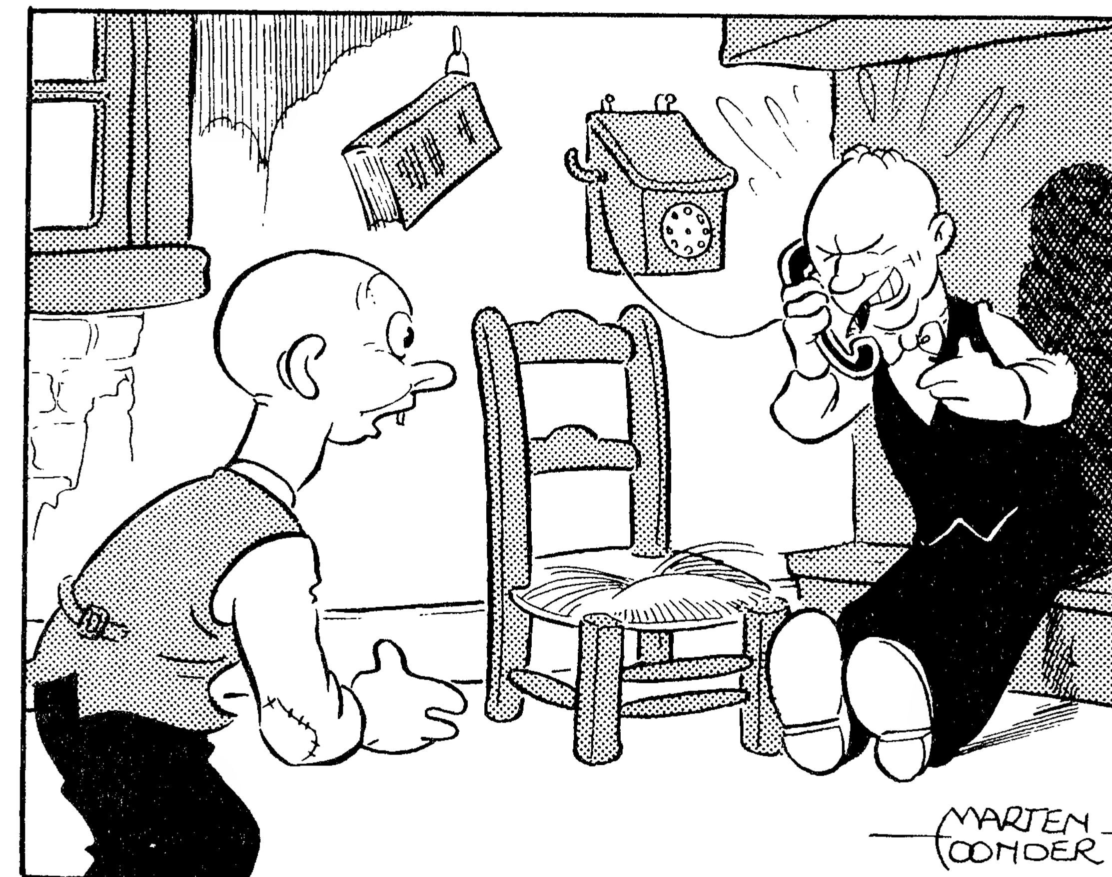

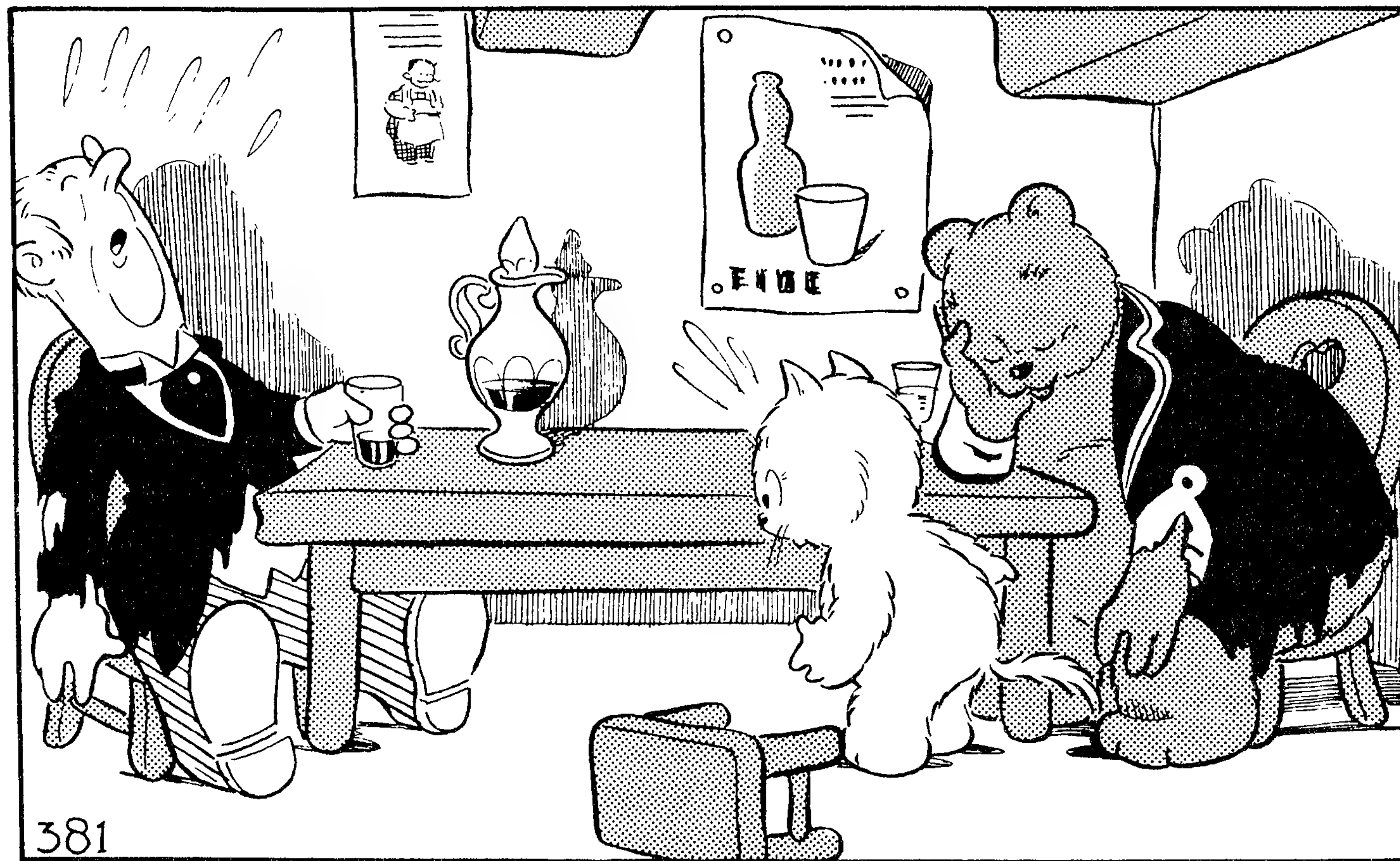
Aan de rand van de bergen, dicht bij de hoofdweg stond een herberg en toen Tom Poes die in de gaten kreeg, liep hij er recht op af.
'Het lijkt mij het beste om daar eerst een stukje te gaan eten,' zei hij. 'Misschien kunnen we hier ook overnachten en dan gaan we morgen verder naar de hoofdstad, om te proberen of u koning kunt worden. Niemand weet, dat u weer vrij bent, dus dat zal wel gaan, zonder dat u weer gevangen genomen wordt.' Zo deden ze dus, want heer Bommel had honger en de markies was erg moe. Maar de herbergier was geen vriendelijke man.
'Jullie zien er niet erg rijk uit!' zei hij, terwijl hij naar de gescheurde kleren van den markies keek. 'Hebben jullie wel geld om mij te betalen, wanneer jullie weer weg gaan? Ik houd niet van die zwervers! Eten en slapen en dan vertrekken zonder te betalen, ik ken dat!'
'Zeg eens even, heer herbergier!' zei heer Bommel, die nu ook het trapje besteeg, 'ik houd niet van dergelijke praatjes. Zie je niet aan onze gezichten, dat wij lieden van stand en aanzien zijn? Onze jassen zijn gescheurd, doch dat komt van de harde arbeid, die wij verricht hebben. Weet je wel wien je voor hebt? Ik ben heer Bommel van Bommelstein, daar heb je toch zeker wel eens van gehoord? En deze heer wenst onbekend te blijven, maar het is een hoge ome, dat verzeker ik je!' Tom Poes stootte hem aan.
'Houdt uw mond, heer Bommel,' fluisterde hij. 'U hebt alweer te veel gezegd!'

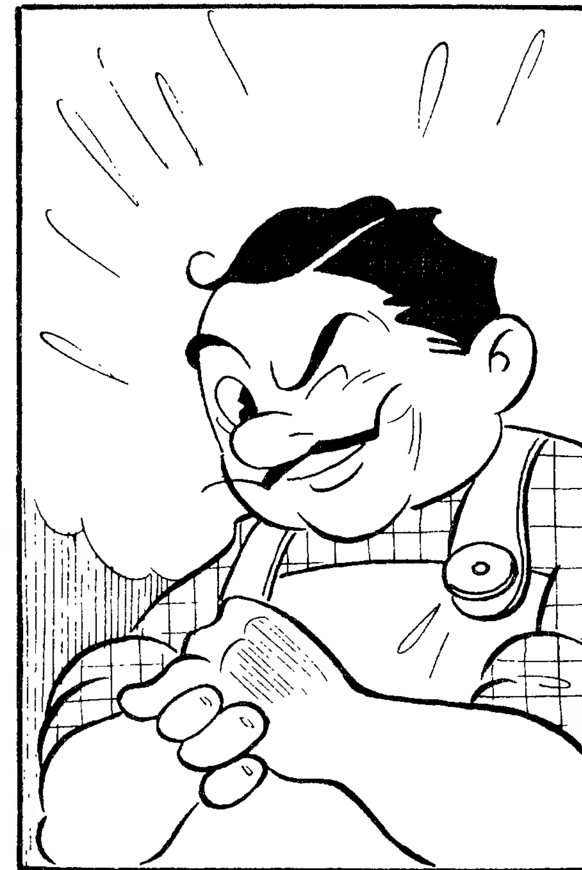
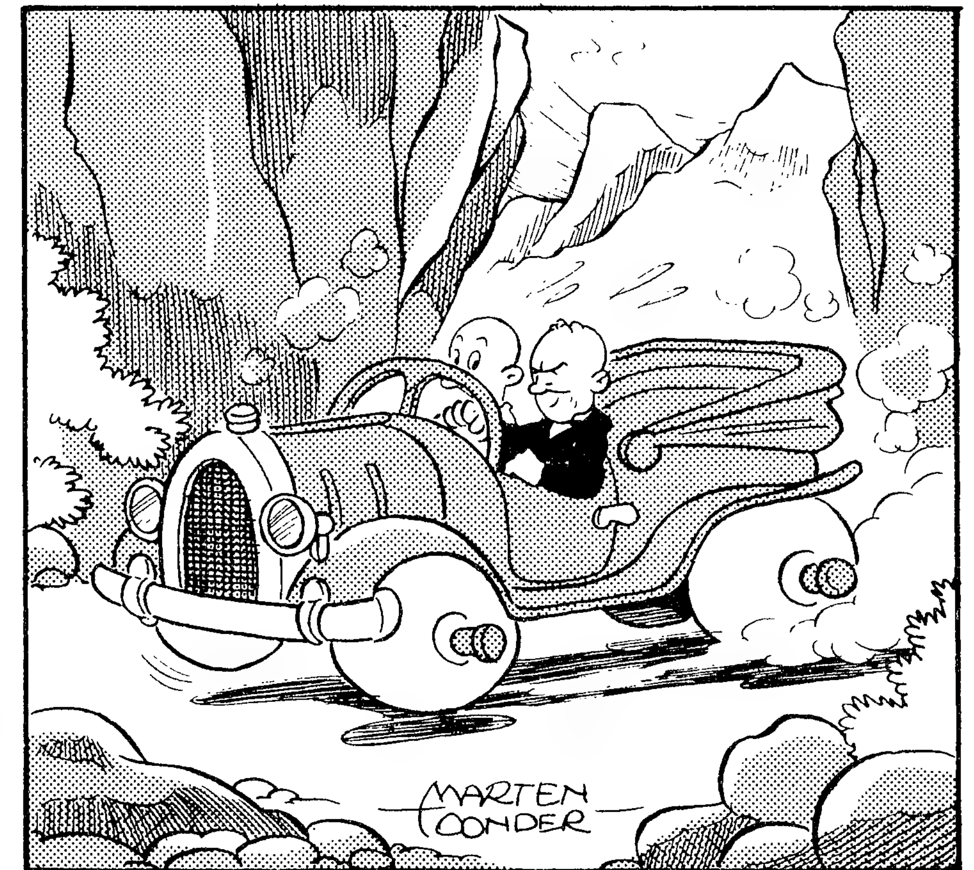

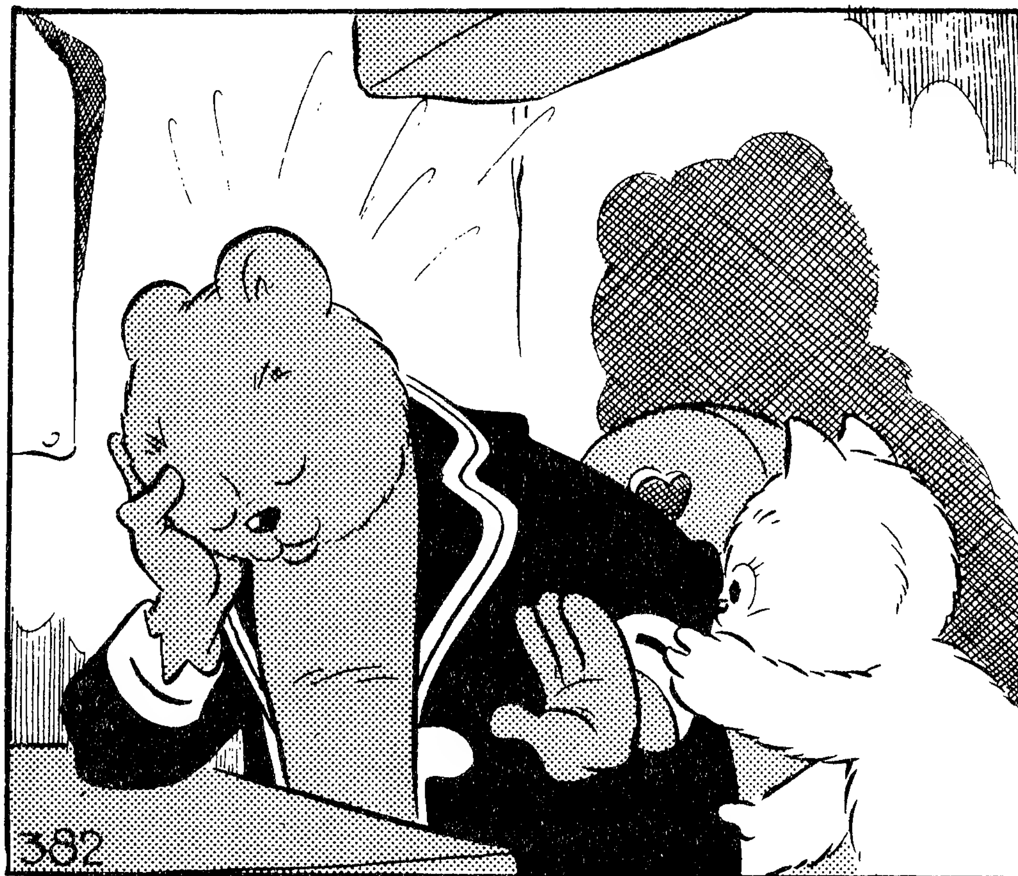

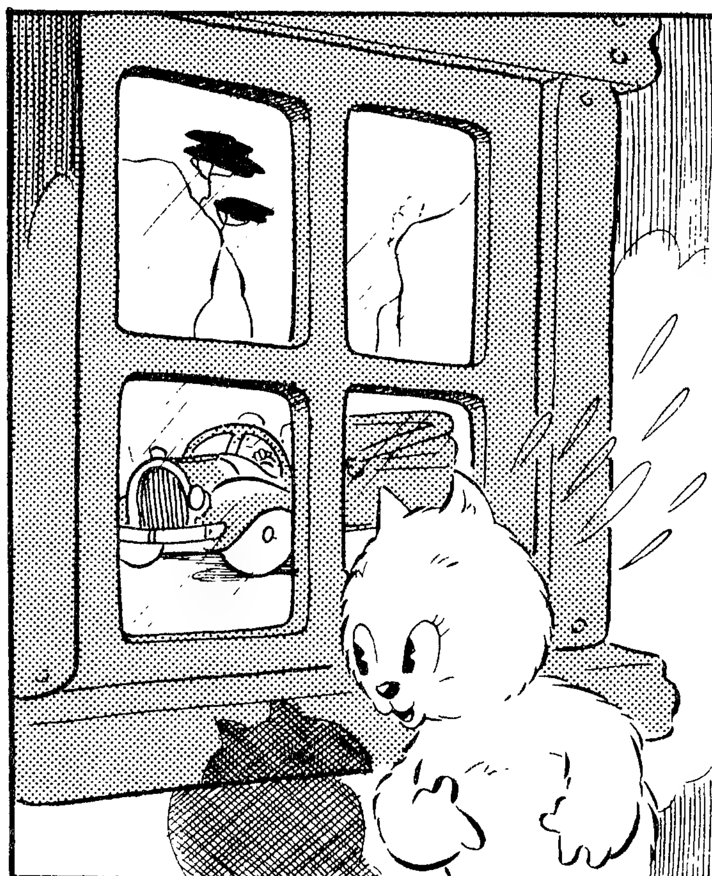
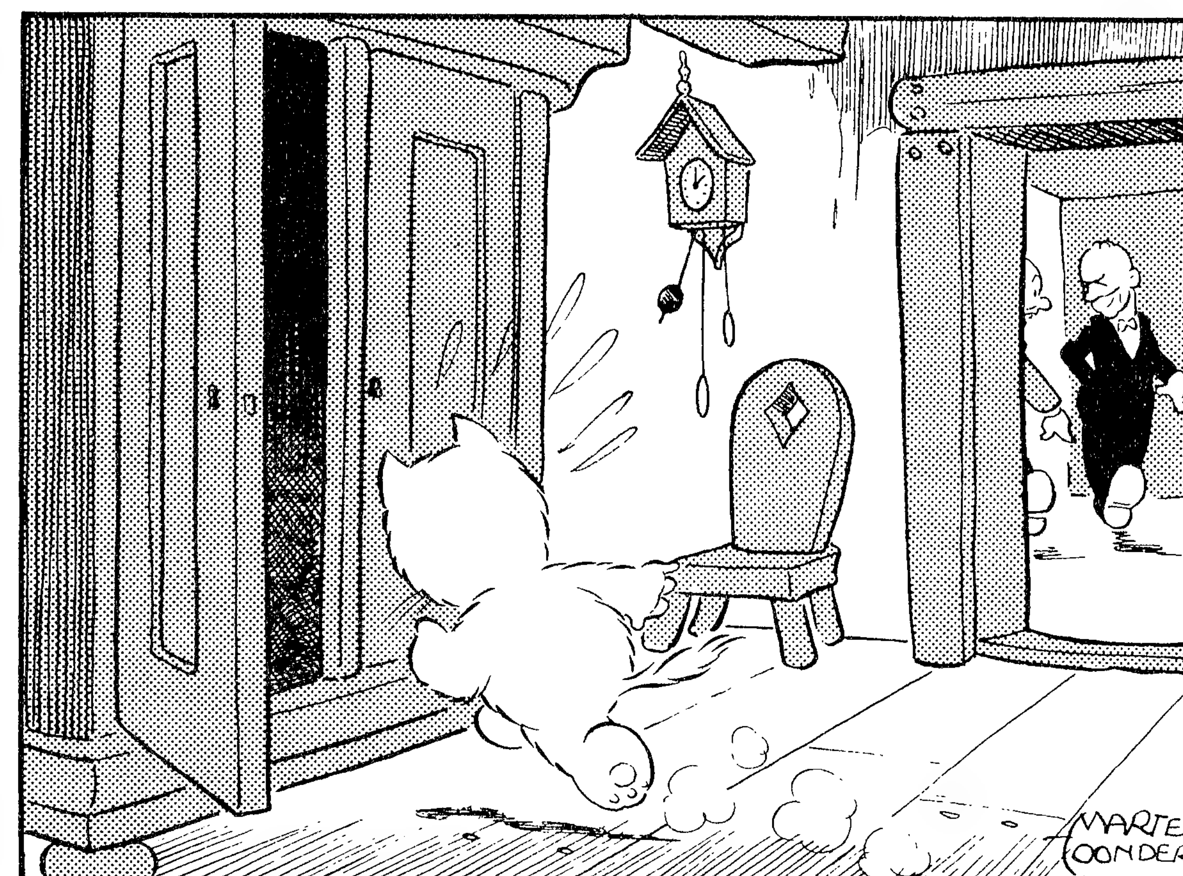
Ja, heer Bommel had zijn mond lelijk voorbij gepraat, want de herbergier, die een vriend van Leendert Leepoog was, had direct in de gaten, wie hij voor had. Maar hij liet niets merken en diende met een vriendelijke glimlach drie porties erwtensoep op.
'Eet smakelijk, heren!' zei hij. 'Ik hoop, dat het u hier bevallen zal! Ik zal alles doen om het u hier naar de zin te maken, ahum!'
Maar toen hij klaar was, zocht hij direct de telefoon op en draaide het nummer van Leendert Leepoog.
'Hier zitten een paar heren, Leen,' zei hij. 'Eén er van beweert, dat hij Bommel heet en dus moet de andere wel de markies van Carabas zijn! Maar hoe zit dat? Je vertelde me toch, dat je ze veilig had opgesloten in een grot? Ze zijn vast weer ontvlucht, man, ik zou maar vlug hier komen als ik jou was, dan zal ik wel iets verzinnen, om ze onschadelijk te maken!'
Nu, je begrijpt, dat Leendert Leepoog schrok!
'De markies van Carabas is ontvlucht!' riep hij. 'Vlug, we moeten naar dat herbergje bij de bergen, daar zitten ze! Maak de auto klaar!'
Even later stoof het auto'tje, dat Leendert Leepoog meestal voor zijn karweitjes in de bergen gebruikte, over de hoofdweg.
'Als we maar op tijd komen,' zei zijn helper, die naast hem zat en die Gijsbert Gok heette.
'Maak je niet ongerust,' zei Leendert Leepoog, 'de herbergier heeft me beloofd, dat hij ze onschadelijk zou maken en dat is een goede vriend van me, waaraan ik best iets over kan laten!'

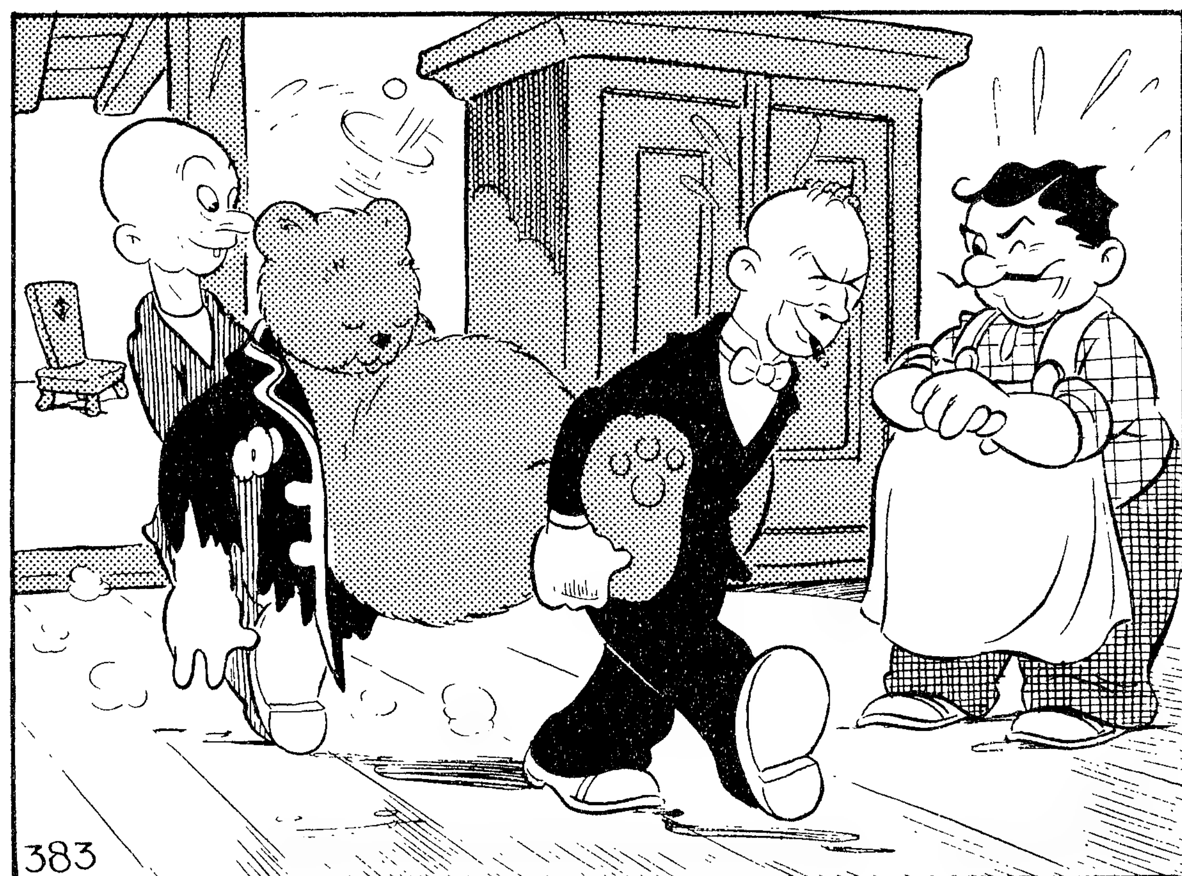

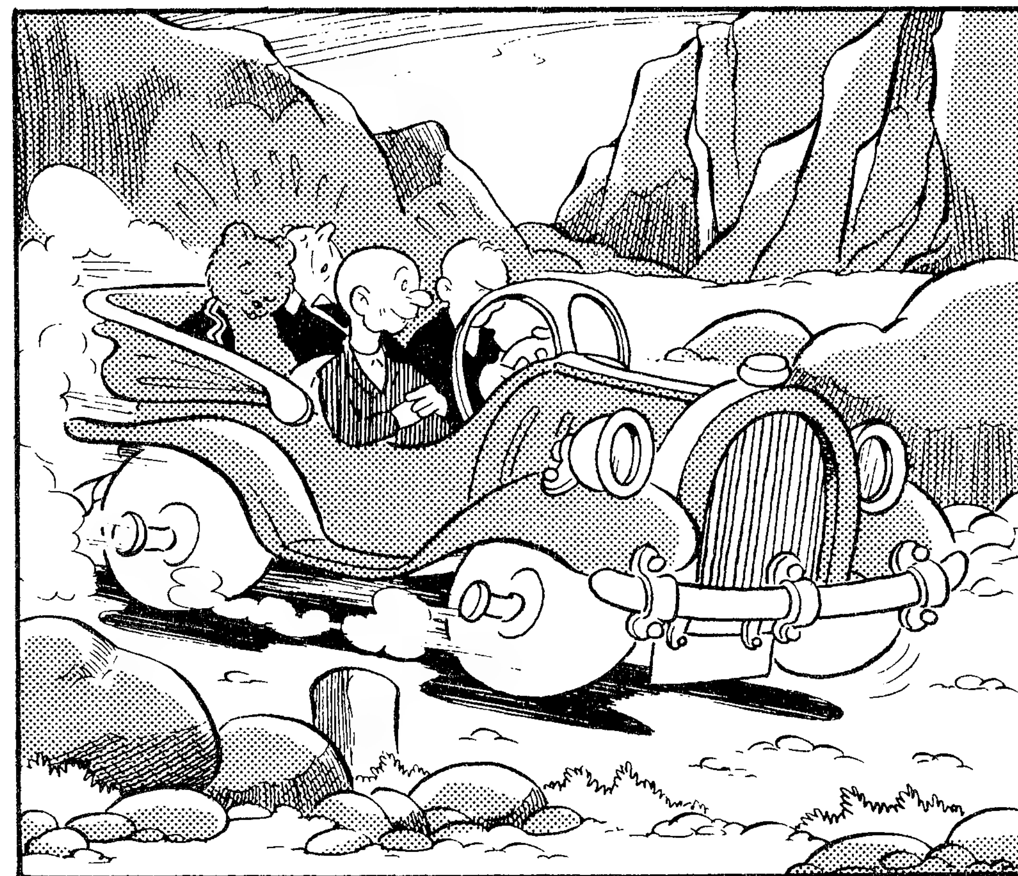
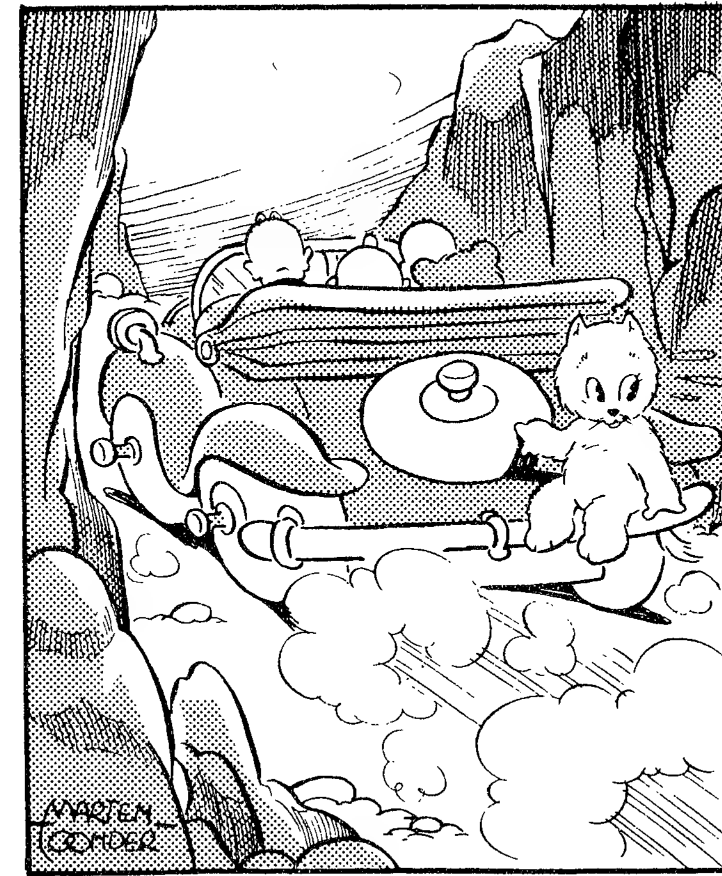
De herbergier had werkelijk goed voor het eten gezorgd, daar viel niets op aan te merken. En het wijntje, dat hij er bij schonk, was erg lekker, zodat heer Bommel, die dorst had, er flink van dronk. 'Er gaat toch maar niets boven zo'n landwijntje,' zei hij tevreden, 'je moet er eens van proeven, Tom Poes.'
'Nee, dank u,' zei Tom Poes. 'Ik houd niet van wijn en bovendien kun je nooit weten, wat die man er mee heeft gedaan! Er kan wel een slaapmiddeltje in zitten!'
'Nu je het zegt,' zei de markies, 'geloof ik, dat dat werkelijk zo is! Ik voel me erg slaperig... oeh... wat slaperig ben ik! Ik geloof... dat ik even mijn ogen... zal sluiten...'
'Brrrr...' zei heer Bommel, 'onzin... ik heb helemaal geen slaap... brrrr...' Toen zakte zijn hoofd voorover en begon hij te snurken.
Daar heb je het al! dacht Tom Poes verschrikt. Die herbergier heeft geprobeerd om ons onschadelijk te maken en het is hem haast gelukt ook! Gelukkig, dat ik verstandig en slim ben en niets van dat goedje heb gedronken! Nu kan ik tenminste proberen om heer Bommel en den markies te redden... maar hoe...?
Intussen stond de herbergier handenwrijvend in zijn keuken. Dat is goed gegaan! dacht hij. Ze slapen allemaal en wanneer Leen straks komt, kan hij ze zo meenemen! Ik moet alleen eens even kijken, hoe het met poesje is, want die heeft niet veel van mijn wijn gedronken...
De auto van Leendert Leepoog naderde op dat ogenblik de herberg.

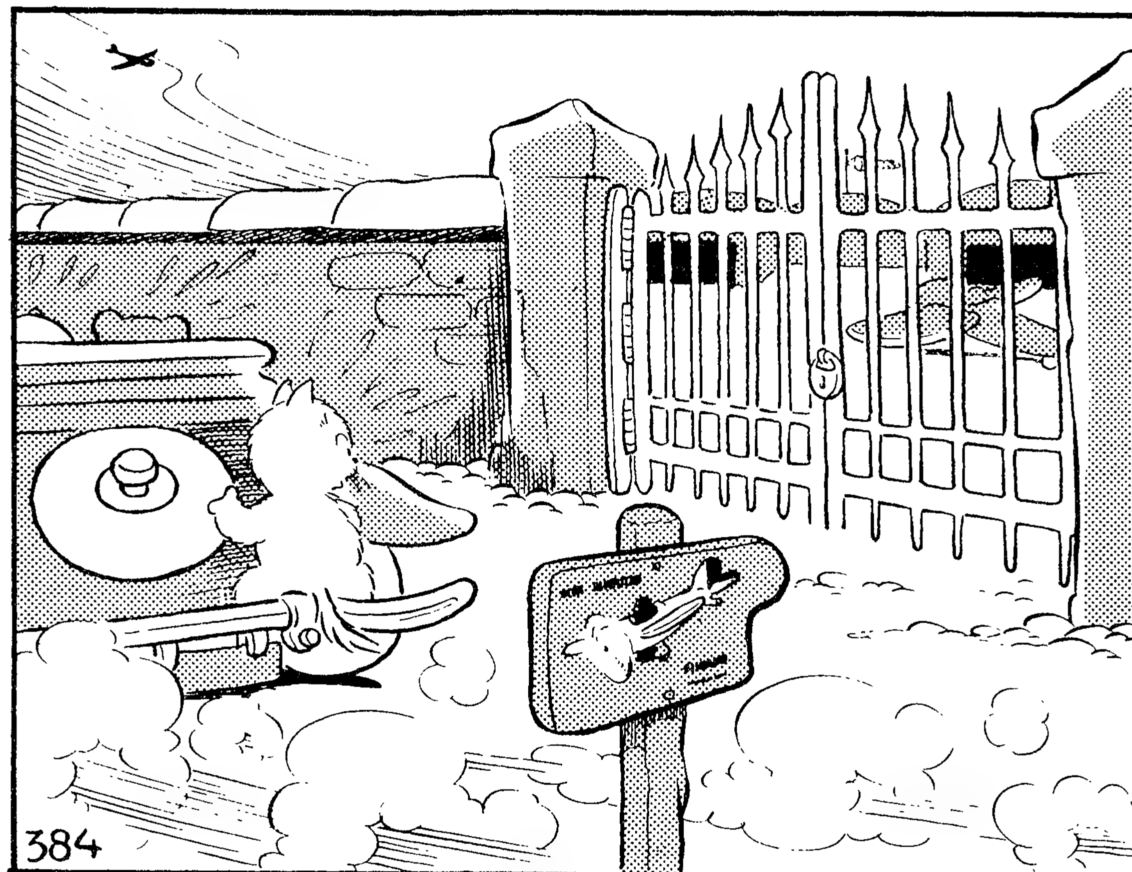

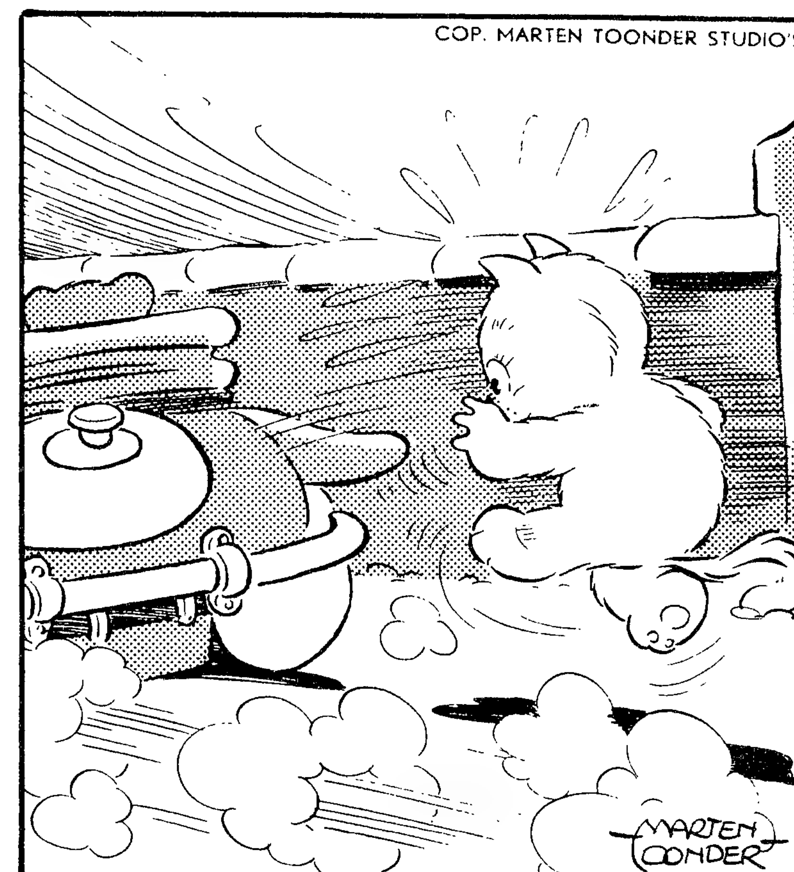
'Heer Bommel!' riep Tom Poes. 'Word wakker! We moeten weg! Er is gevaar! De herbergier heeft een slaapmiddeltje in onze wijn gedaan en direct is het te laat! Kom! Wees een man en sta op.'
'Tom Poes,' bromde heer Bommel, 'ik ben... geen man... ik ben... een heer! En laat me nu los... ik moet... even... slapen... even maar...' Zijn hoofd zakte weer naar beneden en hij snurkte verder. Op dat moment klonk er buiten een ronkend geluid en toen Tom Poes naar het venster holde, zag hij daar in volle vaart een auto aankomen, waarin Leendert Leepoog zat met een onbekenden man naast zich.
Nu is het te laat! dacht Tom Poes. Ze komen natuurlijk heer Bommel, de markies en mij halen! Wat kan ik doen!? Kon ik nu maar een list verzinnen... Maar hoe Tom Poes ook piekerde en dacht, het hielp hem niet, er schoot hem geen enkele gedachte te binnen. Achter zijn rug sliepen heer Bommel en de markies en snurkten om beurten en vóór hem, in de gang klonken de voetstappen van Leendert Leepoog en Gijsbert Gok, die door den herbergier naar de kamer gebracht werden.
'Ik weet niet, of dat poesje al slaapt!' zei de herbergier, 'daar net was hij nog wakker, hij had eigenlijk te weinig wijn gedronken, maar zo'n klein ventje zal ons niet veel last bezorgen.'
'Nee,' zei Leendert Leepoog, 'daar spelen we het wel mee klaar! Kom Gok! Pak die kerels op en breng ze naar de auto!'
Wacht even! dacht Tom Poes, ze denken, dat ik niet mee tel! Maar dat zal ik ze eens laten zien! En hij schoot de kamer door en sprong een kast binnen, die toevallig open stond.

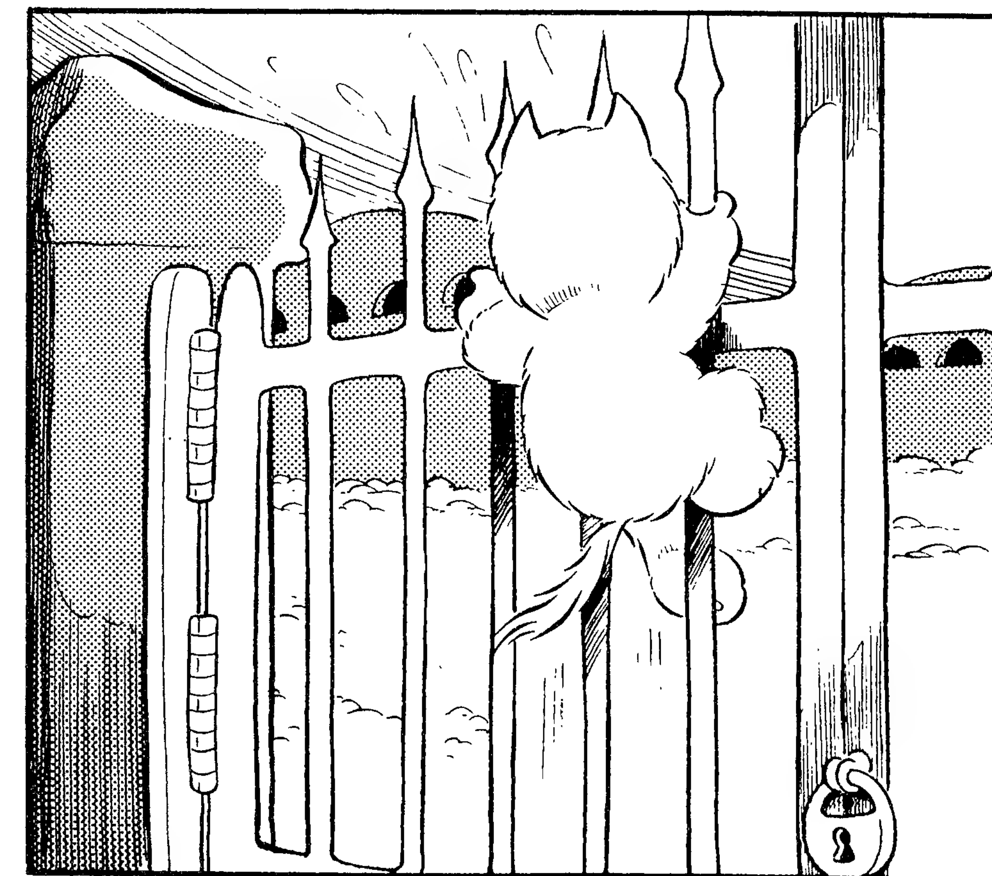

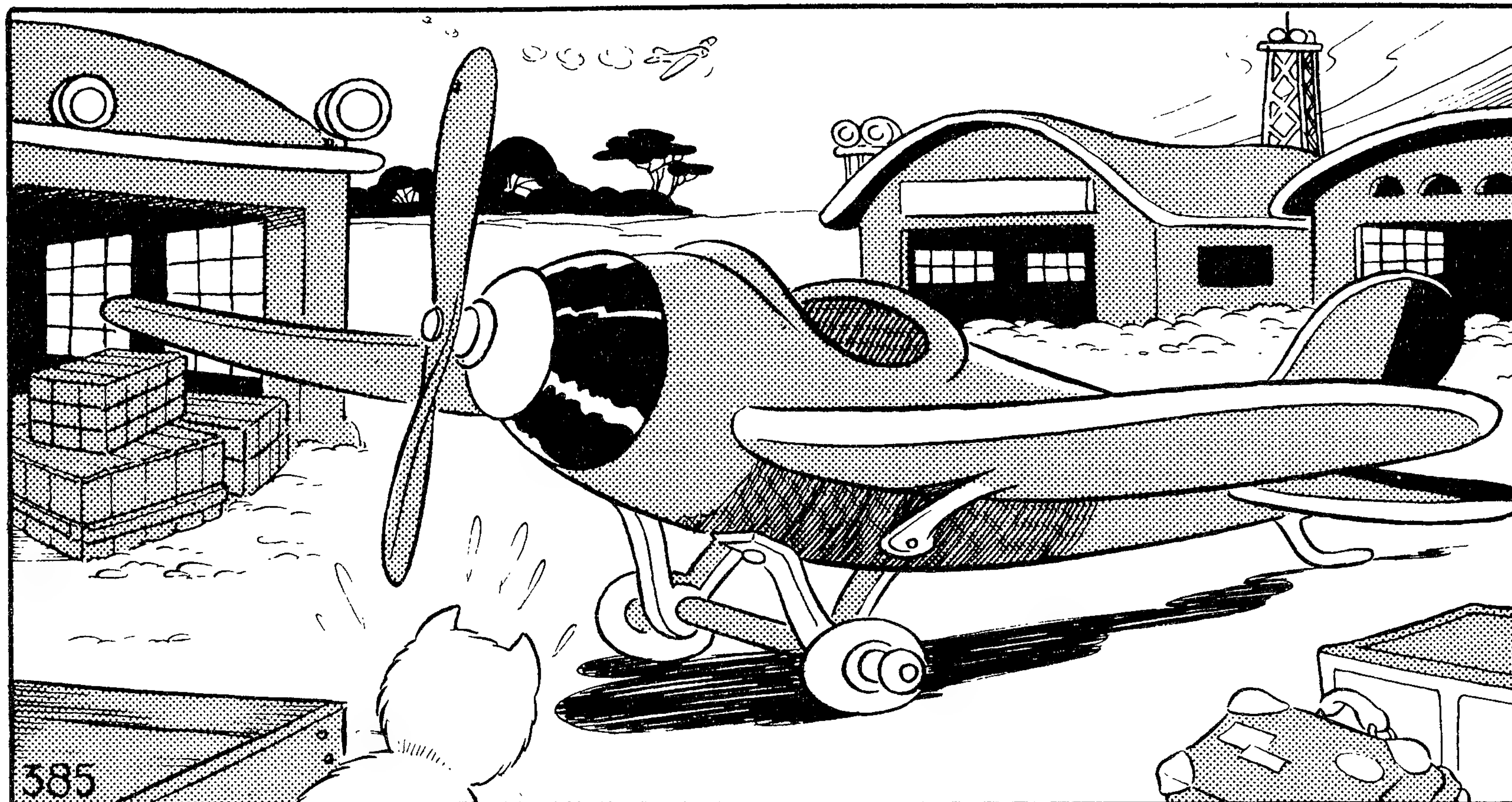
Leendert Leepoog en Gijsbert Gok liepen rechtdoor naar de eetzaal, waar heer Bommel en de markies zacht snurkend lagen te slapen.
'Hihi, kijk die es!' sprak Gijsbert Gok, 'die worden de eerstvolgende uren niet wakker, baas!'
'Waarschijnlijk niet,' zei Leendert Leepoog, 'maar ik zou wel eens willen weten, waar dat poesje gebleven is!'
'Man, maak je daar toch niet druk over,' zei de herbergier, 'wat kan zo'n onnozel klein dier nu tegen twee grote sterke kerels beginnen? Als ik jullie was, zou ik maar vlug die twee slaapkoppen in de auto brengen en wegrijden, voordat ze bijkomen. En dan zou ik ook maar zorgen, dat ze beter opgeborgen worden, dan in die grotten! Dat leek naar niets, Leen! Na een uur waren ze alweer vrij! Op zo'n manier raak je je betrekking kwijt! Als de minister het wist...'
Leendert Leepoog zei niets meer. Hij begon met Gijsbert Gok den markies in de auto te dragen en daarna heer Bommel. Toen sprong hij achter het stuur en reed weg.
'Ik weet een goeie manier om die twee slaapkoppen kwijt te raken Gijs!' zei hij. 'Weet je wat ik ga doen? Ik rijd naar de Doodskopkloof, daar stappen wij uit en duwen dit oude wagentje met die twee heren in de afgrond. Boem! Weg zijn ze en niemand, die er ooit iets van zal merken!'
Maar er was wel iemand, die iets van het plan hoorde en die iemand was Tom Poes!
Terwijl die twee schurken heer Bommel in de auto hadden gedragen, was hij vlug uit de kast geklommen en had zich achter de wagen verstopt. En toen ze wegreden was hij achter op de bumper gaan zitten...

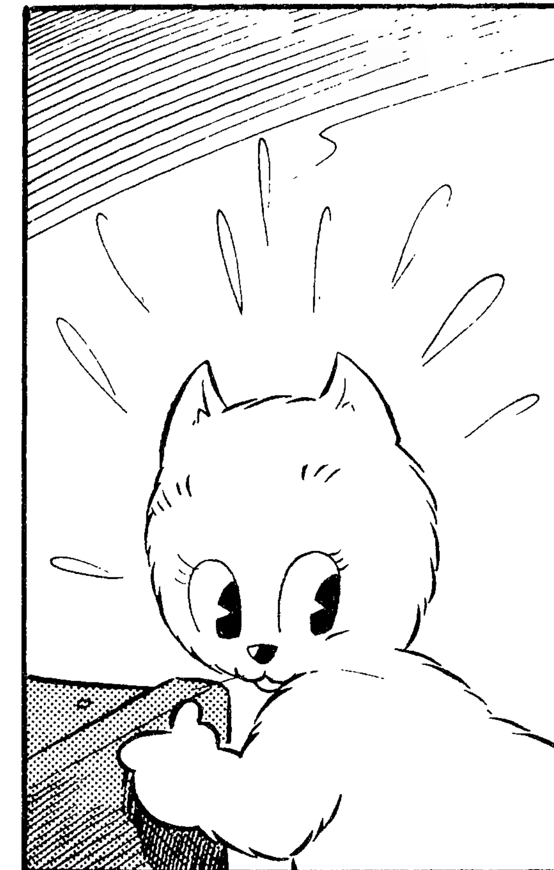
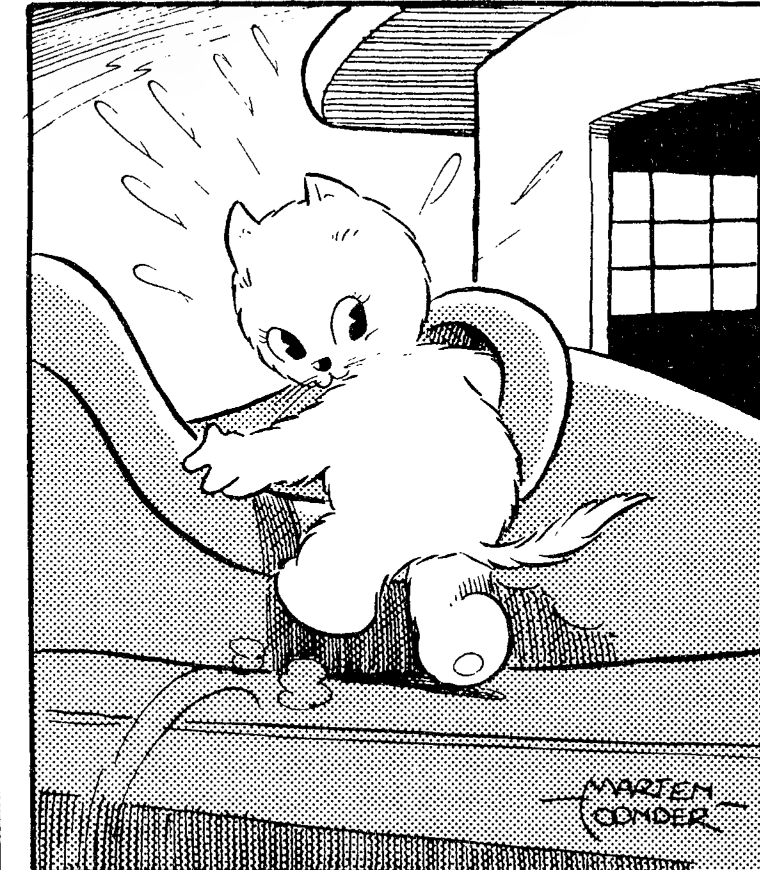

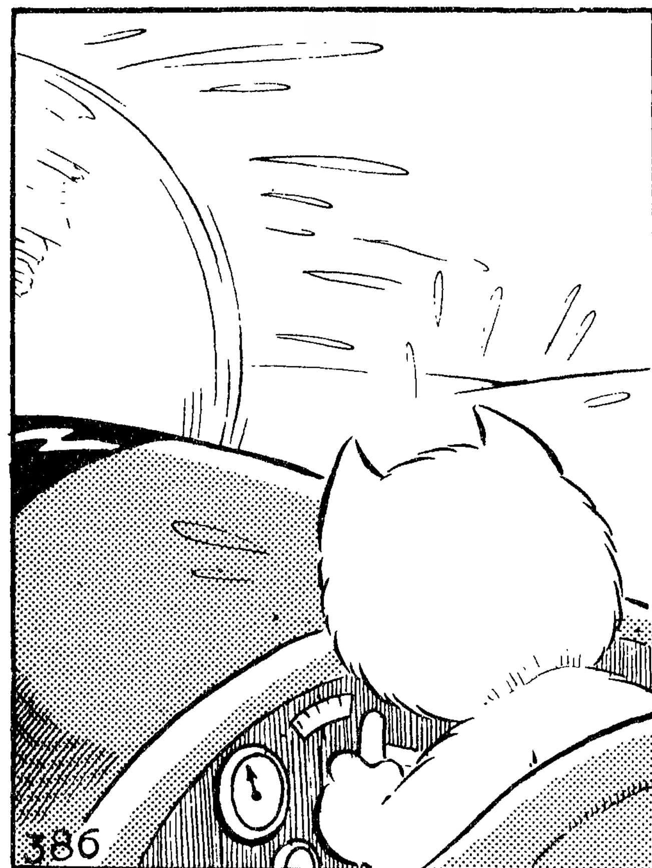

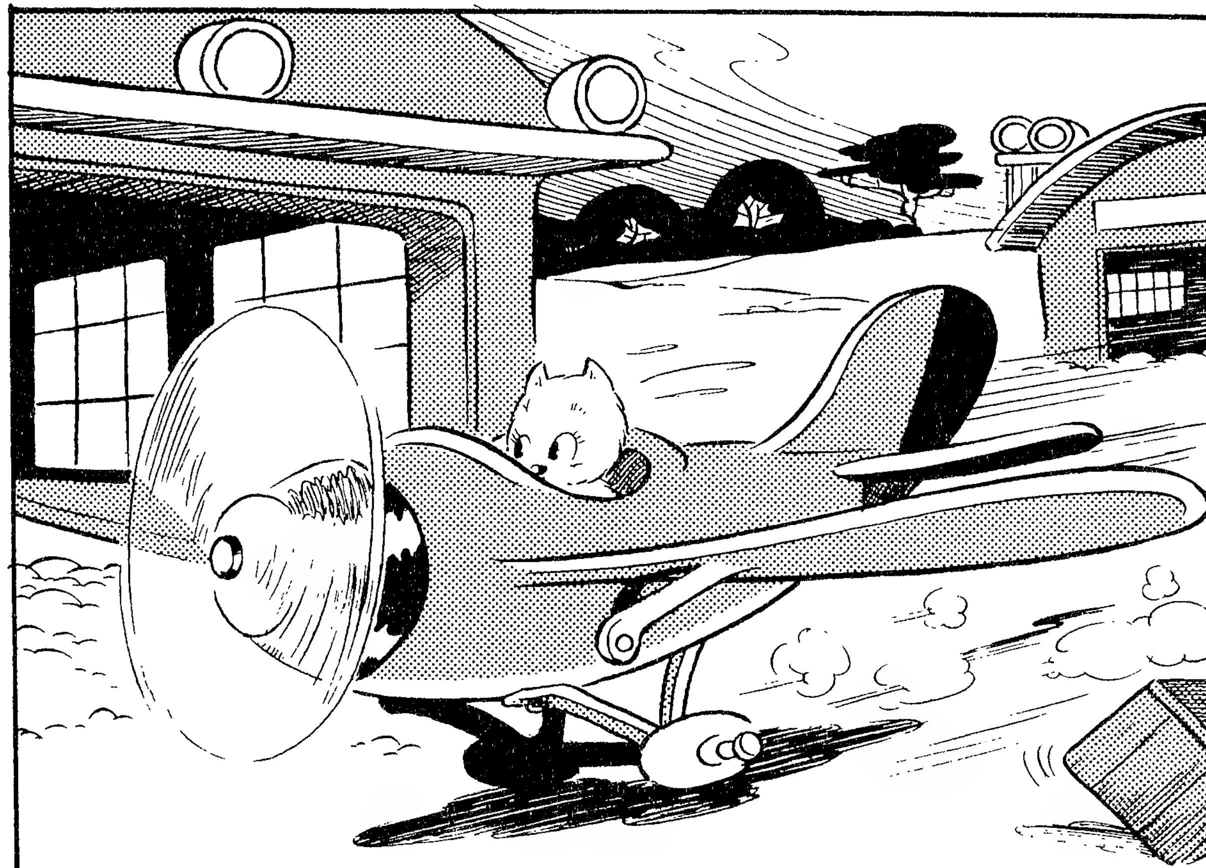
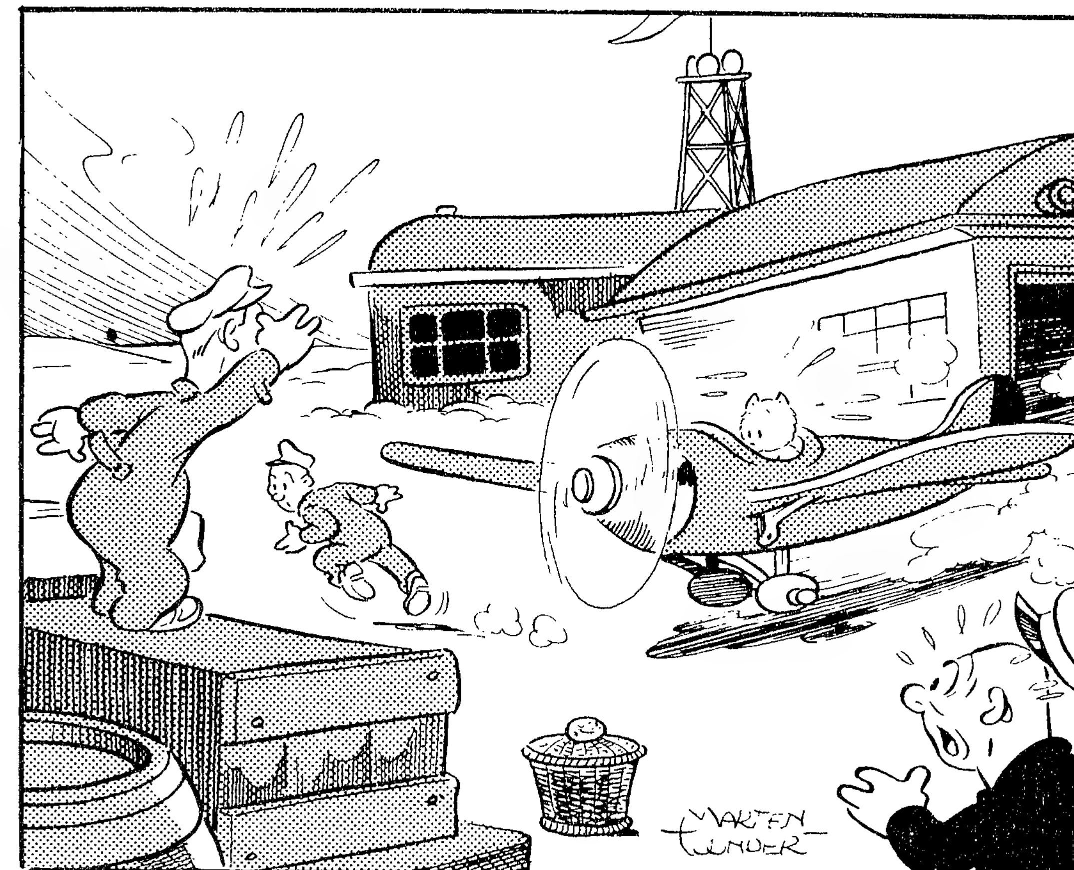
De auto van Leendert Leepoog reed in volle vaart langs de wegen, recht op de Doodskopkloof aan. Tom Poes zat nog steeds achterop en peinsde zich suf om een manier te verzinnen om zijn vrienden te redden. Over een halfuur zijn we er al! dacht hij. Als ik voor die tijd niets verzonnen heb, worden heer Bommel en de markies in de afgrond geduwd en dan zie ik ze nooit meer terug! Wat moet ik doen?
Ja, Tom Poes was werkelijk ten einde raad en dat was ook geen wonder, want de toestand was haast nog nooit zo gevaarlijk geweest, als nu. Maar toen de wagen langs een vliegveld stoof, kreeg hij ineens een idee. Tom Poes zette zich af en sprong naar achteren, zodat hij met een plof op de weg neerkwam. Daarna liep hij op een draf naar het hek toe en begon er overheen te klimmen.
Daar staat een klein vliegtuigje! dacht Tom Poes. Het staat daar helemaal alleen... Als ik nu kon vliegen zou ik... Maar ik kan niet vliegen! Zou dat iets geven? Ik ben ten slotte Tom Poes en ik ben flink en sterk en vliegen in zo'n ding kan nooit erg moeilijk zijn! Ik kan het best eens proberen, wie niet waagt, die niet wint, zeg ik altijd maar!
Ja, het was een erg gevaarlijk plan, dat Tom Poes had! Hij wist niet hoe moeilijk het vliegen was en hij wist ook niet, welke gevaren hem daarbij wachtten! Maar dat zou hij vlug genoeg merken...

Tom Poes kwam ongehinderd op het vliegveld aan en hij sloop langs alle vaten en kisten, die daar in de nabijheid stonden, om toch maar vooral niet op te vallen. Zo naderde hij langzaam het alleenstaande vliegtuigje. Het was maar een heel kleine machine; een sportvliegtuigje was het en het was al heel wat jaartjes geleden, dat het gebouwd was. Maar Tom Poes had daar geen verstand van en het kon hem niets schelen ook.
Als niemand me maar merkt, voordat ik in dat ding zit, dacht hij. Er zijn gelukkig niet veel mensen op dit vliegveld, alleen daar aan het einde zijn een paar mecaniciens bezig... Kom, oude jongen, wees niet bang!
Hij zette dus zijn tanden op elkaar en holde op het vliegtuig af. Toen nam hij een sprong, klom op de vleugel en stapte in de zitplaats van den piloot.
Tot dusverre gaat het goed! dacht hij; maar nu moet ik dit ding op gang zien te krijgen... hoe zou ik dat moeten doen? Oef, als dat maar goed afloopt...

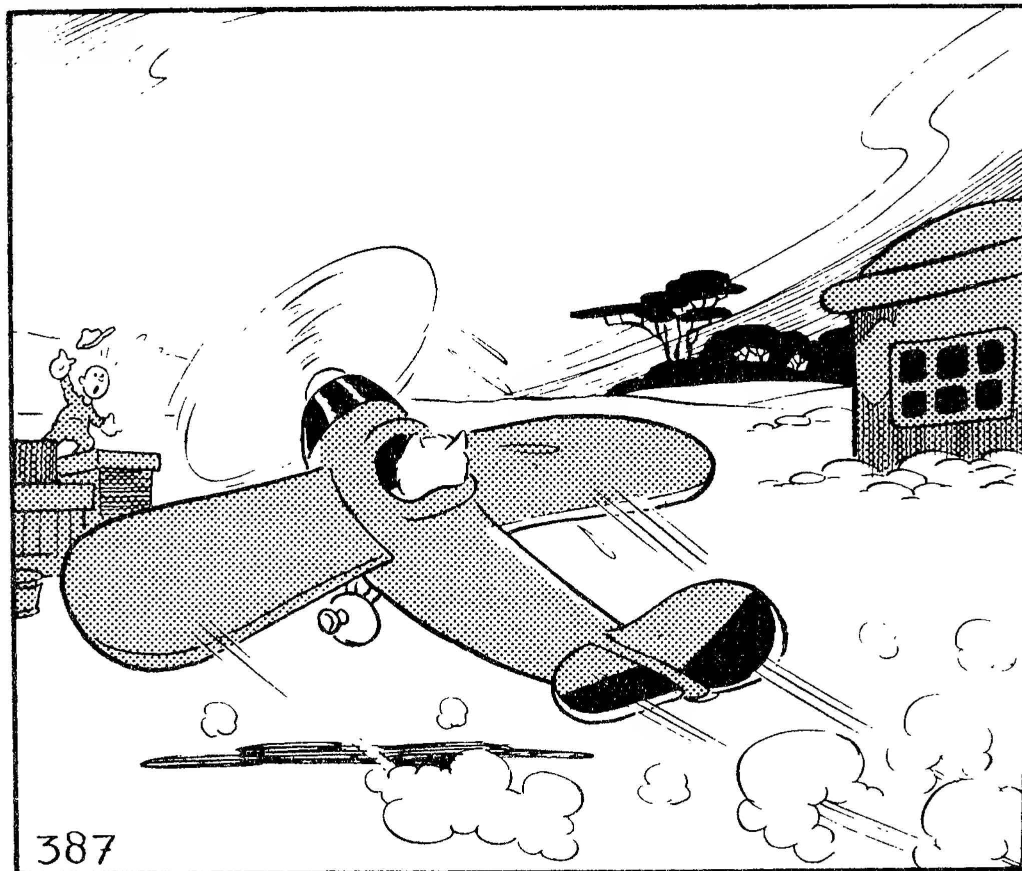
Eens even kijken, dacht Tom Poes, hier zit een soort stuur met een stukje er uit, dat is natuurlijk, wanneer ik een bocht moet nemen, en hier zitten allemaal wijzertjes en klokken, hm... zo erg gemakkelijk lijkt het me toch niet... en daar zitten een paar knoppen en schakelaars... Als ik daar nu eens op duw of ga draaien... misschien gebeurt er dan wel iets.

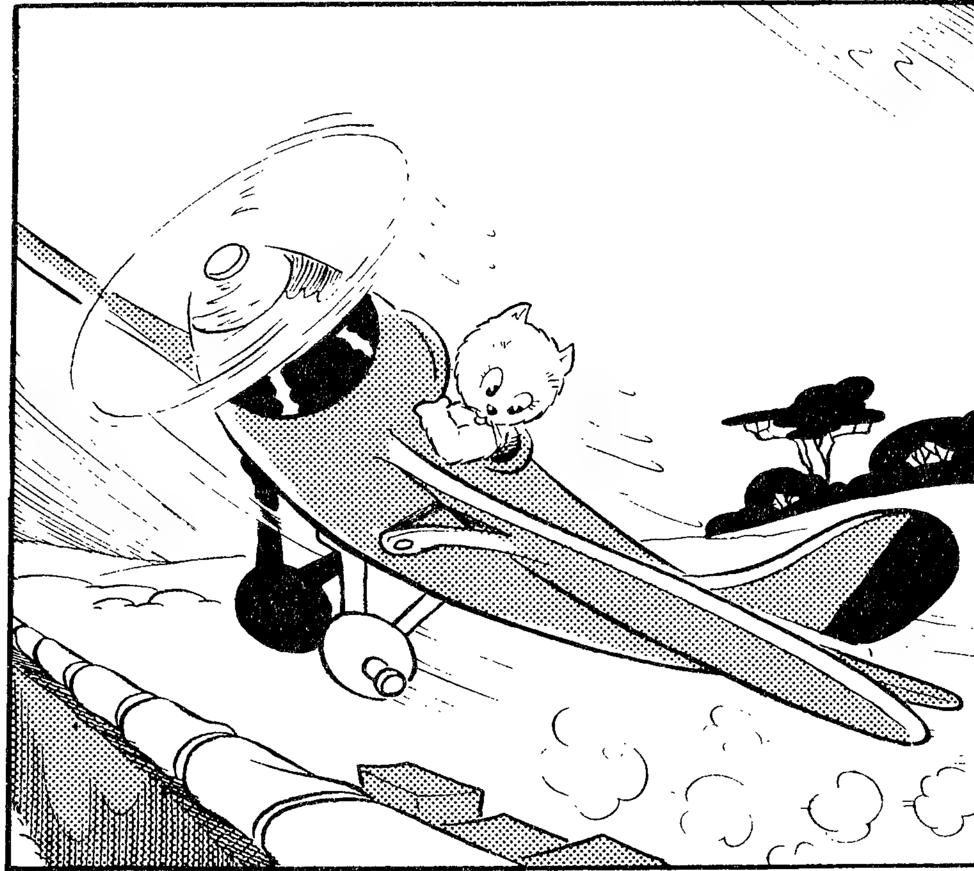
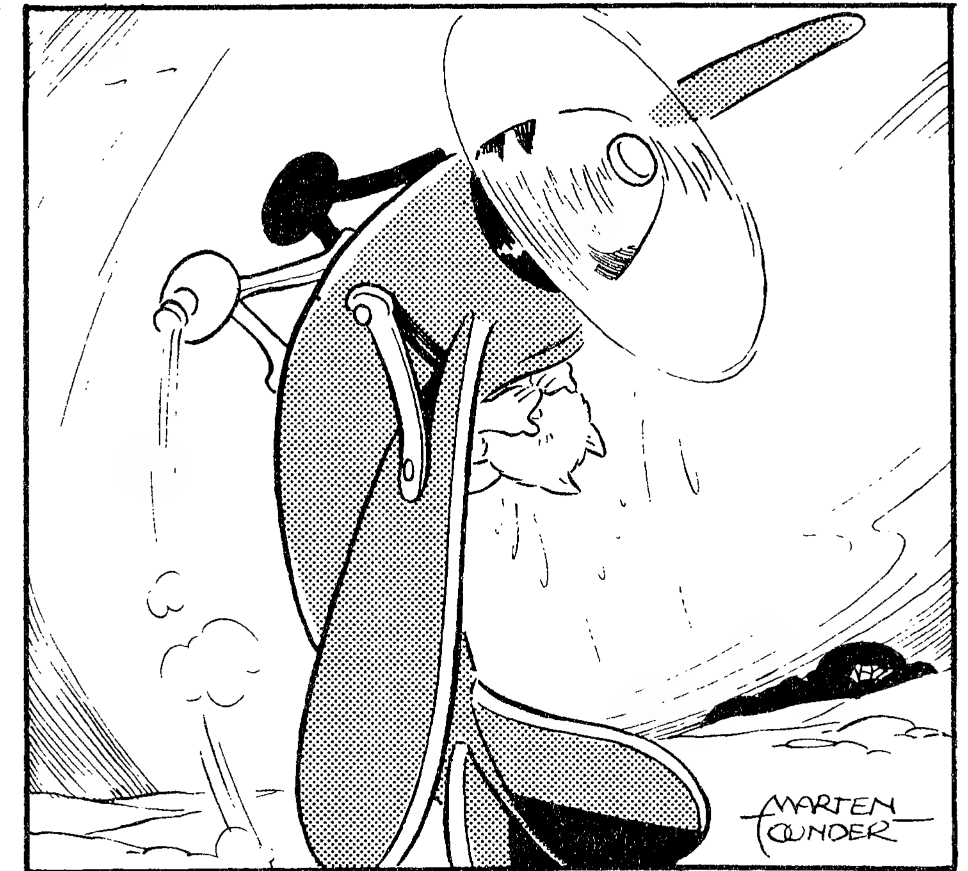
Dat deed Tom Poes dus. Hij duwde en draaide tegen en aan alles wat maar duw- of draaibaar was en na een paar angstige ogenblikken klonk er plotseling vlak voor hem een verschrikkelijk lawaai. Tom Poes had per ongeluk een goede knop aangeraakt en de propeller was begonnen te draaien. Maar nu werd het pas echt gevaarlijk, want je kunt niet een propeller aan het draaien brengen, zonder dat iedereen, die er niet al te ver vandaan is, het hoort. De mecaniciens, die aan het eind van het vliegveld aan het werk waren, lieten hun gereedschappen vallen en keken verschrikt op; een paar holden zelfs al naar het vliegtuig toe, terwijl ze hard schreeuwden.

Tom Poes trok als een razende aan de krukken en handles, die onder zijn bereik waren en ineens kwam er beweging in het oude toestel; het begon langzaam te rijden!

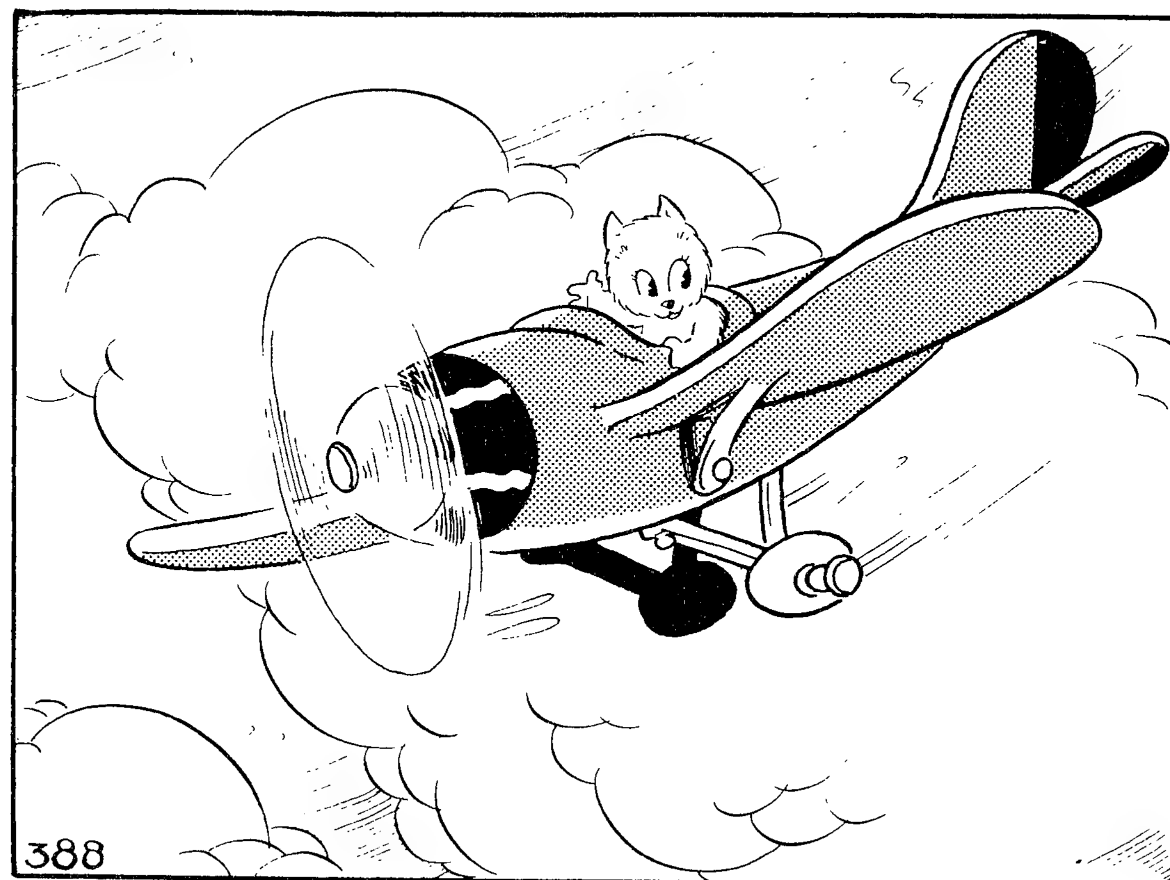
'Er zit iemand in die oude kist!' zei een van de mecaniciens. 'Een dief! Hij wil er met het toestel vandoor! Hij komt hierheen! Houd hem! Springt in de machine, mannen!' Maar er inspringen konden de mannen niet, daar was de snelheid al te groot voor.

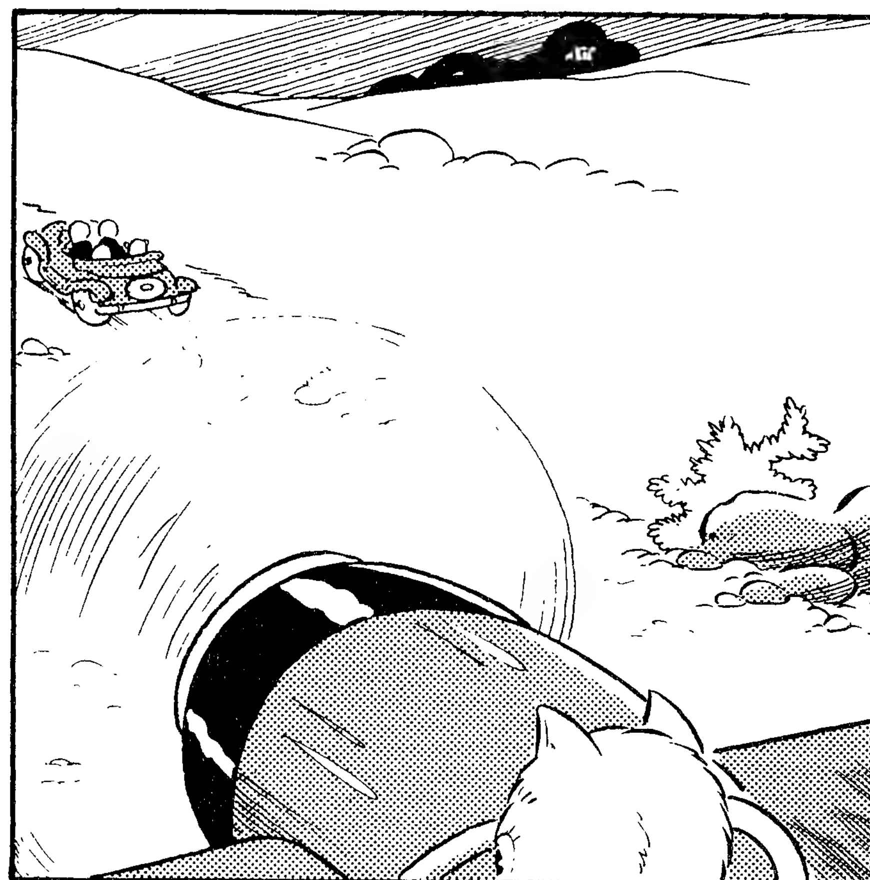
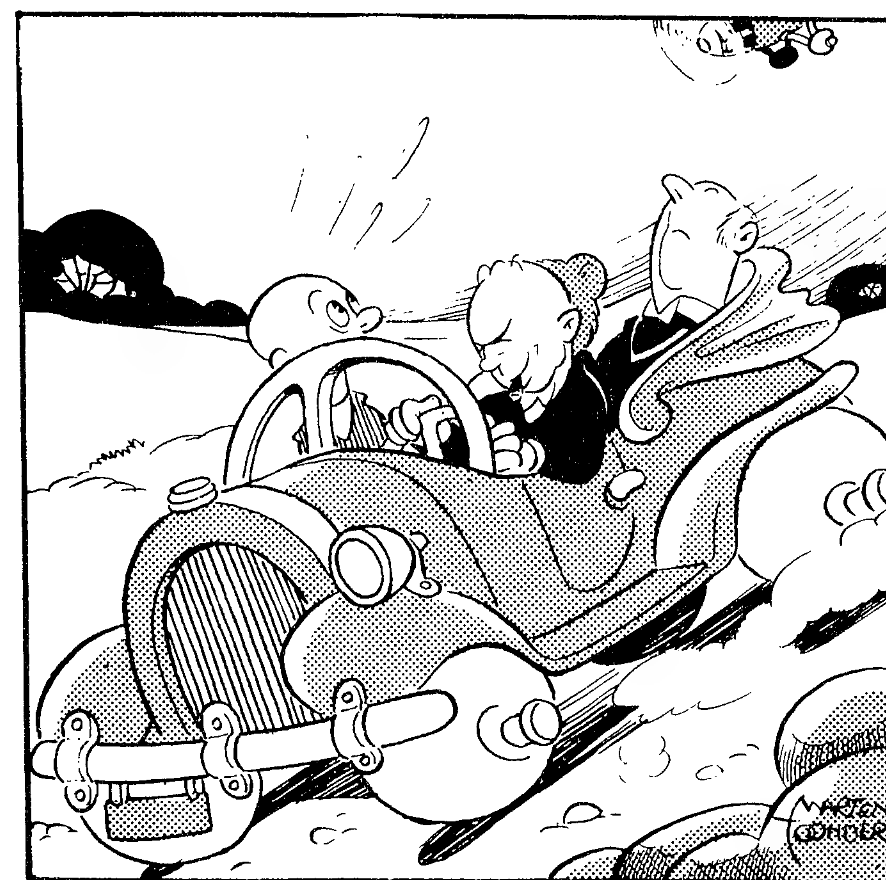
Oef! Wat moet ik doen? dacht Tom Poes. Ik rijd recht op die kisten af! En dit toestel wil niet vliegen! Het blijft maar rijden, wat ik ook doe! Hoe krijg ik het in vredesnaam de lucht in? Als het zo doorgaat, rijd ik te pletter...!!!

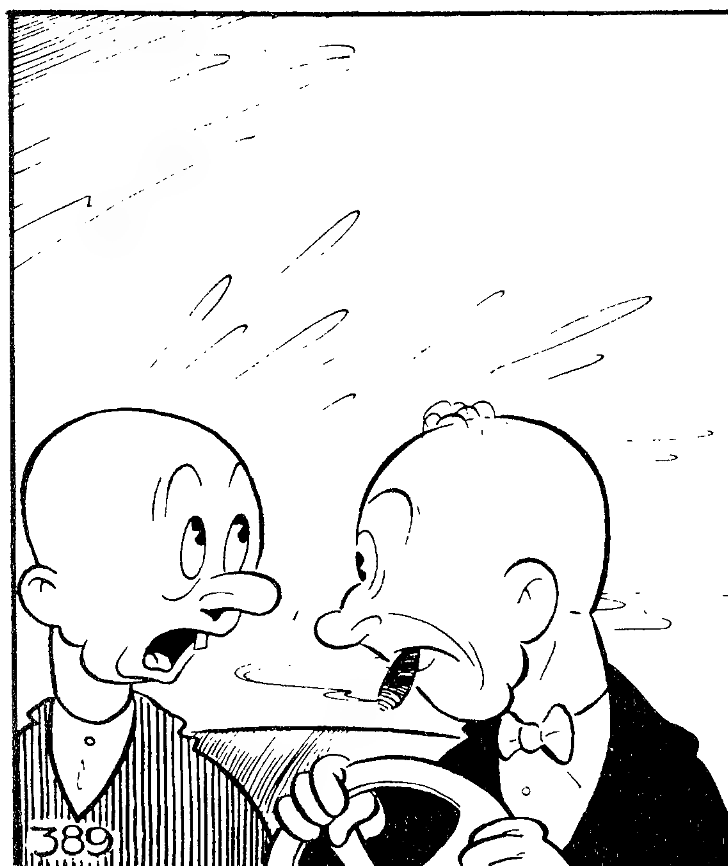

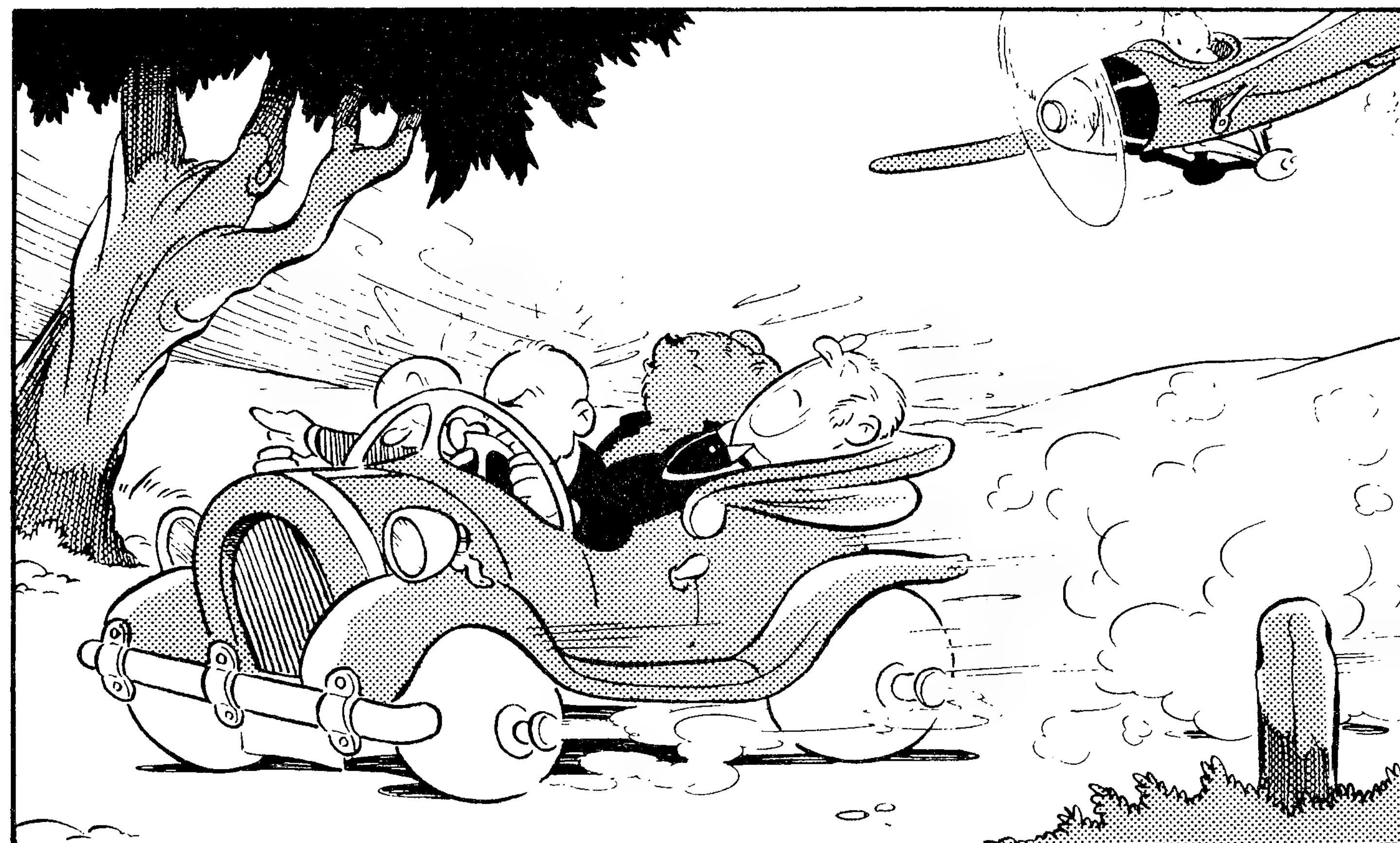
Maar Tom Poes reed niet te pletter. Op het laatste ogenblik trok hij aan het vreemde stuur en toen schoot het oude vliegmachientje plotseling omhoog, recht over de kisten en de muur heen de lucht in. De mecaniciens waren schreeuwend en scheldend weggelopen om niet overreden te worden of een slag met de propeller te krijgen en ze bleven nu verbaasd en verslagen op het vliegveld achter.
Hoe is het mogelijk! dacht Tom Poes, daar moet men toch Tom Poes voor heten! Hoe heb ik dat gedaan?! Knap, erg knap, al zeg ik het zelf. Eigenlijk is er helemaal geen kunst aan het vliegen. Als men maar op tijd aan het stuur trekt, gaat men vanzelf omhoog! Hoe deed ik dat ook weer? Tom Poes gaf een ruk en toen... Maar had hij dat nu maar niet gedaan...
Het vliegtuigje stak zijn neus in de lucht en begon te klimmen, de motor ronkte en bromde, de wolken schoven omhoog en de aarde verdween in de diepte, terwijl de wind Tom Poes om de oren gierde. Maar daar bleef het niet bij, o, nee! Het hele toestel ging over de kop, zodat Tom Poes met zijn hoofd naar beneden in zijn stoel hing. Alleen aan de snelheid van de machine was het te danken, dat hij niet naar beneden viel.
Oef! dacht Tom Poes, wat ben ik begonnen? Hoe moet dat aflopen...

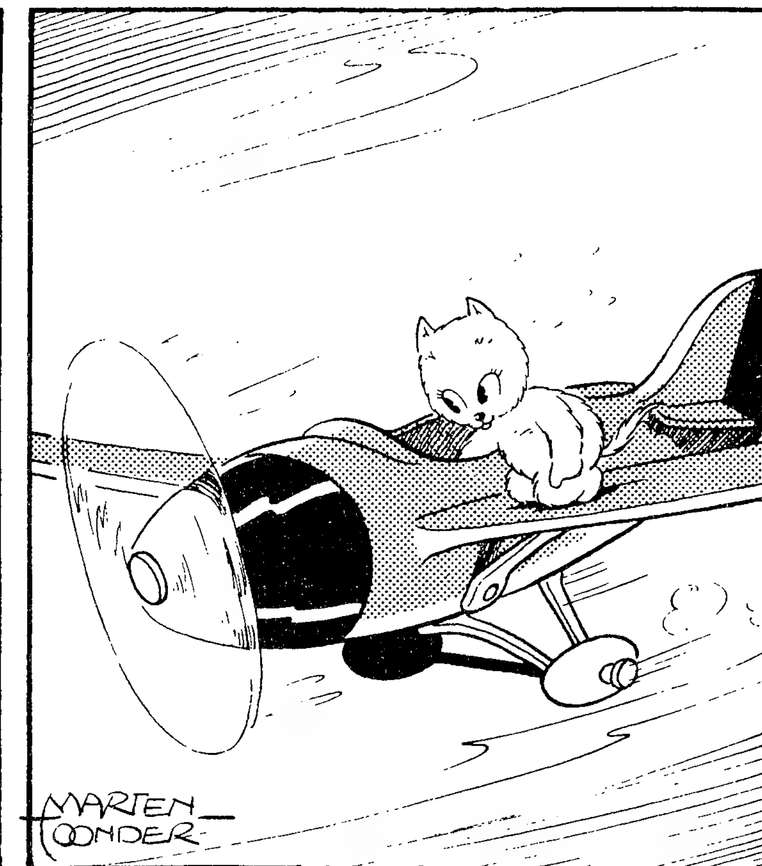

De oude vliegmachine maakte een grote draai in de lucht, hij ging helemaal over zijn kop heen en kwam toen weer in zijn normale stand terecht. Gelukkig wist Tom Poes nu al zo'n beetje, waar hij op letten moest en dus paste hij er op, dat het niet voor de tweede maal gebeurde. Hij zuchtte eens diep en keek om zich heen, terwijl het toestel ronkend door de lucht suisde.
Ik ben de goede richting helemaal kwijt, dacht Tom Poes. Ik ben duizelig! En wat ziet de aarde er vreemd uit, zo van boven gezien! Hoe zal ik nu ooit de weg vinden naar de Doodskopkloof? Ik moet erg opschieten, want het halve uur is haast om en de auto zal nu wel zo ongeveer daar aangekomen zijn!
Maar Tom Poes had veel geluk dien dag. Zonder dat hij het wist vloog hij boven de weg, waarop de auto met de beide boeven en heer Bommel met den Markies reed. De beide laatsten sliepen nog steeds even vast en wisten van niets. Ze hoorden dan ook niets, toen de vliegmachine waarin Tom Poes zat naderbij kwam. Maar Gijsbert Gok hoorde het wel en hij keek een beetje onrustig achterom.
'Een vliegmachine, Leen!' zei hij. 'Wat vliegt dat ding laag! Zou hij iets van ons willen?'
'Onzin!' zei Leendert Leepoog. 'Hier vlak bij is een vliegveld en die lui vliegen hier natuurlijk vaak een beetje rond.' 'Dat kan wel zo zijn!' zei Gijsbert. 'Maar deze machine vliegt me een beetje te laag! Het lijkt wel, alsof die piloot ons zoekt! Ik vertrouw het zaakje niet!'

'Het wordt nu toch een beetje gek, Leen,' zei Gijsbert Gok. 'Die vliegmachine komt steeds dichterbij en hij vliegt veel te laag naar mijn zin! Ik ben er zeker van, dat die piloot ons moet hebben.' Leendert Leepoog keek eens even achterom en trok toen zijn wenkbrauwen samen.

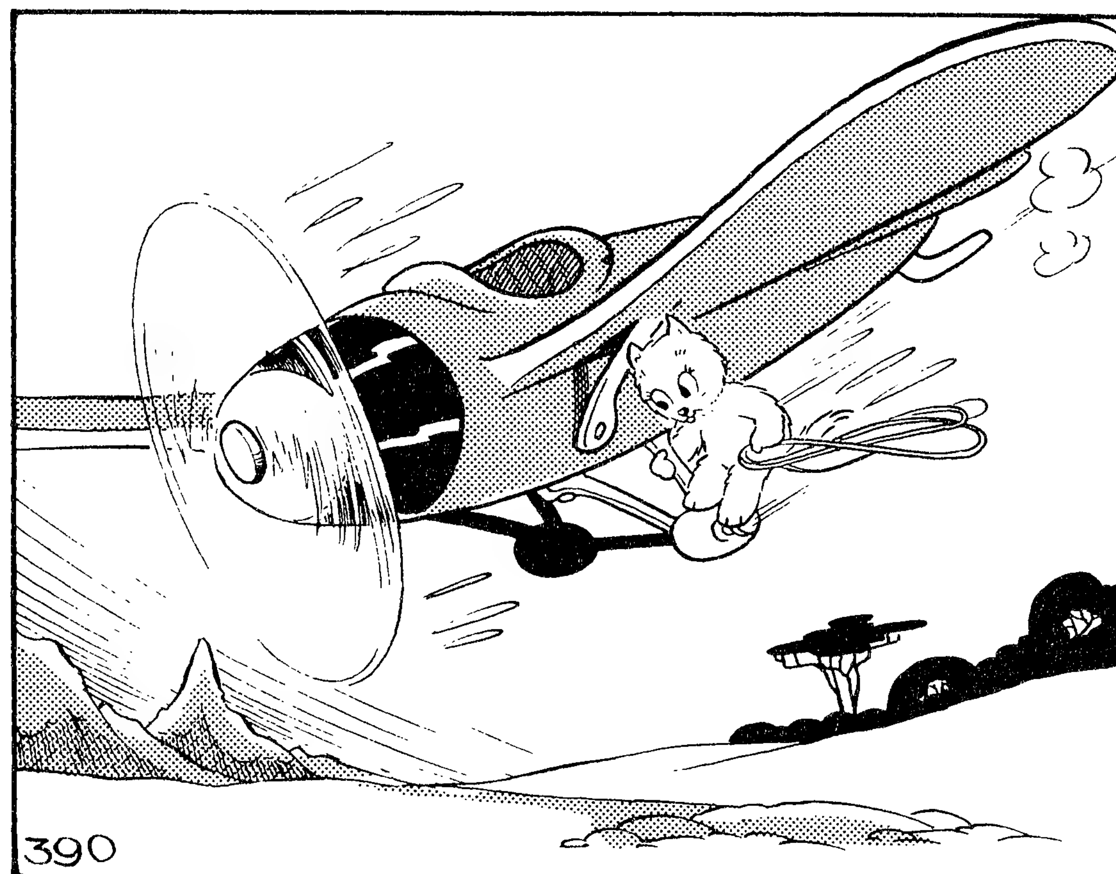
'Je kon wel eens gelijk hebben!' zei hij. 'Maar ik zou wel eens willen weten, wie er in dat oude toestelletje zit! Wie heeft er nu tegen ons kwaad in den zin? De minister weet er van en vindt alles, wat ik doe, goed...

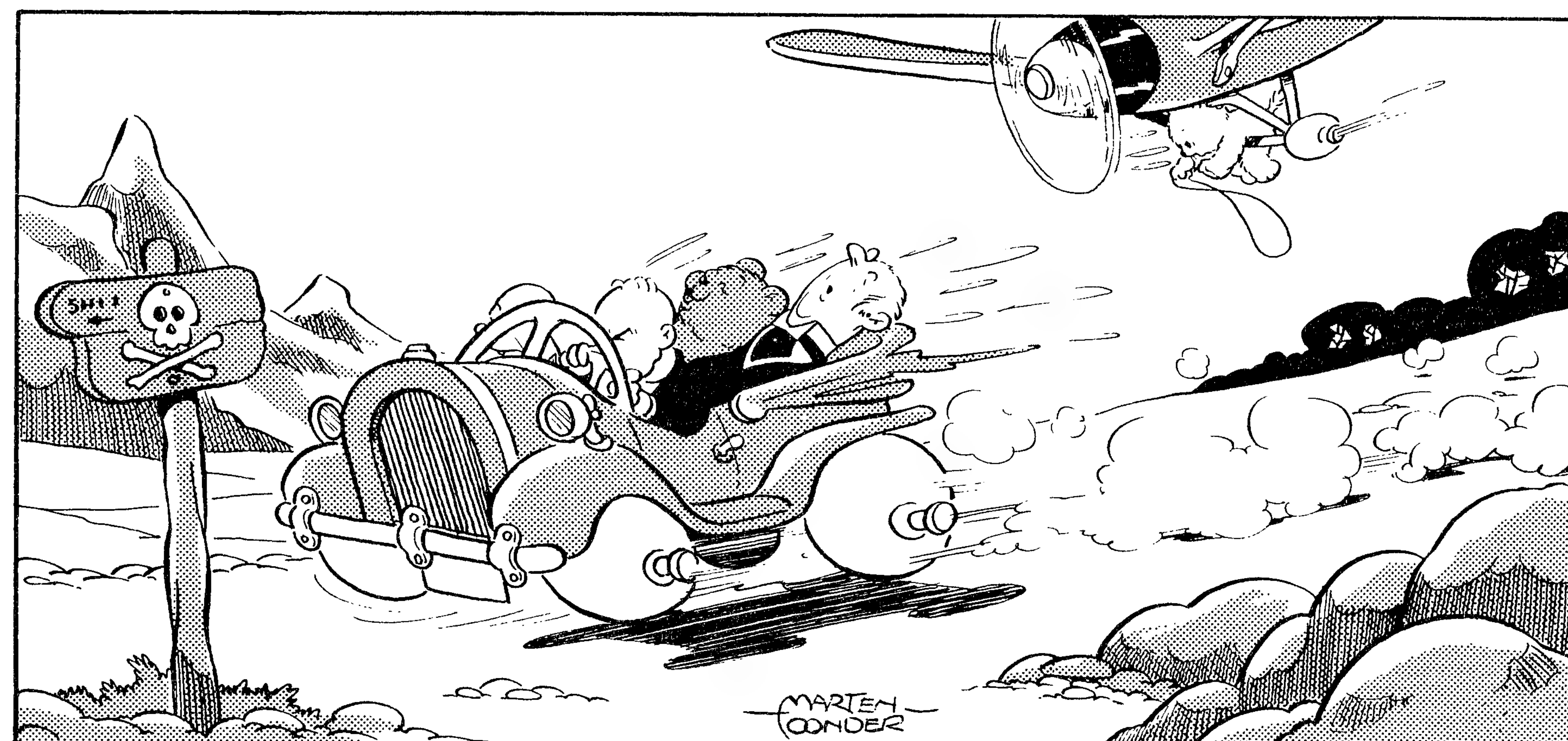
De politie kan het dus niet zijn... In ieder geval zal ik ons wagentje een beetje gas geven. We zijn gelukkig haast bij de Doodskopkloof en dan heb ik de kans, dat hij ons niet inhaalt!'

Leendert Leepoog gaf dus gas en stoof over de weg, maar het vliegmachientje volgde hem op de voet.

Ik heb hen haast ingehaald, dacht Tom Poes. Maar als ik dat gedaan heb, komt het moeilijkste pas! Ik moet zien, dat ik heer Bommel en den markies uit die wagen krijg, voordat Leendert de kans heeft gehad om ze in de afgrond te gooien. Ik hoop maar, dat mijn plan zal slagen. Tom Poes bond het stuur stevig vast en klom uit zijn zitplaats op de vleugel.

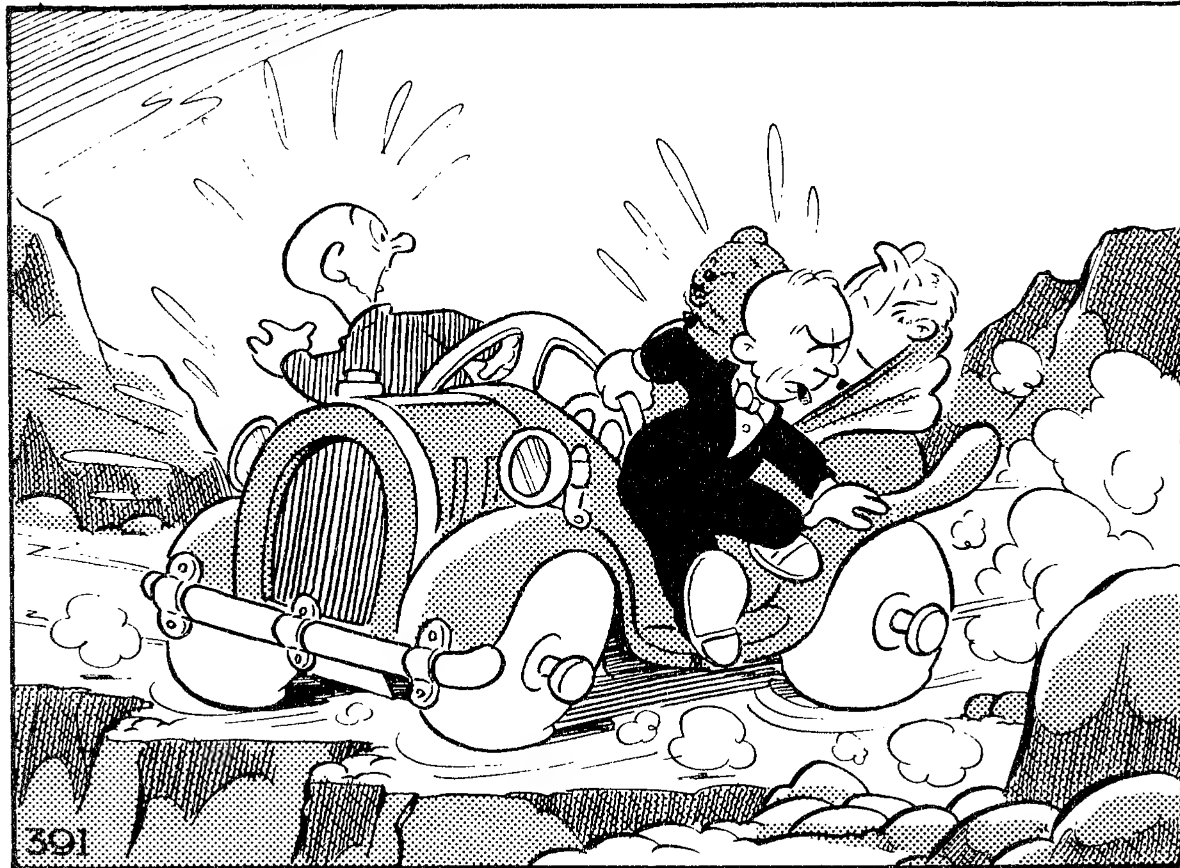
Wacht eens even, mompelde hij, ik moet hier ergens toch nog een lang koord hebben zien liggen; dat moet ik hebben, anders lukt het niet!

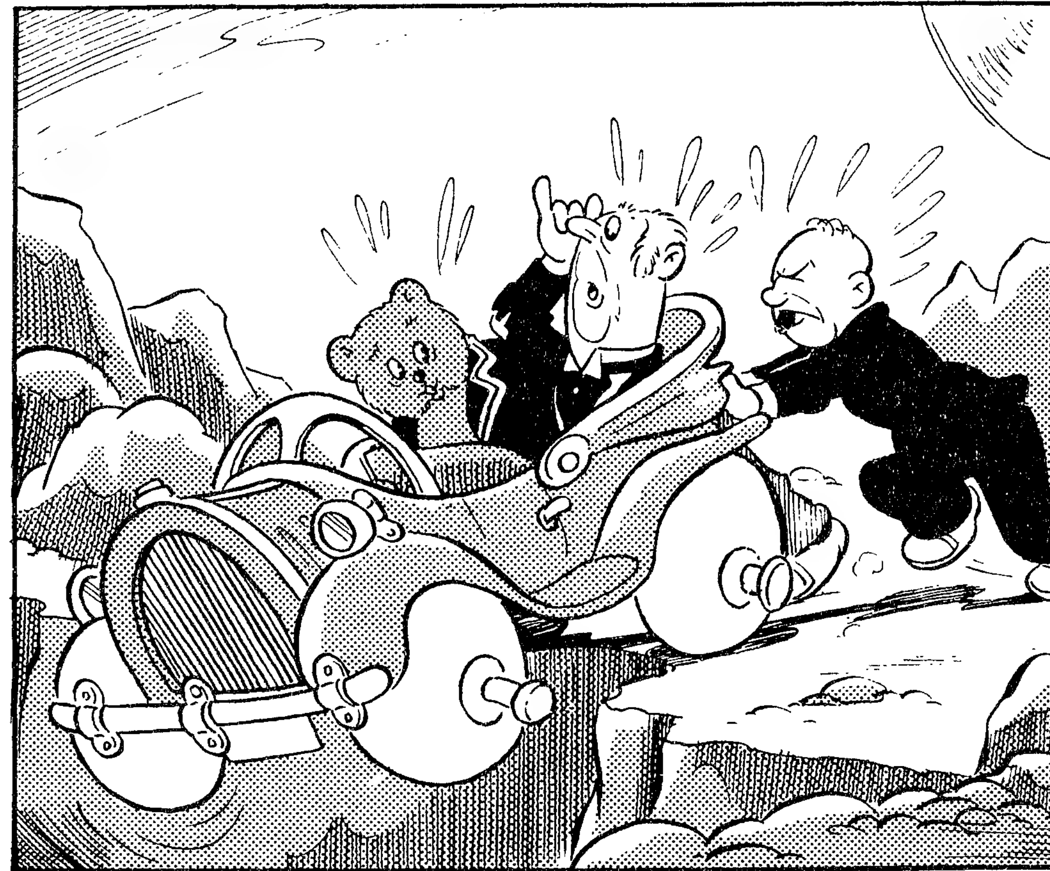
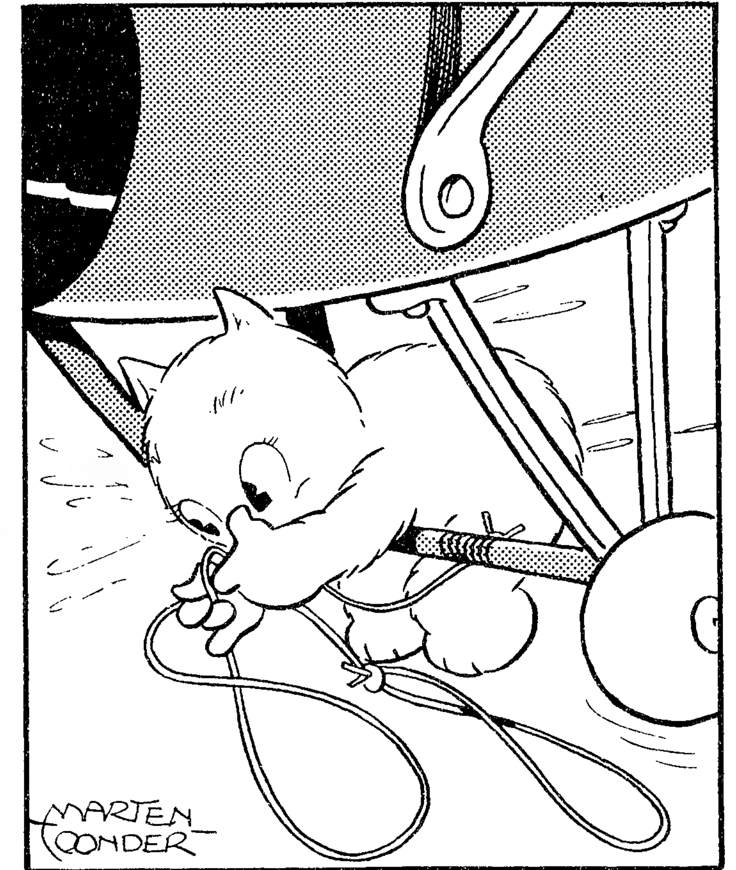

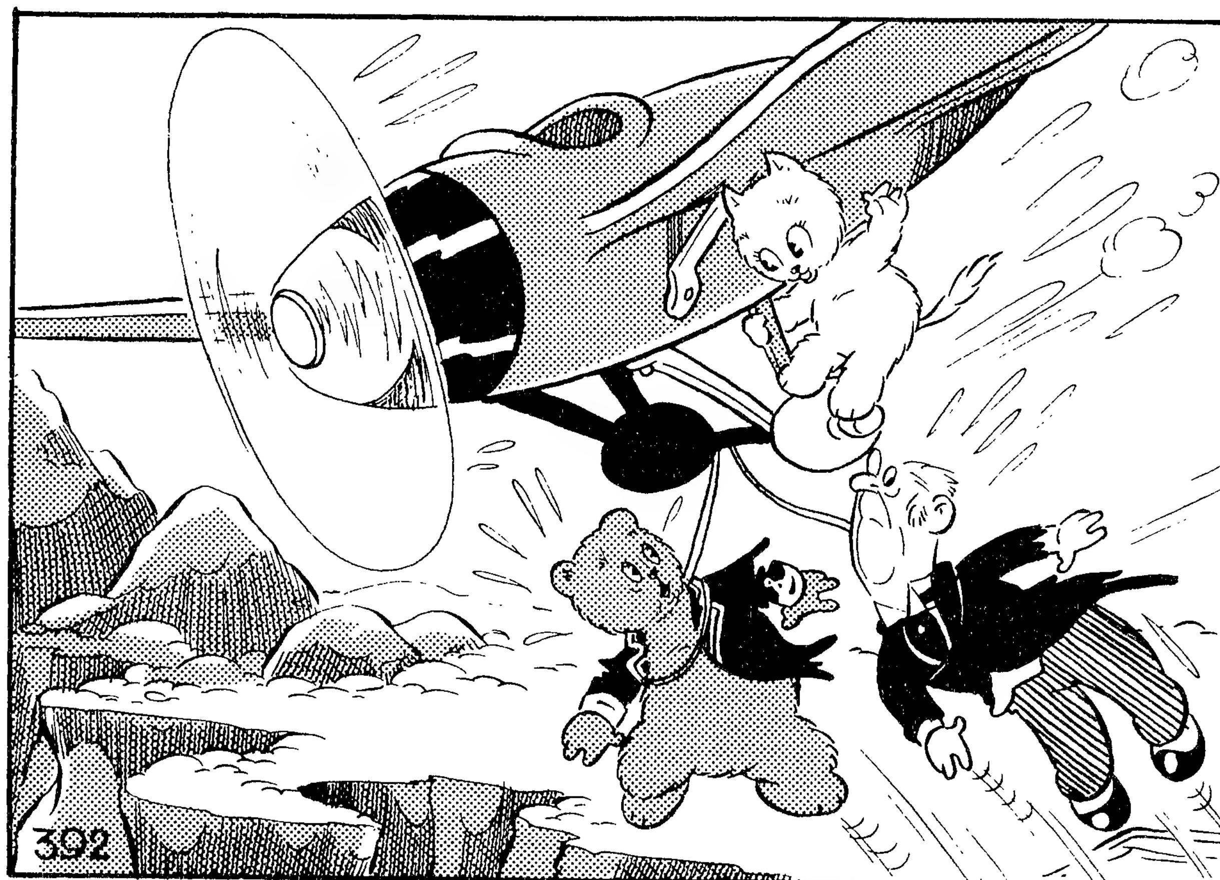
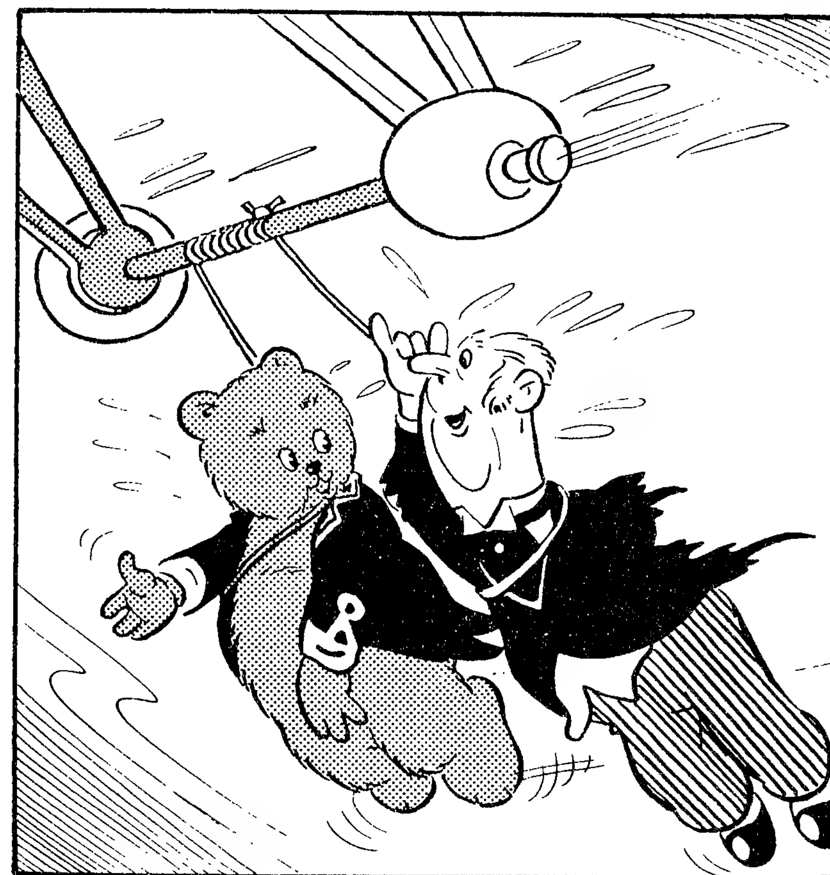
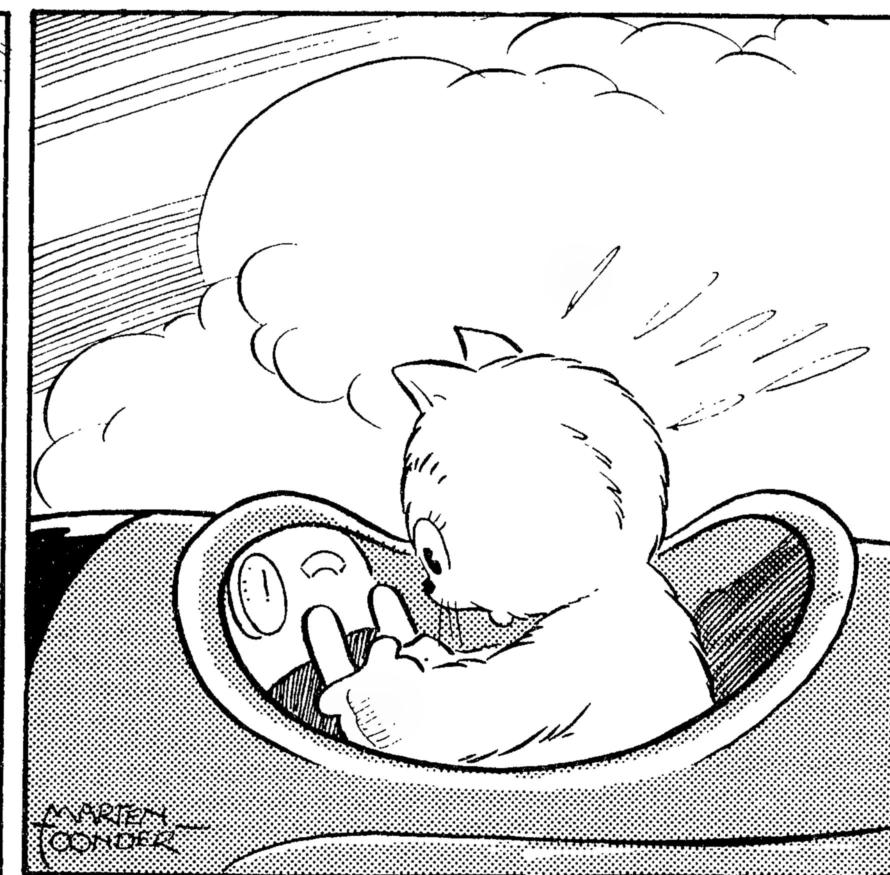
Tom Poes kreeg het koord, dat hij zocht, te pakken en liet zich voorzichtig van de vleugel afzakken, totdat hij met zijn voet het wiel raakte. Nu, ik kan je verzekeren, dat het niet mee viel. Hij was natuurlijk wel sterk en handig, maar het is een heel verschil of je op de grond zoiets doet of in een snelvliegend vliegtuig. De wind floot hem om de oren en het toestel, dat nu niet meer bestuurd werd, maakte zo nu en dan gevaarlijke zwenkingen en op en neer gaande bewegingen. Nee, een ander dan Tom Poes had het vast niet klaargespeeld.

Toen hij eenmaal op het wiel stond klauterde hij voorzichtig op de as, die de twee wielen verbond, ging daar overheen hangen en begon het touw, dat hij had meegenomen, aan de as vast te binden.
Zo, mompelde hij, dat hangt! Als het nu maar sterk genoeg is! Ik ben benieuwd of mijn plan zal lukken... Ik moet opschieten, want daar is de Doodskopkloof al.
Het auto'tje schoot nu zo vlug als het kon over de weg en de kloof was nu nog maar een paar meters verwijderd...

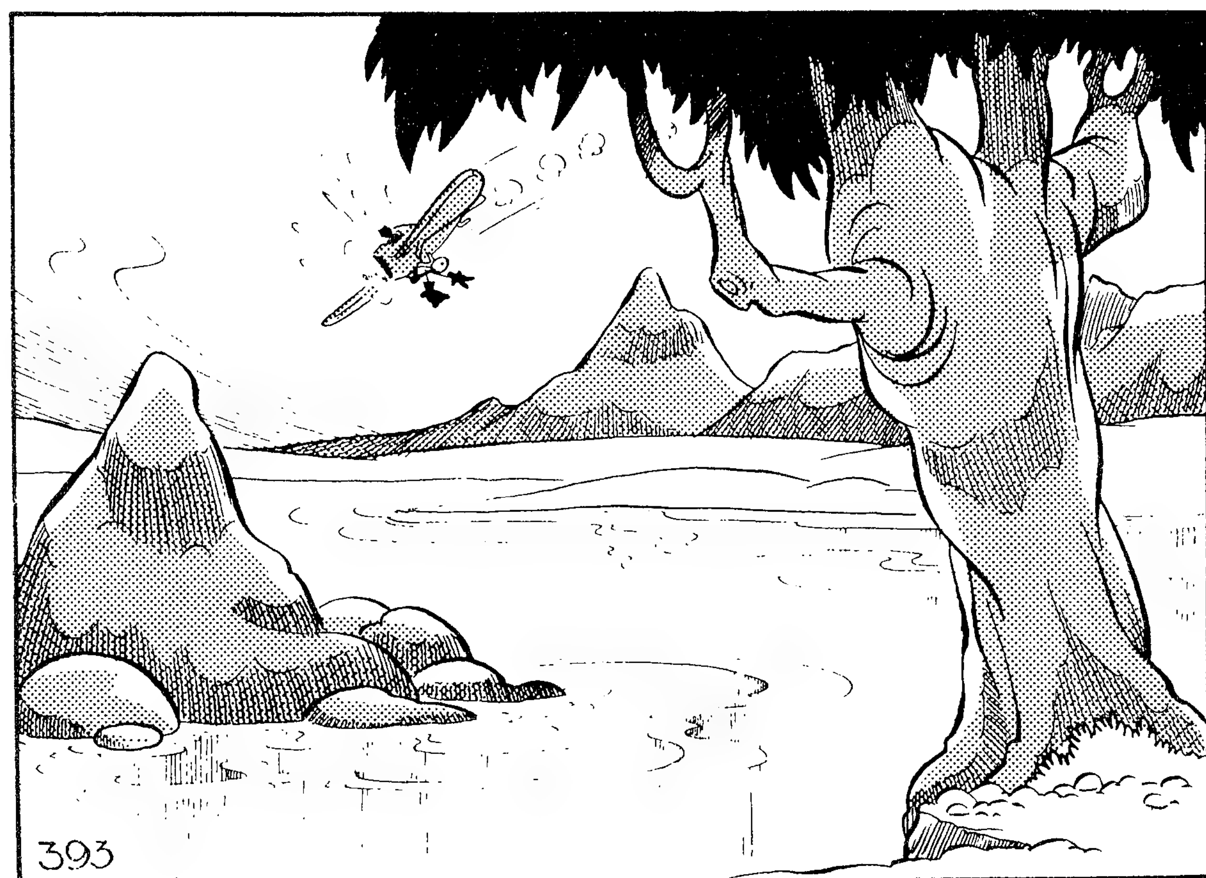

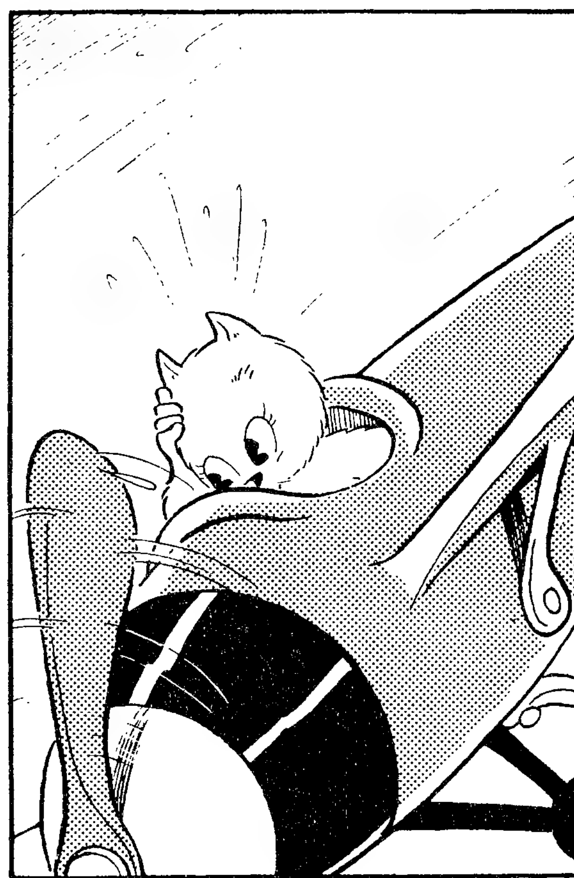

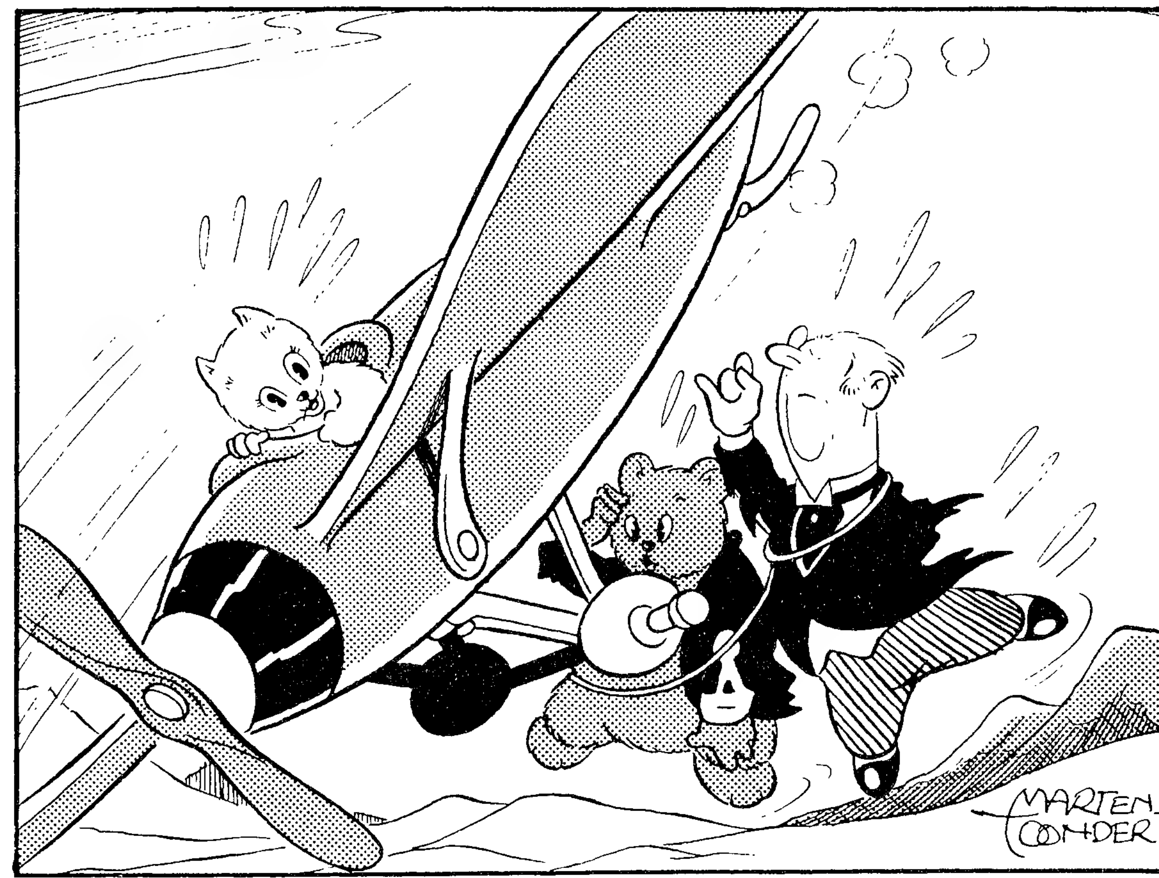
Leendert Leepoog remde zó hard, dat Gijsbert Gok haast door de voorruit vloog.
'We zijn er!' riep hij, terwijl hij over het deurtje heen naar buiten sprong. 'Kom er uit, Gok, en help me duwen!' Gijsbert klom naar buiten, keek even angstig naar het vlug naderende vliegtuig en holde toen naar de achterkant van het wagentje.
Heer Bommel en de markies waren door de tuimeling, die ze gemaakt hadden toen de auto remde, wakker geworden en keken nu met verbaasde, niet-begrijpende gezichten om zich heen.
'W-w-w-waar ben ik?' vroeg heer Bommel. 'Ge zit in een auto, waarde vriend,' zei de markies, 'een auto zonder bestuurder, die aan de rand van een afgrond staat en die door een onzichtbare kracht vooruit geduwd wordt.'
'M-m-m-maar dan moet ik er uit!' riep heer Bommel. 'Kom mee, heer markies! Direct is het te laat.'
Maar het was al te laat om er nog uit te springen: Leendert Leepoog en Gijsbert Gok hadden de voorste wielen al over de rand van de afgrond geduwd en het wagentje begon gevaarlijk voorover te hellen.
Tom Poes, die in een allesbehalve gemakkelijke houding over de as hing, kreeg het er benauwd van. Het moet in één keer raak zijn, mompelde hij, daar gaat-ie dan... één... twee...

Tom Poes gooide de beide lussen, die hij gemaakt had aan de uiteinden van het touw, als twee lasso's over de hoofden van heer Bommel en den markies heen. En net op het moment, dat de auto in de kloof stortte en ze allebei dachten, dat hun laatste uurtje geslagen had, werden ze met een geweldige ruk naar boven getrokken en hingen onder aan de vliegmachine te spartelen. Dat was erg knap gedaan van Tom Poes, wel een van de knapste dingen, die hij ooit verzonnen had.
Leendert Leepoog en Gijsbert Gok stonden met open monden naar boven te kijken, waar ze hun beide gevangenen met grote snelheid in de verte zagen verdwijnen. Leendert Leepoog riep iets, dat ik hier niet mag herhalen en begon te dansen van woede.
'Die zijn we kwijt!' zei Gijsbert Gok. 'Zo'n vliegmachine haal je niet in en je weet ook niet, waar hij naar toe vliegt!'
Intussen hingen heer Bommel en de markies onder aan het vliegtuig en de eerste ogenblikken voelden ze zich niet erg plezierig.
'Dat touw knelt!' zei heer Bommel. 'Het is toch eigenlijk geen manier om een heer op deze wijze op te hangen! Ik heb nog nooit iemand van mijn stand op deze wijze door de lucht zien zweven. En bovendien tocht het hier. Ik begrijp niet...'
'Kom, kom, waarde heer,' zei de markies, 'ik zou niet mopperen, als ik u was. Ik weet niet, wie de piloot van dit vliegtuig is, maar we mogen hem wel dankbaar zijn! Zonder hem lagen we nu beneden in die kloof!'
Tom Poes was weer in zijn zitplaats geklommen, maar hoe hij ook zijn best deed, er was geen beweging in het toestel te krijgen. Het was natuurlijk te zwaar geworden met die twee extra-passagiers. Ja, dat was niet best; op deze manier zouden ze na een poosje te pletter moeten vallen...

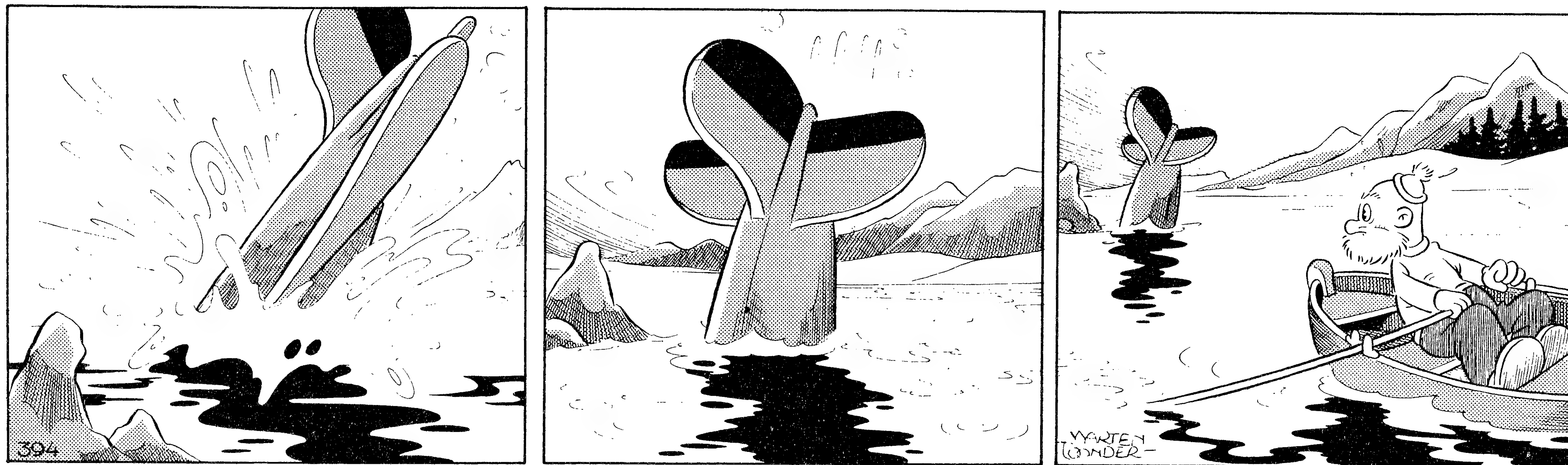
Tom Poes wurmde en trok aan zijn stuurknuppel, maar het hielp hem niet; het toestel trok hoe langer hoe meer voorover en daalde vlug in de richting van de aarde.

Tjonge! mompelde Tom Poes, hoe moet dat aflopen? Nu is alles tot dusverre gelukt en nu zal je zien, dat we op het laatste ogenblik nog te pletter zullen vallen. Maar wacht eens, hier is een meertje... dat valt ten minste zacht... als ik hier nu op kon dalen... hoewel, die arme markies en heer Bommel zitten met een touw vast en zullen dan natuurlijk verdrinken... en bovendien weet ik niet eens hoe ik dalen moet...

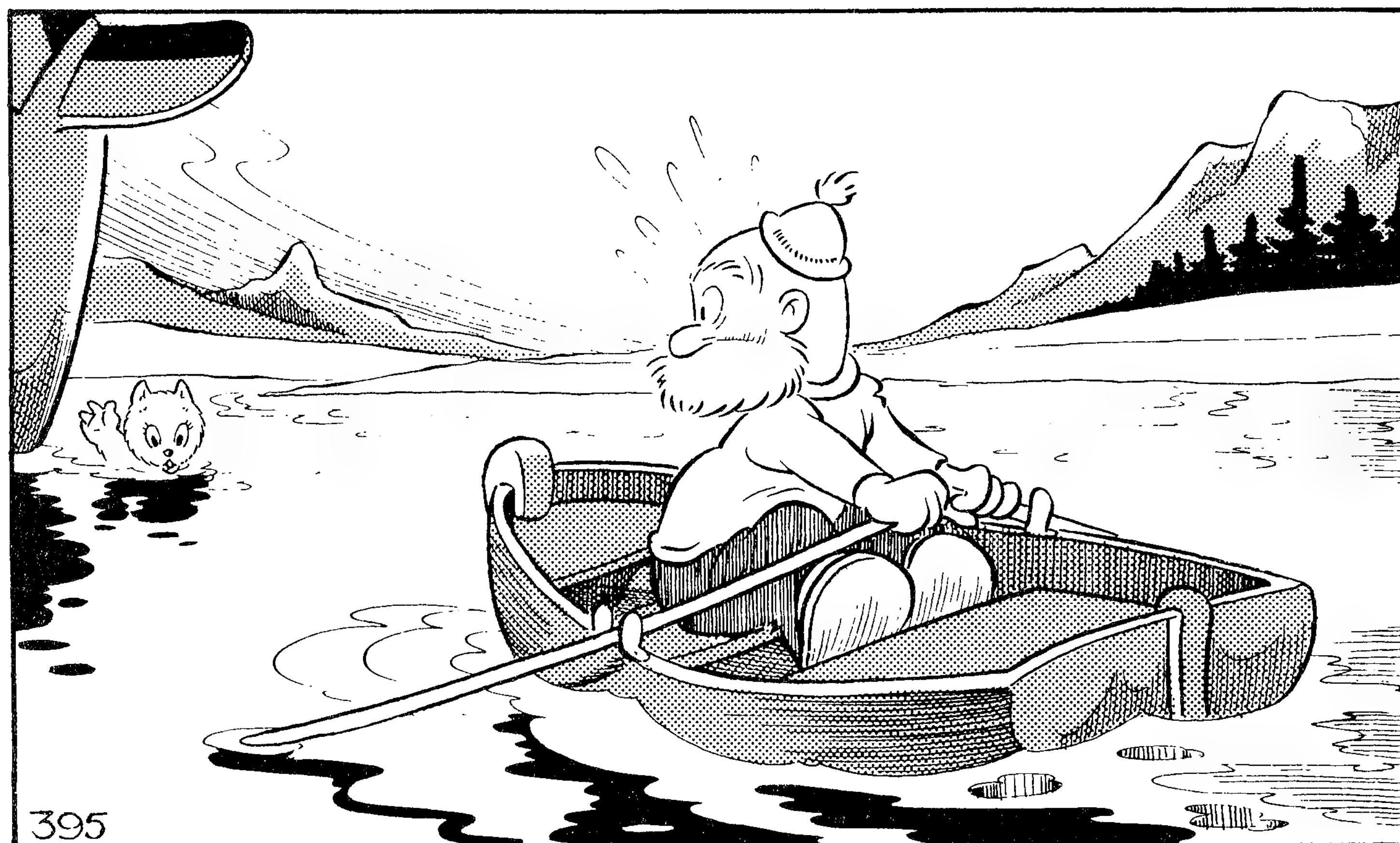
Op dat moment ging tot overmaat van ramp de schroef stilstaan, omdat er geen benzine meer was. De motor pruttelde nog een beetje en toen was het stil. De vliegmachine begon nu te vallen...

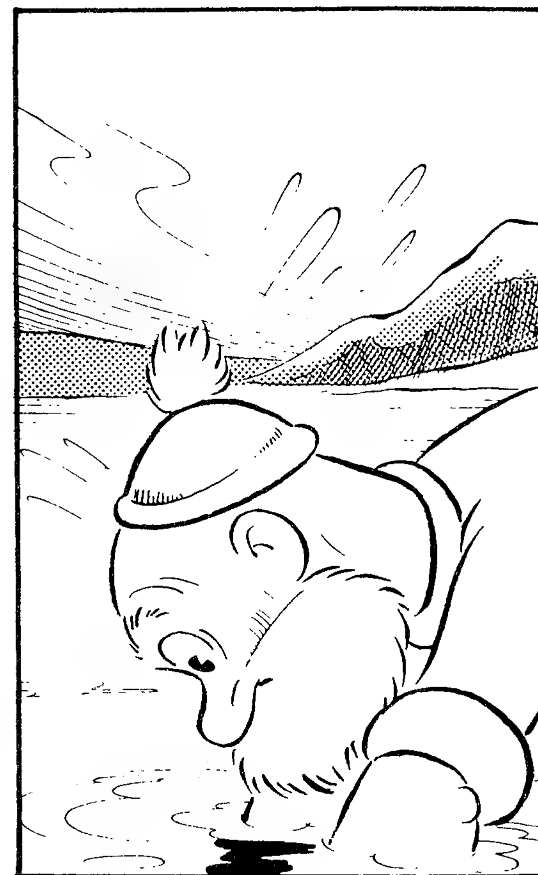
'De piloot doet een beetje vreemd,' zei de markies. 'Het lijkt me toe, dat de man zijn vak niet verstaat. Als ik me niet vergis zullen we, waratje, in het water terechtkomen!'

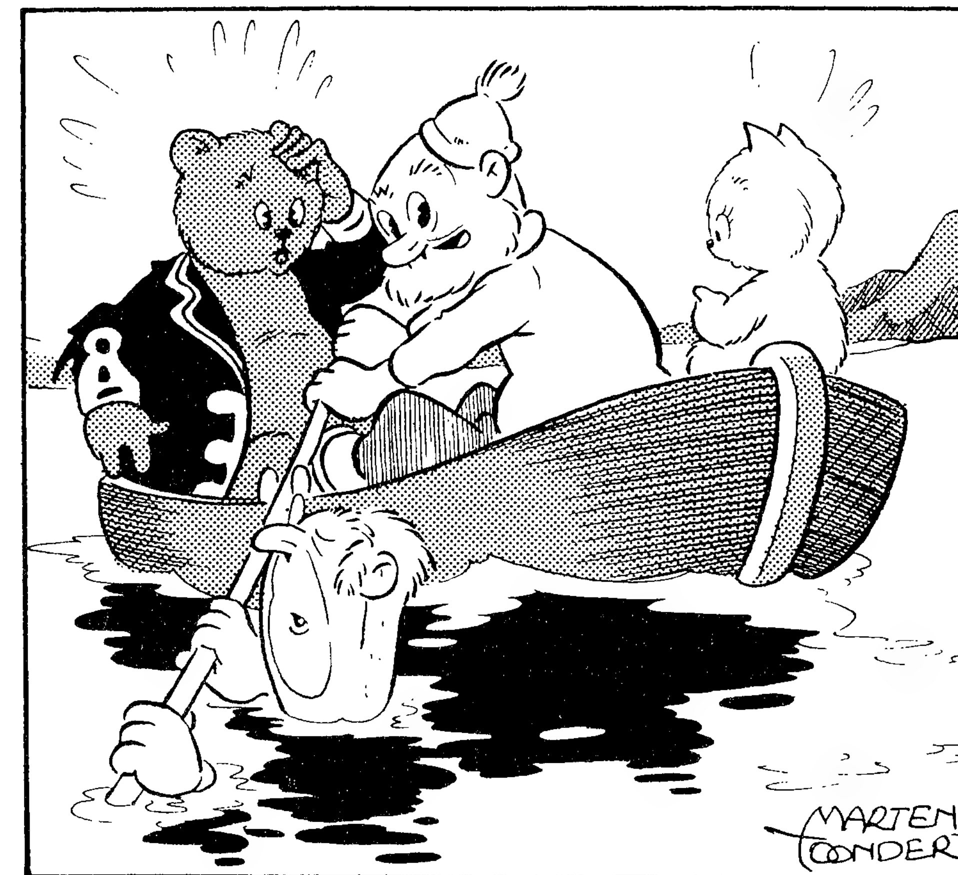
'Het is een schande,' riep heer Bommel, 'ik zal me bij de luchtvaart-maatschappij beklagen! Ik kan niet tegen water! Wij, Bommels, zijn geen waterberen! Ik zal verdrinken...!!!!'

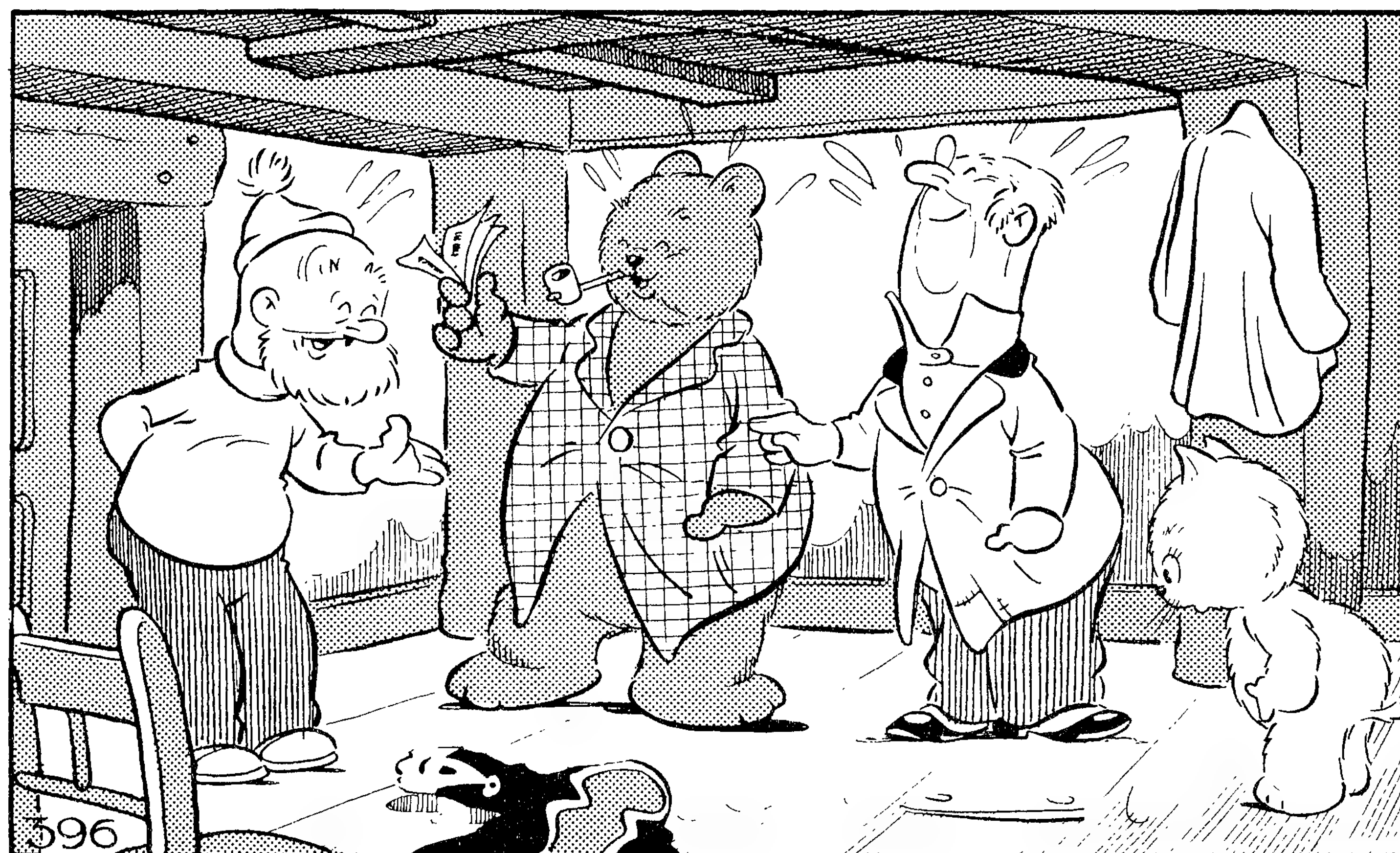
Ja, er was niets meer aan te doen, het vliegtuig was te zwaar geworden door de twee extra-passagiers en dook nu voorover in het meer. Dat was een pats! Het water spatte naar alle kanten en het vliegtuig schoot recht naar beneden in de modder! Alleen de staart was nog te zien, maar van Tom Poes of van heer Bommel en den markies was geen spoor meer te bekennen...
Een oude schipper, die daar in de buurt aan het vissen was, had de klap gehoord en keek nieuwsgierig achterom.
Hm, natuurlijk een vliegmachine mopperde hij. Ik houd niet van al die nieuwerwetsigheden... niks gedaan... in mijn tijd ging ik ook niet vliegen en ik ben toch zes en tachtig jaar geworden, zonder mijn tanden te verliezen! En nu zitten daar natuurlijk mensen in, die gered willen worden... Hm, ik zal eens kijken... Het is toch wat... dat ding gaf een klap, die alle vissen hier in de omtrek weggejaagd heeft... wat doen mensen in zo'n hels toestel, vraag ik me af... Affijn, ze moeten het zelf maar weten, als ze mijn vissen maar met rust lieten...
Intussen was die schipper toch niet zo'n brompot als hij leek, want hij roeide uit alle macht om nog maar op tijd te komen. Maar de afstand was wel erg groot...

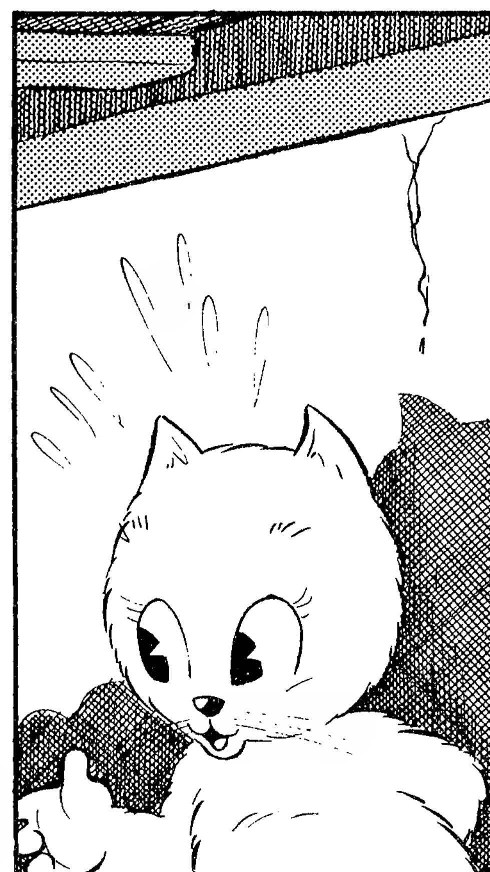

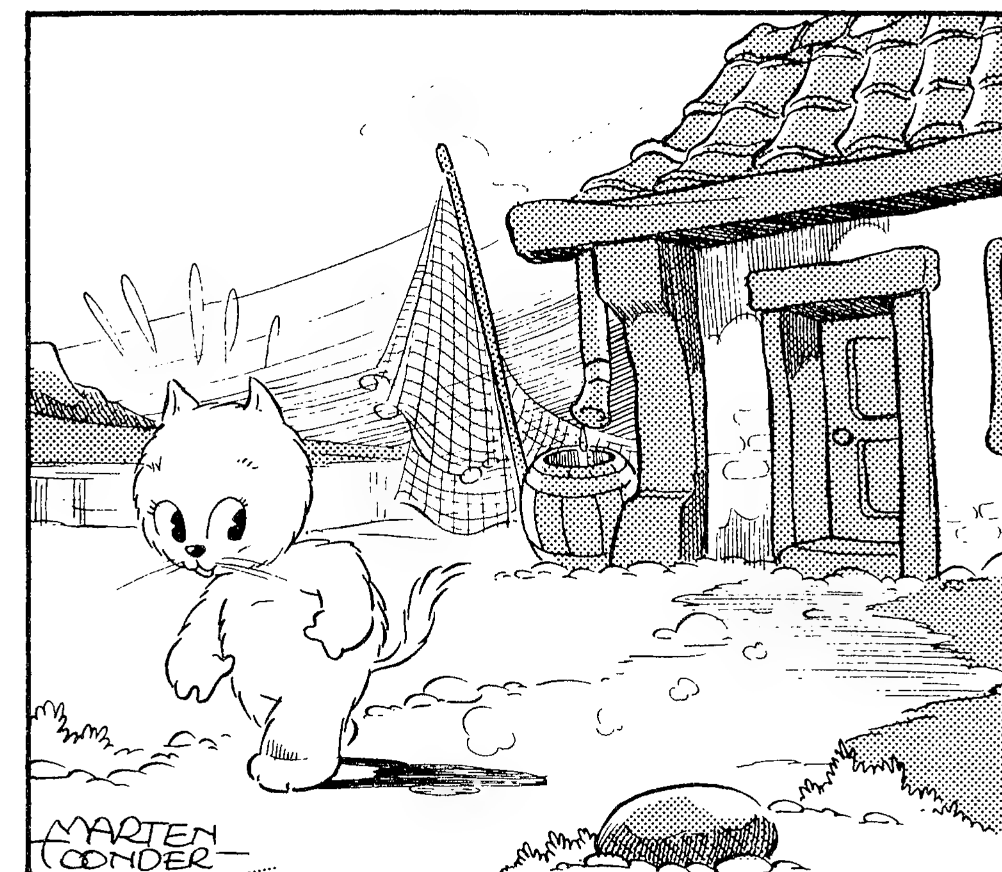

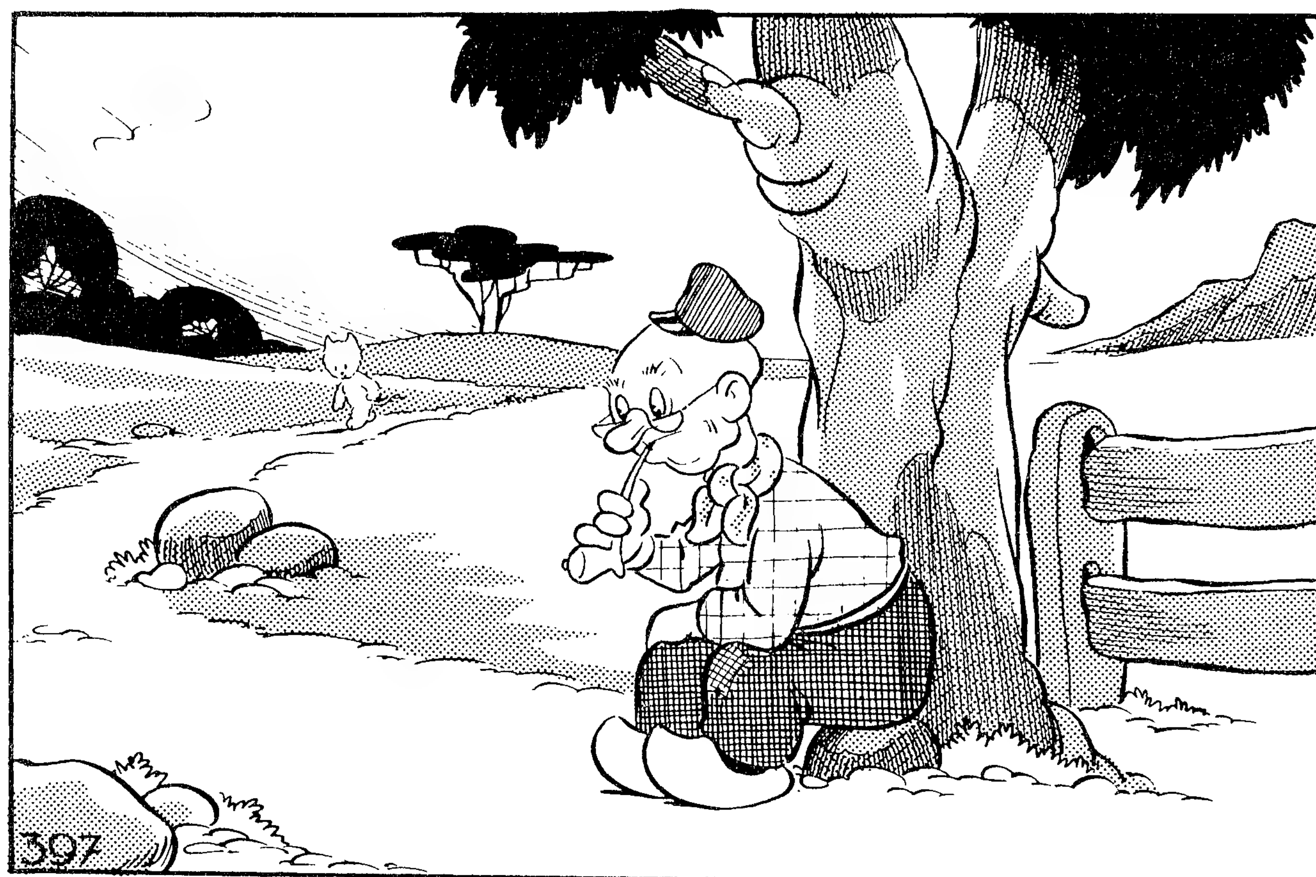
De oude schipper roeide uit alle macht en na enkele ogenblikken had hij de staart van het verongelukte vliegtuig bereikt.
'Schiet op, gauw, gauw,' riep Tom Poes, die het eerste boven water was gekomen. 'Er liggen nog een paar passagiers in, die met een touw aan de as waren vastgebonden! Gauw, maak het touw los!'
'Het is toch wat,' mopperde de schipper, 'wie bindt nu iemand met een touw aan een as vast! Je moet er maar pleizier in hebben! Het is toch eigenlijk treurig! En ik, oude man, moet nu maar weer de vuile boel opknappen! Je moest je schamen vriendje!'
Het was maar goed, dat de oude visser ook werkte, terwijl hij praatte, want anders zou het er lelijk voor heer Bommel en den markies hebben uitgezien. Maar de schipper had de mouwen van zijn trui zo hoog mogelijk opgerold en voelde nu onder water naar het touw, waar heer Bommel en de markies aan vastzaten. Nu, gelukkig vond hij dat nogal vlug, zodat het niet lang meer duurde of hij had alle drie de drenkelingen opgevist.
'Tom Poes!' riep heer Ollie toen hij eenmaal weer hoog en droog op het achterbankje zat.
'Dacht ik het niet! Er is maar één, die er in dat vliegtuig kan zitten, zei ik, en die een is Tom Poes. Dat zei ik, nietwaar markies?'
'Uche... Blub... blub...,' zei de markies, 'haal me binnen boord, vriend, het water is vochtig en doorweekt mijne klederen!'

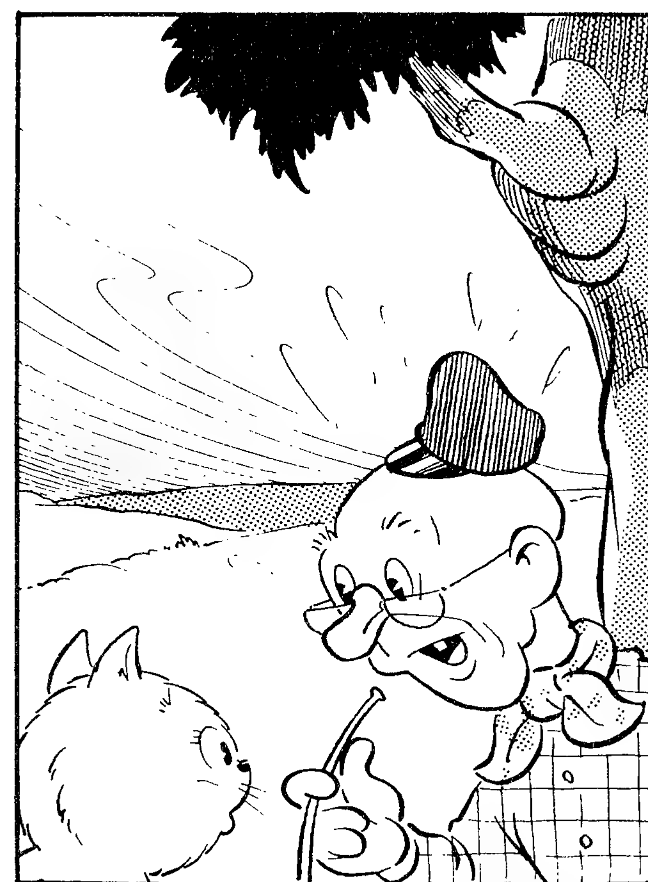
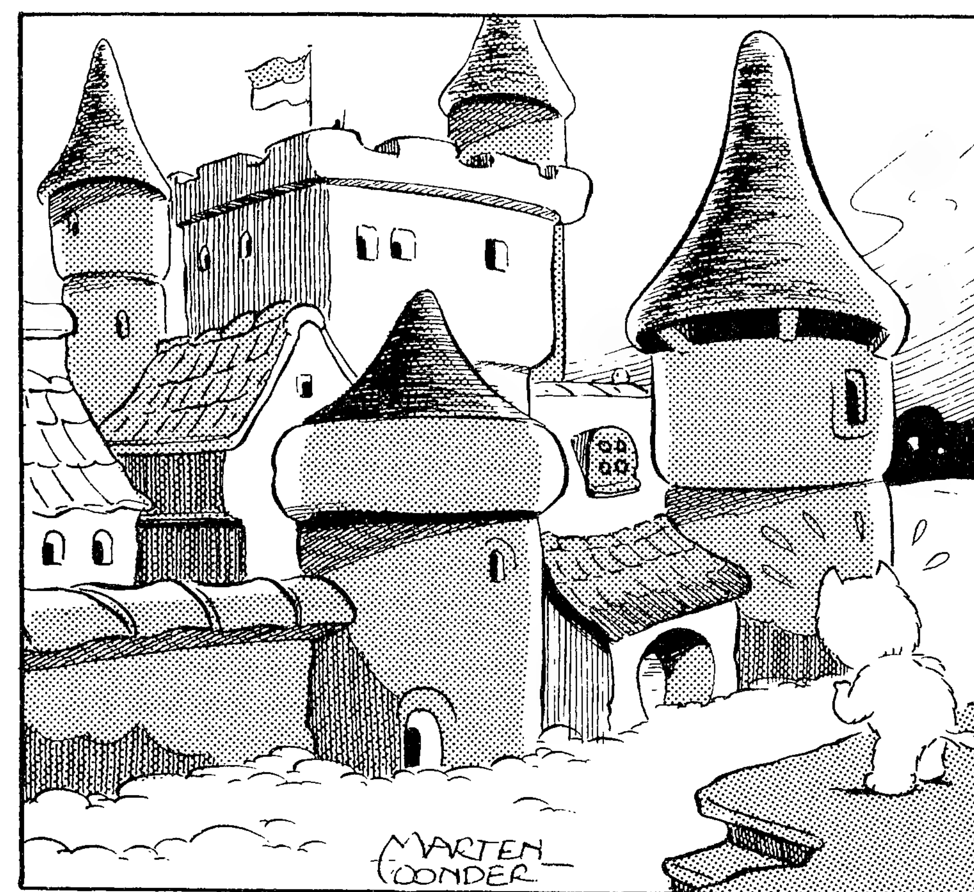

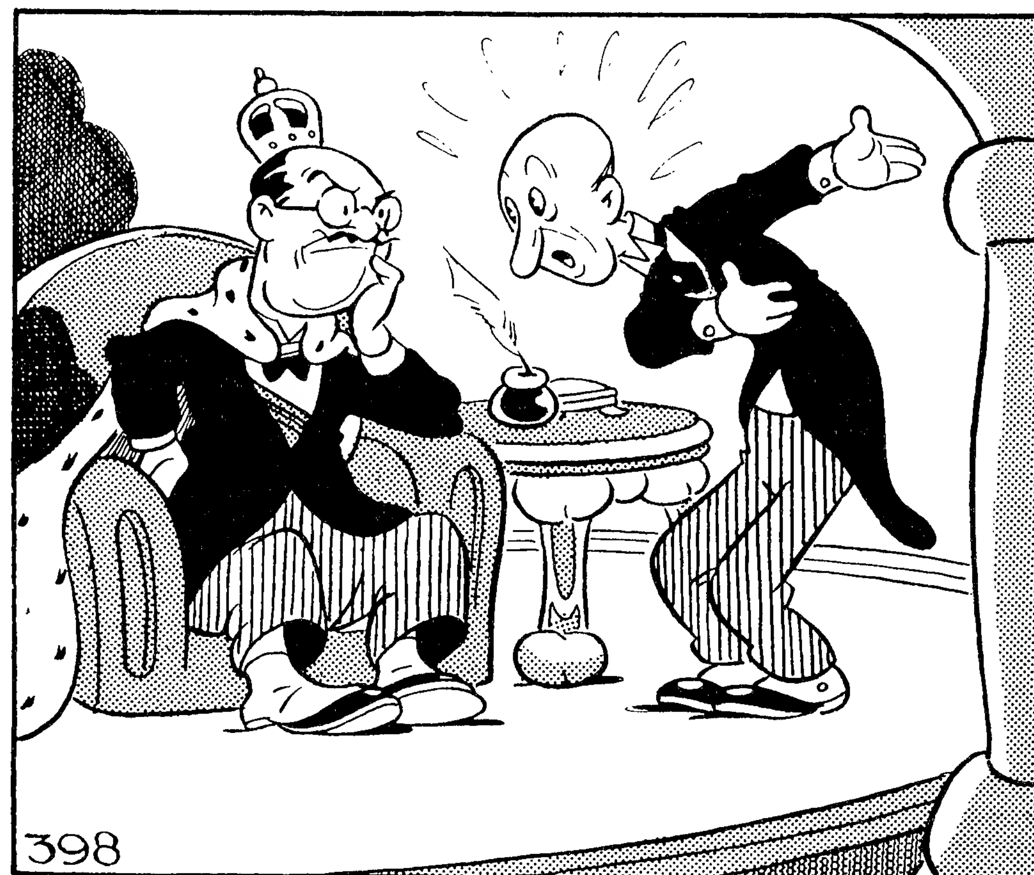

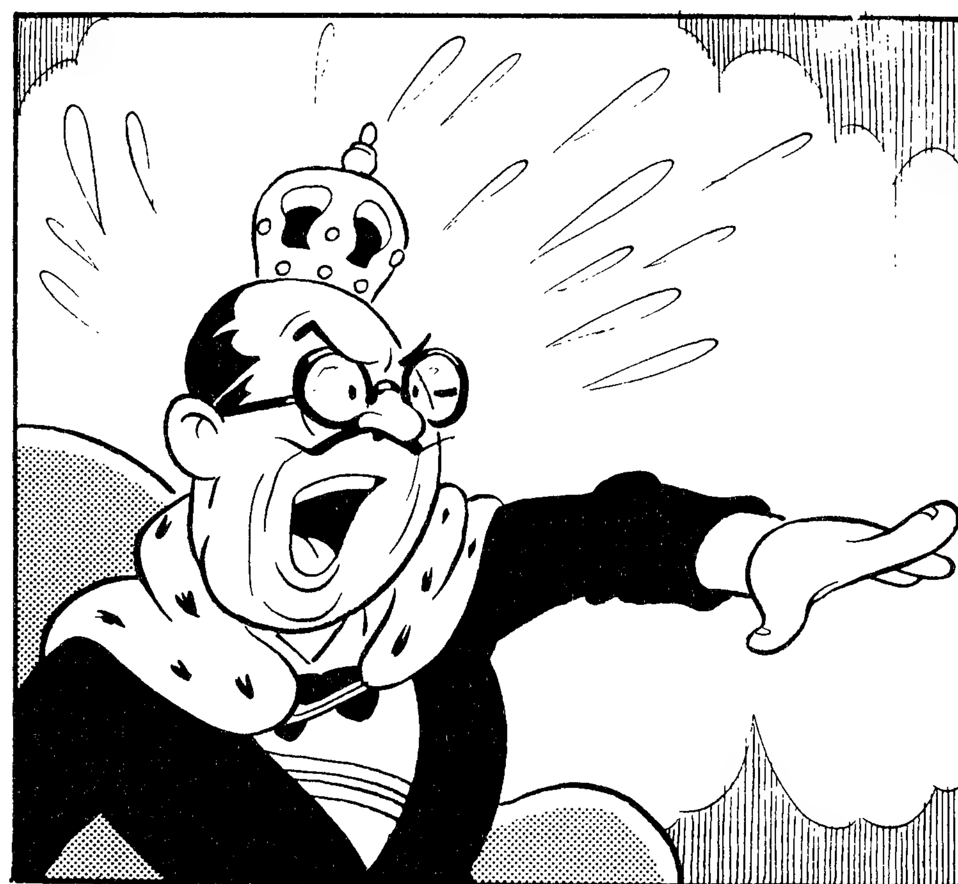
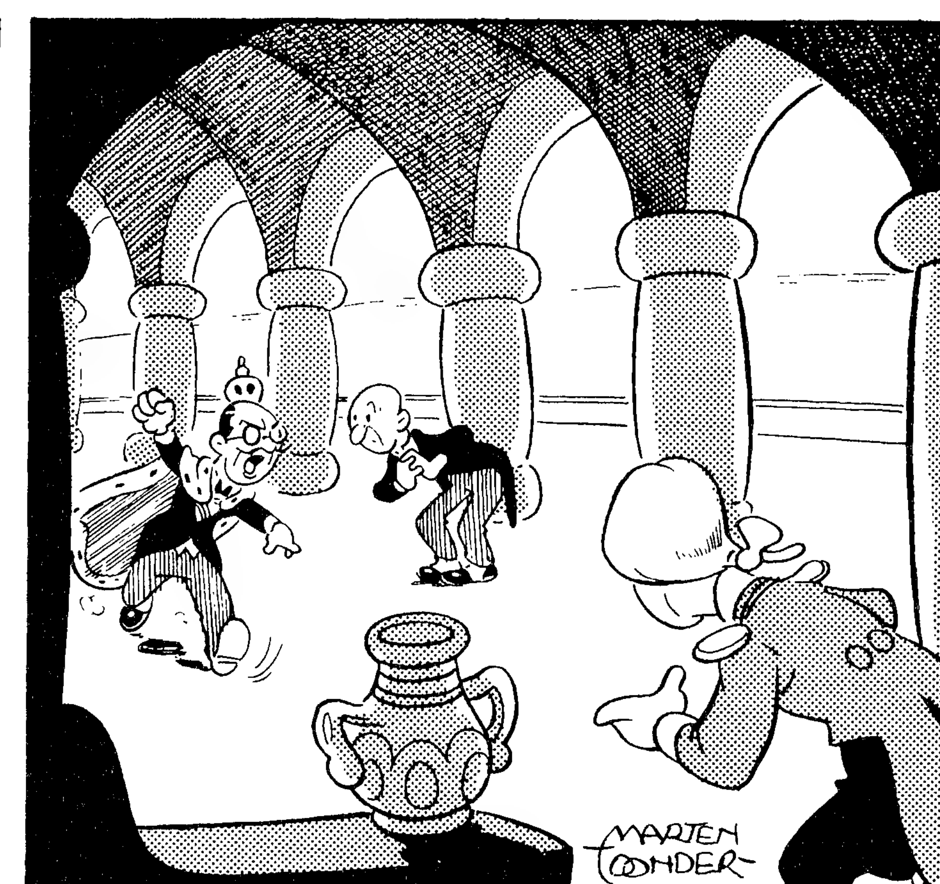
De oude schipper was toch wel een vriendelijk man, wanneer hij niet mopperde, want hij bracht Tom Poes, heer Bommel en den markies regelrecht naar zijn huisje en stond er op, dat ze droge kleren zouden aantrekken.
'Ik heb hier nog een paar jassen van mijn grootvader,' zei hij. 'Een paar mooie jassen, al zeg ik het zelf. Het is eigenlijk zonde om die aan een paar vreemde heren te geven, vooral omdat u er mee in het water kruipt en aan een vliegtuig gaat hangen... Maar och, ik kan u toch ook niet met dat natte goed aan de weg op sturen...'
'Ge zijt een edel mens,' sprak de markies, 'en deze jas kleedt me voortreffelijk.'
'Goed zo,' riep heer Ollie, 'pracht jassen zijn het! Deze hier met het ruitje is de mooiste! Die herinnert me aan vroeger! Vroeger liep ik ook in een ruitjes-jas, maar dat was in de tijd, dat ik nog een Bommel van Bommelstein was... Hier heb je een kleine beloning, beste man, alleen zou je me zeer verplichten, wanneer je een maaltje eten en een bed voor ons had, ik val om van de honger en van de slaap!'
'Goed,' zei Tom Poes, 'blijven jullie dan maar eten en slapen, maar ik heb nog meer te doen. Ik moet zorgen, dat de markies koning wordt, voordat hij weer ontvoerd wordt. Ik ga naar den koning toe en dan zal ik eens zien of ik geen list kan bedenken...'

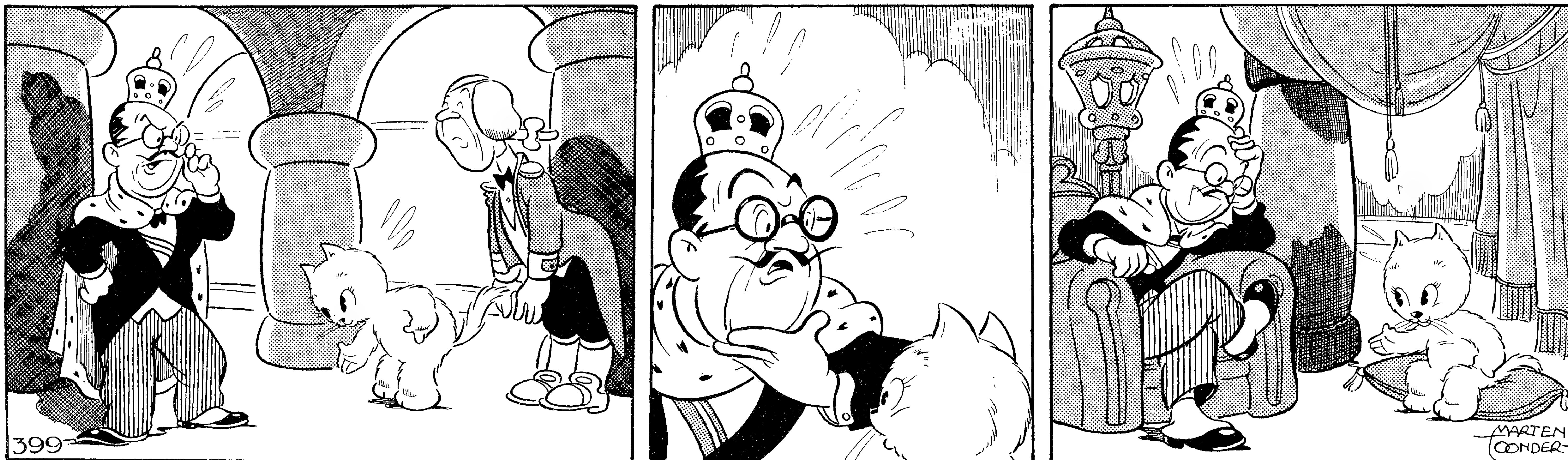

Tom Poes ging dus op weg, hij liep en hij liep, maar er was in geen velden of wegen een paleis te zien. Gelukkig zag hij onderweg een boertje op een steen zitten, die een pijpje rookte en daar ging hij op af.
'Kunt u me ook zeggen waar de koning woont?' vroeg hij. 'Ik moet hem spreken, ziet u.'
'De koning?' vroeg het boertje. 'Ik weet niet of u hem kent, jongmens, maar ik zou maar voorzichtig zijn, als ik jou was! De koning is een raar heerschap! Hoge belastingen, kleine lonen, en weinig eten! En als je wat zegt ga je de gevangenis in! Nee, het is niks gedaan tegenwoordig! Dat was in mijn vaders tijd anders! Toen was hier een markies van Carabas koning, en dat was een goeie! Maar die is toen afgezet en zijn minister is toen koning geworden en deze is daar een kleinzoon van. Maar er leeft nog een echte markies van Carabas, zeggen ze, en misschien...'
'Juist,' zei Tom Poes, 'die leeft nog en als u me nu zegt, waar ik het paleis van den koning kan vinden, zal ik zorgen, dat die weer koning wordt!'
'Dat's mooi,' zei het boertje, 'loop dan maar rechtdoor deze weg af, dan zie je het vanzelf!'
Dat deed Tom Poes dus.

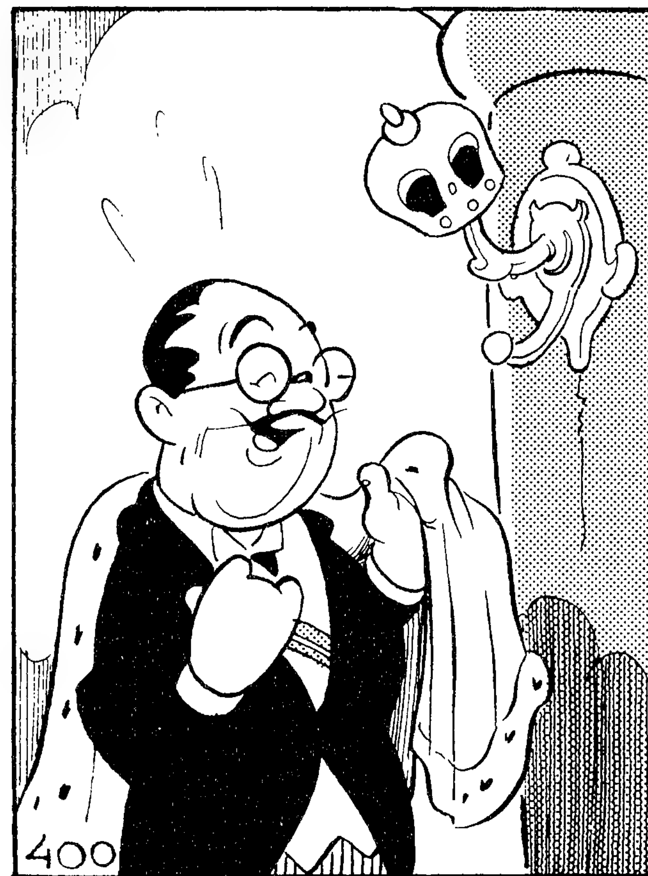

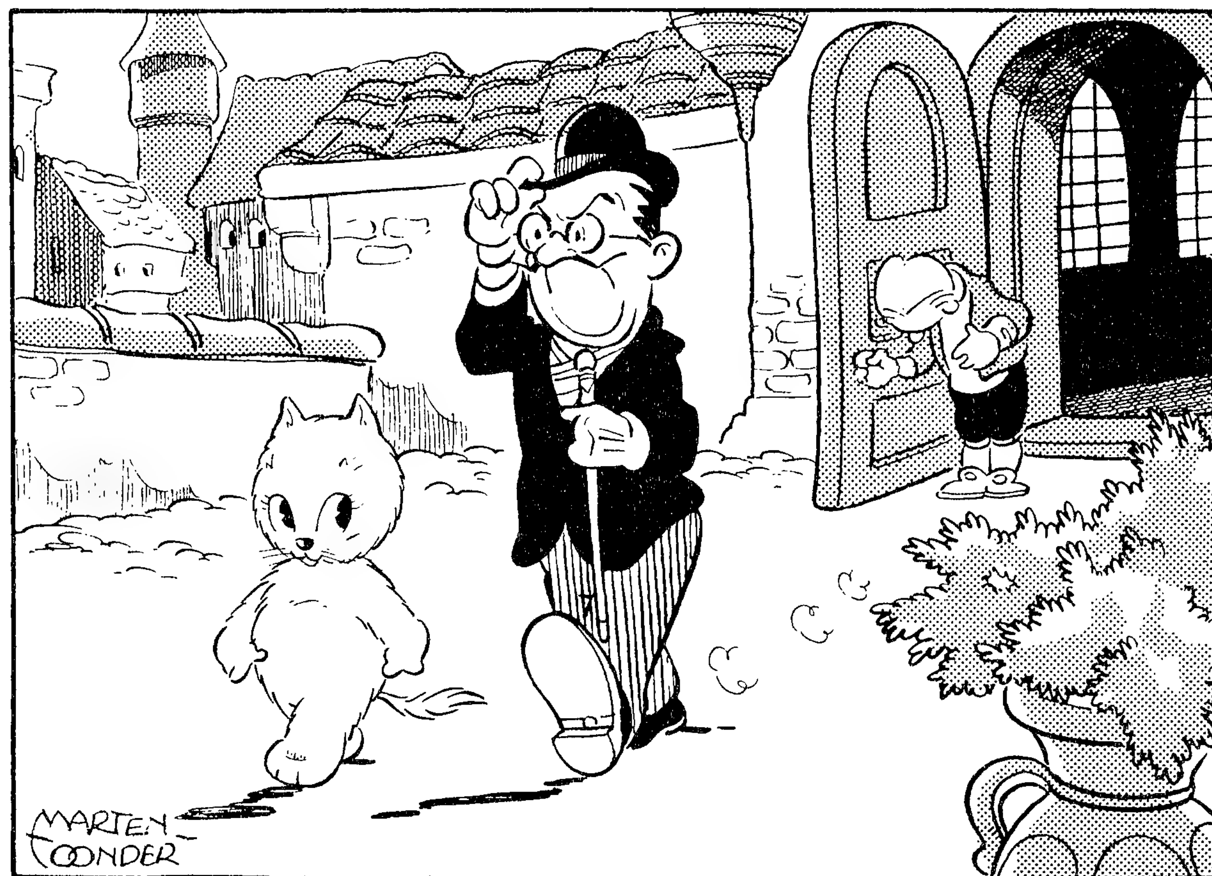

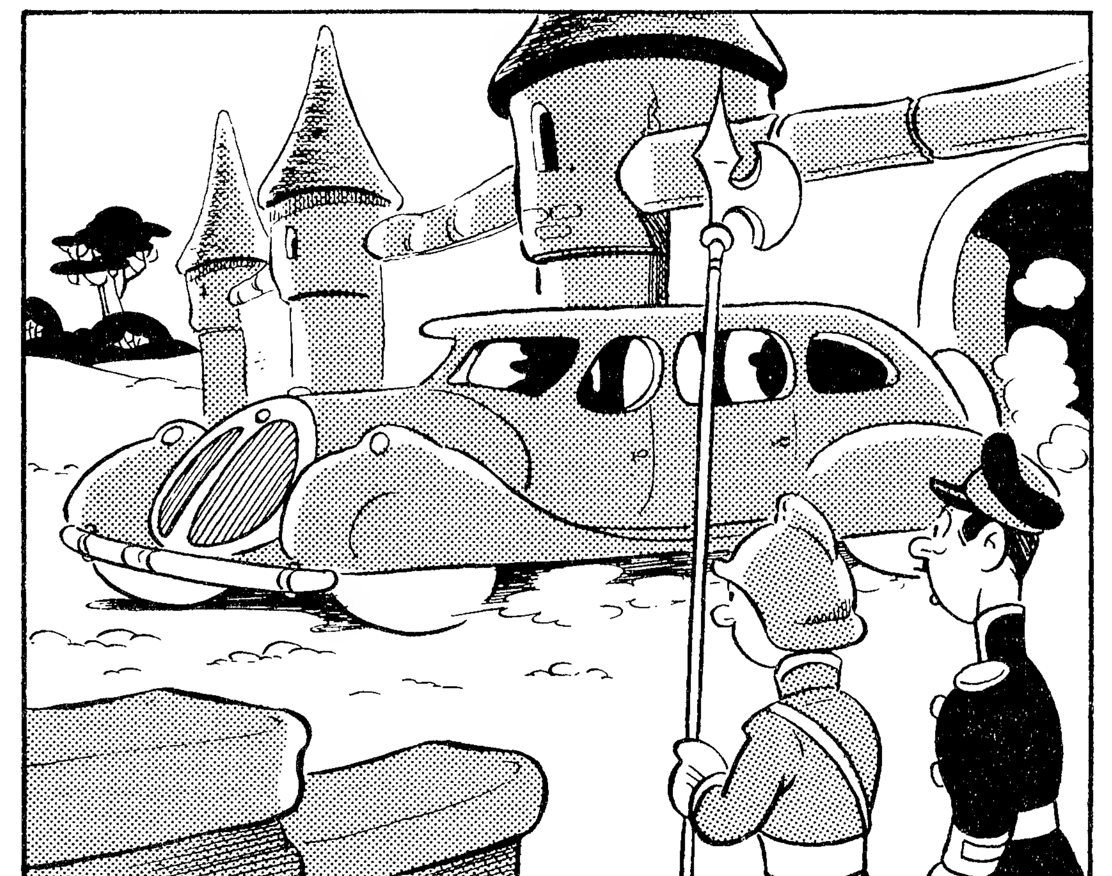
Graaf van Top tot Theén, de eerste minister van Sagorije, was bij den koning ontboden om verslag uit te brengen over den markies van Carabas.
'Is die zogenaamde markies al onschadelijk gemaakt?' vroeg de koning. 'Hebt u de nodige maatregelen getroffen? Ik hoop het, want anders zal ik mij genoodzaakt zien u uw ontslag te laten aanvragen, heer minister!'
'N-n-n-nee. J-j-j-ja, majesteit!' stotterde de ongelukkige baron. 'Die markies is een oplichter en U bent een wijs man, die alleen het goede met zijn volk voorheeft. Ik heb alles gedaan wat er in mijn vermogen lag, maar de markies is ontsnapt!'
'Top, je bent een prul!' brulde de koning, 'je bent ontslagen! Morgen treed je in dienst bij de putjesscheppersdienst als jongste bediende, Top! En ga nu den generaal halen! Roep den minister van Oorlog! We gaan het leger mobiliseren! Ik moet dien markies van Carabas hebben!'
Op dat moment kwam er haastig een lakei binnen.
'Daar is iemand, die u spreken moet, majesteit!' zei hij. 'Er is haast bij, zei hij!'

De lakei liet met een diepe buiging den vreemdeling, die den koning wilde spreken, binnen en die vreemdeling was natuurlijk niemand minder dan Tom Poes.
'Neem me niet kwalijk, dat ik zo maar binnen kom, majesteit,' zei Tom Poes, 'maar ik wil graag even met u praten over den markies van Carabas!'
'Aha, de markies van Carabas!' riep de koning. 'Kom mee meneer, ik zal u gaarne ontvangen!'
De koning liep voor Tom Poes uit naar een rustig plekje achter een paar gordijnen en daar ging hij zitten. 'Wat weet jij van den markies?' vroeg hij.
'Wel,' zei Tom Poes, 'ik geloof, dat u erg voorzichtig moet zijn met den markies, majesteit! U kunt eigenlijk niemand vertrouwen!'
'Nee,' zei de koning, 'dat is zo, zelfs mijn eigen eerste minister niet! Maar wat zou dat?'
'Kijk,' zei Tom Poes, 'ik weet toevallig waar de markies zich op het ogenblik schuil houdt en ik zou hem dus kunnen vangen. Maar omdat er niemand is, dien ik vertrouwen kan, ben ik bij u gekomen. Er is maar één mens, die te vertrouwen is, majesteit! Dat bent u zelf. En daarom heb ik gedacht, dat het het beste zou zijn, wanneer u met mij mee ging om hem te vangen!'

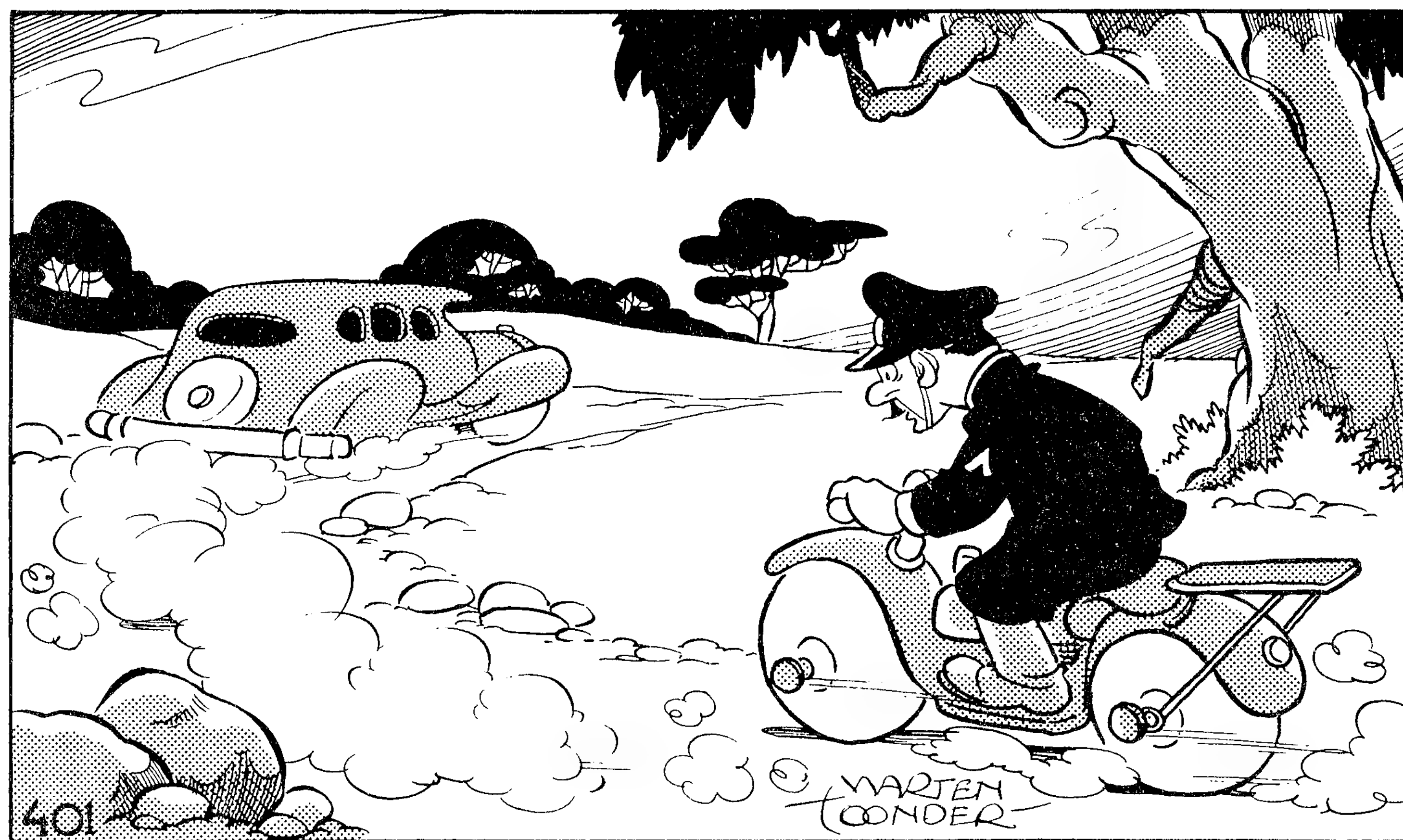

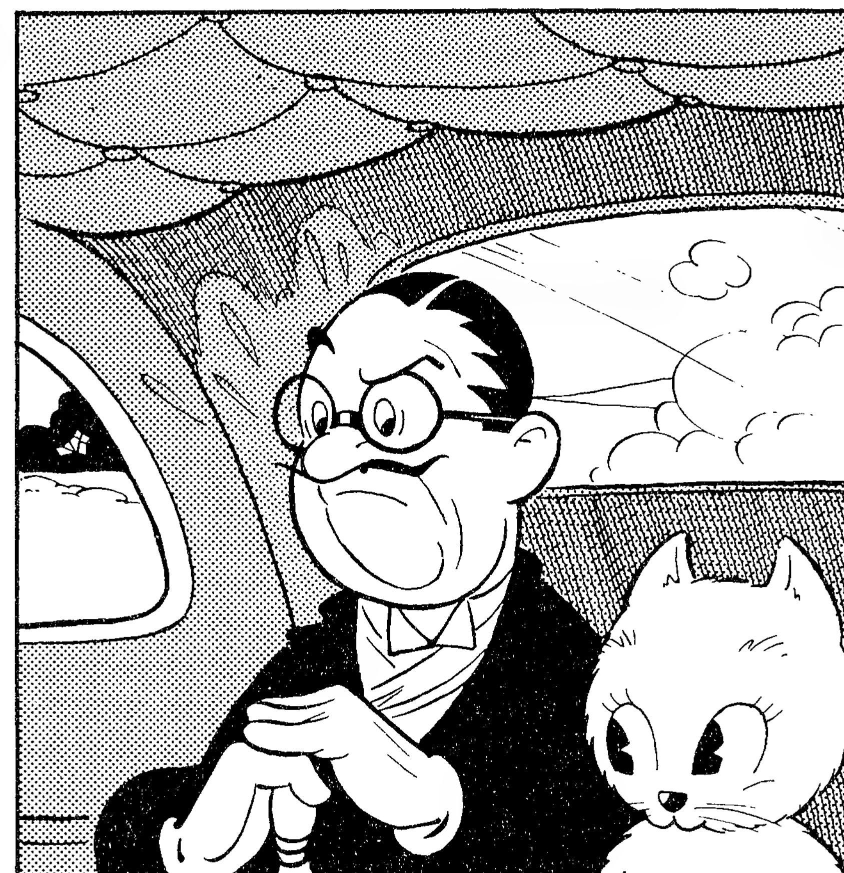

Natuurlijk vond de koning het eerst erg vreemd om zelf mee te gaan om den markies van Carabas te gaan vangen, maar toen hij een poosje had nagedacht, vond hij het toch zo gek niet meer. Daarom hing de koning zijn kroon en mantel aan de kapstok, deed een halsdoek om en nam zijn wandelstok. En zo liep hij met Tom Poes door een achterdeur het paleis uit.

'Het is eigenlijk vreemd, dat ik je zo maar vertrouw,' zei de koning. 'Hoe weet ik, dat je me niet in een valstrik wilt lokken?'
'U kunt van mij op aan,' zei Tom Poes. Toen was de koning blijkbaar overtuigd; hij stapte met Tom Poes in zijn hofauto en even later reden ze de achterpoort van het paleis uit.

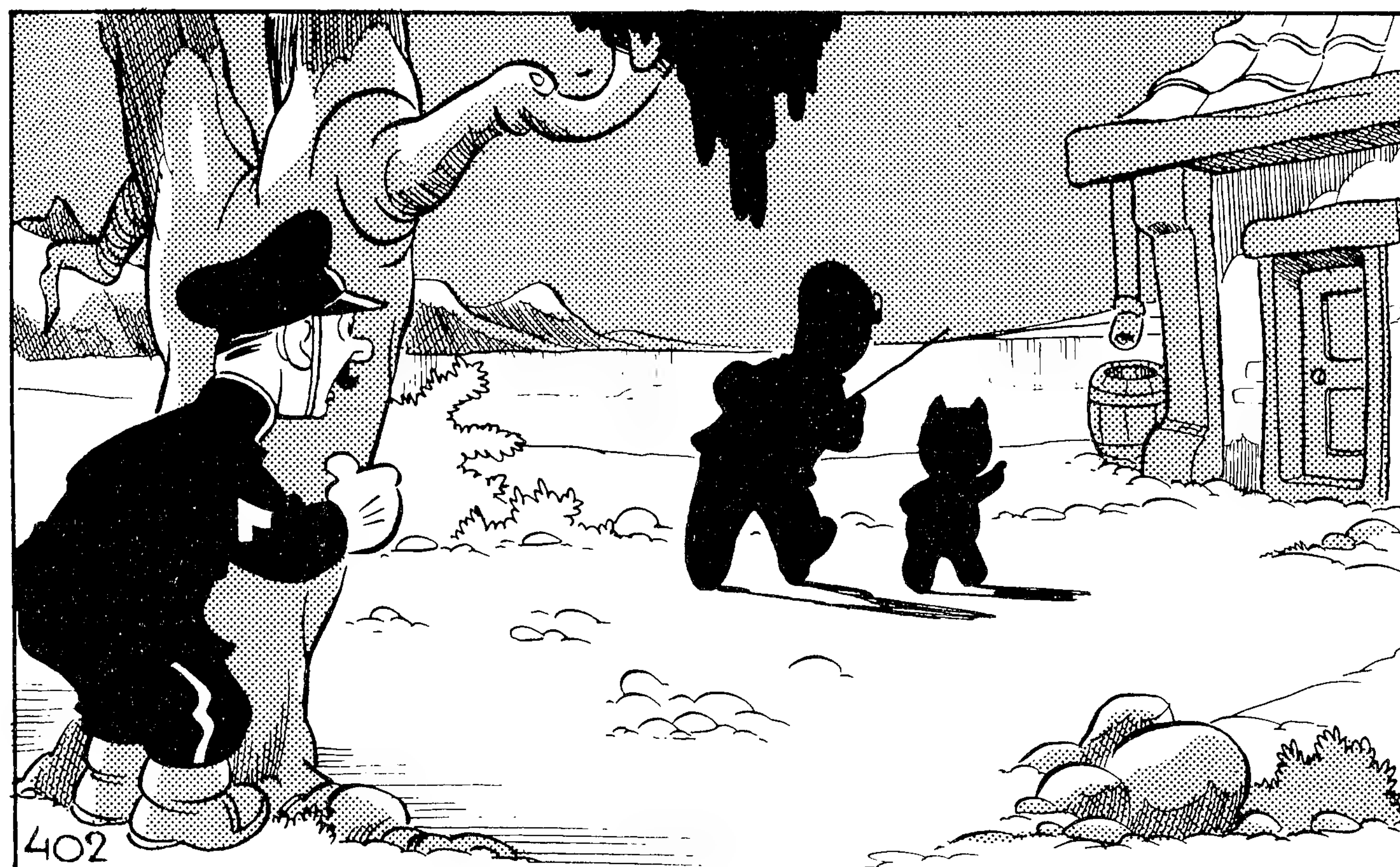

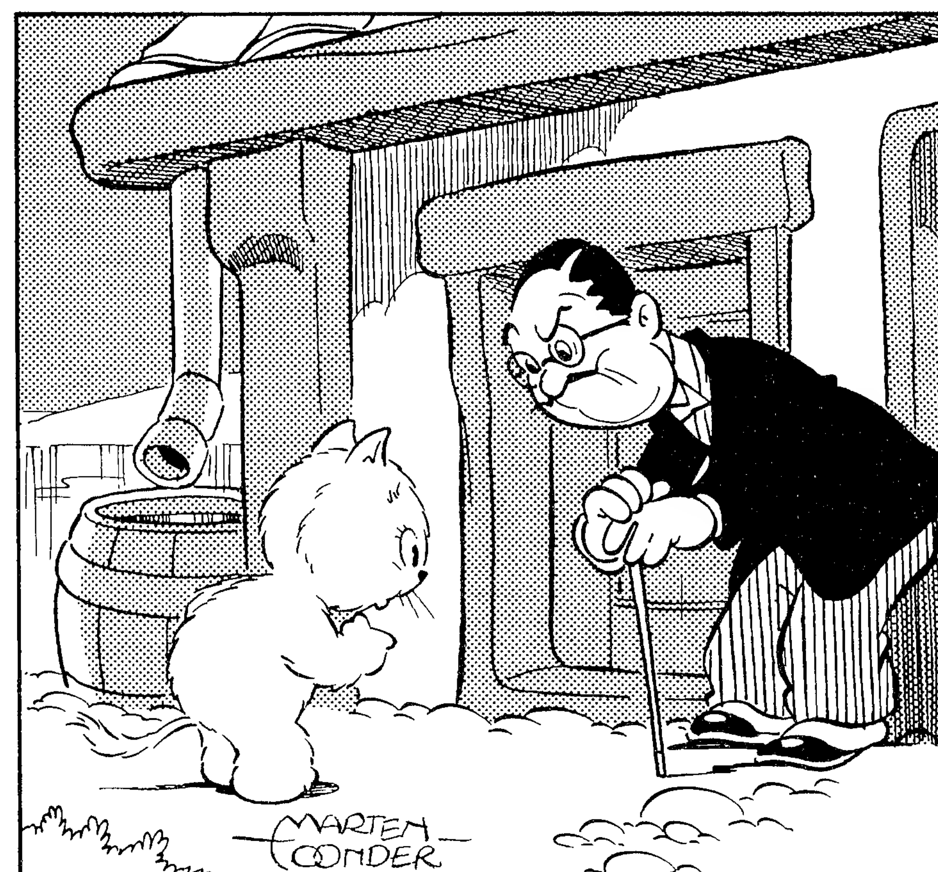

Ja, het leek alsof de koning Tom Poes helemaal vertrouwde. Hij was zonder meer in de auto gaan zitten en reed naar de plek, waar Tom Poes hem hebben wilde. Maar toch moet je nu niet denken, dat hij zo onvoorzichtig was. Nee, koning Sagobal de eerste van Sagorije wist wel, dat hij erg op moest passen, niet ontvoerd te worden. Daarom had hij altijd een paar agenten om zich heen, die hem volgden, waar hij ook heen ging en toen de koning nu dan ook met de hofauto de poort was uitgereden, sprong er onmiddellijk een agent op een motorfiets, trapte de motor aan en raasde de weg op, achter de auto van den koning aan. Het was jammer, dat Tom Poes dat niet wist, want dan had hij een ander plan kunnen maken. Maar Tom Poes dacht dat hij nu verder alleen met koning Sagobal zou zijn en hij voelde zich erg prettig omdat zijn plan zo goed lukte.

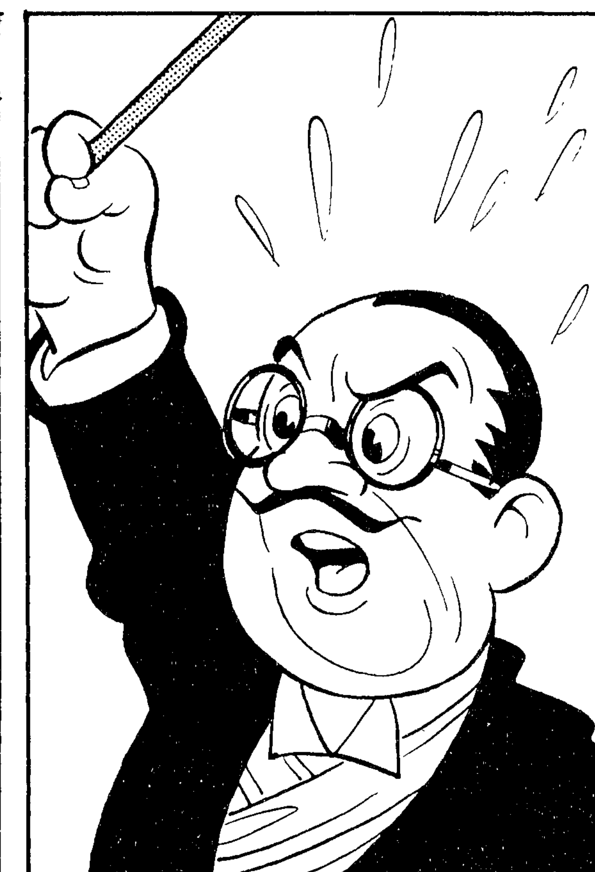
Ze reden met een flinke snelheid, zodat de auto tegen het vallen van de avond al in de buurt van het vissershutje gekomen was.

'Hier kunnen we beter uitstappen,' zei Tom Poes. 'Voor mijn plan is het nodig, dat we zo weinig mogelijk leven maken en het lijkt me het beste, dat de chauffeur hier blijft om op de wagen te passen.'

'In orde,' zei koning Sagobal, 'ik wil persoonlijk dien markies van Carabas een tik op de schedel geven! Ga mij voor, dan volg ik!'

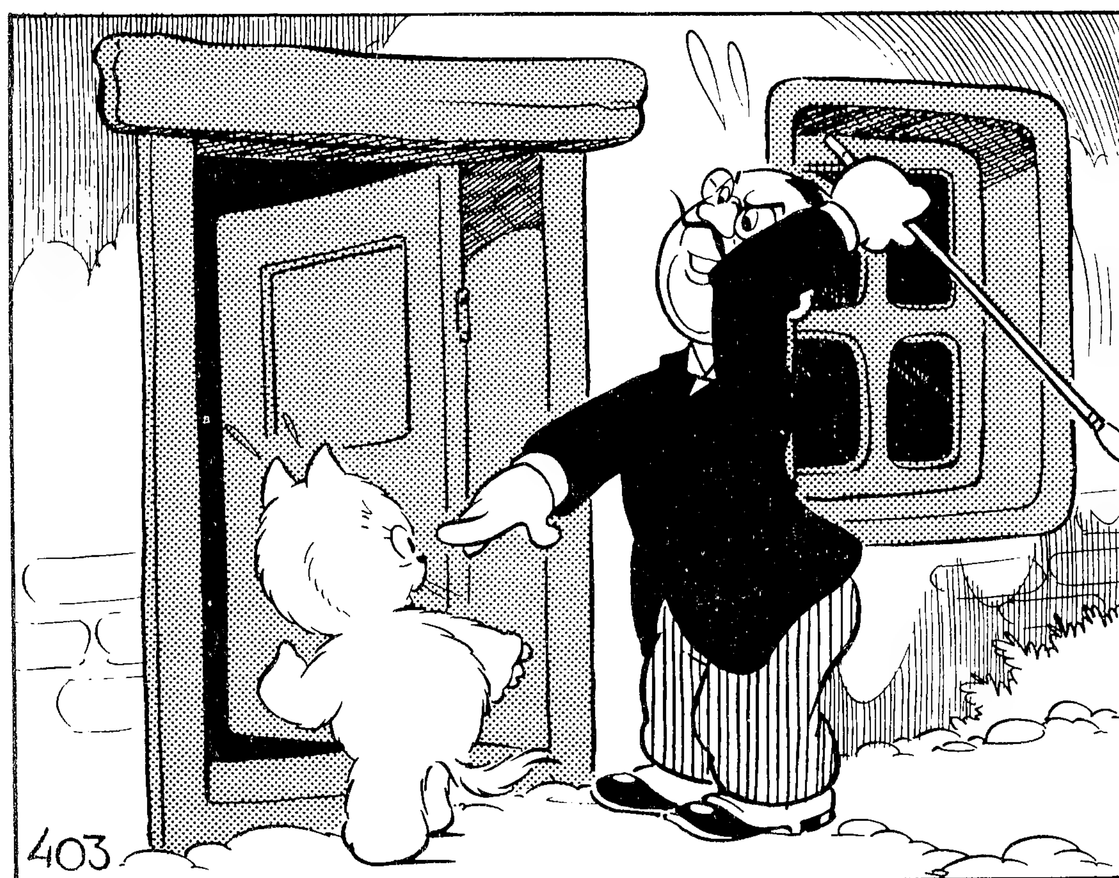

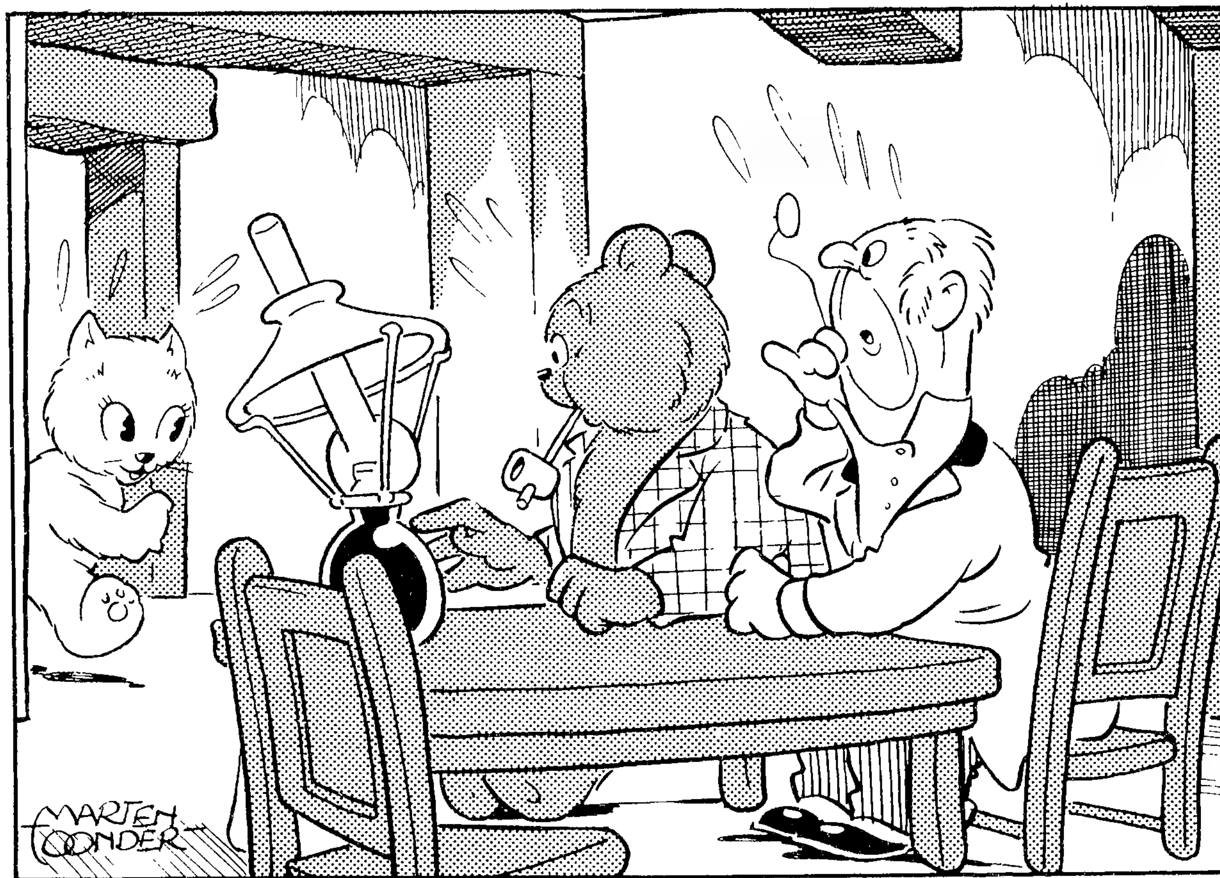
Tom Poes dacht, dat hij nu helemaal alleen met den koning was en hij wreef zich in zijn handen, omdat zijn plan zo goed lukte. Maar hij had niet in de gaten, dat de agent, die de auto gevolgd had, ook was afgestegen en nu voorzichtig achter hen aan sloop in de richting van de vissershut, waarin de markies van Carabas met den heer Bommel op de terugkomst van Tom Poes zaten te wachten!

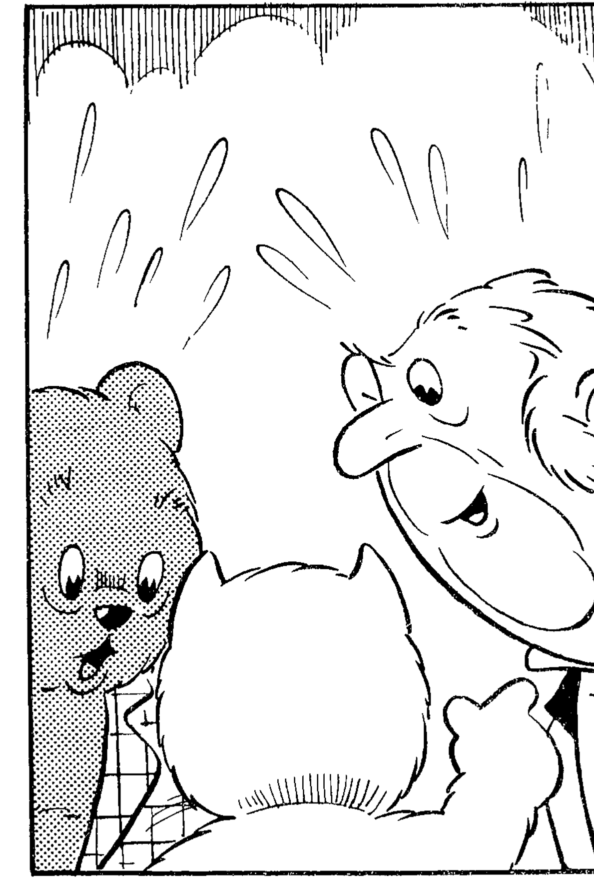
'Het is vreemd!' dacht de agent, 'wat zou de koning in die oude hut zoeken? Wat wil hij eigenlijk in deze buurt, helemaal zonder gevolg? Het is toch een rare man, die koning, en als er wat gebeurt, krijg ik de narigheid!'

Intussen had Tom Poes den koning tot bij de deur van de hut gebracht. 'Nu moet u goed luisteren, majesteit!' zei hij. 'Ik ga nu naar binnen en lok den markies naar buiten. En u gaat hier om de hoek van de deur staan en wanneer de markies dan naar buiten komt, geeft u hem een tik op het hoofd, dat hij bewusteloos is! Daarna dragen we hem naar de auto en dan kunt u met hem doen wat u wilt. Lijkt u dat niet het beste?'

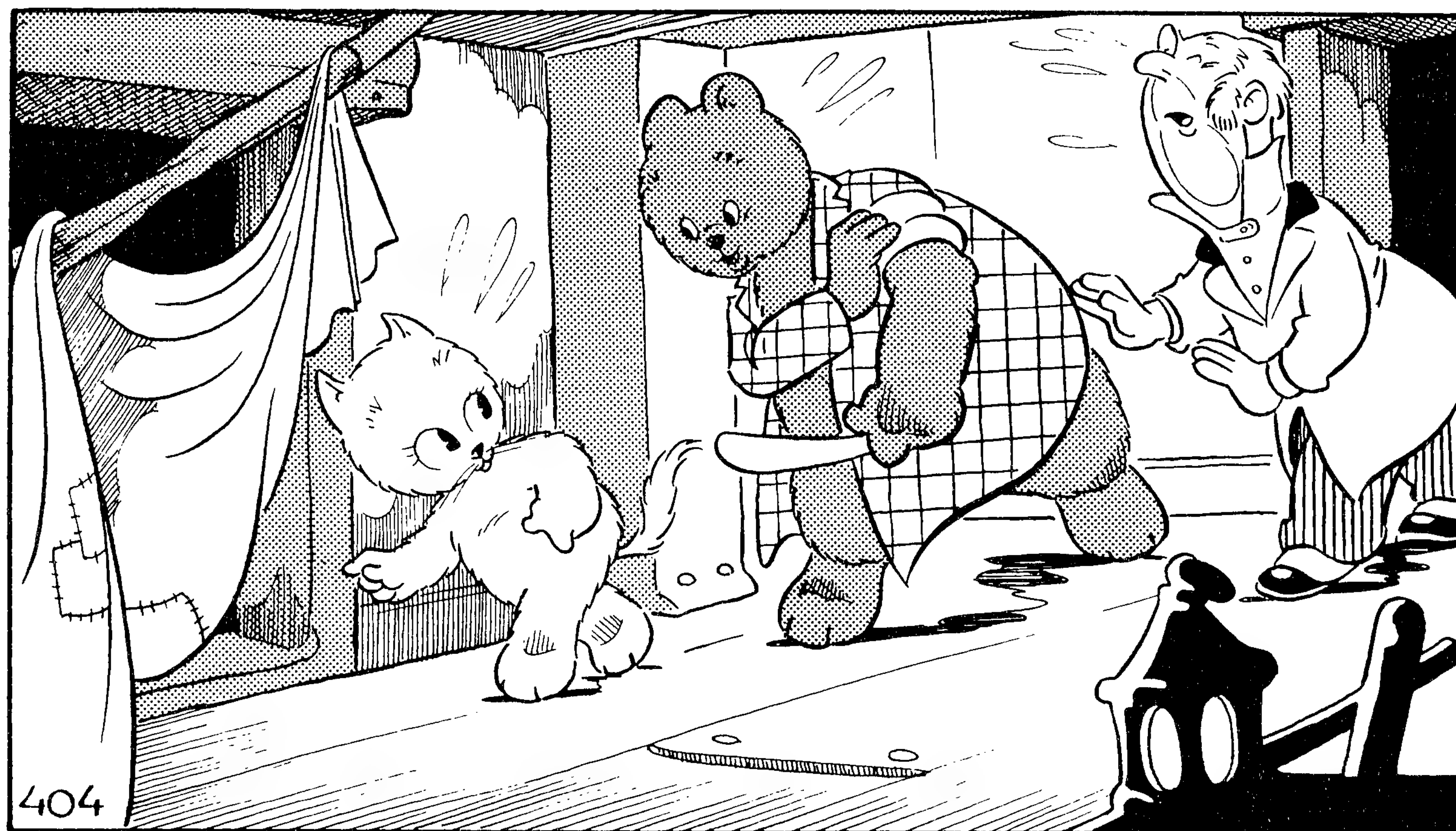
'In orde!' riep de koning. 'Laat het maar aan mij over! De tik op het hoofd zal raak zijn! Aha! Een echte koningstik!'

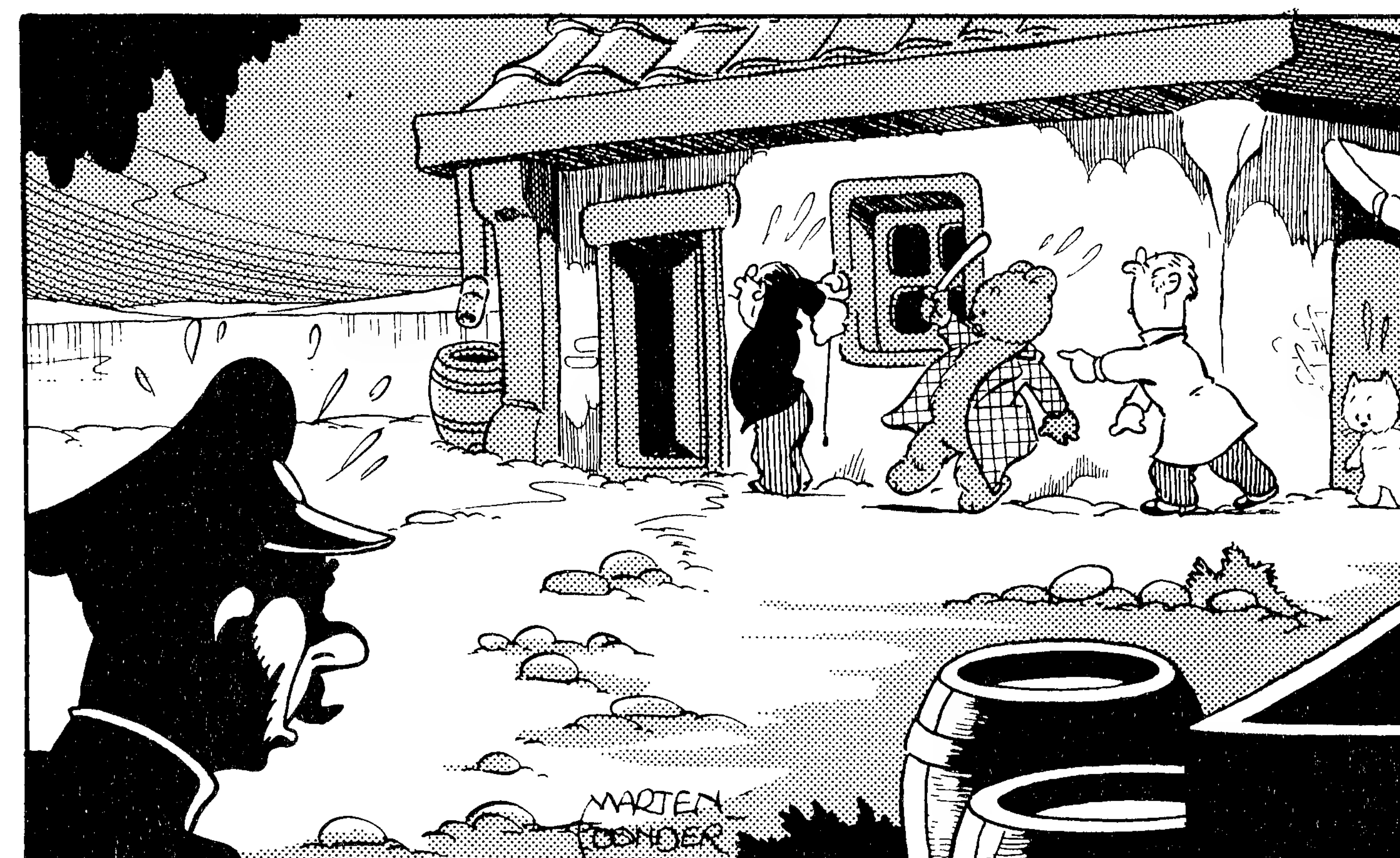

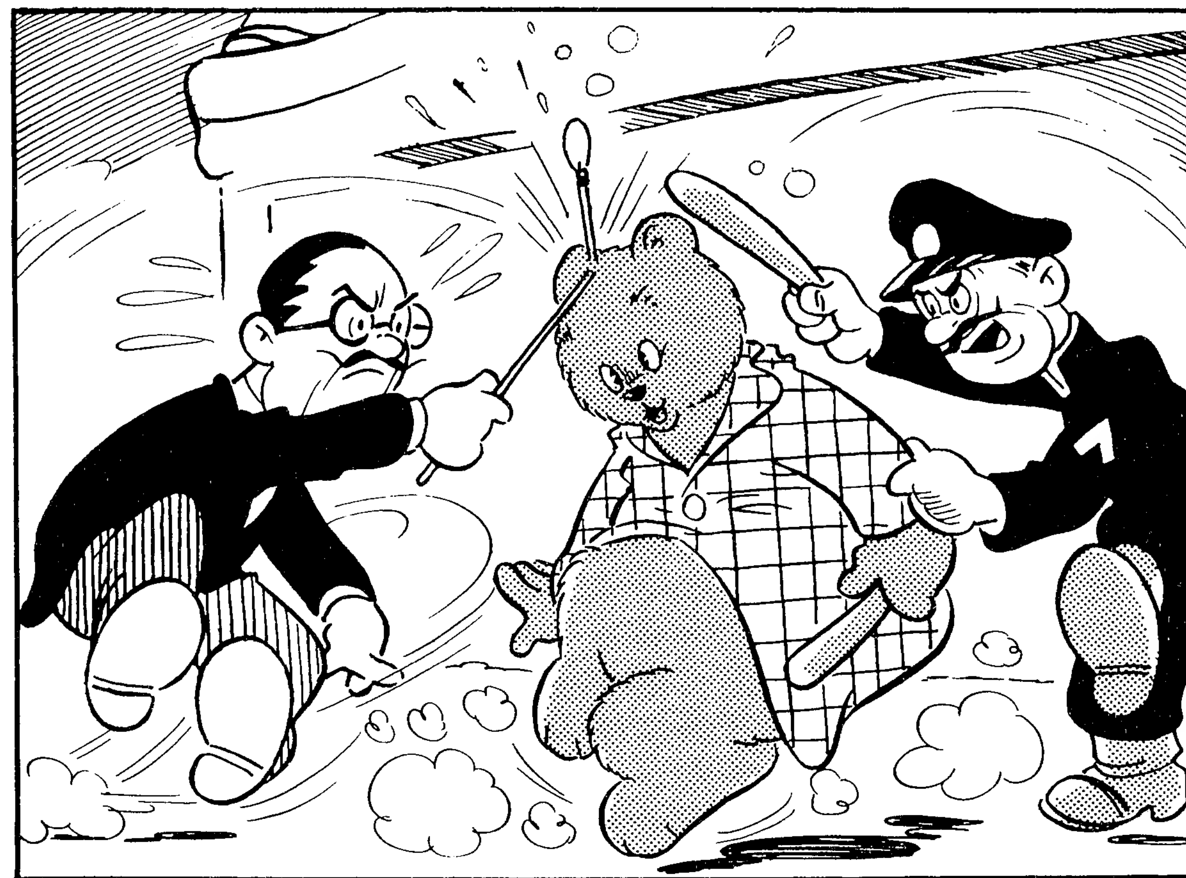
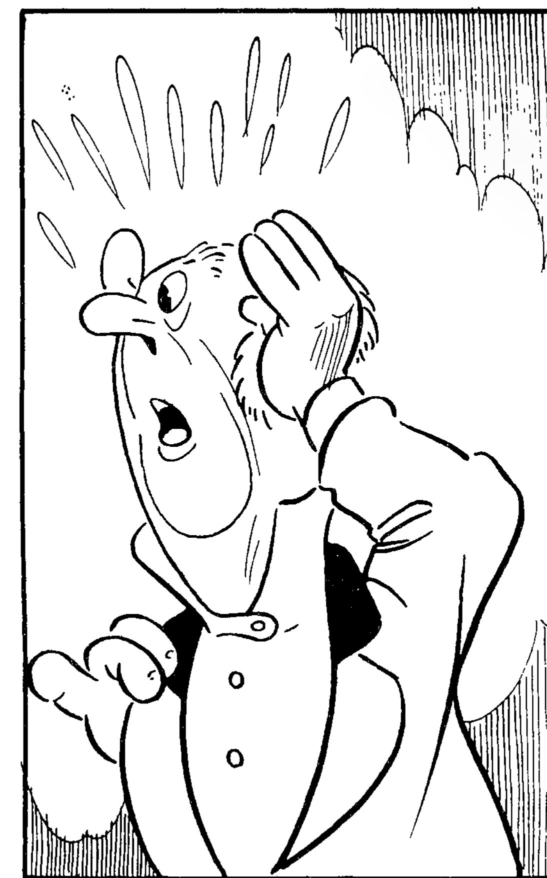
Koning Sagobal greep zijn wandelstok en hief die met een gevaarlijke zwaai boven zijn hoofd.
'Hier sta ik, koning Sagobal de eerste van Sagorije!' sprak hij, 'en een ieder, die door deze deur dit huis wil verlaten, krijgt een tik van mijn koninklijke wandelstok. Ga naar binnen, Tom Poes, en lok den markies van Carabas naar buiten!'
Tom Poes maakte voorzichtig de deur open en sloop naar binnen. Nu, hij hoefde niet ver te zoeken, want de hut had maar één kamer. Heer Bommel en de markies waren natuurlijk thuis, ze waren veel te bang, dat ze weer ontvoerd zouden worden en nu zaten ze aan de éne tafel in die kamer een beetje te praten. Je begrijpt, dat ze even schrokken, toen Tom Poes ineens kwam binnenrennen.
'Waratje! Ge zijt spoedig terug, Tom Poes!' sprak de markies. 'Wat zijn uwe berichten?'
'Je laat me schrikken, jonge vriend,' zei heer Bommel. 'Hoe staat het leven? Heb je den koning al opgezocht en heeft hij al zijn ontslag genomen?'
'Nee,' zei Tom Poes, 'nog niet! De koning staat hier buiten de deur te wachten, totdat jullie naar buiten komen om jullie een klap op je hoofd te geven. Maar nu heb ik een plan, luister maar! Wij gaan door de achterdeur naar buiten en sluipen om de hut heen, zodat we achter den koning uitkomen...'

Het plan van Tom Poes was niet slecht en heer Bommel en de markies begrepen direct wat zijn bedoeling was.
'Juist,' zei heer Bommel, terwijl hij een stok pakte, 'we gaan door de achterdeur, sluipen achter den koning en geven hem dan een tik op z'n hoofd.'
Tjonge, dacht Tom Poes, wat ben ik eigenlijk begonnen? Dat is mijn bedoeling helemaal niet! Zou het eigenlijk wel een goed avontuur zijn, waar ik aan bezig ben?... Hm, hoe weet ik eigenlijk, dat de markies van Carabas een goede koning zal zijn? Hij zegt het zelf, maar hij heeft het nog nooit bewezen...
Intussen was heer Bommel naar buiten geslopen en naderde nu met de stok in de hoogte koning Sagobal, die nog steeds bij de deur op den markies stond te wachten. Maar Tom Poes, die achteraan kwam, schrok hevig, want hij kreeg den agent in de gaten. Ja, die agent stond nog steeds achter zijn boom en hij begreep niet goed wat er allemaal gebeurde, maar dat het niet in orde was snapte hij wel...

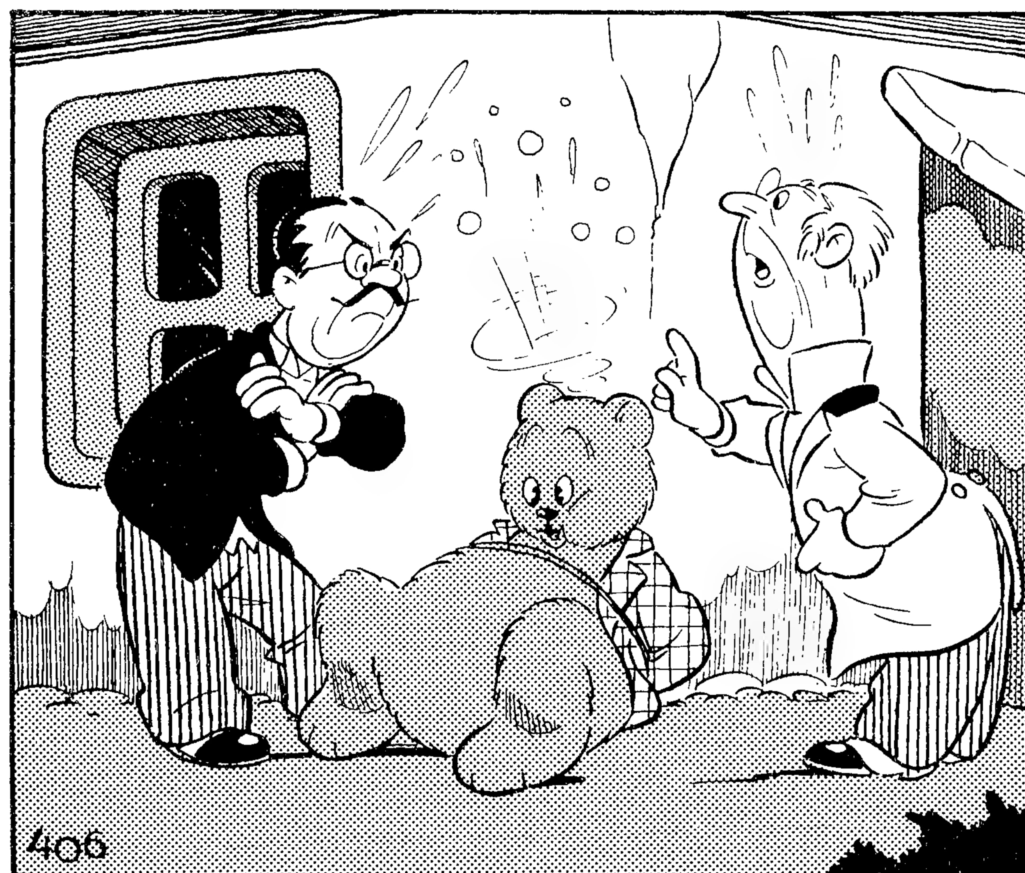

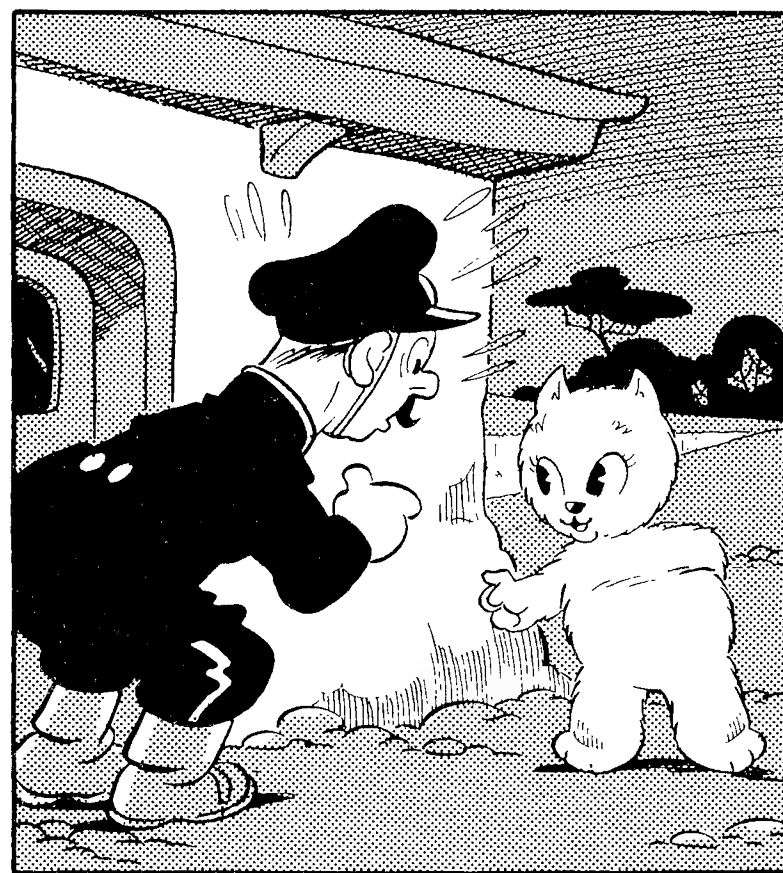
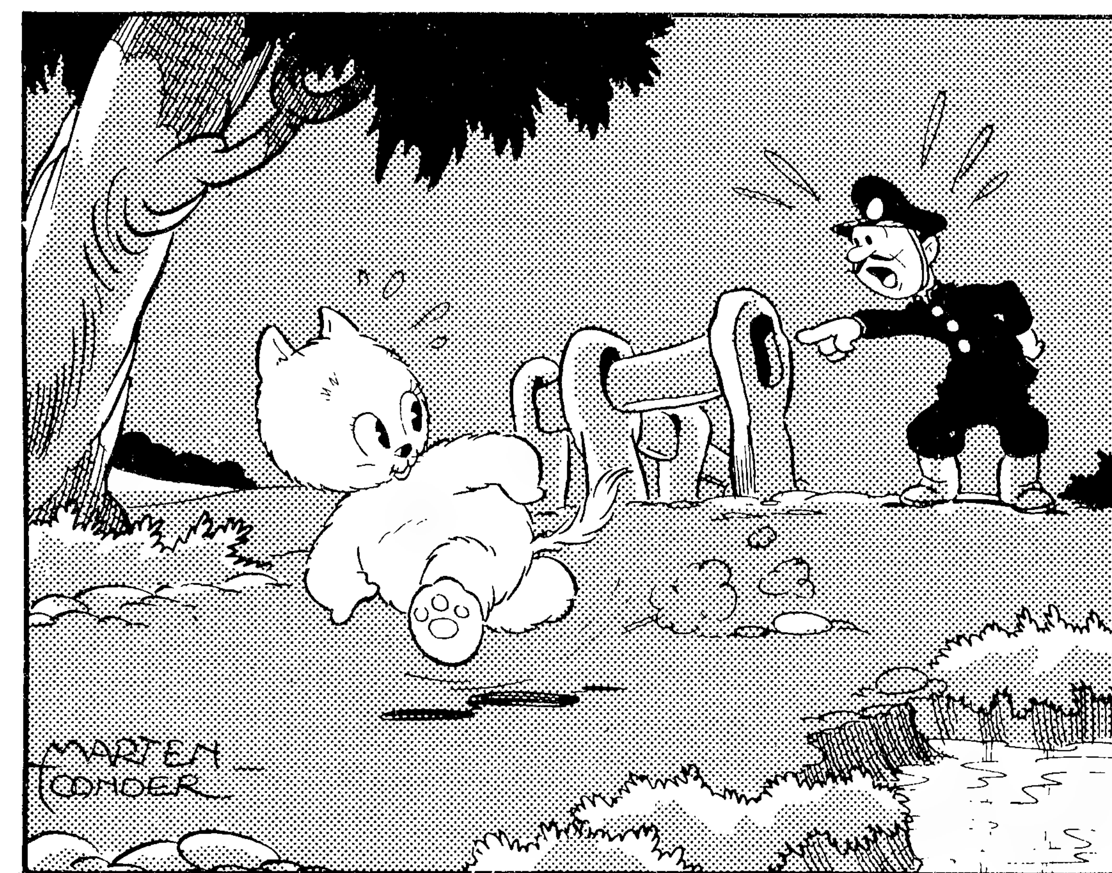
De agent sprong van achter de boom vandaan en begon zo hard als hij kon op zijn fluitje te blazen om den koning te waarschuwen. Nu, dat gelukte hem direct, want de koning maakte een luchtsprong van schrik en doordat hij dat deed kreeg hij heer Bommel in de gaten. Heer Ollie maakte zich juist gereed om de stok met kracht op het hoofd van koning Sagobal neer te laten dalen, maar voordat hij daar kans voor zag, werd hij van twee kanten aangevallen: van de éne kant door den agent met een gummistok en van de andere kant door koning Sagobal, die hem keurig met zijn wandelstok op zijn kruin raakte. Die arme heer Bommel! Hij zuchtte diep en zakte voorzichtig op de grond neer zonder zin om nog verder te vechten.

De markies, die bij de hoek van de hut was blijven staan om te zien hoe het af zou lopen, trok zich de haren uit het hoofd.

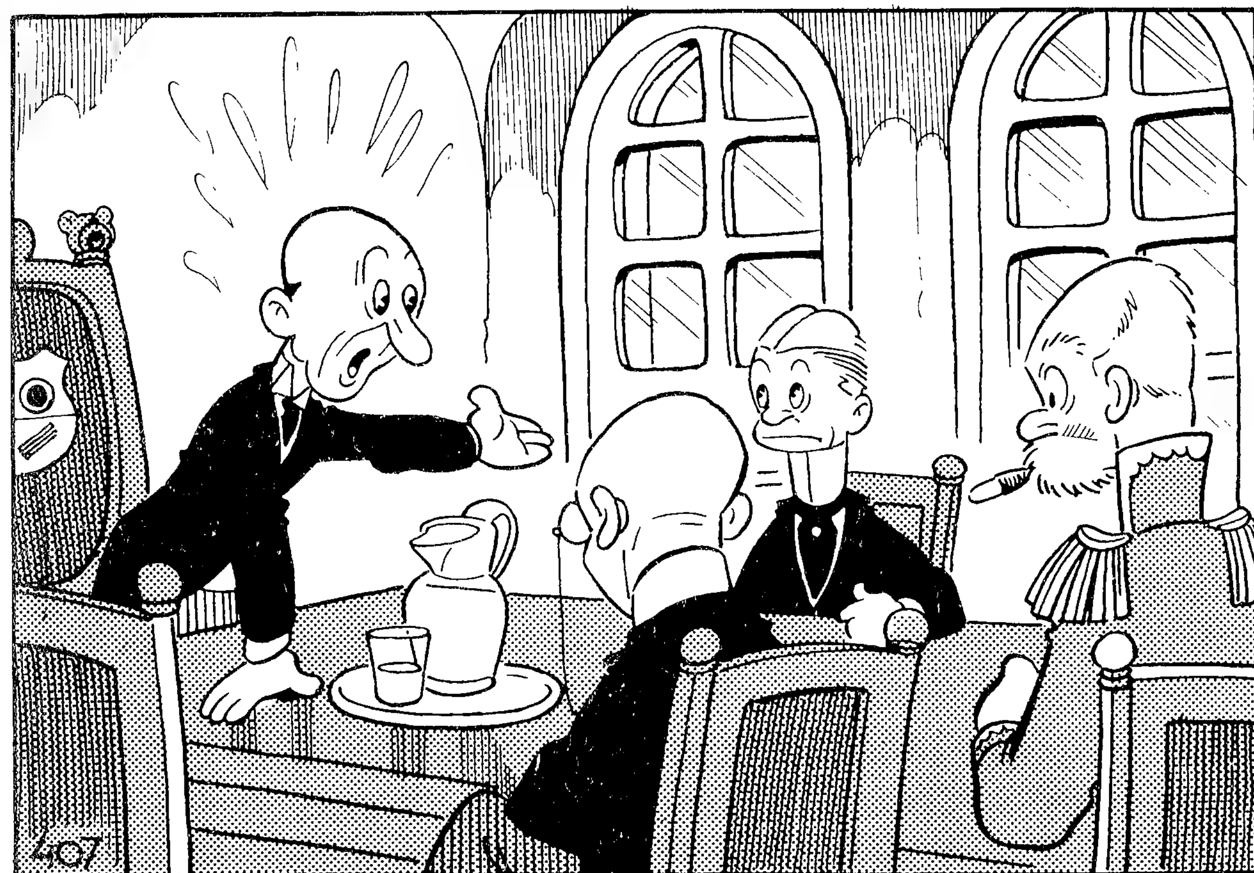
Dat loopt verkeerd! mompelde hij. Dat is, waratje, mislukt! Ik heb dien Sagobal onderschat! Wat staat ons nu te doen? Op deze manier word ik nooit koning!

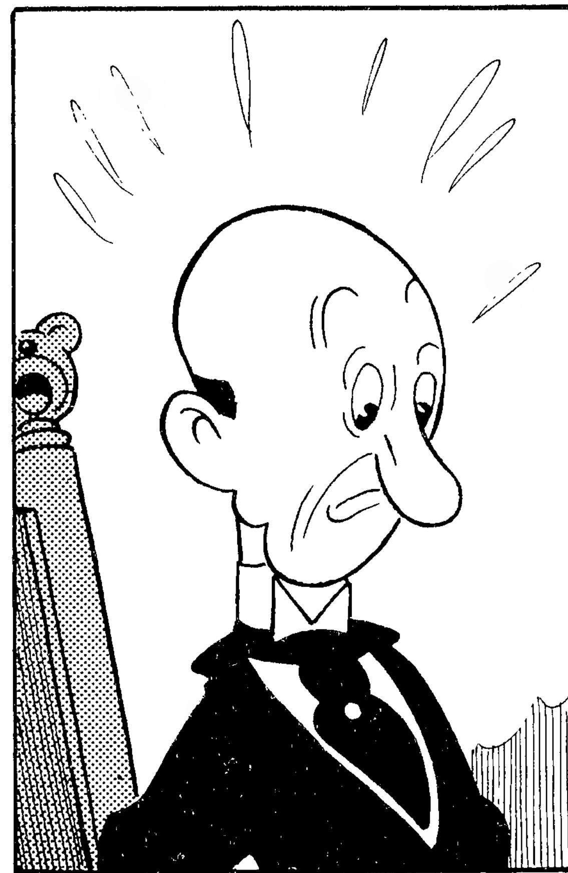
Nee, het plan van Tom Poes was mislukt en hij was weer even ver, als toen hij was begonnen...

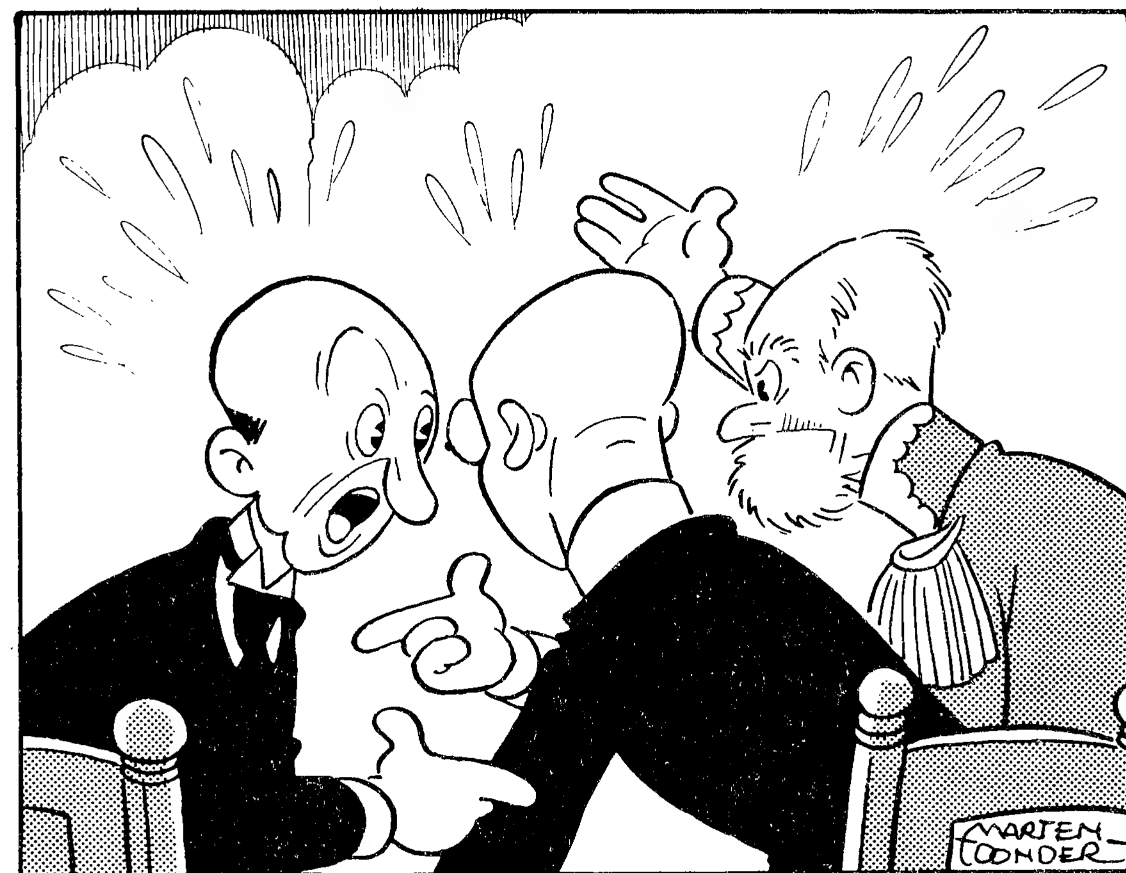

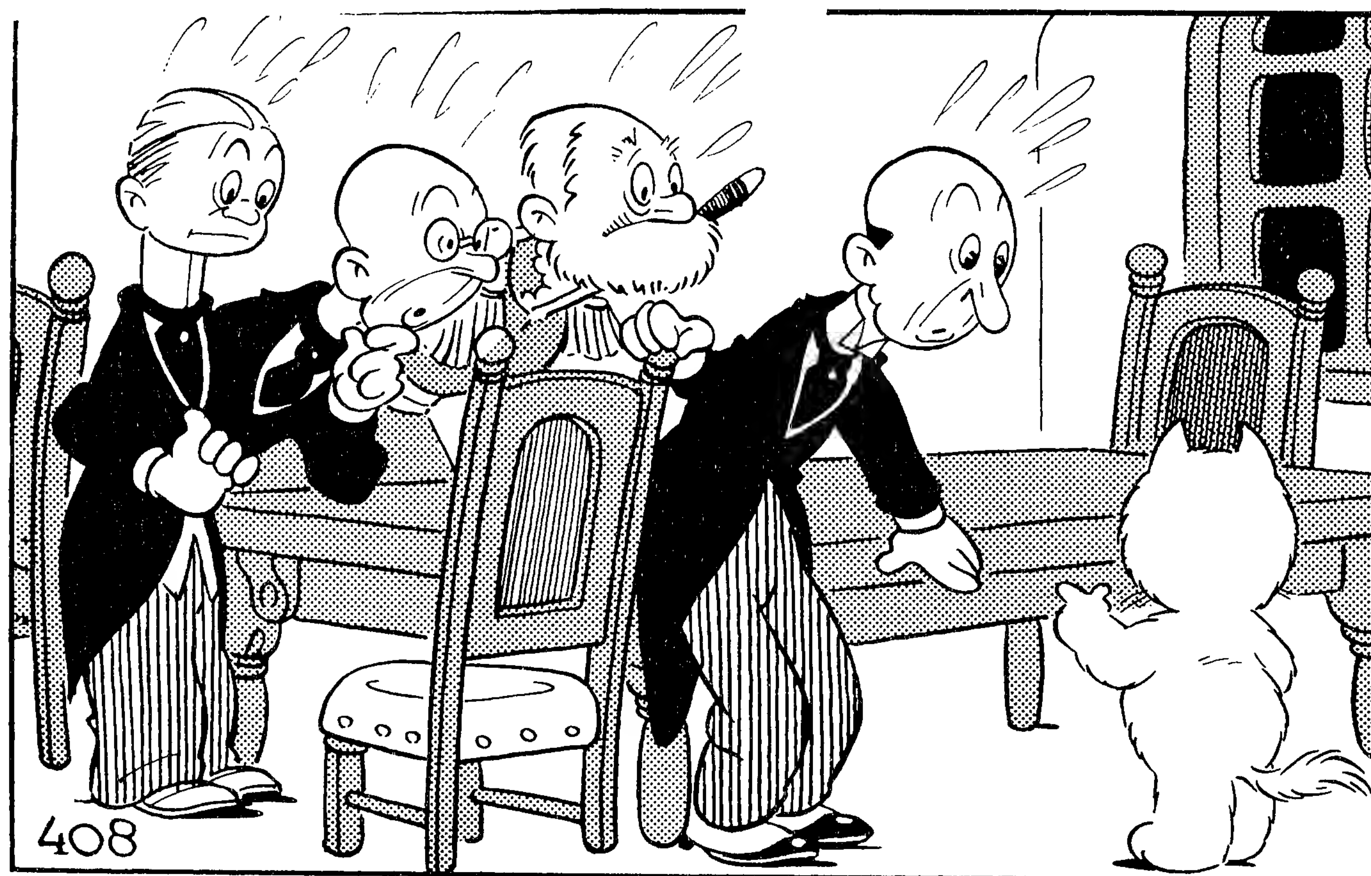
Koning Sagobal en de markies van Carabas stonden nu voor het eerst tegenover elkaar en tussen hen in lag heer Bommel, die door den agent met een stuk touw stevig gebonden was.
'Heb ik het genoegen met meneer Sagobal te spreken?' vroeg de markies. 'Als ik mij niet vergis, geeft ge u voor koning van Sagorije uit, nietwaar? Dat zal u duur te staan komen, mijn vriend!'
'Heb ik de eer den markies van Carabas voor mij te zien?' vroeg koning Sagobal. 'Als ik mij niet vergis beweert u, dat u de koning van Sagorije bent, nietwaar? Dat zal u duur te staan komen, jonge man!'
De agent had een poosje zwijgend geluisterd en hij vroeg zich juist af, wat hij eigenlijk moest doen, toen hij aan zijn jas getrokken werd door Tom Poes.
'Wie ben jij?' vroeg de agent verbaasd. 'Hoor jij er ook bij? Moet ik jou ook arresteren?'
'U hebt wel wat anders te doen!' zei Tom Poes. 'U moet zorgen, dat die twee heren niet gaan vechten en u moet mij vertellen, hoe ik het vlugste bij het kasteel van baron van Top tot Theén kan komen. Ik heb een plan, agent. Ik kreeg daarnet een heel vreemd idee!'
'Dit weggetje af,' zei de agent verbaasd. 'Maar wie ben jij eigenlijk en wat voor een plan heb je? Ik begrijp er niets meer van...'
'Dat hoeft ook niet,' zei Tom Poes, die het al op een lopen gezet had, 'dat komt wel!'

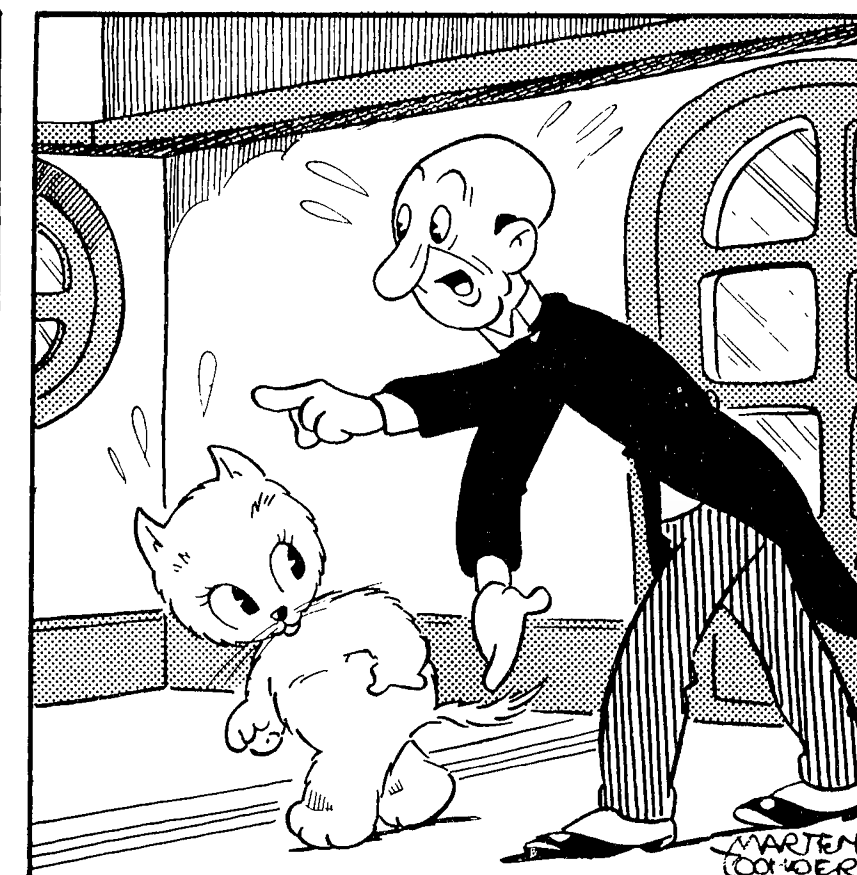

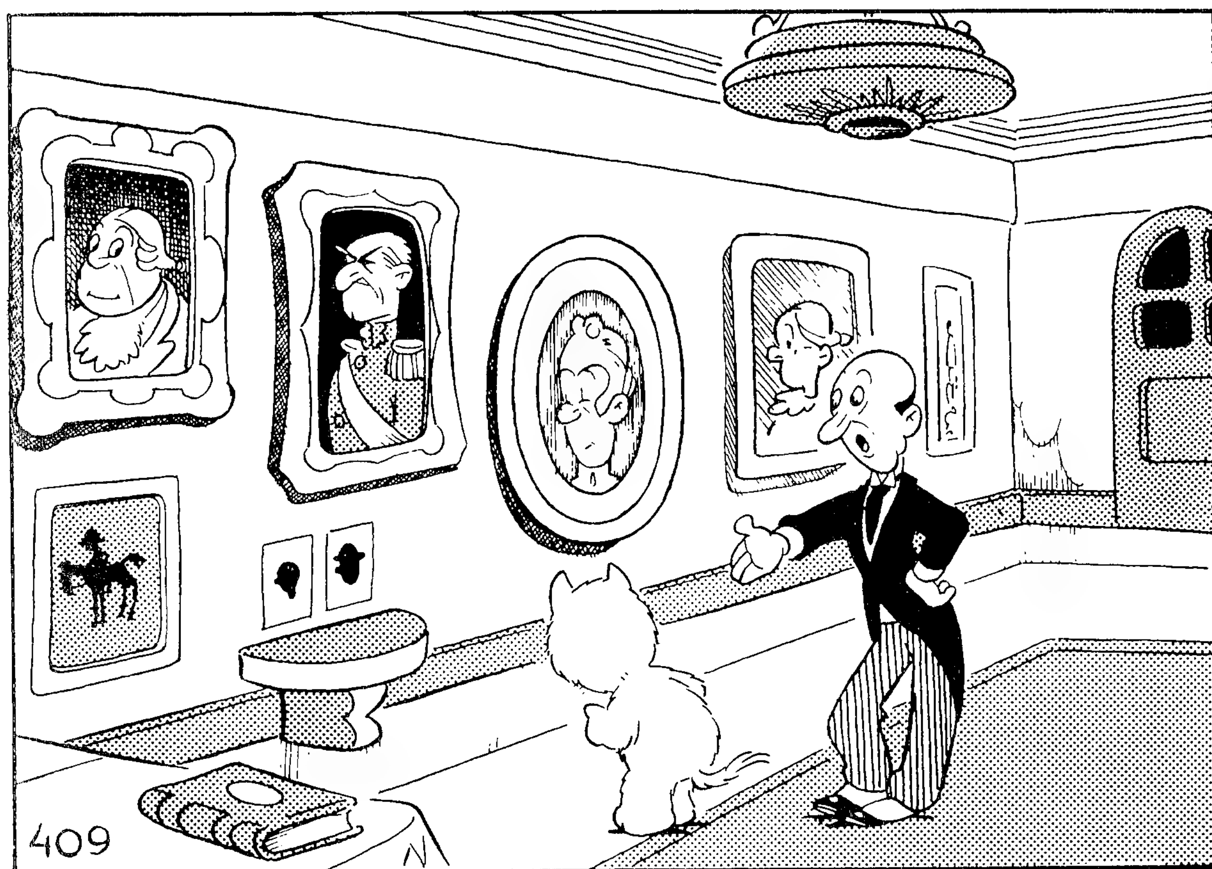

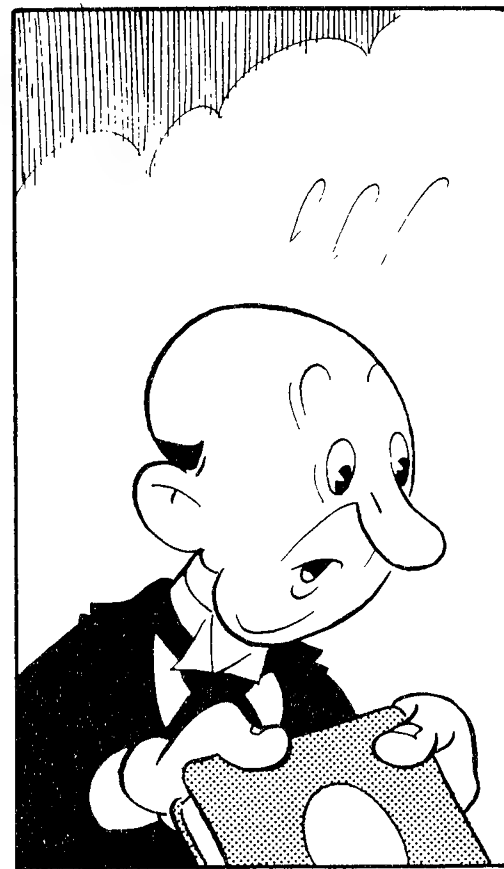
Baron van Top tot Theén had de ministerraad bijeengeroepen. Je begrijpt, dat hij er niet zo maar genoegen mee kon nemen, dat hij ontslagen was door koning Sagobal. Nee, daar was de baron de man niet naar, hij vond, dat hij nu genoeg had verdragen van den koning en hij riep alle ministers bij elkaar om de zaak eens te bespreken.
'Heren,' zei de baron, 'mijn mening is, dat Sagobal niet waardig is om koning te zijn. Hij houdt er vreemde manieren op na. Ik wil u nu wel eerlijk bekennen, dat hij mij gedwongen heeft om den markies van Carabas te laten verdwijnen! Het kon hem niet schelen hoe, als de markies maar van de aarde verdween. Dit is mij niet gelukt en daarom ben ik als minister ontslagen. Maar deze toestand kan niet voortduren, een dergelijke koning brengt het land in gevaar! Ik wilde u voorstellen, heren, om Sagobal van de troon te stoten!'
'Hm, daar voel ik wat voor!' zei generaal Knetter, die minister van Oorlog was. 'Geen flinke vent, die Sagobal! Veel te slap! Geniepig! Hm, van de troon stoten, goed zo! Ik stoot mee!'
'Ik geloof, dat we het allemaal eens zijn,' zei de minister van Huiselijke Zaken. 'Sagobal is geen goede koning en het zou beter zijn, als we een anderen konden krijgen! Maar wien, mijne heren, wien, vraag ik u?'
'Hoe denkt u over den markies van Carabas?' vroeg de baron. 'Zijn grootvader is een heel goede koning geweest! Het enige bezwaar is, dat niemand hem kent. Ik heb wel veel over hem horen vertellen, maar ik heb hem nooit persoonlijk gezien... Er is voor zover ik weet niemand hier, die hem kent...'
'Ik ken hem,' zei een stem bij de deur.

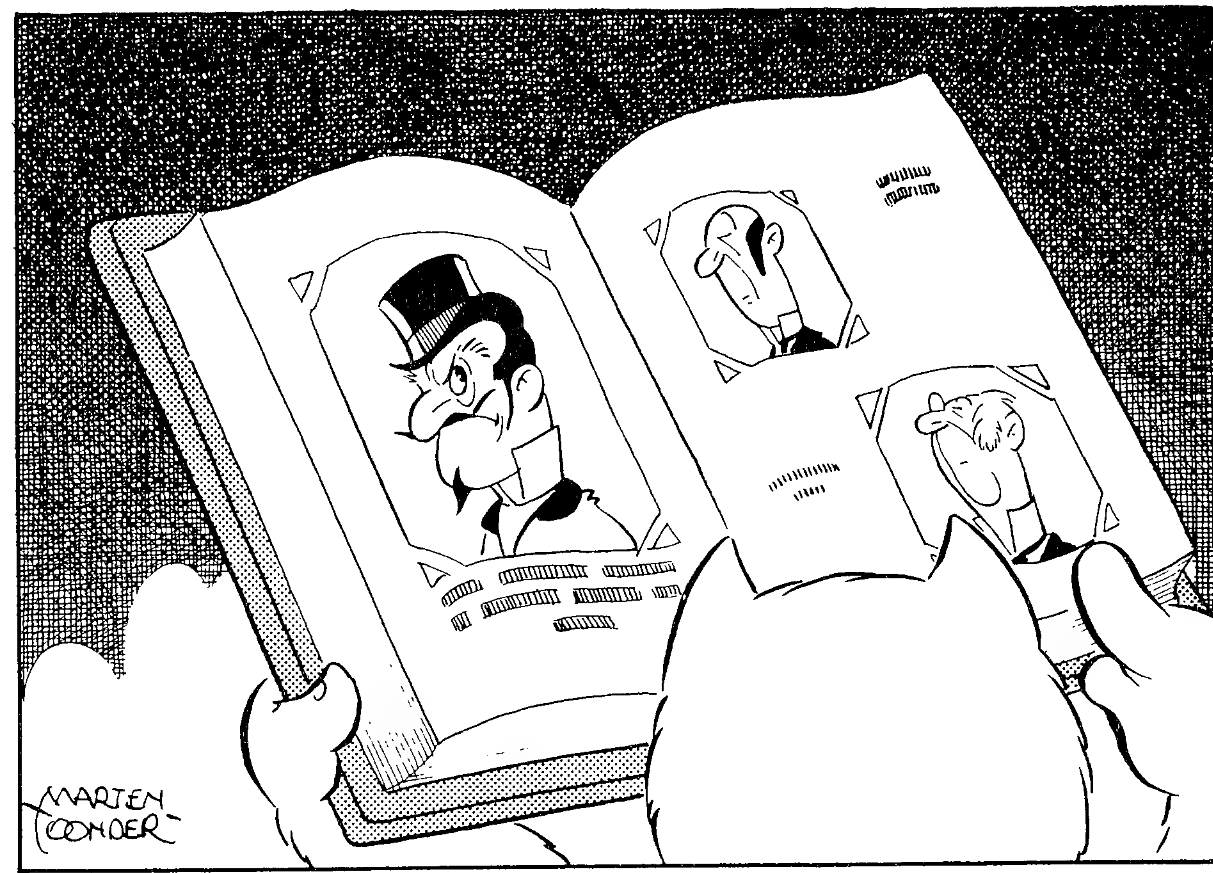

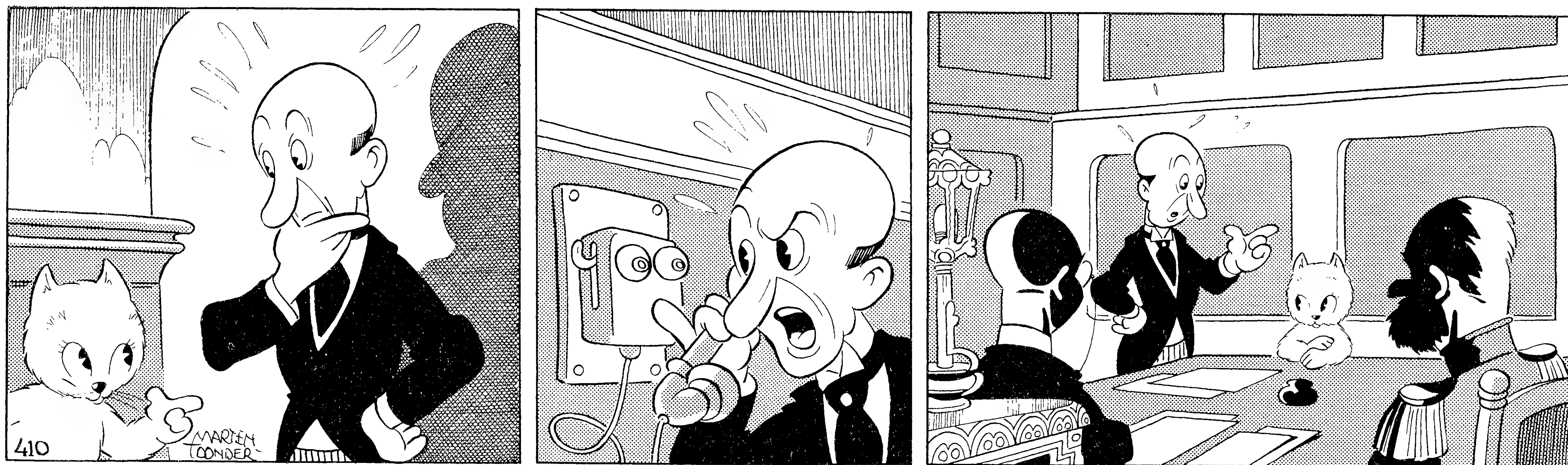
Je begrijpt natuurlijk wel, wie het was, die zich ineens in het gesprek mengde. Het was Tom Poes, die zo vlug mogelijk naar het paleis was gegaan en door een open raam naar binnen was geklommen. Nu, de ministers sprongen overeind en keken hem met open monden aan, want ze waren erg geschrokken.
'Wie ben jij?' vroeg baron van Top tot Theén eindelijk. 'Hoe kom je hier? Wat kom je hier doen? Wat weet jij van den markies van Carabas?'
'Wel,' zei Tom Poes, 'ik ben Tom Poes en ik heb den markies tot nu toe geholpen, wanneer hij door een van uw roversbendes in de val was gelokt.'
'Ahum, aha!' riep de baron, 'ben jij Tom Poes? Aha, nu begrijp ik, waarom we den markies niet te pakken konden krijgen! Als ik dat eerder geweten had!'
'Zo, zo,' zei generaal Knetter, 'doet me genoegen je te ontmoeten Tom Poes! Als jij den markies hebt geholpen, moet hij wel een goede kerel zijn! Jij kent den markies dus en jij denkt, dat hij een goede koning zou zijn... wel, wel!! dan maken we hem koning en zetten Sagobal af! Afgesproken!'
'Zo eenvoudig is het niet,' zei Tom Poes. 'Ik heb de brief, waarin staat, dat de eerste markies van Carabas door den koning, die er toen regeerde, tot zijn opvolger is benoemd. En verder weet ik, dat alle markiezen van Carabas koning van Sagorije zijn geweest op de laatste twee na. Maar ik wil toch wel graag eerst een portret van den laatsten markies van Carabas zien. Ik heb zo het idee, dat we nog niet helemaal klaar zijn.'

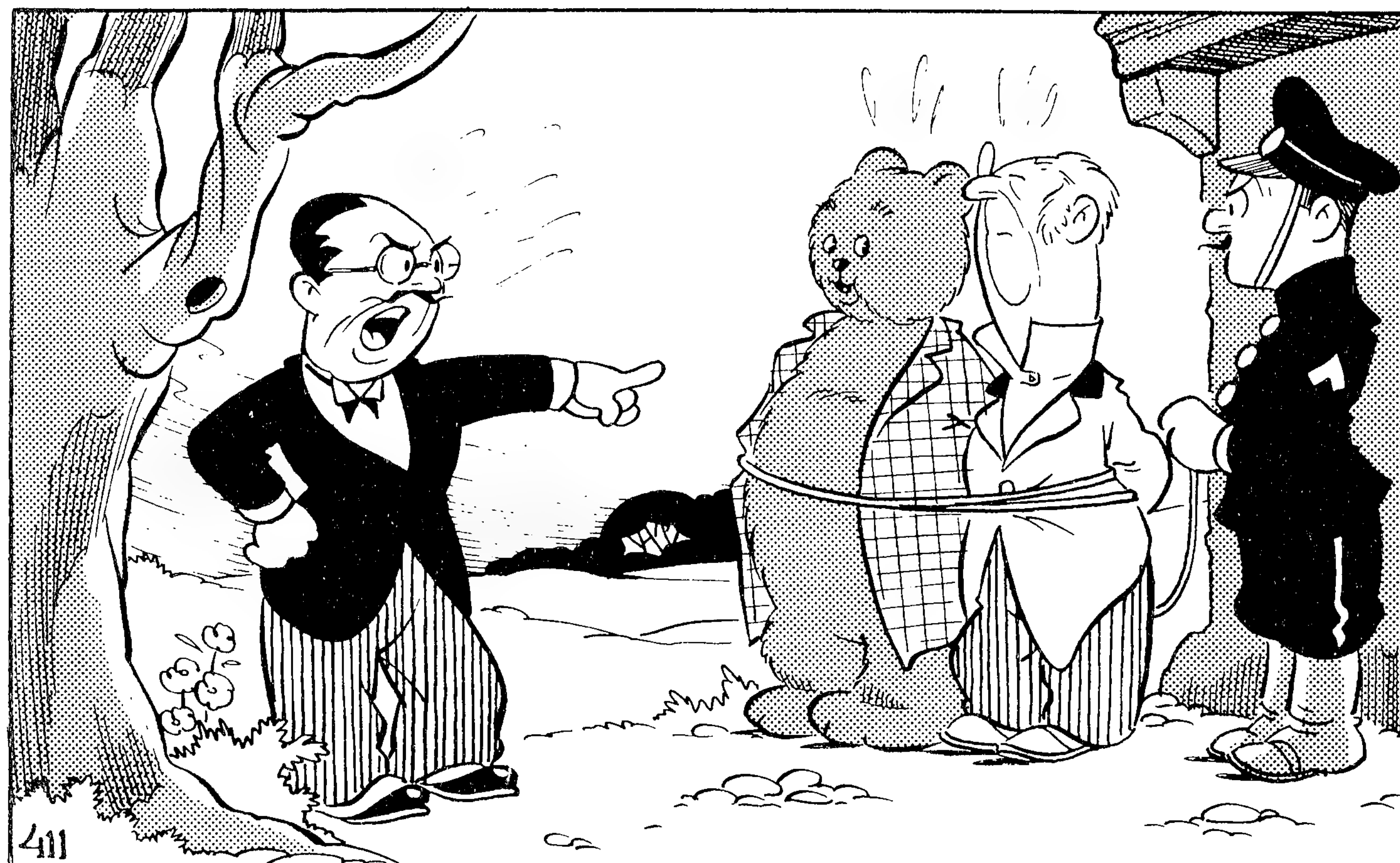

Tom Poes ging met den baron naar de zaal, waarin alle portretten van de koningen van Sagorije aan de muren hingen.
'Kijk,' zei de baron, 'hier ziet ge den laatsten koning, die een markies van Carabas was, dat is de grootvader van den tegenwoordigen. En de tegenwoordige markies van Carabas staat in dit foto-album. Maar waarom wilt ge een foto van hem zien? Ge kent hem toch wel, zou ik zo zeggen!'
'Hm,' zei Tom Poes, 'ik hoop het, maar om u de waarheid te zeggen, ben ik gaan twijfelen, baron. Ik heb zo bij mezelf bedacht, dat ik alleen maar die brief heb en verder geen enkel bewijs!'
'Hier is zijn foto!' zei de baron, 'kijk, deze grote op de linker pagina, 'Thimotheüs, laatste markies van Carabas' staat er onder.'
'Dat is vreemd,' mompelde Tom Poes, 'net wat ik al dacht! Het lijkt helemaal niet! Dit is een ander! Maar wacht eens even, hier, op de rechter pagina staat de markies, zoals ik hem ken! Wie is dat dan, baron?'
'Dat?' vroeg de baron, 'die heer met dat oogglas en die bakkebaarden? Dat is Jonkheer van Schop tot Qluith, de rentmeester van den markies...'
'Wel,' zei Tom Poes, 'nu begrijp ik alles, de markies van Carabas, zoals ik hem ken, is een oplichter!!!'

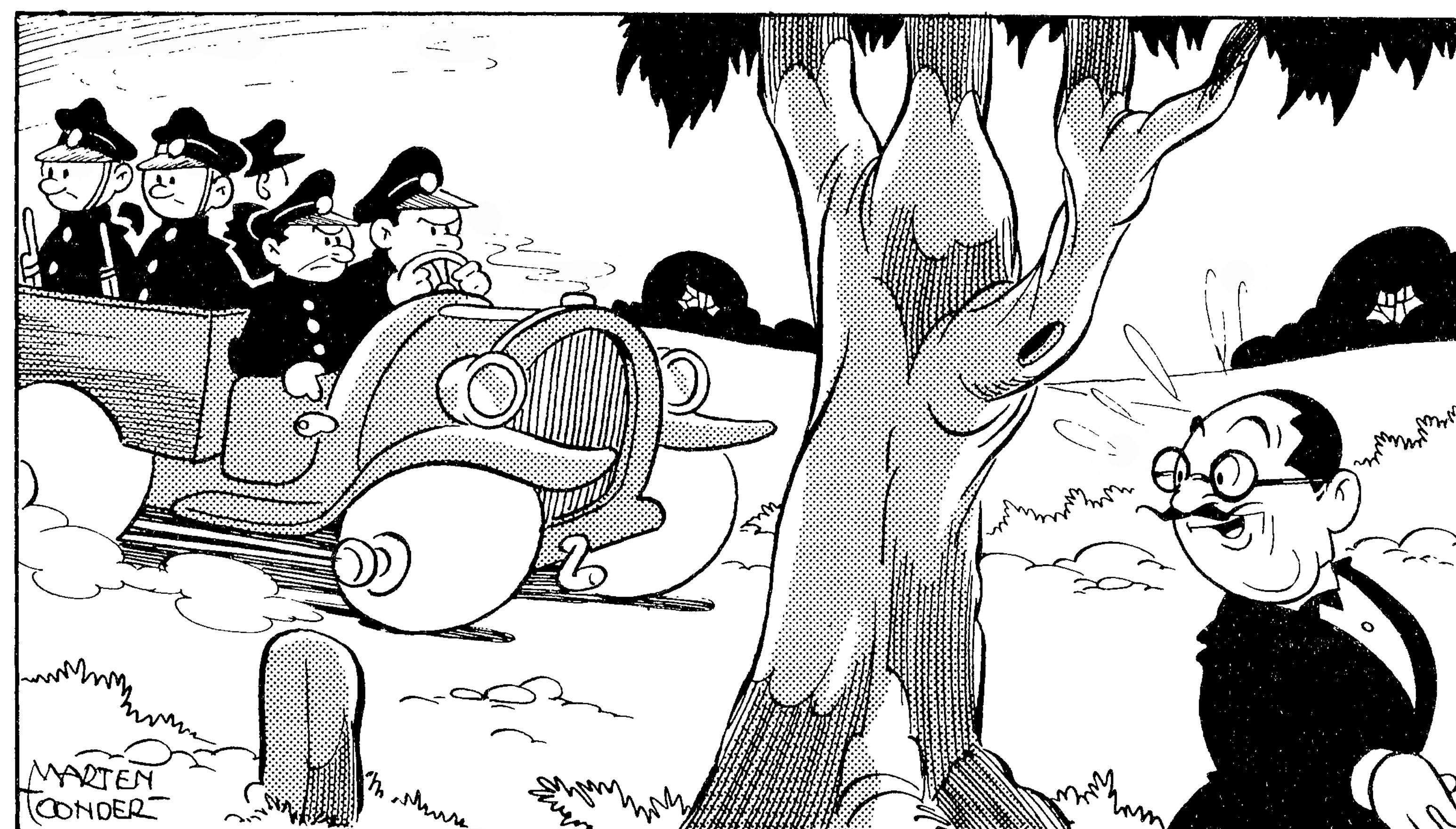

Baron van Top tot Theén slaakte een kreet van verbazing.
'Wat zeg je daar?' riep hij. 'De markies van Carabas is een bedrieger?? M-m-maar...'
'Er is een jonkheer, die zich voor den markies uitgeeft,' zei Tom Poes. 'En dit is natuurlijk een bedrieger. Ik moet u eerlijk bekennen, dat ik het niet in de gaten heb gehad, ik vond het juist zo'n aardigen man, een echten markies! Als ik het maar eerder geweten had, dan had ik vast niet zo'n moeite gedaan om hem koning te maken. Maar een dag geleden bedacht ik pas, dat iedereen, die iets van het bestaan van die troonopvolgingsbrief afwist, zich voor den markies uit kon geven. Er was immers helemaal geen bewijs dan die éne brief? Ik schaam me werkelijk een beetje, dat ik daaraan niet eerder heb gedacht, en dat ik niet eerder naar een foto van den markies ben gaan zoeken. Maar ja, ik kan me ook vergissen, al ben ik Tom Poes.'

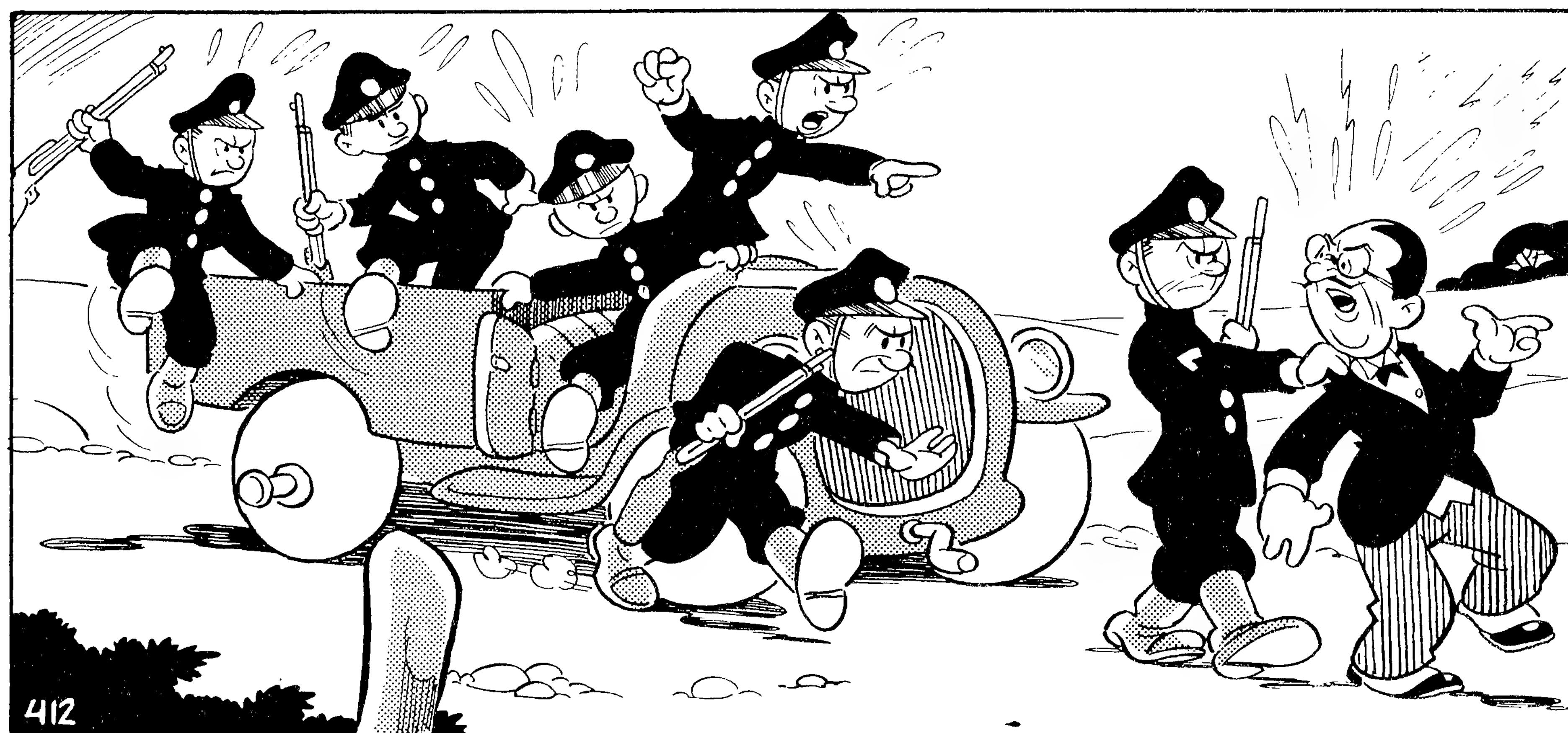
'Tom Poes,' zei de baron, 'ge zijt de redder van Sagorije! Zonder u hadden we een onechten markies op de troon gezet! Het zijn anders vreemde tijden. Sagobal is niet langer koning, de troonopvolger is een bedrieger en wij zitten zonder koning. Maar nu moet ik even opbellen, ik moet zorgen, dat Sagobal en de namaak-markies gearresteerd worden...'
De baron belde dus op, hij stuurde een auto vol agenten naar de vissershut, allemaal erg betrouwbare agenten, die alleen maar naar de bevelen van den baron luisterden. En daarna ging hij met Tom Poes weer terug naar de andere ministers, die allemaal erg schrokken, toen ze het nieuws hoorden, dat begrijp je! 'Mooie boel!' zei generaal Knetter. 'Een land met twee gearresteerde koningen! Het komt er dus op neer, dat we nu helemaal niemand meer hebben! Wat nu?'

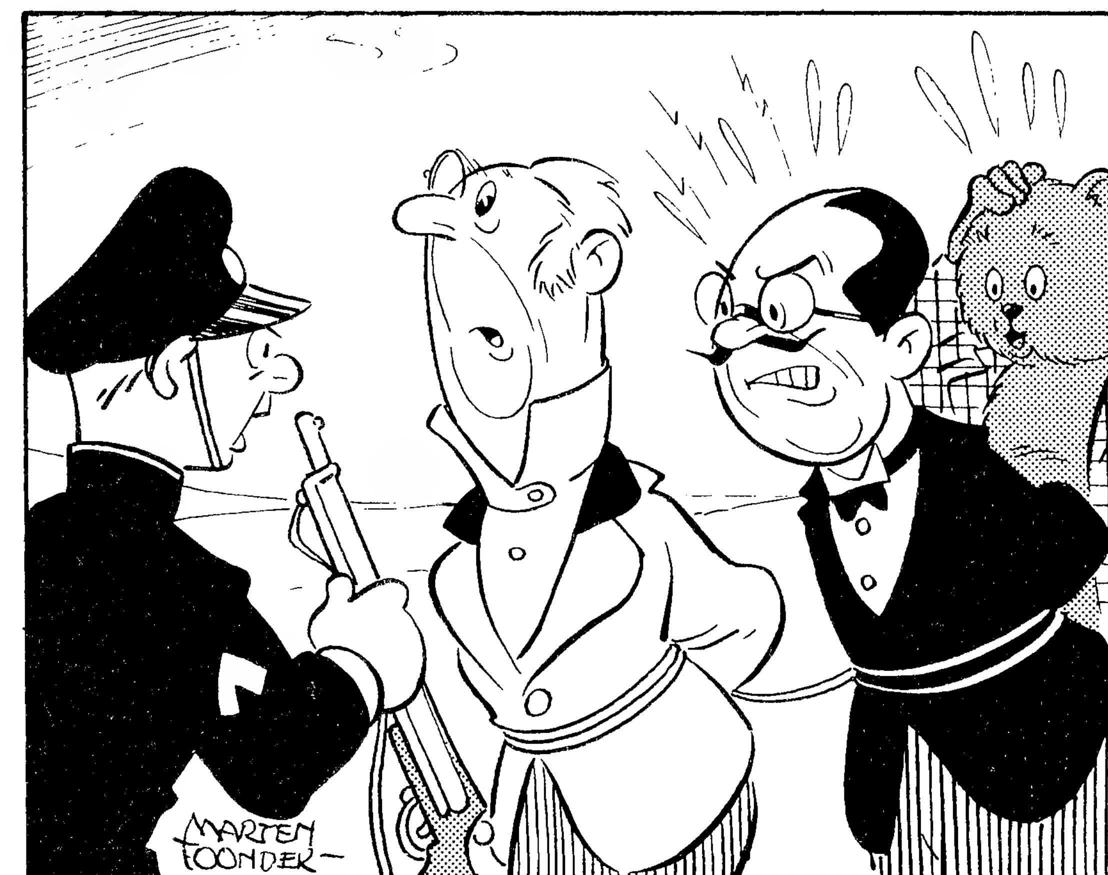

Koning Sagobal had niet lang ruzie met den markies gemaakt. 'Agent,' zei hij, 'bind dezen man met een touw vast, zodat hij niet weg kan lopen. Ik heb nog een appeltje met hem te schillen. Hij is een oproerkraaier...'
De markies liet zich kalm binden en keek Sagobal vanuit de hoogte aan.
'Een kraaier ben ik in genen dele, goede man,' zei hij. 'En verder begrijp ik niet, waarom je je zo opwindt, je moet het toch tegen mij verliezen! Tom Poes is net weggegaan en als ik het wel heb, heeft hij wel iets verzonnen. Ik heb zo het gevoel, dat deze geschiedenis haar einde nadert en dat Sagorije binnenkort een koning zal hebben, die haar waardig is! Ik...'

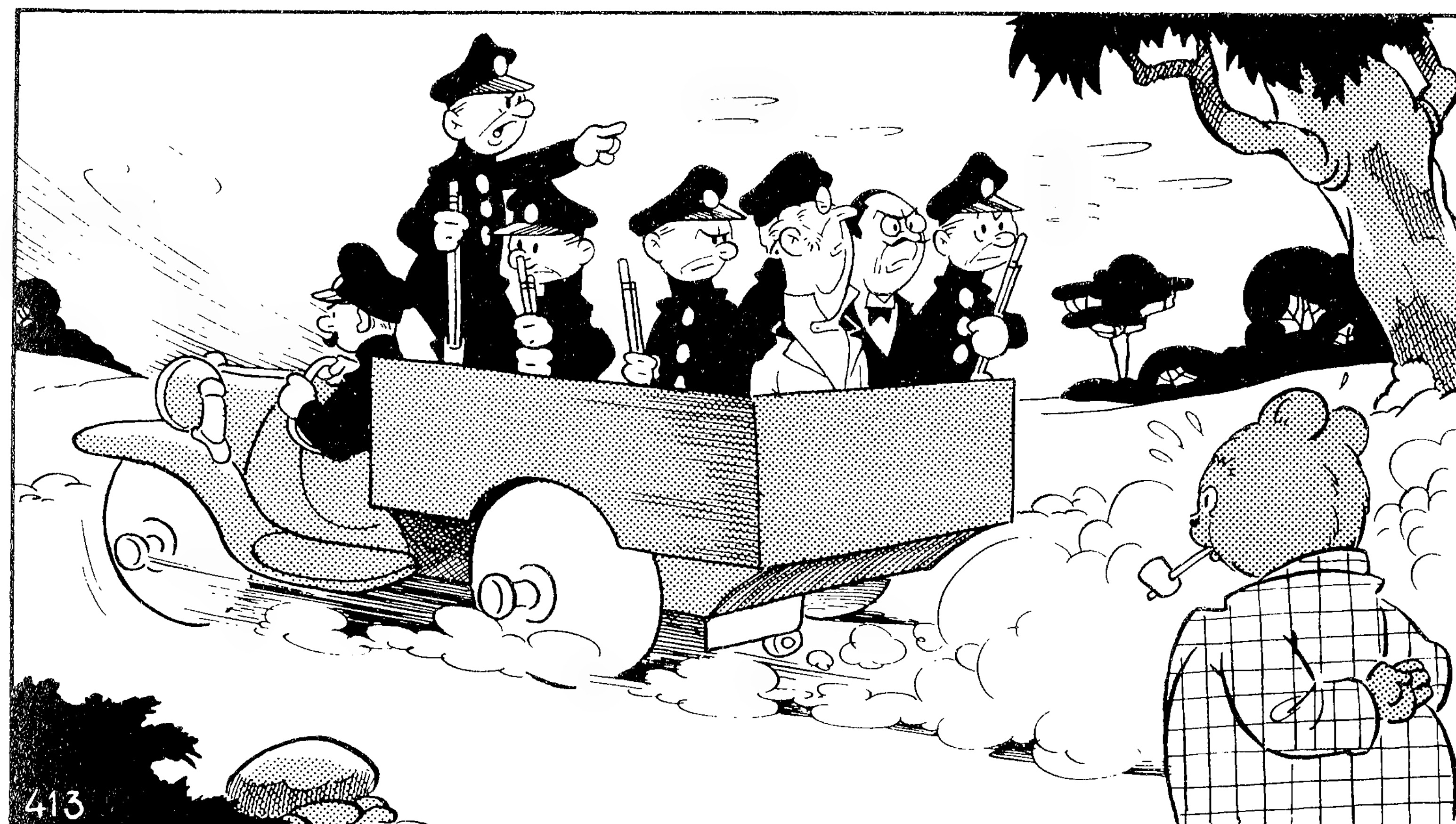

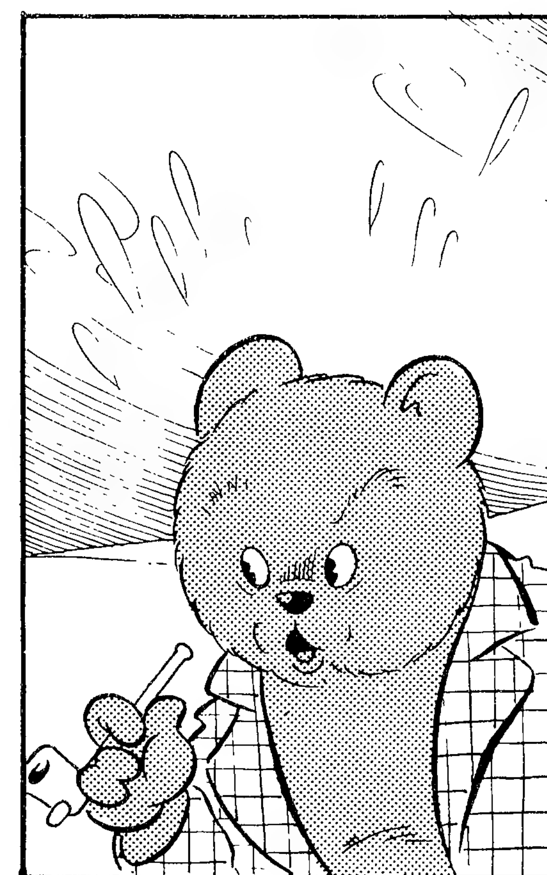
'Ik wilde, dat u wat minder praatte, heer markies,' zei heer Bommel. 'Dit hele avontuur verveelt me verschrikkelijk... Ik raak helemaal op de achtergrond, er is niemand die er aan denkt mij voor mijn geld en goede raad te bedanken en ik krijg het ene touw na het andere om mijn lichaam. Ik laat me van mijn leven niet meer met koningen in!'
'Zwijg!' riep koning Sagobal. 'Agent, haal versterking. We gaan deze twee gevaarlijke individuen naar de stad brengen...' 'Dat hoeft niet meer, majesteit,' zei de agent. 'Als ik mij niet vergis, komt daar een overvalwagen aan!'
De agent had gelijk; toen de koning omkeek, zag hij met grote vaart een auto vol agenten naderkomen. Het waren de agenten, die de baron had opgebeld.

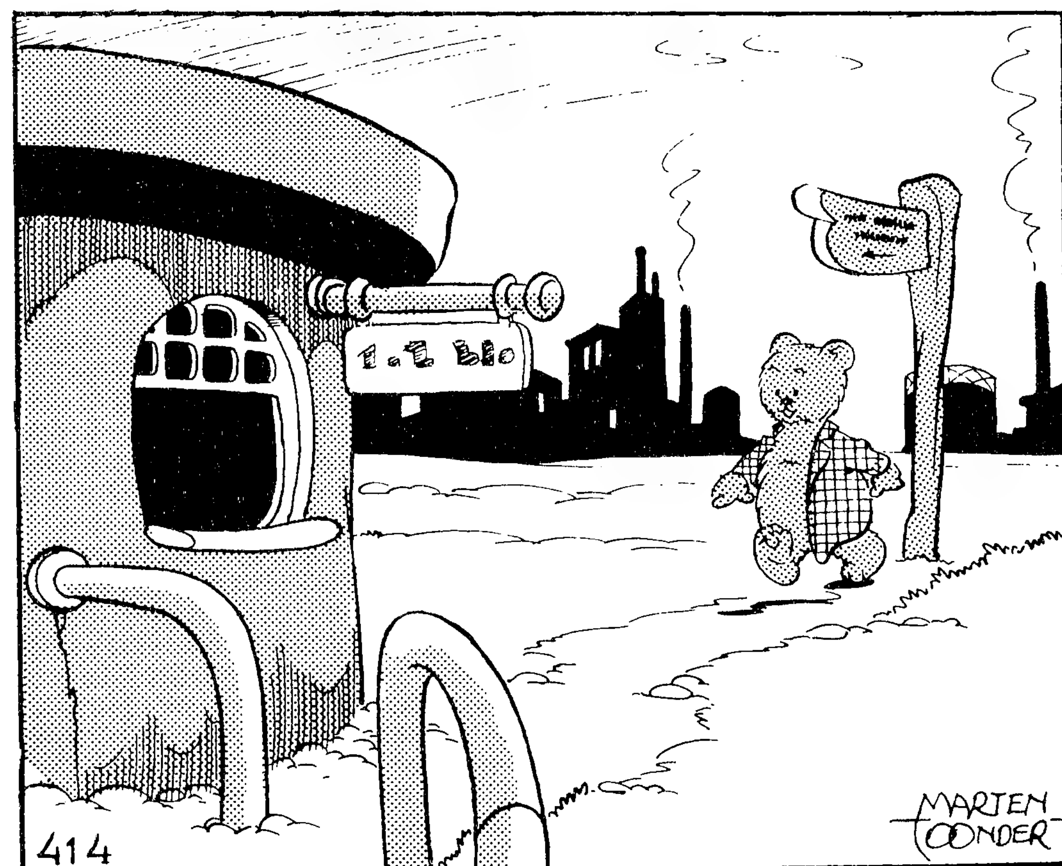

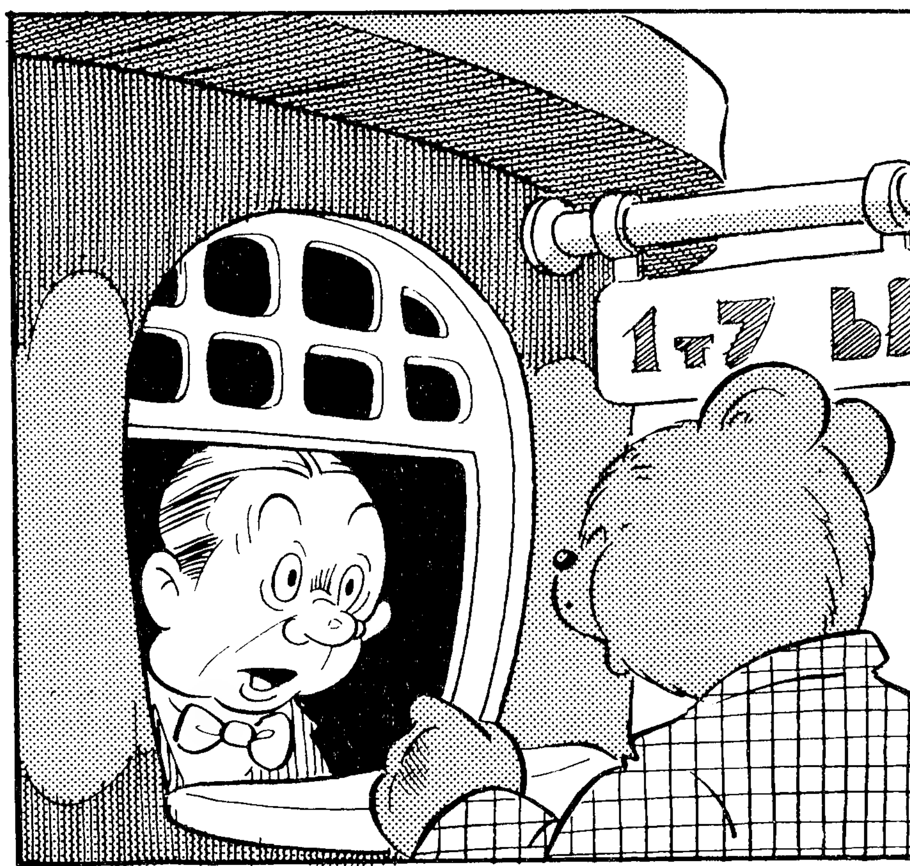
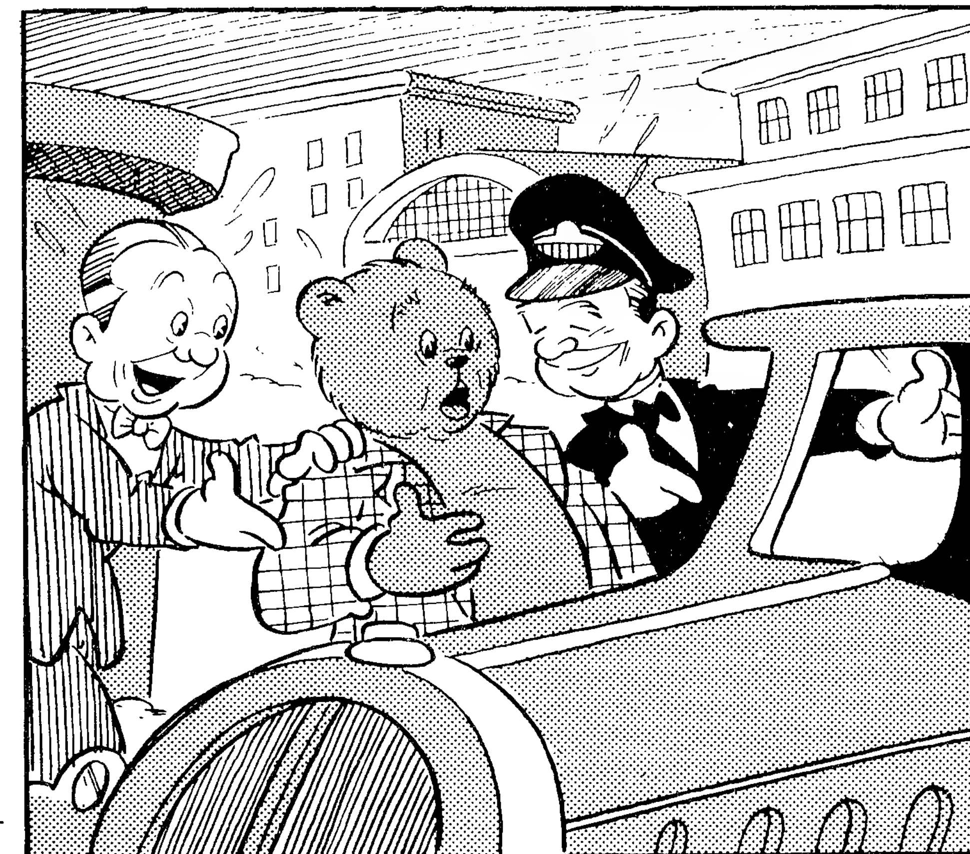
De overvalwagen stopte met een piepend geluid van remmen en de agenten sprongen er aan alle kanten van af.
'Goed zo, mannen, net op tijd!' riep koning Sagobal. 'Grijpt de oproerlingen en werpt ze in de wagen! Ik zal...' Maar hij kon niet uitspreken, want een van de agenten sprong op hem af en greep hem bij de kraag. 'Ho, hela!' riep Sagobal, 'je vergist je, man! Ik ben het! Je koning! Blijf van me af!' Maar de agent gehoorzaamde hem niet.
'Koning Sagobal, ja, dien zoek ik juist!' zei hij. 'Order van minister Top! Ik moet u arresteren!'
'Goed zo,' riep de markies. 'Zo ziet u maar, dat ik gelijk had! Tom Poes heeft overwonnen! Maak mij los, goede vriend, ik ben uw nieuwe koning! Ik ben de markies van Carabas!'
'U bent de nieuwe koning niet!' zei de agent. 'En de markies van Carabas bent u ook niet! U bent jonkheer van Schop tot Qluit! Ik heb opdracht u met den koning te arresteren en naar de hoofdstad te brengen!'
Heer Bommel, die intussen was losgemaakt, greep naar zijn hoofd.
'De markies geen markies?' steunde hij. 'Een van Schop tot Qluit? En met zo'n man heb ik, een Bommel, mij al die tijd beziggehouden? Geen koning? Ik begrijp er niets meer van! Kom kom! Wat een snert-avontuur! Daar kan niemand meer een touw aan vastknopen! Ik schei er mee uit! Ik ga naar huis!'
De markies zei niets, hij werd erg bleek en liet zijn ooglas vallen.

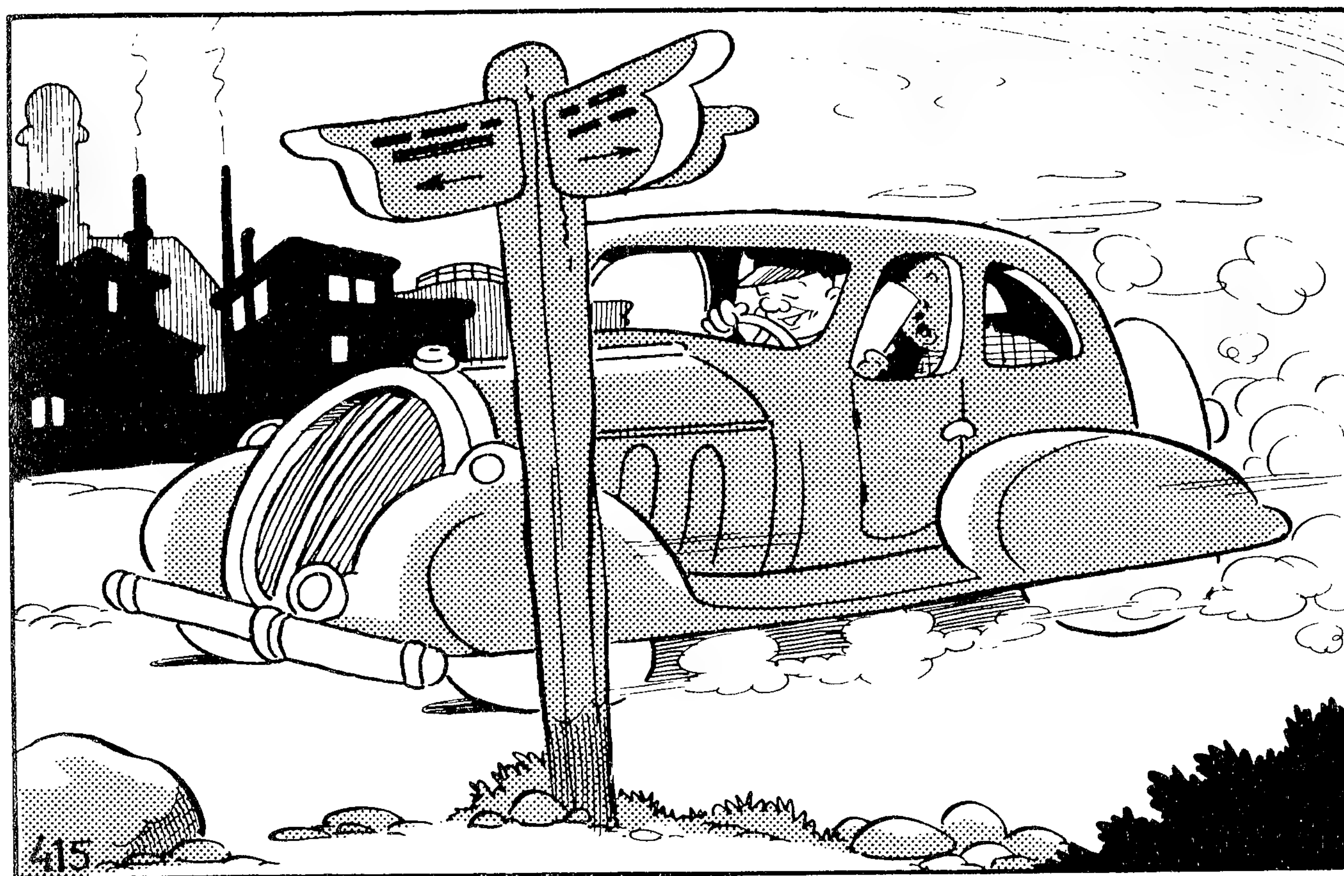

Koning Sagobal, die niet langer koning was en de markies van Carabas, die eigenlijk geen markies maar een jonkheer was, werden door de agenten in de overvalwagen geduwd, de agenten klommen er weer in en de auto reed in razende vaart weg in de richting van de hoofdstad. Dat is dat, mompelde heer Bommel, die alleen in de stofwolken achterbleef. Het kan toch vreemd lopen in de wereld... Daarvoor heb ik nu allerlei narigheid meegemaakt, op een schavot heb ik gestaan, in een grot ben ik opgesloten, ik heb een slaapdrank gedronken en ben haast in een kloof gegooid, toen ben ik onderaan een vliegtuig in het water gevallen... en alles voor niets!! De markies is niet eens koning geworden... Tut tut... nee, dit is geen avontuur voor een Bommel! Dit is niets voor lieden van mijn stand! Ik schei er mee uit! Zelfs Tom Poes heeft me in de steek gelaten en is spoorloos verdwenen... Het zal het beste zijn, wanneer ik mijn slot verkoop en maar weer alleen door de wereld ga trekken, zoals ik vroeger ook altijd deed! Ja, dat zal ik doen, maar het valt me toch tegen van Tom Poes... Heer Bommel zuchtte eens diep, trok toen zijn jas recht en begon met grote stappen de heuvel te beklimmen.

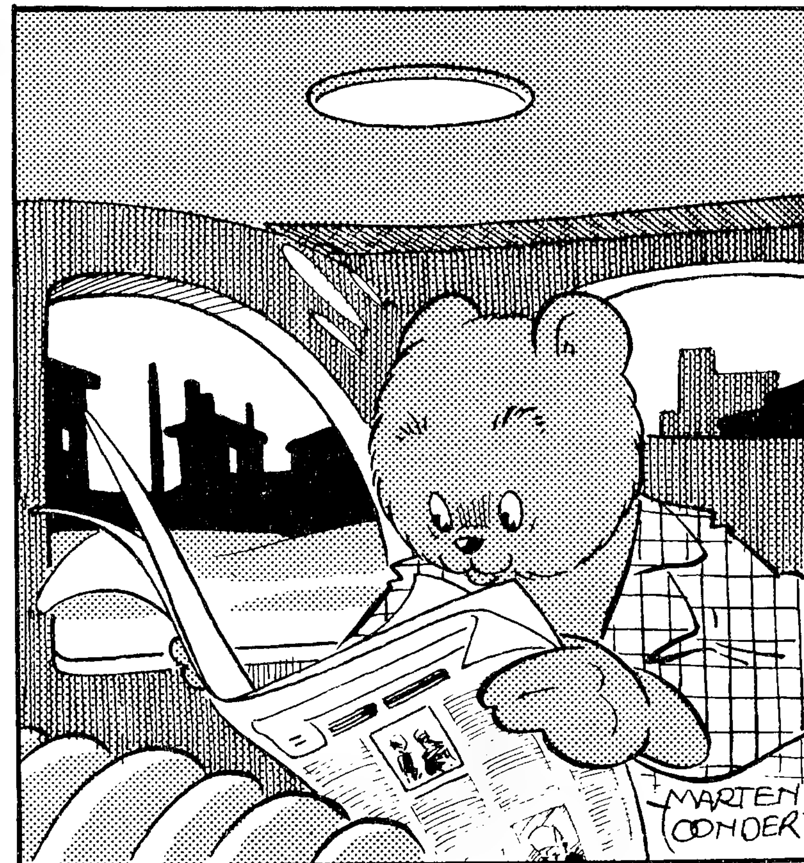

Heer Bommel liep zo vele dagen, 's nachts sliep hij in boerenschuren of kleine herbergjes, maar 's morgens stond hij al heel vroeg weer op om verder te gaan. En steeds door wandelde hij in de richting van de bergen, waar de grens van Sagorije was. Sagorije was een heel groot land, waar maar heel weinig mensen woonden en dorpen en steden waren er ook niet erg veel. Je begrijpt, dat heer Bommel moe werd van al dat geloop, hij was het niet gewend en het hoorde ook niet bij lieden van zijn stand. Hij zuchtte en pruttelde aan één stuk door in zichzelf. Maar op de zevende dag keerde het geluk en kreeg hij plotseling een richtingbord in het oog, waarop stond: 'Naar het vliegveld – 2 kilometer'. Heer Bommel versnelde zijn pas, stak zijn hoofd door het loketraampje en zei: – 'Ik wil een vliegtuig naar Slothoven huren! Geld heb ik niet bij mij, maar ik zal in Slothoven wel betalen! Ik ben heer Bommel van Bommelstein en geld heb ik daar genoeg op de bank staan. Ik wil...'

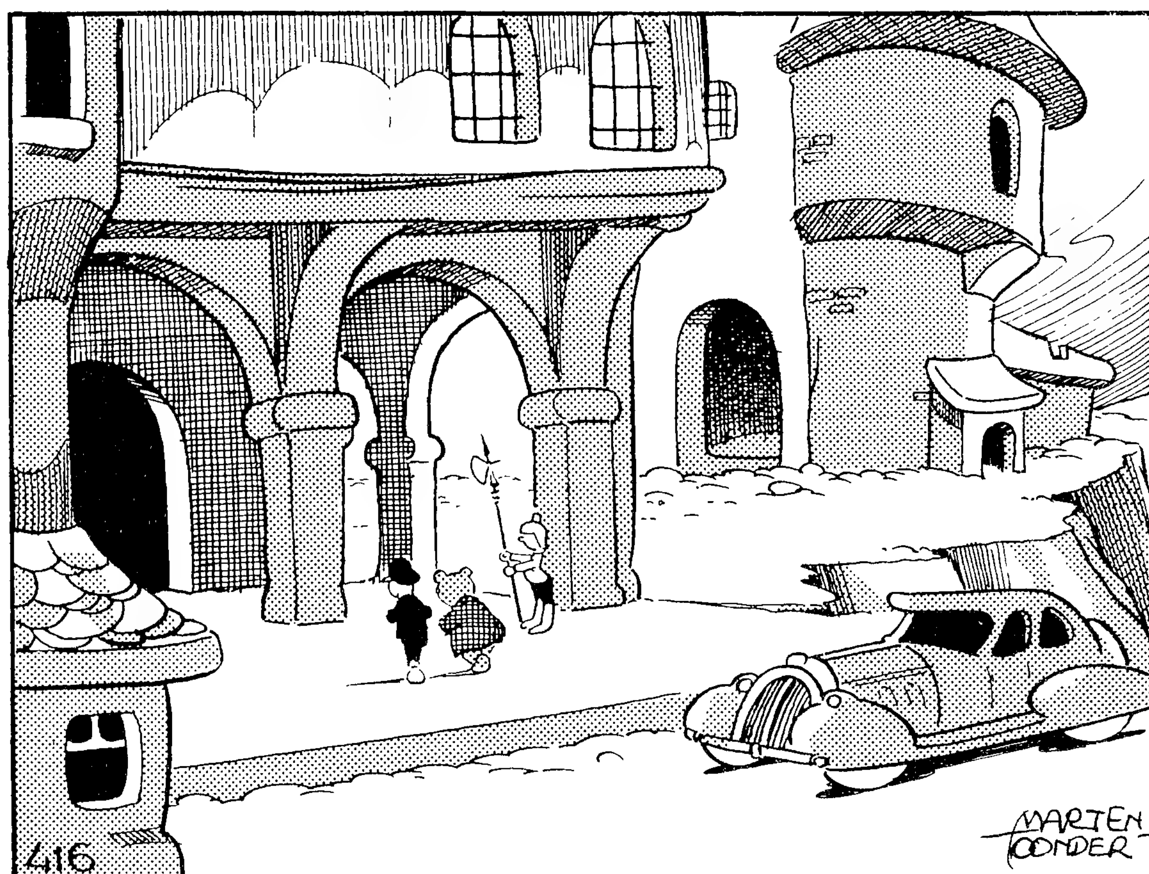
Maar de man achter het raampje liet hem niet uitspreken. 'Heer Bommel?' riep hij, 'dat treft! Kom maar mee!' En zonder op het tegenstribbelen van heer Ollie te letten, duwde hij hem in de richting van een auto, die daar in de buurt stond. 'Dit is heer Ollie B. Bommel!' riep hij naar den chauffeur, 'help eens even! Hij moet naar de hoofdstad!' 'Ik moet niet naar de hoofdstad!' riep heer Bommel, maar niemand luisterde naar hem.

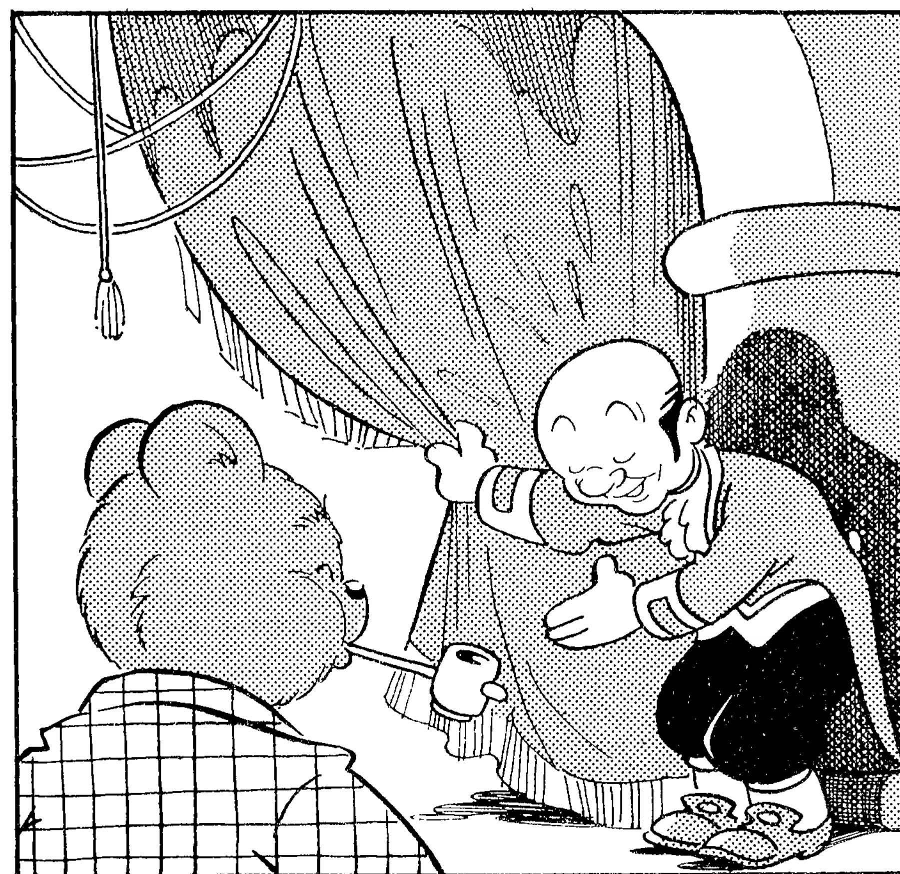
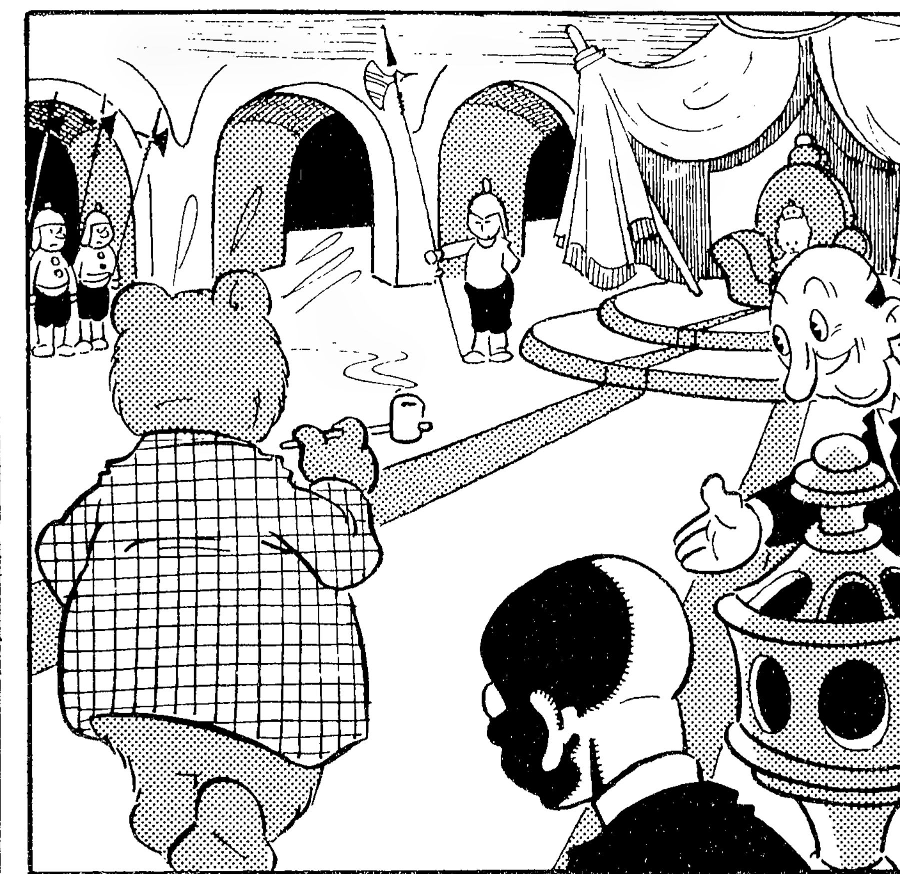

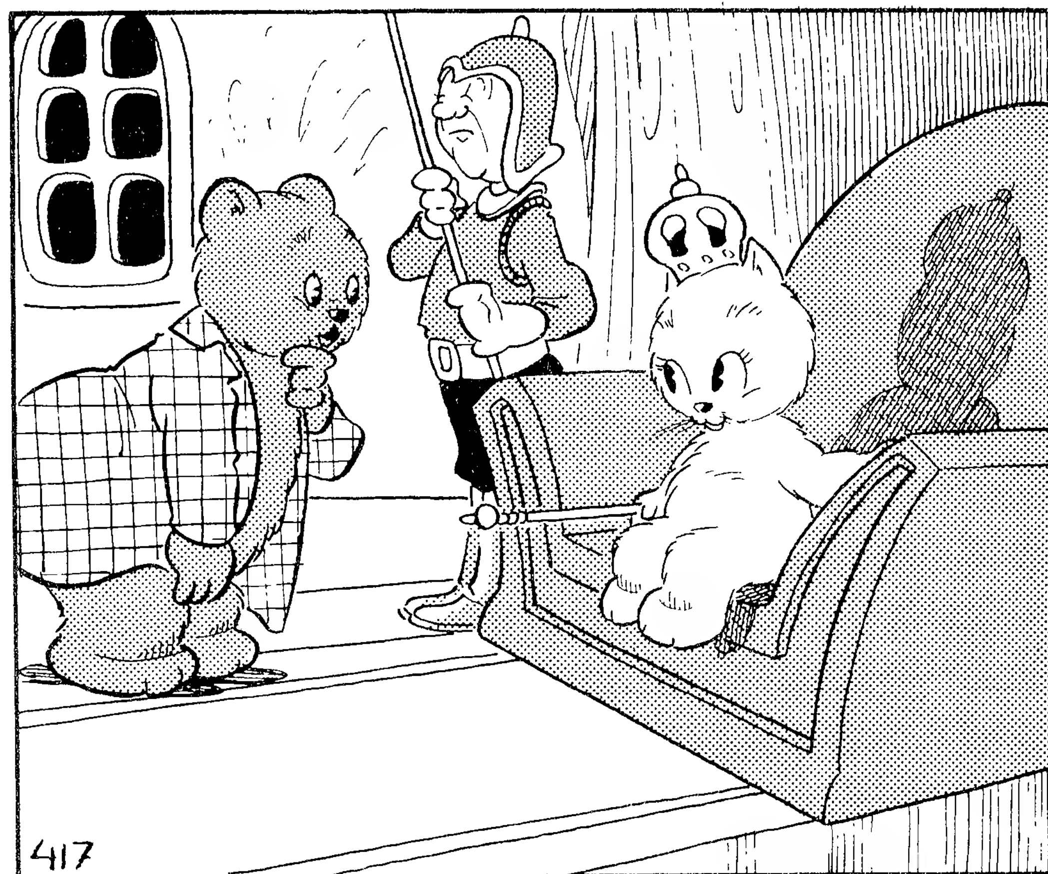

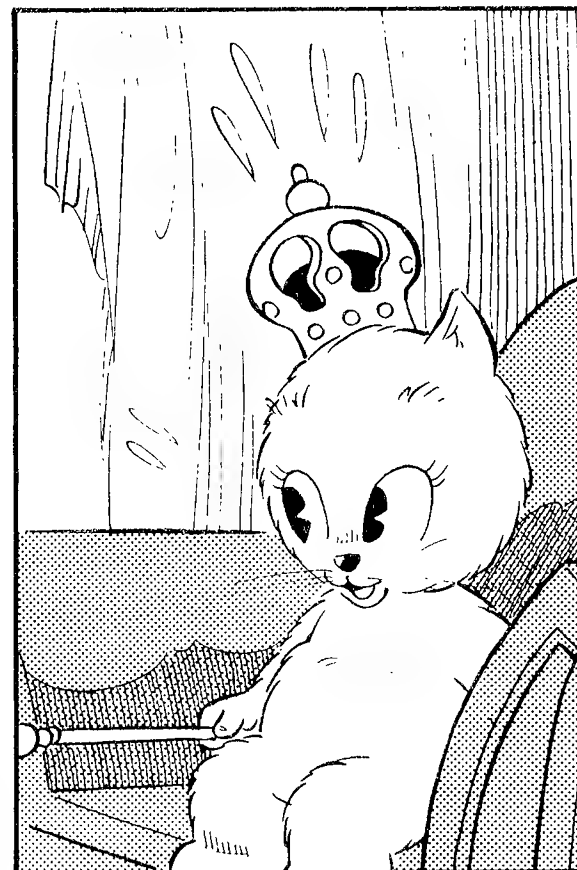
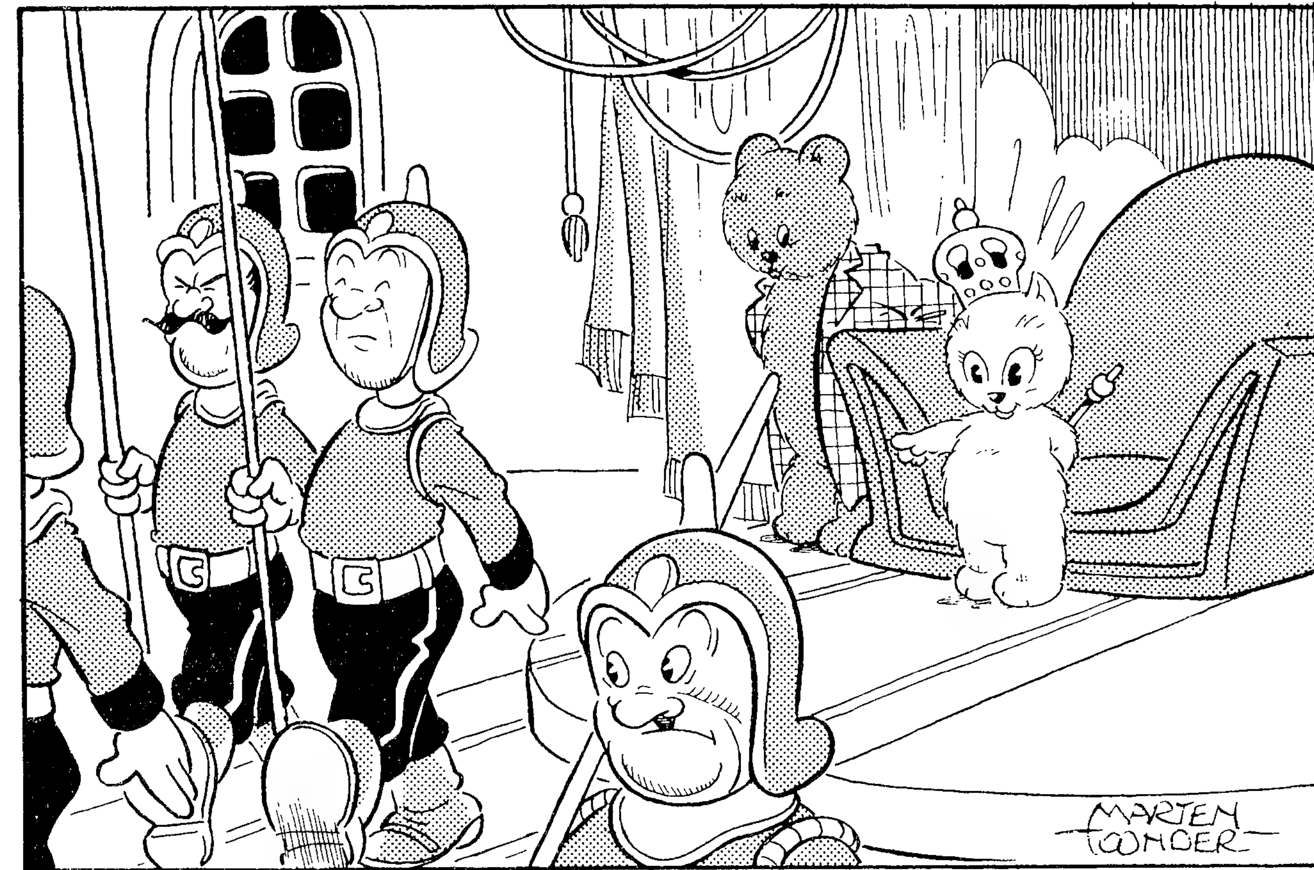
Heer Bommel werd dus in de auto geduwd en hij zat nog maar net, of de wagen zette zich in beweging. 'Wat betekent dit allemaal?' vroeg heer Bommel aan den chauffeur. 'Wat zijn dit voor manieren? Zo wens ik niet behandeld te worden. Ik ben een vrije Bommel en als ik zeg, dat ik naar Slothoven wil, wil ik naar Slothoven en niet naar jullie misselijke hoofdstad! Ik zal mijn...' 'Zo erg is dat toch niet, meneer?' zei de chauffeur. 'U weet toch wel, dat er allerlei vreemde dingen gebeurd zijn in dit land en dat u gezocht wordt?' 'Ik weet niets!' zei heer Bommel, 'ik heb een week lang geen kranten gelezen... ik wil naar Slothoven... ik wil niet gezocht worden... Waar is de krant?' De chauffeur had er toevallig een bij zich en heer Ollie, die toch wel erg nieuwsgierig was geworden, begon er druk in te bladeren.
Wel heb ik ooit! mompelde hij, alle koningen en markiezen! Koning Sagobal is door de ministerraad afgezet! Dat is toch wel nieuws! En de markies, die geen markies is, is met Sagobal buiten het land gezet! Tut tut! tjonge tjonge! Maar dat is nog niet 't gekste, dit hier is het vreemdste: De koning van Sagorije looft een prijs van vijfduizend dukaten uit voor dengene, die kan zeggen, waar heer Ollie B. Bommel zich bevindt! Hoe is dat mogelijk? Sagobal is weg... de markies is weg... en toch is er een koning, die mij wil vinden... Ik snap er niets van...

De auto kwam na een uurtje bij het koninklijke paleis aan en heer Ollie werd door den chauffeur naar binnen gebracht. 'Dit is heer Ollie B. Bommel,' zei de chauffeur tegen een lakei, 'breng hem naar den koning, dan wacht ik hier wel even op mijn beloning!' De lakei was erg onder de indruk, hij boog ten minste als een knipmes en rende weg. Na anderhalve minuut kwam hij alweer aandraven met een envelop voor den chauffeur. 'De koning verwacht u!' hijgde hij. 'Komt u maar mee, heer Bommel!' Heer Ollie werd met de minuut nieuwsgieriger naar den koning, dat begrijp je wel en hij had haast geen geduld om al die lange gangen door te lopen. Maar eindelijk waren ze er dan toch; de lakei schoof een gordijn opzij en boog diep, heer Bommel kuchte eens en liep de troonzaal binnen. Waar moet ik eigenlijk naar toe? dacht hij, of wacht es... daar zie ik een troon... en daarop... 'wel, alle koningen en keizers!' riep heer Ollie, 'wat zal ik nu beleven??????'

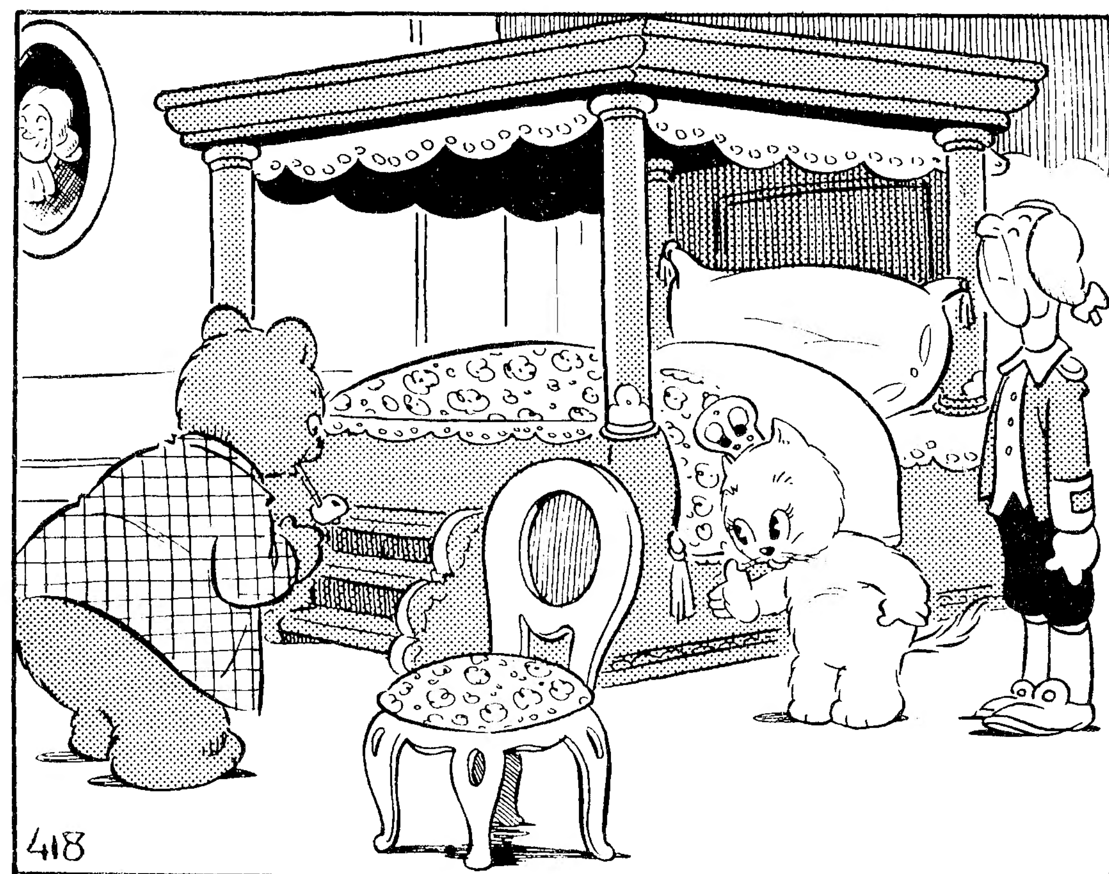

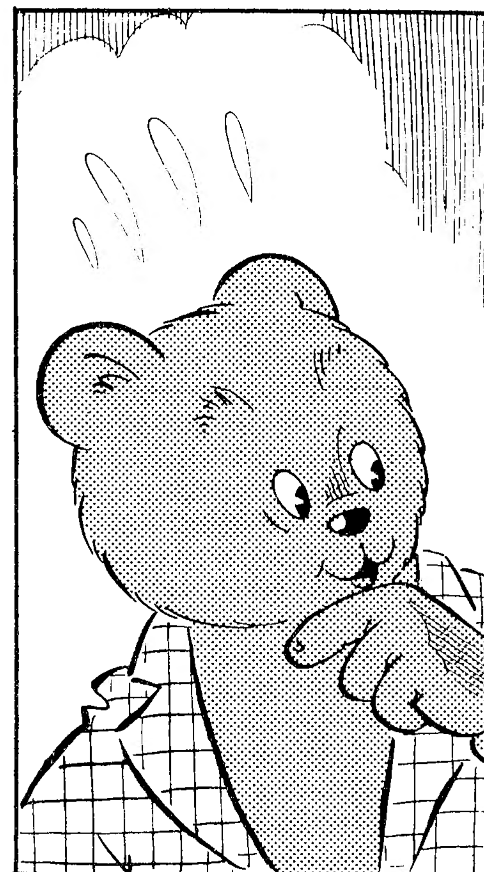

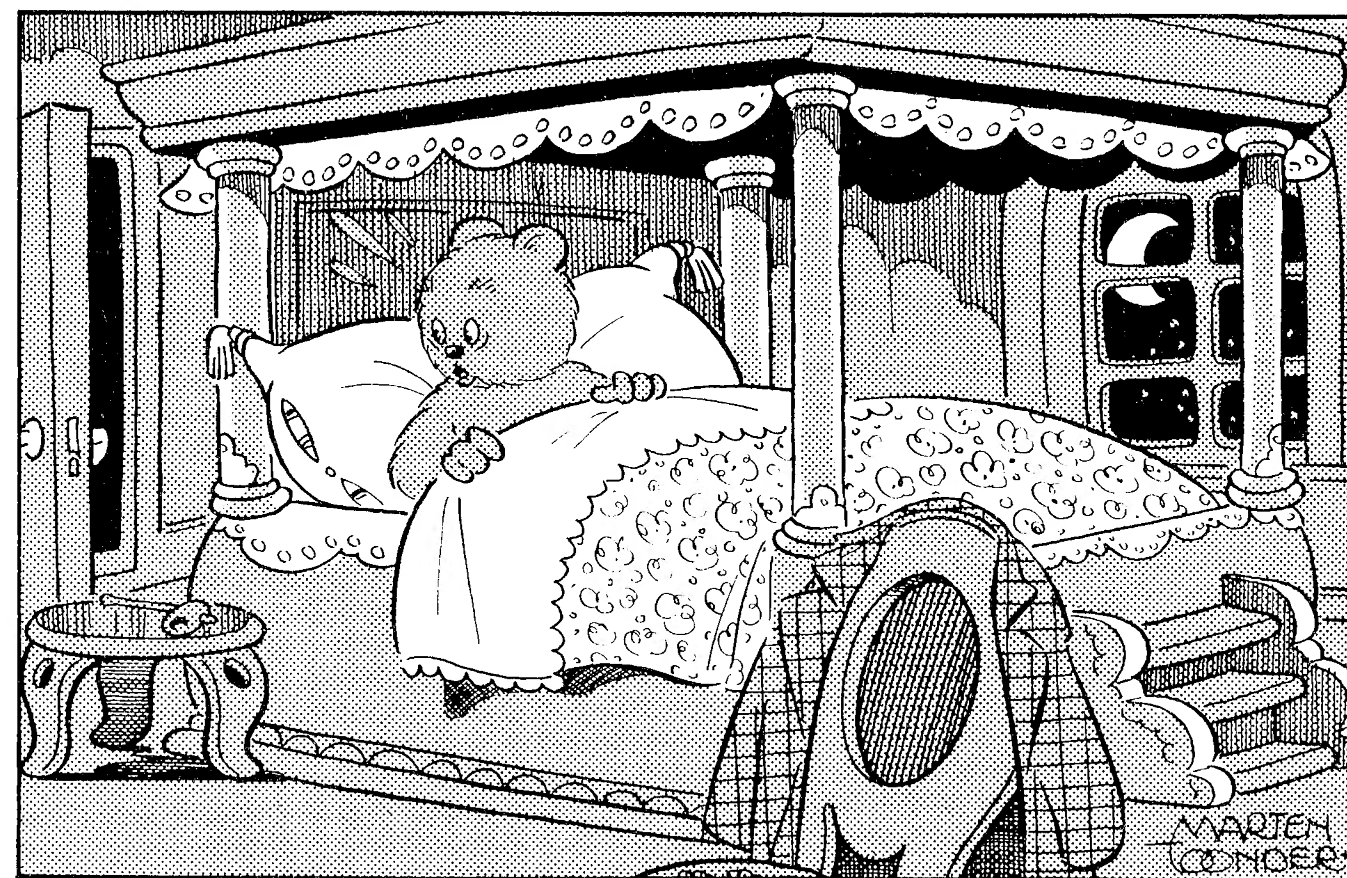
'Wat heb ik daar nu aan m'n jas hangen?' riep heer Bommel. 'Dat is warempel Tom Poes! Tom Poes met een koningshoed op en hij zit op een koningsstoel! Hoe is dat mogelijk??!! Heb ik van m'n leven! Ben je koning geworden Tom Poes? Als dat zo is, had je me toch wel eerst even mogen waarschuwen, dan had ik ten minste geweten hoe ik had moeten kijken!'

'Het is zo,' zei Tom Poes, 'maar ik kon er niets aan doen, heer Bommel! Toen Sagobal en de markies uit het land waren gezet, bleef er niemand meer over die koning kon spelen en toen hebben de ministers mij uitgezocht. Maar ik ben blij, dat u er bent, heer Bommel, ik heb al een prijs uitgeloofd voor dengene, die u hier zou brengen! Ik moet met u spreken!' Tom Poes stuurde de lijfwachten de zaal uit en toen ze helemaal alleen waren, vervolgde hij: 'Ik vind het niet zo leuk om koning te zijn, heer Bommel en ik wilde u vragen of u het van mij zou willen overnemen!'

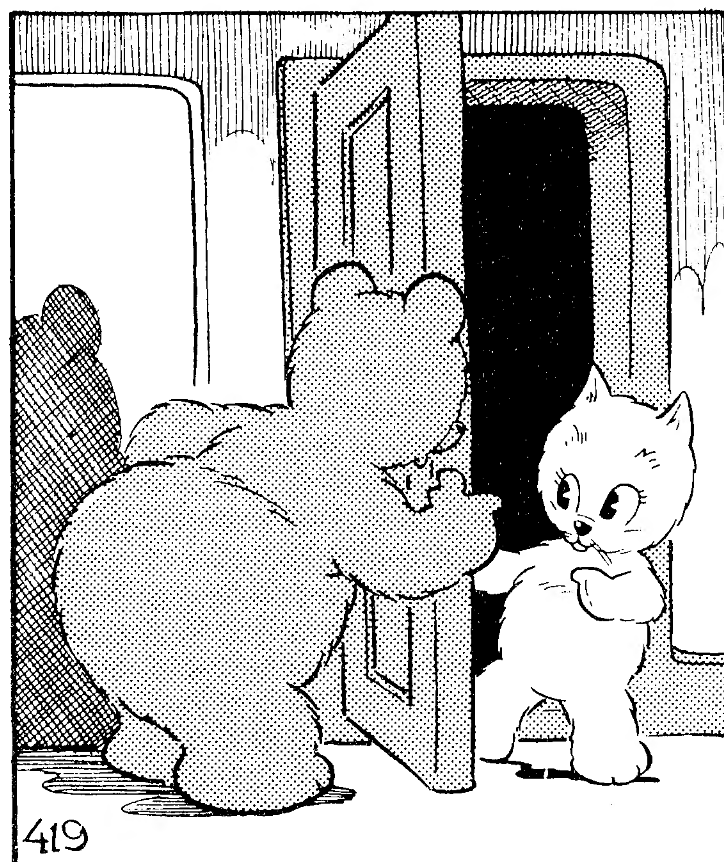
'Heb ik van m'n leven!' riep heer Bommel, 'zoiets heb ik nog nooit meegemaakt! Heer Tom Poes wil geen koning zijn! Hoewel, jonge vriend, het doet me toch plezier, dat je dit zegt. Dat bewijst, dat je toch de man bent, dien ik altijd gedacht heb dat je was. Lieden van ons soort moeten niet op kussens in een troonzaal gaan zitten. Wij moeten avonturen beleven! En daarom wil ik ook niet dit baantje van je overnemen. Blijf jij maar koning, dan blijf ik een eenvoudige Bommel. Maar een nette ridderorde wil ik wel van je hebben!'

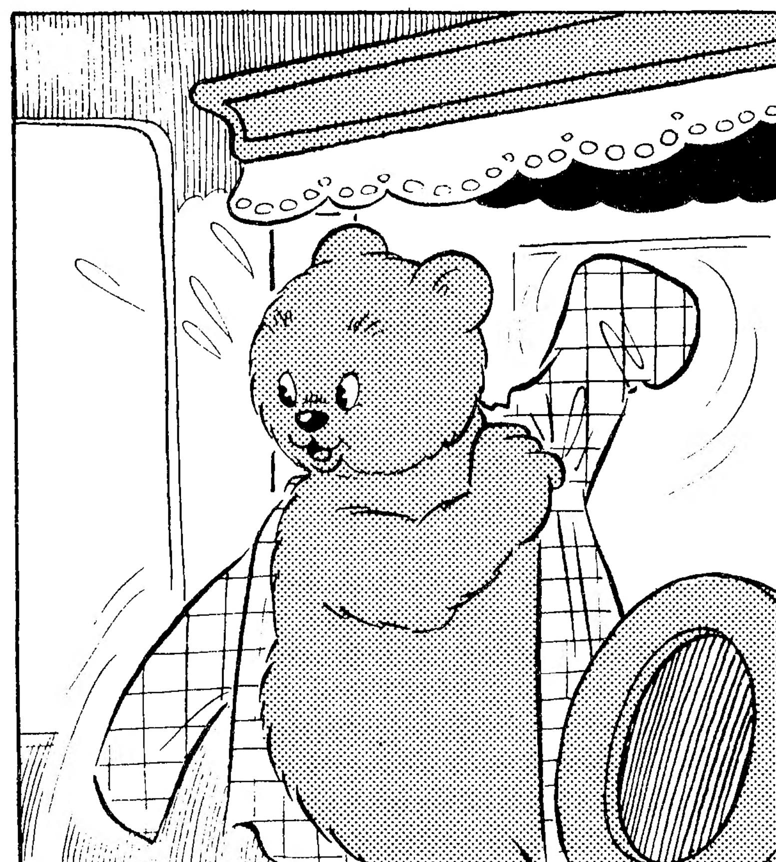

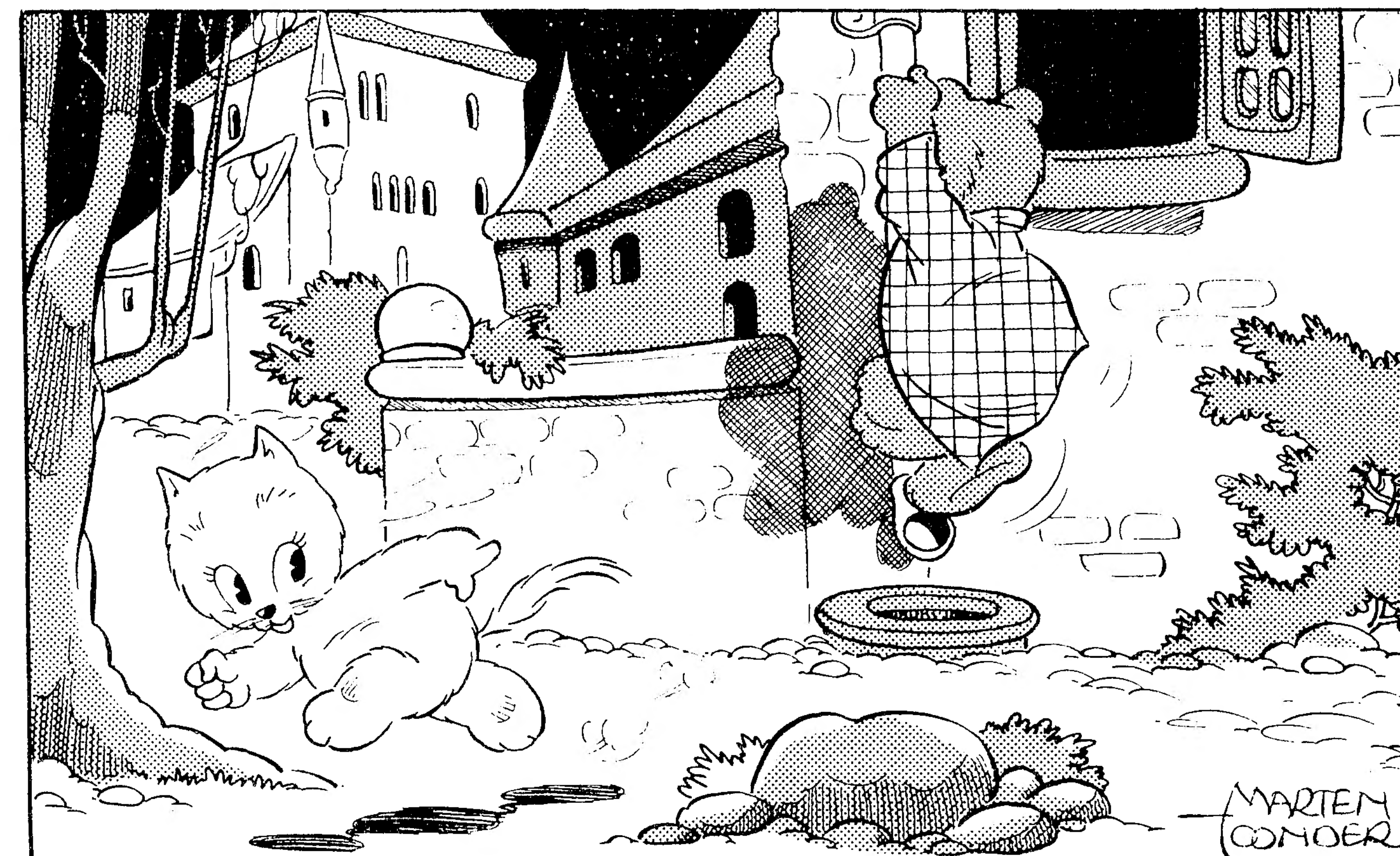

Tom Poes bracht heer Bommel persoonlijk naar zijn slaapvertrek. 'Het is jammer, dat u geen koning wilt worden,' zei hij, 'ik had eigenlijk gedacht, dat het net een baantje voor u was.'
'Mis,' zei heer Bommel, 'helemaal mis, jonge vriend. Lieden van mijn stand kunnen zich zoiets niet veroorloven. Nu ben ik een Ollie B. Bommel van Bommelstein en kan doen en laten wat ik wil, maar als koning... Nee, Tom Poes, het spijt me! Wel te rusten!'
Heer Bommel trok zijn jas uit en ging naar bed. Een paar tellen later sliep hij al, want het bed, waarin hij lag, was het lekkerste uit heel Sagorije, op het bed van den koning na, en bovendien was heer Bommel erg moe. Maar na een uur werd hij al weer wakker... Hij keek eens om zich heen en ging langzaam overeind zitten.
Wat zullen we nu hebben? zei heer Bommel tegen zichzelf. Ik weet zeker, dat ik iets gehoord heb... Een piepend geluid... Maar wacht eens even... de deur staat open!! Er moet iemand de kamer binnengekomen zijn!!

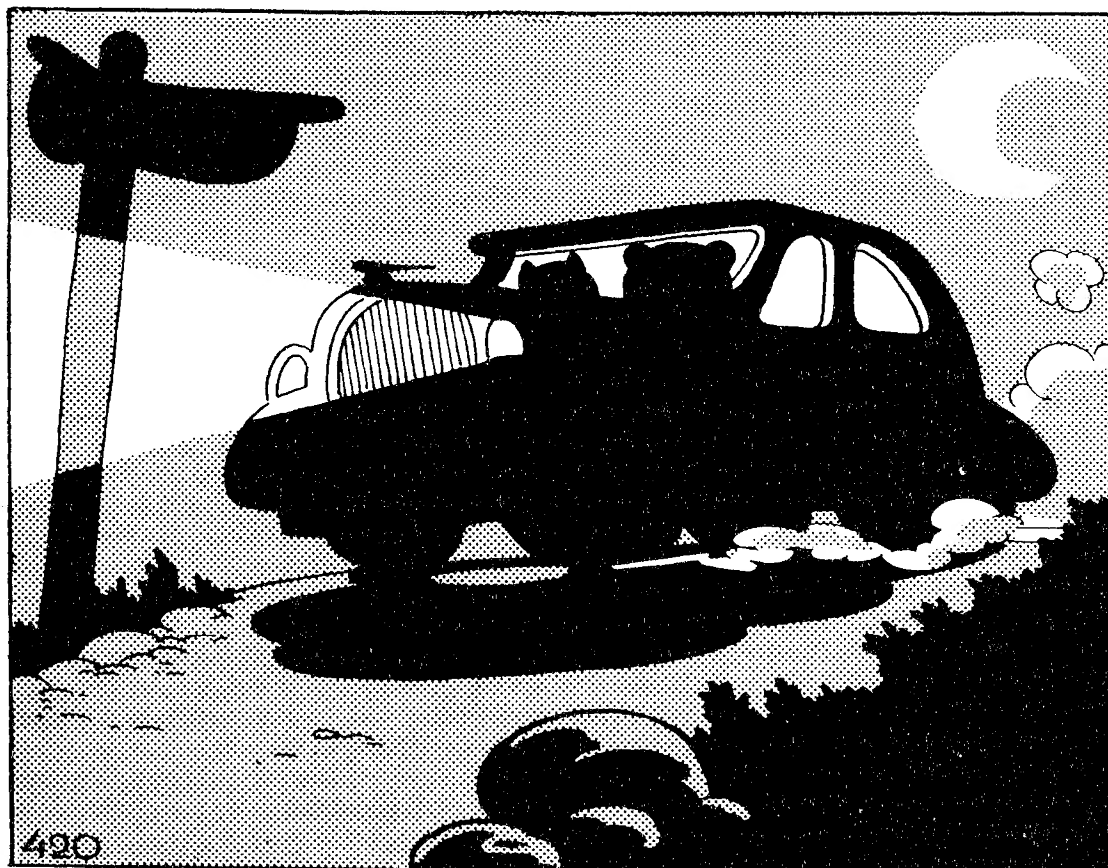

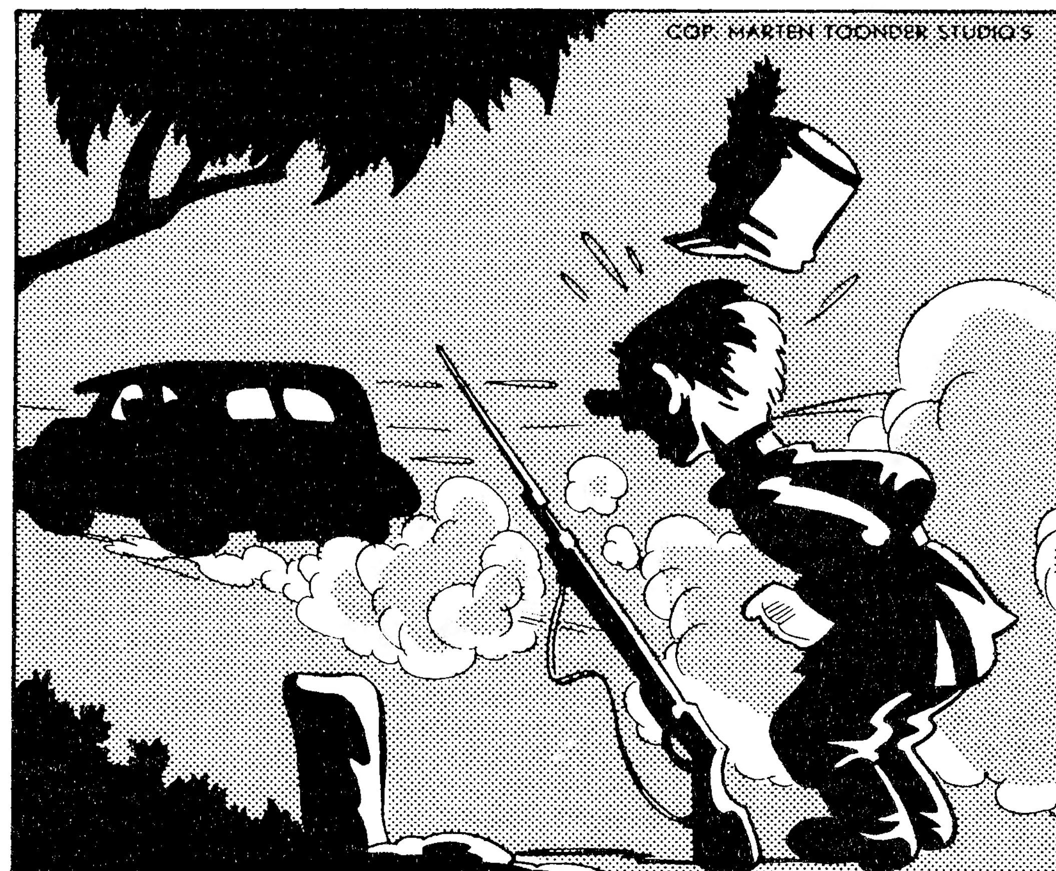

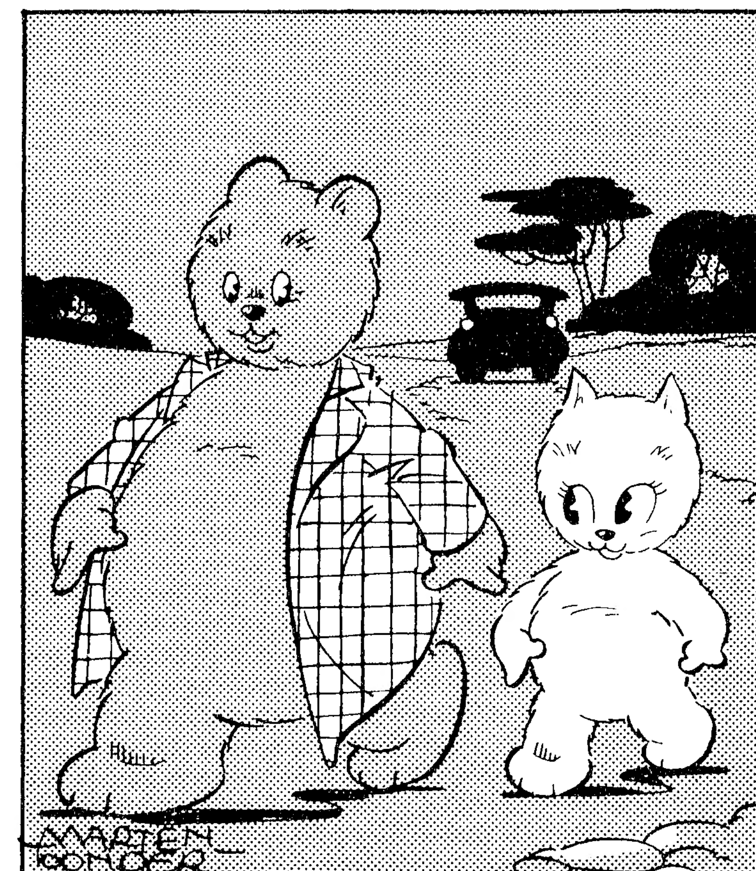

Heer Bommel was met één sprong zijn bed uit en sloop zo zacht, als hij dat met zijn dikke voeten kon doen, naar de deur. 'Wie is daar?' riep hij met een dreigende, sombere stem. 'Verroer je niet, schurk! Ik ben Olivier B. Bommel en ik...'
'Maak u niet zo druk, heer Bommel, en schreeuw niet zo!' zei Tom Poes, want die was het natuurlijk. 'U zult alle mensen wakker maken en dat moet vooral niet gebeuren. Trek uw jas aan heer Ollie, en kom mee, we gaan er vandoor.'

'Er vandoor?' vroeg heer Bommel verbaasd, 'versta ik je goed, jonge vriend? Jij, de koning van Sagorije, wilt er vandoor? Wat heb ik nu aan mijn jas hangen? Hoe is dat mogelijk? Ik...'
'Kom heer Ollie,' zei Tom Poes, 'praat niet zo veel en ga mee! Er zijn nu net geen schildwachten; we moeten deze kans gebruiken! Ik heb genoeg van Sagorije en ik wil geen koning zijn. Uit!'
Heer Bommel praatte dus niet verder. Hij trok zijn jas aan en klom achter Tom Poes aan het raam uit.

Tom Poes trok heer Bommel mee naar de garage, waar alle hofauto's gestald waren en klom vlug in de eerste de beste wagen. Nu, ze hadden geluk, want heer Bommel maakte de motor op gang en reed weg, zonder dat er iemand aankwam om te zien wat dat voor een lawaai was. Je weet, dat heer Ollie erg goed kan rijden en dat hij er van houdt om het vlug te doen en zo kwam het dan ook, dat de auto na een uurtje al een heel eind van de hoofdstad verwijderd was.
'Daar staat een wegwijzer,' zei heer Ollie, 'als ik mij niet vergis zijn wij over een halfuur bij de grens! Het gaat snel in deze wagen, jonge vriend! En toch is dit een akelige kruiwagen, als ik haar met mijn brave oude Schicht vergelijk. Het is al lang geleden, dat ik daar voor het laatst in zat. Ik ben een erg goede chauffeur, al zeg ik het zelf, maar in dit ding weet ik geen raad. Alles even recht en zonder geluid.'

'Hier komt de grens,' zei Tom Poes, 'voorzichtig, heer Ollie, er zal wel een schildwacht staan.'
Heer Bommel mompelde wat en gaf nog meer gas, zodat de auto met een ronkend geluid langs de schildwacht schoot en den verbaasden man in dichte stofwolken achterliet.
Even voorbij de grens stopten ze en heer Bommel zei, terwijl hij uitstapte:
'Hier laten we die Sagorijse auto achter, Tom Poes, dan vinden ze hem wel eens. Ik zou niet in een geleende auto op Bommelstein willen terugkeren, dat zou net zijn, alsof ik er zelf geen had. En verder ga ik eens een poosje vacantie houden. Dit avontuur is uit en ik ben er niets rouwig om. Dat gedoe met onechte koningen is niets voor lieden van mijn stand.'

In deze serie verschijnen:

MV 8 *De rare uitvinding* / MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom* / MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog* / MV 21 *De Superfilm-onderneming*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.